

KEN
FOLLETT

ALB INFINIT

„Desprins parcă din titlurile ziarelor de mâine.“

ENTERTAINMENT WEEKLY

**KEN
FOLLETT**

Alb infinit

v1.0

Ajunul Crăciunului

1 A.M.

Doi bărbați oboșiți se uitau la Antonia Gallo, cu resentiment și cu ostilitate în priviri. Voiau să se ducă acasă, dar ea nu voia să-i lase, iar ei știau că avea dreptate, ceea ce îi făcea să se simtă și mai rău.

Cei trei făceau parte din Departamentul de personal de la Oxenford Medical. Antonia, căreia toți îi spuneau Toni, era administratorul bazei materiale, iar principala ei responsabilitate era siguranța. Oxenford era o companie farmaceutică de mici dimensiuni, care făcea muncă de cercetare asupra virusurilor care ar putea provoca moartea. Securitatea era o problemă cât se poate de serioasă.

Toni făcuse un control inopinat al materialelor și descoperise că lipseau două doze dintr-un medicament experimental. Era destul de grav: medicamentul, un agent antiviral, era strict secret, iar formula sa era neprețuită. Era posibil să fi fost furat pentru a fi vândut unei companii rivale. Totuși, o altă posibilitate, și mai înspăimântătoare, întipărise pe fața pistruiată a lui Toni o expresie de anxietate sumbră și îi încadraseră ochii verzi cu cearcăne negre. Un hoț ar fi putut fura medicamentul pentru uz personal. Și exista un singur motiv pentru a face acest lucru: cineva fusese infectat cu unul dintre virusurile letale care erau folosite în laboratoarele celor de la Oxenford.

Laboratoarele se aflau într-o casă imensă, datând din secolul al XIX-lea, care fusese construită ca reședință de vacanță în Scoția pentru un milionar din perioada victoriană. Era numită Kremlin din cauza celor două rânduri de gard, a sârmei ghimpate, a gardienilor în uniformă și a

echipamentului de securitate de ultimă generație. Cu toate acestea, semăna mai mult cu o biserică, cu arcade ascuțite, un turn și rânduri de garguie sculptate de-a lungul acoperișului.

Biroul celor de la Personal fusese unul dintre cele mai somptuoase dormitoare ale casei. Avea în continuare ferestre în stil gotic și lambriu de lemn, numai că acum, în locul garderoburilor, erau dulapuri cu dosare, iar birourile cu calculatoare și telefoane înlocuiseră mesele de toaletă pe care se aflau odată sticlute de cristal și perii de păr cu mâner din argint.

Toni și cei doi bărbați vorbeau la telefoanele din încăpere, sunând toți angajații care aveau permise de intrare în laboratorul cu nivel înalt de securitate. Existau patru niveluri de biosecuritate. La cel mai înalt nivel, BSL4¹, cercetătorii lucrau îmbrăcați în costume asemănătoare cu cele de cosmonaut, deoarece manipulau virusuri pentru care nu exista vaccin sau antidot. Pentru că era cel mai bine păzit loc din întreaga clădire, eșantioanele medicamentelor experimentale erau păstrate acolo.

În BSL4 nu putea intra orice angajat. Pentru a avea acces în acest laborator, angajatul respectiv trebuia să fi trecut printr-un stagiu de pregătire în ceea ce privește siguranța biologică, lucru valabil chiar și pentru personalul de întreținere care intra să verifice filtrele de aer sau să repare autoclavele. Chiar și Toni făcuse acest stagiu de pregătire pentru a putea intra în laborator ca să verifice respectarea normelor de securitate.

Numai 27 din cei 80 de angajați aveau acces în laborator. Cu toate acestea, mulți dintre ei plecaseră deja în concediul de Crăciun, astfel că responsabilii cu securitatea se chinură toată ziua de luni și ceva din marți pentru a le da tuturor de urmă.

Toni telefonă la Le Club Beach din Barbados și, după

¹ Biosafety Level Four, laboratorul cu gradul 4 de biosecuritate (n.tr.).

multe insistențe, reuși să-l convingă pe managerul adjunct să o caute pe Jenny Crawford, o tânără tehniciană de laborator.

În timp ce aștepta, Toni aruncă o privire către propria imagine reflectată în fereastră. Se ținea bine, având în vedere oră târzie. Costumul ei maro-ciocolatiu cu dungulițe albe nu i se șifonase, părul ei des era aranjat cum trebuia, iar pe față nu i se vedeau semne de oboseală. Tatăl ei era de origine spaniolă, dar ea moștenise pielea palidă și părul blond-roșcat ale mamei sale, care era scoțiană. Toni era înaltă și suplă. „Nu e rău”, își spuse ea în gând, „pentru 38 de ani”.

— Cred că la voi e miezul nopții! spuse Jenny când, în sfârșit, răspuse la telefon.

— Am descoperit o neconcordanță în registrul BSL4, îi explică Toni.

Jenny era un pic băută.

— Nu e prima oară când se întâmplă, spuse ea nepăsătoare. Dar nimeni nu a mai făcut o asemenea tragedie din asta.

— Pentru că nu lucrăm eu aici, spuse tăios Toni. Când ai intrat ultima oară în BSL4?

— Marți, cred. Dar poți afla asta din computer.

Bineînțeles că putea, dar Toni voia să știe dacă varianta lui Jenny se potrivea cu ce reieșea din registrul electronic.

— Și când ai accesat ultima oară tezaurul?

Tezaurul era o cameră frigorifică ținută mereu încuiată. Tonul lui Jenny devenea din ce în ce mai ursuz.

— Chiar nu-mi aduc aminte, dar poți să afli dacă verifici înregistrările video. Panoul de comandă, activat prin atingere, de la tezaur declanșa automat o cameră video care înregistra tot ce se întâmpla atât timp cât ușa era deschisă.

— Îți amintești când ai folosit ultima oară Madoba-2?

Acesta era virusul la care lucrau oamenii de știință în

momentul respectiv. Jenny era șocată.

— Să fiu a naibii, asta lipsește?

— Nu, nu asta. Dar e cam același lucru...

— Nu cred că am lucrat vreodată cu vreun virus adevărat. Eu lucrez cea mai mare parte a timpului în laboratorul pentru culturi de țesuturi. Spusele ei nu contraziceau cu nimic informațiile pe care le avea și Toni.

— Ai observat vreun coleg care să aibă un comportament ciudat său neobișnuit în ultimele săptămâni?

— Asta e ca la afurisitul ăla de Gestapo, spuse Jenny.

— Trecând peste asta, ai observat ceva?

— Nu, nimic.

— Încă o întrebare. Ai temperatura normală?

— Să fiu a naibii, vrei să spui că aș putea avea Madoba-2?

— Ești răcită sau ai febră?

— Nu!

— Atunci ești în regulă. Ai părăsit țara acum 11 zile – până acum ar fi trebuit să ai simptome asemănătoare cu cele de gripă dacă ar fi fost ceva. Mulțumesc, Jenny. Probabil că e doar o eroare în registru, dar trebuie să ne asigurăm.

— Ei bine, mie mi-ai stricat seara. Jenny închise.

— Păcat, spuse Toni în receptor, deși nu mai era nimeni la celălalt capăt al liniei. Puse receptorul în furcă. Jenny Crawford e în regulă, anunță ea. E o tâmpită, dar e în regulă.

Directorul laboratorului era Howard McAlpine. Barba sa deasă, grizonată îi acoperea obrazii până la pomeți, astfel încât pielea din jurul ochilor părea a fi o mască roz. Era meticulos fără să pară pedant, iar, în condiții normale, lui Toni îi plăcea să lucreze cu el, dar acum nu era deloc în toane bune. Acesta se sprijini de spătarul scaunului în care stătea și își încrucișă brațele în dreptul cefei.

— Este extrem de probabil ca materialul dispărut să fi

fost folosit perfect legitim de către un angajat care să fi uitat pur și simplu să înregistreze acțiunea în registru.

Tonul lui era țâfnos: mai spusese de două ori exact același lucru.

— Sper să ai dreptate, zise Toni pe un ton neutru.

Se ridică și se îndreptă către fereastră. Din birou se putea vedea anexa în care se afla laboratorul BSL4. Noua construcție părea asemănătoare cu restul Kremlinului, având coșuri de culoarea orzului și un turn cu orologiu; unui străin i-ar fi greu să-și dea seama, de la distanță, unde anume în acest complex se afla laboratorul de înaltă securitate. Cu toate acestea, ferestrele arcuite ale laboratorului erau opacizate, ușile sculptate din lemn de stejar nu puteau fi deschise, iar camerele de securitate cu circuit închis supravegheau totul din capetele monstruoase ale garguielor. Era un buncăr de beton deghizat în clădire victoriană. Noua clădire avea trei niveluri. Laboratoarele se aflau la parter. Pe lângă încăperile destinate cercetării și depozitării materialelor, în clădire se afla și o cameră folosită pentru izolarea și îngrijirea oricărui angajat care ar fi fost infectat cu vreun virus periculos. Aceasta din urmă nu fusese folosită niciodată. La primul etaj, se afla echipamentul de filtrare a aerului. La subsol, se găseau mașinării complicate care sterilizau toate deșeurile provenite din activitatea desfășurată. În afară de oameni, nici un organism viu nu părăsea laboratorul.

— Am învățat multe lucruri din această întâmplare, spuse Toni pe un ton împăciuitor.

Îngrijorată, își dădu seama că se afla într-o poziție delicată. Cei doi bărbați îi erau superiori atât ierarhic, cât și ca experiență de viață – amândoi erau trecuți de cincizeci de ani. Deși nu avea nici un drept să le dea ordine, Toni insistase ca ei să trateze această neconcordanță apărută ca pe o situație de criză. Amândoi o simpatizau, dar ea profita la maximum de bunăvoința lor. Cu toate acestea, Toni

simțea clar că trebuia să insiste, pentru că în joc erau siguranța publică, reputația companiei și cariera ei.

— În viitor, va trebui să avem întotdeauna la îndemână numere de telefon la care să îi putem contacta imediat pe toți angajații care au acces la BSL4, în orice colț al lumii s-ar afla, astfel încât să putem lua rapid legătura cu ei într-o situație de urgență. Și trebuie să verificăm registrul mai des, nu doar o singură dată pe an.

McAlpine mormăi ceva. În calitate de director al laboratorului, registrul era responsabilitatea sa, iar adevărata cauză a indispoziției sale era că el ar fi trebuit să descopere neconcordanța apărută. Eficiența lui Toni îl punea într-o lumină proastă.

Toni se întoarse către celălalt bărbat, care era director de resurse umane.

— La ce număr am ajuns, James?

James Elliot își ridică privirea din monitor. Se îmbrăca precum un agent de bursă, într-un costum cu dungulițe subțiri și o cravată impecabilă, încercând parcă a se deosebi de oamenii de știință, care purtau haine din tweed. Regulile de siguranță îi păreau parte dintr-o birocrație obositoare, poate pentru că nu lucrase niciodată în contact direct cu virusurile. Toni îl considera încrezut și nesăbuit.

— Am stat de vorbă cu 26 din cei 27 de angajați care au acces la BSL4, spuse el. Vorbea cu precizie exagerată, ca un profesor obosit care explică o problemă celui mai slab copil din clasă. Toți au spus adevărul în legătură cu ultima dată când au intrat în laborator și au deschis tezaurul. Nici unul nu a observat vreun coleg care să se comporte ciudat. Și nici unul nu are febră.

— Cine lipsește?

— Michael Ross, un tehnician de laborator.

— Îl cunosc pe Michael, spuse Toni. Era un bărbat timid și inteligent, cu aproximativ zece ani mai tânăr decât Toni. De fapt, am fost la el acasă. Locuiește într-o casuță aflată cam

la 25 de kilometri de aici.

— Lucrează la noi de opt ani, iar dosarul său este impecabil.

McAlpine urmări cu degetul pe o foaie și spuse:

— A intrat ultima dată în laborator acum trei duminici, ca să facă un control de rutină al stării animalelor.

— Și de atunci?

— A fost în concediu.

— Cât timp – trei săptămâni?

— Trebuia să se întoarcă la serviciu astăzi, interveni Elliot. Se uită la ceasul de la mână. De fapt, ieri. Luni dimineață. Dar nu a apărut.

— A sunat să anunțe că e bolnav?

— Nu.

Toni ridică din sprâncene.

— Și nu putem lua legătura cu el?

— Nu răspunde nici la telefonul fix, nici la cel mobil.

— Și nu vi se pare ciudat?

— Că un bărbat necăsătorit își prelungește concediul fără să-și anunțe angajatorul? La fel de ciudat ca ploaia în Glen Coe.

Toni se întoarse din nou către McAlpine.

— Dar tu zici că Michael are un dosar fără pată.

Directorul laboratorului părea îngrijorat.

— E foarte conștiincios. Mă surprinde că și-a luat liber fără să ceară aprobarea nimănui.

— Cine era cu Michael când a intrat ultima oară în laborator? Întrebă Toni.

Știa că probabil fusese însoțit de cineva, pentru că, în BSL4, protocolul cerea ca orice acțiune să fie executată în prezența a cel puțin două persoane: din cauza pericolului permanent, nimeni nu putea să lucreze acolo singur. McAlpine consultă lista din fața sa.

— Dr. Ansari, biochimist.

— Nu cred că îl cunosc.

— O cunosc. E o femeie. Monica.

Toni ridică receptorul.

— Ce număr are?

Monica Ansari vorbea cu un accent specific orașului Edinburgh, iar vocea ei trăda faptul că fusese trezită dintr-un somn profund.

— Howard McAlpine m-a sunat mai devreme, să știi.

— Îmi pare rău să te deranjez din nou, spuse Toni.

— S-a întâmplat ceva?

— E vorba despre Michael Ross. Nu reușim să luăm legătura cu el. Cred că tu ai fost cu el în BSL4 cu trei duminici în urmă.

— Da. Stai o clipă să aprind lumina! Tăcu pentru câteva momente. Doamne, atât e ceasul?

— Michael a plecat în concediu în următoarea zi, reluă Toni.

— Mi-a spus că se duce în vizită la mama lui, în Devon.

Aceste vorbe o făcură să-și amintească brusc motivul pentru care fusese acasă la Michael Ross. În urmă cu aproximativ șase luni, Toni menționase, într-o conversație obișnuită la cantină, cât de mult îi plăceau tablourile lui Rembrandt care înfățișau femei în vârstă, cu fiecare încrețitură și fiecare rid redată cu dragoste. „Privindu-le, îți poți da seama, spusese ea atunci, cât de mult și-a iubit Rembrandt mama.” Michael fusese foarte încântat de remarca ei și îi spusese că avea mai multe reproduceri după gravurile lui Rembrandt pe care le decupase din reviste sau din cataloagele caselor de licitații. După program, se dusese acasă la el pentru a vedea imaginile, toate înfățișând femei în vârstă, înrămate cu gust, ocupând unul dintre pereții micuțului living. Se temuse că Michael avea să-i ceară o întâlnire – îl plăcea, dar nu în felul acela –, dar, spre ușurarea ei, el nu voia decât să-i arate colecția. Astfel că Toni trăsese concluzia că nu era decât un băiețel care își venera mama.

— Informația aceasta este foarte utilă, îi spuse Toni Monicăi. Stai un moment! Se întoarse către James Elliot. Avem la dosar datele de contact ale mamei sale?

Elliot mișcă din mouse și accesă un alt fișier.

— Este înregistrată ca fiind ruda cea mai apropiată.

Ridică receptorul unui alt telefon. Toni își relua convorbirea cu Monica.

— Michael s-a comportat ca de obicei în duminica aceea?

— Da, sigur.

— Ați intrat împreună în BSL4?

— Da. Apoi, bineînțeles, am mers să ne schimbăm în camere separate.

— Când ai intrat în laboratorul propriu-zis, el era deja acolo?

— Da, se schimbase mai repede decât mine.

— Ai lucrat cot la cot cu el?

— Nu, eu eram într-o parte a laboratorului, mă ocupam de culturile de țesut, iar el verifica starea animalelor.

— Ați plecat împreună?

— Nu, el a plecat cu câteva minute înaintea mea.

— Mi se pare că el ar fi putut accesa tezaurul fără ca tu să știi.

— Da, nu ar fi fost deloc greu.

— Ce părere ai tu despre Michael?

— E în regulă... inofensiv, cred.

— Da, e o descriere foarte potrivită pentru el. Știi cumva dacă are vreo iubită?

— Nu prea cred.

— Tu îl găsești atrăgător?

— Arată bine, dar nu e sexy.

Toni zâmbi.

— Exact. Ai remarcat vreodată ceva ciudat la el?

— Nu.

Toni observă o ezitare, dar nu scoase nici măcar un sunet, dându-i celeilalte femei timp să continue. Lângă ea,

Elliot vorbea cu cineva, întrebând de Michael Ross sau de mama sa.

— Vreau să spun, faptul că o persoană locuiește singură nu înseamnă automat că e nebună, nu-i așa? zise Monica după un moment.

Lângă Toni, Elliot spunea în receptor:

— Foarte ciudat. Îmi pare rău că v-am deranjat la o oră atât de târzie.

Curiozitatea lui Toni era ațâțată de vorbele lui Elliot.

— Mulțumesc, Monica. Sper să-ți poți continua somnul, spuse ea pentru a încheia convorbirea.

— Soțul meu este medic de familie, replică aceasta. Suntem obișnuiți cu telefoanele în miez de noapte.

Toni puse receptorul în furcă.

— Michael Ross a avut suficient timp să deschidă tezaurul, spuse ea. Și locuiește singur. Îi aruncă o privire lui Elliot. Ai reușit să suni acasă la mama lui?

— Este un azil de bătrâni, spuse Elliot. Părea înspăimântat. Iar doamna Ross a murit iarna trecută.

— Ei, drăcia dracului! Izbucni Toni.

3 A.M.

Becurile puternice iluminau turnurile și frontoanele Kremlinului. Erau cinci grade sub zero, dar cerul era senin și nu era nici un pic de zăpadă. În fața clădirii se afla o grădină în stil victorian, cu copaci și tufișuri. Luna, aflată în al treilea pătrar, arunca o lumină cenușie asupra nimfelor dezbrăcate care se înălțau în mijlocul fântânilor secate, în timp ce dragoni de piatră stăteau de pază.

Tăcerea fu spulberată de huruitul motoarelor, în timp ce două dubițe ieșiră din garaj. Ambele erau însemnate cu simbolul internațional pentru pericol biologic: patru cercuri negre întretăiate pe un fundal galben aprins. Până să ajungă la poartă, gardianul ridicase deja bariera. Cele două autovehicule ieșiră din incinta complexului și se îndreptară către sud cu o viteză amețitoare.

Toni Gallo era la volanul primei mașini, conducând de parcă s-ar fi aflat în mașina ei Porsche, folosind toată lărgimea drumului, turând motorul și tăind curbele. Se temea să nu ajungă prea târziu. În aceeași mașină cu Toni, se aflau trei oameni antrenați pentru situații de decontaminare. Cel de-al doilea vehicul era o unitate mobilă de izolare, condus de un paramedic, și pe locul pasagerului se afla o doctoriță, Ruth Solomons.

Toni se temea că s-ar putea înșela, dar era îngrozită că era posibil să aibă dreptate.

Declanșase alarma de gradul I bazându-se pe nimic altceva decât o simplă bănuială. Era posibil ca medicamentul să fi fost folosit cât se poate de legal de un om de știință care să fi uitat pur și simplu să consemneze în registru, după cum credea Howard McAlpine. Era posibil ca Michael Ross să-și fi prelungit concediul fără a cere permisiunea, iar povestea cu mama lui să nu fie decât o

neînțelegere. În acest caz, s-ar fi spus pe bună dreptate că Toni reacționase exagerat – tipic pentru o femeie isterică, ar fi adăugat James Elliot. Era posibil să-l găsească pe Michael Ross dormind pur și simplu, cu telefonul închis, și se cutremura numai la gândul că a doua zi dimineață trebuia să dea ochii cu șeful ei, Stanley Oxenford.

Dar ar fi mult mai rău dacă s-ar dovedi că a avut dreptate.

Un angajat lipsea fără să știe nimeni de el, mințise în legătură cu locul unde se ducea, iar din tezaur dispăruseră eșantioane din noul medicament. Făcuse Michael Ross ceva care să-l expună riscului de a contracta o infecție fatală? Medicamentul era încă în faza de testare și ineficient împotriva tuturor virusurilor, dar probabil că se gândise că ar fi fost mai bun decât nimic. Indiferent care-i fuseseră intențiile, el voise să se asigure că n-avea să-l caute nimeni acasă timp de câteva săptămâni; astfel, mințise că se duce la Devon să-și viziteze mama care nu mai trăia.

Monica Ansari spusese: „Faptul că o persoană locuiește singură nu înseamnă automat că e nebună, nu-i așa?” Era una dintre acele propoziții care vor să spună de fapt exact opusul. Biochimista simțise că era ceva ciudat la Michael, chiar dacă, în calitate de om de știință rațional, ezitase să se bazeze numai pe intuiție.

Toni era de părere că intuiția nu ar trebui nicicând neglijată.

Aproape că nu suportă să se gândească la ce se putea întâmpla dacă virusul Madoba-2 ar fi scăpat de sub control. Era extrem de contagios, răspândindu-se rapid prin strănut și tuse. Și fatal. Se simți străbătută de un fior de groază, în timp ce apăsa și mai tare pedala de accelerație.

Drumul era pustiu și nu-i trebuia decât douăzeci de minute pentru a ajunge la casa izolată unde locuia Michael Ross. Intrarea nu era la vedere, dar Toni își aminti pe unde trebuia s-o ia. Coti pe o alee scurtă care ducea către o

căsuță joasă cu fațada de piatră, aflată în spatele unui zid ce despărțea două grădini. Nu se vedea lumină. Toni parcă mașina lângă un Volkswagen Golf, probabil al lui Michael. Claxonă lung.

Nu se întâmplă nimic. Nu se aprinse nici o lumină, nimeni nu deschise vreo ușă sau vreo fereastră. Toni opri motorul. Tăcere.

Dacă Michael plecase, de ce mașina lui era parcată aici?

— În costume de iepurași, vă rog, domnilor, spuse ea.

Cu toții, inclusiv echipa medicală din cea de-a doua dubiță, se echipară în costume portocalii, asemănătoare cu cele purtate în spațiu. Era o manevră incomodă. Costumul era făcut dintr-un plastic greu care nu ceda și nici nu se plia ușor. Se încheia cu un fermoar etanș. Se ajutară unii pe ceilalți să-și lipească mănușile de încheieturi cu bandă adezivă. La sfârșit, își băgară picioarele înfășurate în plasticul costumului în niște cizme de cauciuc.

Costumele erau perfect etanșe. Cei îmbrăcați astfel respirau printr-un filtru de aer HEPA – unul foarte eficient, care avea un ventilator electric alimentat de baterii aflate pe centura costumului. Filtrul elimina orice particule care puteau fi inhalate, posibile purtătoare de virusuri sau microbi. De asemenea, acest filtru elimina și mirosurile, cu excepția celor deosebit de intense. Ventilatorul scotea un zgomot constant, care unor oameni li se părea insuportabil. Sistemul audio montat în cască le permitea să comunice între ei și cu panoul de comandă de la Kremlin, printr-un canal de unde radio imposibil de depistat.

Când fură gata, Toni se uită din nou la casă. Dacă cineva dinăuntru ar fi aruncat în acel moment o privire pe una dintre ferestre și ar fi văzut șapte oameni în costume portocalii de cosmonauți, ar fi crezut că extraterestrii și OZN-urile sunt o chestie cât se poate de reală.

Oricum, chiar dacă era cineva înăuntru, nu se uita pe nici o fereastră.

— Intru eu prima, spuse Toni.

Se duse la ușa din față, mișcându-se cu greutate în costumul rigid. Apăsă pe sonerie și bătu în ușă. După câteva momente, ocoli clădirea pentru a ajunge în spate. Acolo se afla o grădină îngrijită, cu un hambar din lemn. Găsi ușa din spate descuiată și intră în casă. Își aduse aminte că, atunci când îl vizitase pe Michael, stătuse în bucătărie în timp ce acesta pregătise niște ceai. Se mișcă repede prin casă, aprinzând luminile. Reproductorile după Rembrandt erau și acum pe peretele livingului. Casa era curată, goală, cu toate lucrurile la locul lor.

Vorbi cu ceilalți la căști.

— Nu-i nimeni acasă.

Sesiză tonul trist al propriei voci.

De ce își lăsase casa neînchisă? Poate că nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată.

Asta era o adevărată lovitură. Dacă Michael ar fi fost aici, misterul putea fi rapid rezolvat. Acum trebuia organizată o operațiune de căutare. Putea fi oriunde în lume. Nu se știa cât timp aveau să le ia căutările. Se gândi înspăimântată la zilele sau chiar săptămânile de neliniște care îi așteptau.

Leși din nou în grădină. Ca să fie sigură că verificase tot, încercă ușa hambarului din grădină. Și aceasta era descuiată. Când o deschise, simți un miros vag, neplăcut dar ușor familiar. „Trebuie să fie foarte puternic dacă a trecut de filtrul costumului, își dădu ea seama. Sânge”, îi veni în minte. Hambarul mirosea ca un abator.

— O, Doamne! Murmură ea.

Ruth Solomons, doctorița, o auzi și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Un moment.

Înăuntrul micii cămări din lemn, întuneric beznă; nu era nici o fereastră. Bâjbâi prin întuneric și găsi un întrerupător. Când se aprinse lumina, Toni țipă din cauza șocului.

Ceilalți vorbiră toți odată, întrebând ce se întâmplase.

— Veniți repede! spuse ea. În hambarul din grădină. Mai întâi Ruth.

Michael Ross zăcea pe podea cu fața în sus. Sângele din fiecare orificiu: ochi, nas, gură, urechi. Sângele scurs formase o baltă pe podeaua de scânduri. Toni nu avea nevoie de un doctor pentru a-și da seama că Michael avea o hemoragie multiplă masivă – un simptom clar pentru Madoba-2 și alte infecții similare. Era foarte periculos, corpul său fiind o bombă neexplodată, plină cu virusul mortal. Dar era în viață. Pieptul i se mișca în ritmul respirației, iar din gură i se auzea un bolborosit slab. Toni se aplecă, îngenunchind în balta lipicioasă de sânge proaspăt, și se uită la el cu atenție.

— Michael! spuse ea, țipând pentru a se face auzită prin plasticul căștii de la costum. Sunt eu, Toni Gallo de la laborator!

În ochii lui însângerați, se zări o sclipire de luciditate. Michael deschise gura și mormăi ceva.

— Poftim? Țipă ea.

Se aplecă și mai aproape de el.

— Nici un leac, spuse el, după care începu să vomite.

Un șuvoi de lichid negru îi țâșni din gură, stropind vizorul costumului lui Toni. Aceasta se trase înapoi și țipă speriată, chiar dacă știa că era protejată de costum.

Fu împinsă deoparte, iar Ruth Solomons se aplecă deasupra lui Michael.

— Pulsul este foarte slab, se auzi vocea doctoriței prin sistemul de comunicare audio. Ruth îi deschise gura lui Michael și își folosi degetele înmănușate pentru a curăța o parte din sângele și vomă care-i blocau gâtul. Am nevoie de un laringoscop – rapid!

Câteva secunde mai târziu, un paramedic veni în grabă cu instrumentul respectiv. Ruth îl introduse în gura lui Michael, curățându-i gâtul astfel încât să poată respira mai ușor.

— Adu targa de izolare, cât de repede poți, spuse ea. Deschise trusa medicală pe care o adusese cu ea și scoase o seringă deja încărcată – cu morfină și un coagulant sangvin, presupuse Toni. Ruth înfipse acul în gâtul lui Michael și apăsă pe piston. Când scoase seringă, Michael începu să sângereze abundent prin locul unde acul străpunsese pielea.

Toni era copleșită de un val de durere. Și-l amintea pe Michael mergând prin laboratoarele de la Kremlin, apoi cum stătea la el acasă și sorbea din cana cu ceai, vorbind entuziasmat despre reproduceri, iar imaginea corpului său distrus deveni cu atât mai dureroasă și mai tragică.

— În regulă, spuse Ruth. Haideți să-l scoatem de aici!

Doi paramedici îl ridicară pe Michael și îl transportară

Până la o targă pe roțile izolată într-un înveliș de plastic. Introduseră pacientul printr-o deschizătură aflată la un capăt al învelișului și apoi închiseră totul etanș. Împinseră targa pe roțile prin grădina lui Michael, îndreptându-se către mașini.

Înainte să urce în ambulanță, trebuiau să se decontamineze pe ei și targa. Unul dintre membrii echipei lui Toni scosese deja o cadă goală din plastic, asemănătoare unei piscine pentru copii. Dr. Solomons și paramedicii se așezară pe rând în cadă pentru a se pulveriza pe costumele lor un dezinfectant puternic care distrugea orice virus prin oxidarea proteinelor din structura sa.

Toni privea ce se întâmpla în jurul ei, conștientă că fiecare secundă de întârziere însemna scăderea șanselor de supraviețuire ale lui Michael, știind că procedura de decontaminare trebuia urmată cu rigurozitate, pentru a preveni alte decese. O înnebunea gândul că un virus mortal ieșise din laboratorul de care era responsabilă. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată în toată istoria companiei Oxenford Medical. O consola prea puțin faptul că avusese

motive întemeiate să se agite atâta din pricina dozelor de medicament care lipseau, iar colegii ei greșiseră, încercând să minimizeze incidentul. Datoria ei era să prevină astfel de incidente, iar ea dăduse greș. Oare bietul Michael avea să moară ca urmare a neglijenței ei? Aveau să fie și alte victime?

Paramedicii suiră targa în ambulanță. Doctorița Solomons se urcă în spate cu pacientul. Trântiră ușile și porniră în noapte.

— Să mă ții la curent cu ce se întâmplă, Ruth. Poți să mă apelezi prin sistemul audio al costumelor, spuse Toni.

Vocea lui Ruth se auzea deja din ce în ce mai slab din cauza distanței.

— A intrat în comă, spuse ea. Mai adăugă ceva, dar ieșise din raza de acțiune a sistemului audio și Toni nu mai putu distinge exact ce spunea, iar apoi nu se mai auzi nimic.

Toni încercă să-și alunge starea sumbră care o cuprinsese. Avea treabă.

— Haideti să facem curățenie, spuse ea.

Unul dintre bărbați luă o rolă de bandă galbenă pe care scria: „Pericol biologic – nu treceți” și începu să o înfășoare în jurul întregii proprietăți, al casei, al hambarului, al grădinii și al mașinii lui Michael. Din fericire, nici o casă nu se afla destul de aproape pentru a exista suspiciunea unei contaminări. Dacă Michael ar fi locuit într-un bloc de apartamente cu sistem comun de ventilare a aerului, ar fi fost deja prea târziu pentru decontaminare.

Ceilalți scoaseră suluri de saci pentru gunoi, pulverizatoare de plastic pentru grădină umplute deja cu dezinfectant, cutii cu cârpe de curățat și bidoane mari de plastic. Fiecare suprafață trebuia dată cu dezinfectant și apoi ștersă. Obiectele care nu puteau fi distruse și lucrurile de valoare, cum ar fi bijuteriile, urmau să fie introduse în bidoanele de plastic și duse pentru a fi sterilizate în autoclave cu ajutorul aburilor de înaltă

presiune. Toate celelalte aveau să fie puse în câte două pungi și arse în incineratorul de deșeuri medicale care se afla sub laboratorul BSL4.

Toni îl rugă pe unul dintre bărbați să o ajute să curețe voma neagră de pe costumul ei și să pulverizeze dezinfectant pe el. Se străduia să-și înăbușe dorința de a sfâșia costumul infectat care-o acoperea.

În timp ce bărbații se ocupau cu dezinfectarea zonei, Toni se uita cu atenție în jur, încercând să găsească indicii privind motivul pentru care se întâmplase așa ceva. După cum se temuse, Michael furase medicamentul experimental pentru că știa sau bănuia că fusese infectat cu Madoba-2. Dar ce făcuse pentru a se expune acestui virus?

În hambar, se afla o casetă de sticlă dotată cu un extractor de aer, mai degrabă un laborator de siguranță biologică improvizat. Abia dacă se uitase la ea mai înainte, deoarece se concentrase asupra lui Michael, dar acum observă că în casetă se afla un iepure mort. După cum arăta, era foarte probabil să fi murit din cauza bolii pe care o contractase și Michael. Oare provenea din laborator?

Lângă el se afla un castron cu apă pe care scria „Joe”. Acest detaliu era foarte important. Rar se întâmpla ca angajații să le dea nume animalelor cu care lucrau. Se purtau cu blândețe cu subiecții experimentelor lor, dar nu-și permiteau să se atașeze de animalele care aveau să fie ucise. Cu toate acestea, Michael îi conferise o identitate acestui iepure și îl tratase ca pe un animal de companie. Oare se simțea vinovat pentru ceea ce făcea la serviciu?

Toni ieși din hambar. O mașină de patrulare a poliției tocmai parcă lângă dubița de siguranță biologică. Toni îi aștepta. Conform Planului de Răspuns în Caz de Incidente Grave pe care ea însăși îl întocmise, gardienii de securitate de la Kremlin sunaseră la sediul regional al poliției din Inverburn pentru a le anunța declanșarea alarmei de gradul I. Acum veniseră să afle cât de serioasă era treaba.

Toni fusese și ea polițist, până în urmă cu doi ani. Cea mai mare parte a carierei ei fusese un succes – promovată rapid, dată în presă exemplu pentru polițistul modern, se spunea despre ea că avea să fie prima femeie comisar-șef din Scoția. Apoi avusese o divergență cu șeful în ceea ce privea o chestiune extrem de delicată – rasismul în poliție. Acesta susținea că rasismul în cadrul poliției nu era instituționalizat. Ea afirma că ofițerii de poliție aveau obiceiul de a mușamaliza incidentele rasiste, iar acest lucru însemna că șeful ei se înșela. Această confruntare ajunsese la urechile jurnaliștilor, iar Toni refuzase să dezmințide ideile în care credea cu tărie, așa că se văzuse nevoită să demisioneze.

În momentul respectiv, locuia împreună cu Frank Hackett, un alt detectiv. Erau împreună de opt ani, deși nu se căsătoriseră. Când Toni căzuse în dizgrație, el o părăsise. Rana nu se închisese nici acum.

Din mașina de patrulare, coborâra doi tineri ofițeri, un bărbat și o femeie. Toni îi cunoștea pe majoritatea polițiștilor din generația ei, iar unii dintre cei mai în vârstă decât ea și-l aminteau pe regretatul ei tată, sergentul Antonio Gallo, care, inevitabil, fusese poreclit Tony Spaniolul. Și totuși, nu-i recunosc pe aceștia doi.

— Jonathan, a sosit poliția. Vreți, vă rog, să decontaminați zona și apoi să vorbiți cu ei? Zise Toni prin sistemul de comunicare audio. Spuneți numai că am confirmat ieșirea unui virus din laborator. Ei îl vor suna pe Jim Kincaid, iar eu am să-l pun la curent când ajunge aici.

Directorul Kincaid era responsabil cu ceea ce ei numeau CBRN – incidentele chimice, biologice, radiologice și nucleare. Acesta lucrase cu Toni la elaborarea planului ei. Aveau să pună împreună la punct o strategie precaută și discretă pentru a soluționa acest incident.

Până la sosirea lui Kincaid, Toni ar fi vrut să aibă niște informații despre Michael Ross pe care să i le poată oferi.

Intră în casă. Michael transformase cel de-al doilea dormitor în birou. Pe o masă laterală, se aflau trei fotografii înrămate ale mamei sale: ca adolescentă suplă într-un pulover strâmt, ca părinte fericit, ținând în brațe un bebeluș care semăna cu Michael, și, în cea de-a treia, trecută de 60 de ani, cu o pisică grasă albă cu negru în poală.

Toni se așază la biroul lui și îi citi e-mailurile, tastând cu stângăcie cu degetele acoperite de mănușile din cauciuc. Michael cumpăraseră o carte intitulată *Etica animalelor* de pe Amazon. De asemenea, se interesase despre cursuri universitare de filosofie morală. Îi verifică ultimele pagini accesate și descoperi că intrase recent pe site-uri dedicate drepturilor animalelor. În mod clar, ajunsese să aibă îndoieli serioase privind moralitatea muncii sale. Dar se pare că nimeni de la Oxenford Medical nu-și dăduse seama de nefericirea lui.

Toni îl înțelegea. Și ei îi era milă ori de câte ori vedea un câine sau un hamster zăcând într-o cușcă, suferind din cauza unei boli ce-i fusese intenționat inoculată și fiind folosit ca material de studiu pentru oamenii de știință. Dar apoi își aducea aminte de moartea tatălui ei. În cel de-al șaselea deceniu de viață, acestuia i se descoperise o tumoră la creier și murise cu mintea rătăcită, umilit și în chinuri. Boala de care suferise ar putea fi vindecată într-o zi grație studiilor pe creiere de maimuță. Din punctul ei de vedere, experimentele pe animale erau o necesitate tristă.

Michael își ținea hârtiile în bibliorafturi de carton frumos etichetate: „Facturi”, „Garanții”, „Extrase de cont”, „Manuale de utilizare”. În dosarul etichetat „Asociații”, Toni găsi o confirmare a înscrierii sale într-o organizație numită Animalele Sunt Libere. Lucrurile începeau să devină din ce în ce mai clare.

Munca începu să-i aline durerea. Întotdeauna se pricepuse la munca de detectiv. Demisia forțată din poliție fusese o lovitură grea pentru ea. Îi făcea bine să-și

folosească vechile deprinderi și să-și dea seama că nu-și pierduse abilitățile.

Într-un sertar, găsi carnețelul cu numere și adrese al lui Michael și agenda sa de întâlniri. Nu era trecută nici o întâlnire programată pentru ultimele două săptămâni. În timp ce deschidea carnețelul, zări pe fereastră o lumină albastră, așa că se apropie de geam pentru a vedea un Volvo sedan cu un girofar deasupra. Probabil era Jim Kincaid.

leși din casă și rugă un membru al echipei să o decontamineze. Apoi își scoase casca pentru a vorbi cu directorul. Cu toate acestea, bărbatul din mașină nu era Jim. Când luna îi lumină chipul, Toni văzu că era vorba despre ofițerul de poliție Frank Hackett – fostul ei iubit. Deodată, simți un nod în gât. Deși el era cel care plecase, Frank se purtase mereu de parcă el fusese cel rănit.

Toni se strădui să fie calmă, prietenoasă și să se poarte ca o profesionistă.

Coborî din mașină și se îndreptă către ea.

— Te rog să nu treci de banda galbenă – o să ies eu, spuse ea.

Toni își dădu seama că făcuse o greșeală de tactică. El era ofițerul de poliție, iar ea – civilul; probabil că el considera că era dreptul lui să-i dea ordine ei, nu invers. Încruntarea care-i apăru pe chip îi dădu de înțeles că el sesizase lipsa ei de considerație.

— Ce mai faci, Frank? spuse Toni, încercând să fie mai prietenoasă.

— Ce se întâmplă aici?

— Se pare că un tehnician de la laborator a contractat un virus. Tocmai l-am luat într-o ambulanță de izolare. Acum îi decontaminăm locuința. Unde e Jim Kincaid?

— E în concediu.

— Unde? Toni spera ca Jim să poată fi contactat și chemat pentru a se ocupa de această situație de urgență.

— În Portugalia. El și soția sa au închiriat o vilă micuță.

„Ce păcat!”, își spuse Toni în sinea ei. Kincaid știa cum să procedeze în situațiile de pericol biologic, pe când Frank nu. Citindu-i gândurile, Frank spuse:

— Nu-ți face griji! În mână avea un teanc de documente fotocopyate gros de câțiva centimetri. Am protocolul chiar aici. Era planul asupra căruia Toni și Kincaid căzuseră de acord. Evident, Frank îl citise în timp ce așteptase. În primul rând, trebuie să securizez zona.

Aruncă o privire în jur.

Toni securizase deja perimetrul, dar nu spuse nimic. Frank avea nevoie să-și impună autoritatea. Acesta îi strigă pe cei doi polițiști în uniformă din mașina de patrulare.

— Voi doi! Mutați mașina aceea la intrarea pe alee și nu lăsați pe nimeni să intre fără să mă întrebați pe mine.

— Bună idee, spuse Toni, deși, de fapt, această măsură nu avea nici un rezultat semnificativ.

Frank respecta întocmai prevederile protocolului.

— Apoi trebuie să ne asigurăm că nimeni nu părăsește perimetrul.

Toni aprobă printr-o mișcare a capului.

— Nu e nimeni aici în afara echipei mele, și toți poartă costume speciale pentru evitarea contaminării biologice.

— Nu-mi place protocolul acesta – îi lasă pe civili să se ocupe de un loc unde s-a comis o infracțiune.

— Ce te face să crezi că e vorba despre o infracțiune?

— S-au furat mai multe eșantioane dintr-un medicament.

— Nu de aici.

Frank lăasă această remarcă nesancționată.

— Și cum de a contractat omul vostru virusul? Toți purtați costume din acestea în laborator, nu-i așa?

— Acest lucru va trebui stabilit de comitetul nostru de sănătate, spuse Toni ocolind răspunsul. Nu are nici un rost să facem speculații.

— Era vreun animal aici când ați sosit voi?

Toni ezită, iar asta fu suficient pentru Frank, un detectiv bun căruia nu-i scăpau prea multe lucruri neobservate. Deci, un animal a fost scos din laborator și a infectat tehnicianul când acesta nu purta costumul?

— Nu știi ce s-a întâmplat și nu vreau să circule tot felul de teorii. Crezi că ne-am putea concentra pentru moment asupra siguranței publice?

— Da. Dar tu nu ești îngrijorată numai din cauza siguranței publice. Vrei să protejezi compania și pe scumpul tău profesor Oxenford.

Toni se întrebă de ce alesese el cuvântul „scump”- dar, înainte să poată reacționa, auzi un sunet venind din casca de la costumul ei.

— Primesc un apel, îi spuse ea lui Frank. Scuze! Scoase sistemul de comunicație din cască și și-l puse la urechi. Se auzi din nou sunetul respectiv; apoi un șuierat în timp ce se stabilea legătura și, în final, vocea unui gardian de securitate de la panoul din Kremlin.

— Dr. Solomons o caută pe dr. Gallo.

— Alo! spuse Toni.

Doctorița intră pe linie.

— Toni, Michael a murit.

Toni închise ochii.

— O, Ruth, îmi pare foarte rău.

— Ar fi murit chiar dacă l-am fi găsit cu 24 de ore mai repede. Sunt aproape sigură că avea Madoba-2.

Vocea lui Toni era sugrumată de durere.

— Am făcut tot ce-am putut.

— Ai idee ce s-a întâmplat?

Toni nu voia să spună prea multe de față cu Frank.

— Era preocupat de problema cruzimii față de animale. Și cred că era afectat de moartea mamei sale, care a avut loc cu un an în urmă.

— Bietul de el!

— Ruth, sunt cu cei de la poliție. Vorbim mai târziu.

— Bine.

Legătura se întrerupse. Toni își scoase căștile de la sistemul de comunicare.

— Deci a murit, spuse Frank.

— Numele lui era Michael Ross și se pare că a contractat un virus numit Madoba-2.

— Ce fel de animal era?

Pe moment, Toni se hotărî să-i întindă o capcană lui Frank.

— Un hamster, spuse ea. Pe care-l chema Fluffy.

— Este posibil să fi fost infectate și alte persoane?

— Aceasta este cea mai importantă întrebare. Michael locuia aici singur; nu avea rude sau prieteni. Oricine l-a vizitat înainte de a se îmbolnăvi este în siguranță, în afara cazului în care au făcut ceva foarte intim, de exemplu injecții cu același ac hipodermic. Orice persoană care ar fi venit aici când începuse deja să aibă simptomele ar fi chemat, cu siguranță, un doctor, așa că există șanse destul de mari să nu fi transmis virusul nimănui.

Toni prezenta situația cât mai liniștitor. Dacă ar fi vorbit cu Kincaid, ar fi fost mult mai sinceră, pentru că ar fi avut încredere că el nu ar fi declanșat o panică generală. Dar Frank era altfel. Își termină discursul:

— Dar, evident, prioritatea noastră trebuie să fie contactarea tuturor persoanelor care s-ar fi putut întâlni cu Michael în ultimele 16 zile. Am găsit agenda lui.

Frank încercă o altă abordare.

— Am văzut că tu ai spus că era preocupat de problema cruzimii față de animale. Făcea parte din vreun grup?

— Da – Animalele Sunt Libere.

— De unde știi?

— M-am uitat prin lucrurile lui personale.

— Asta e misiunea poliției.

— Sunt de acord, dar voi nu puteți intra în casă.

— Aș putea să-mi pun și eu un costum.

— Nu e vorba numai de costum, ci și de instruirea pentru cazuri de pericol biologic pe care trebuie să o faci înainte de a ți se permite să porți unul.

Frank se înfurie din nou.

— Atunci adu-mi lucrurile aici, afară!

— Ce-ai zice dacă aș pune un om din echipa mea să-ți trimită toate documentele prin fax? De asemenea, ți-am putea transmite și informațiile din memoria calculatorului său.

— Vreau originalele! Ce ascunzi acolo?

— Nimic, îți jur. Dar toate lucrurile din casă trebuie decontaminate, fie cu dezinfectant, fie cu aburi de înaltă presiune. Ambele procedee distrug hârtiile și pot deteriora și computerul.

— Voi schimba acest protocol. Mă întreb, oare comisarul-șef știe că Kincaid ți-a permis să stabilești asemenea condiții?

Toni se simțea epuizată. Era noaptea târziu, trebuia să administreze o criză de mari proporții și era forțată să menajeze starea de spirit a unui fost iubit plin de resentimente.

— Of, Frank, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar putea să ai dreptate, dar asta este situația, așa că am putea să uităm trecutul și să lucrăm ca o echipă?

— Pentru tine, muncă în echipă înseamnă ca toată lumea să facă întocmai ce spui tu.

Toni izbucni în râs.

— Destul de corect. Care crezi că ar trebui să fie următoarea noastră mișcare?

— Voi informa consiliul de sănătate. Conform protocolului, ei sunt principala agenție implicată. Odată ce aceștia au luat legătura cu consultantul desemnat de ei pentru situații de pericol biologic, acesta va dori să convoace o întâlnire aici, mâine la prima oră. Între timp, ar trebui să începem să luăm legătura cu toate persoanele

care ar fi putut intra în contact cu Michael Ross. O să pun câțiva detectivi să sune la fiecare număr din agenda aceea. Te sfătuiesc să interoghezi toți angajații de la Kremlin. Ar fi util ca această parte a anchetei să fie încheiată până la întâlnirea cu membrii comisiei de sănătate.

— În regulă.

Toni ezita. Voia să-l întrebe ceva pe Frank. Cel mai bun prieten al lui era Carl Osborne, un reporter de la televiziunea locală care punea preț mai mult pe senzațional decât pe corectitudine. Dacă acesta ar fi aflat despre acest subiect, ar fi stârnit o adevărată revoltă populară.

Știa că, pentru a obține ceva de la Frank, trebuia să-l abordeze direct, fără să pară nici impunătoare, dar nici rugătoare.

— Există un paragraf în protocol pe care trebuie să-l menționez, începu ea. Se referă la faptul că nu ar trebui făcută nici o declarație către presă înainte de consultarea principalelor părți interesate, printre care poliția, comitetul de sănătate și compania.

— Nici o problemă.

— Motivul pentru care fac această precizare este că incidentul nu trebuie să genereze un val de panică. Este foarte probabil ca nimeni să nu fie în pericol.

— Bine.

— Nu vrem să ascundem nimic, dar publicitatea ar trebui să fie moderată. Nu e cazul ca lumea să se panicheze.

Frank rânji.

— Ți-e frică de eventualele articole din tabloide despre hamsteri ucigași care mișună prin Scoția.

— Îmi ești dator, Frank, sper că ții minte.

Frank se întunecă la față.

— Eu *îți sunt dator* ție?

Toni coborî tonul, deși nu era nimeni în apropiere.

— Cred că ți-l aduci aminte pe Johnny Kirk Fermierul.

Kirk fusese un mare importator de cocaină. Născut în

cartierul Garscube Road din Glasgow, nu văzuse niciodată o fermă în toată viața lui, dar primise această poreclă de la cizmele de cauciuc verzi, prea mari pentru el, pe care le purta pentru a-și alina durerile provocate de bătăturile pe care le avea la picioare. Frank întocmise un caz împotriva lui Johnny Fermierul. În timpul procesului, din întâmplare, Toni găsisese niște dovezi care ar fi ajutat apărarea. Îi spusese lui Frank, dar acesta nu informase instanța. Johnny era cât se poate de vinovat, iar Frank obținuse condamnarea – dar, dacă adevărul avea să iasă vreodată la iveală, cariera lui Frank ar fi fost terminată.

— Mă ameninți că o să aduci vorba despre afacerea asta dacă nu fac ce vrei tu? spuse Frank cu furie în glas.

— Nu, doar îți aduc aminte de o perioadă în care și tu ai avut nevoie să păstrezi tăcerea în legătură cu un anume subiect, și exact asta am făcut.

Atitudinea lui se schimbă din nou. Pentru un moment, fusese speriat, dar acum revenise la atitudinea arogantă care îl caracteriza.

— Cu toții ocolim regulile din când în când. Asta-i viața.

— Da, iar eu îți cer să nu vorbești despre acest subiect nici cu prietenul tău Carl Osborne, nici cu altcineva din presă.

Frank rânji.

— Vai, Toni, spuse el cu o indignare prefăcută, eu nu fac niciodată așa ceva!

7 A.M.

Kit Oxenford se trezi devreme, simțindu-se nerăbdător și neliniștit în același timp. Era o senzație ciudată.

Astăzi avea să jefuiască Oxenford Medical.

Ideea îl umplea de emoție. Cea mai grozavă farsă din toate timpurile urma să fie descrisă în cărți cu titluri de genul *Crima perfectă*. Mai mult, avea să se răzbune pe tatăl său, compania urma să fie distrusă, iar Stanley Oxenford să ajungă la sapă de lemn. Într-un fel, ideea că bătrânul n-avea să știe niciodată cine îi făcuse asta îi sporea plăcerea. *Se va putea bucura de pe urma acestui lucru tot restul vieții*. Dar era și îngrijorat, iar asta era ceva neobișnuit. Kit nu era genul de persoană care să-și facă griji. Oricât de mari ar fi fost problemele pe care le avea, reușea de obicei să se descurce. Rar se întâmpla să-și facă planuri.

Plănuise însă această zi. Poate că aici era problema.

Stătea în pat cu ochii închiși, gândindu-se la obstacolele peste care trebuia să treacă.

În primul rând, era vorba despre sistemul de securitate din jurul Kremlinului: cele două rânduri de gard, sârma ghimpată, luminile, sistemul de alarmă împotriva intrușilor. Aceste alarme erau protejate de comutatoare declanșate de orice intrare neautorizată în sistem, de senzori de vibrații, lovire, contact și de un ansamblu de circuite periferice care ar detecta rapid un scurtcircuit. Sistemele de alarmă erau conectate direct la sediul regional al poliției din Inverburn printr-o linie telefonică verificată continuu pentru a i se asigura operabilitatea.

Dar nici unul dintre aceste dispozitive nu va putea apăra Kremlinul de Kit și de colaboratorii săi.

În al doilea rând, Kremlinul era păzit de gardieni care urmăreau zonele importante cu ajutorul camerelor de

televiziune cu circuit închis și patrulau perimetrul în fiecare oră. Monitoarele lor erau dotate cu comutatoare de înaltă securitate, care ar detecta orice substituție – de exemplu, dacă semnalul unei camere de luat vederi ar fi înlocuit cu o înregistrare video.

Kit se gândise să treacă și de acest obstacol.

În final, mai era și schema complicată de control al accesului: permisele de trecere plastificate, ca niște cărți de credit, fiecare având fotografia purtătorului și, într-un cip încorporat în ea, detalii privind amprenta acestuia.

Era complicat să învingi sistemul, dar Kit știa cum s-o facă.

Își dăduse licența în informatică și, mai mult, fusese primul din promoție, dar mai avea un alt avantaj, și mai important. El proiectase programul care controla întregul sistem de securitate de la Kremlin. Era copilul lui. Făcuse o treabă minunată pentru nerecunoscătorul de taică-său, iar sistemul său era practic impenetrabil pentru orice intrus, însă Kit îi știa secretele.

În acea zi, cam pe la miezul nopții, avea să intre în cel mai sfânt loc dintre cele sfinte, laboratorul BSL4, cel mai păzit obiectiv din Scoția. Alături de el se vor afla clientul său, un londonez tăcut și periculos pe nume Nigel Buchanan, și doi colaboratori. Odată ajunși acolo, Kit va deschide camera frigorifică pe care ei o numeau tezaur cu ajutorul unui cod simplu format din patru cifre. Apoi Nigel va fura câteva eșantioane din prețiosul medicament antiviral al lui Stanley Oxenford.

Nu vor păstra eșantioanele mult timp. Nigel avea un termen limită strict. Acesta trebuia să predea eprubetele până a doua zi, la ora 10. În ziua de Crăciun. Kit nu știa motivul aflat în spatele acestui termen limită și nici cine era clientul, dar putea să ghicească. Trebuia să fie una dintre firmele farmaceutice multinaționale. Procurarea unei mostre pe care s-o analizeze i-ar scuti de ani întregi de

cercetări. Compania putea astfel să creeze propria versiune a medicamentului, în loc să plătească milioane de lire către Oxenford Medical pentru taxele de licență.

Bineînțeles, era o metodă necinstită, dar oamenii găseau întotdeauna justificări pentru a încălca legile morale atunci când miza era mare. Kit și-l imagină pe distinsul director al companiei, cu părul lui argintiu și costumul în dungulițe subțiri, spunând plin de ipocrizie:

— Poți să îmi garantezi tu sută la sută că nici un angajat al organizației noastre nu a încălcat nici o lege pentru a obține acest eșantion?

După părerea lui Kit, cea mai grozavă parte a planului său era faptul că intruziunea urma să treacă neobservată mult timp după ce el și Nigel vor fi părăsit Kremlinul. Astăzi, marți, era Ajunul Crăciunului. În următoarele zile, toți angajații aveau liber. Spargerea putea fi descoperită cel mai devreme vineri, când unu, doi oameni de știință conștiincioși aveau să vină la serviciu; dar existau mari șanse că furtul să nu fie descoperit atunci sau în weekend, dându-le astfel timp lui Kit și acoliților să-și acopere urmele. Era mai mult decât ar fi avut nevoie.

Și atunci, de ce îi era teamă? În fața ochilor îi apărură chipul lui Toni Gallo, șefa de securitate angajată de tatăl său. Era o roșcată pistruiată, foarte atrăgătoare, deși destul de musculoasă, însă avea personalitate prea multă pentru gustul lui Kit. Ea era motivul temerilor lui? O mai subestimase o dată – iar rezultatele fuseseră dezastruoase.

Dar planul său era de-a dreptul strălucit.

— Strălucit, spuse el cu voce tare, încercând să se convingă pe sine.

— Ce e? Se auzi o voce de femeie de lângă el.

Kit mormăi surprins. Uitase că nu era singur. Deschise ochii. În apartament, era întuneric beznă.

— Ce e strălucit? Repetă ea.

— Felul în care dansezi, improvizează el. O întâlnește cu o

seară înainte, într-un club.

— Nici cu tine nu mi-e rușine, spuse ea cu un pronunțat accent de Glasgow. Te miști foarte elegant.

Kit își storcea creierii să-și amintească numele ei.

— Maureen, spuse el. „Probabil că e catolică, cu așa nume”, își zise. Se întoarse și o luă în brațe, încercând să-și aducă aminte cum arăta. Din pipăit, își dădu seama că avea forme rotunjite. Nu-i plăceau femeile prea slabe. Ea se apropie dornică de el. „Blondă sau brunetă?” se întrebă el. Putea fi interesant de pervers să facă sex cu o fată fără să știe cum arată. Tocmai întindea mâna după sânii ei, când își aduse aminte ce avea de făcut în acea zi, și cheful îi dispăru pe dată.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— E timpul pentru una scurtă, spuse Maureen nerăbdătoare.

Kit se îndepărtă de ea. Ceasul digital de la combină muzicală arăta 7.10.

— Trebuie să mă scol, spuse el. Mă așteaptă o zi plină.

Voia să ajungă acasă la tatăl său la timp pentru masa de prânz. Avea de gând să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului acolo, deși, de fapt, se ducea să fure ceva de care avea nevoie pentru jaful din acea seară.

— Cum poți să fi ocupat în Ajunul Crăciunului?

— Poate că sunt Moș Crăciun.

Kit se așeză pe marginea patului și aprinse lumina. Maureen era dezamăgită.

— Ei bine, acest elf mic are de gând să stea până târziu în pat dacă Moșu' n-are nimic împotriva, spuse ea morocănoasă.

Kit îi aruncă o privire scurtă, dar ea își trăsese pătura peste cap, iar el nu știa nici acum cum arăta.

Gol, se îndreptă către bucătărie și începu să-și pregătească o cafea.

Mansarda lui spațioasă era împărțită în două. Într-o parte

era un living, cu o bucătărie deschisă și un dormitor dincolo de acesta. Livingul era plin de echipamente electronice: un televizor cu ecran plat de mari dimensiuni, un sistem de sunet complicat și un teanc de computere și accesorii legate între ele printr-o junglă de cabluri. Lui Kit îi plăcuse întotdeauna să spargă codurile de apărare ale computerelor. Singura cale pentru a deveni expert în programele de securitate era ca mai întâi să fi hacker.

În timp ce lucra pentru tatăl său, ocupându-se cu proiectarea și instalarea sistemului de protecție pentru BSL4, Kit reușise să pună la punct una dintre cele mai mari înșelătorii ale sale. Cu ajutorul lui Ronnie Sutherland, care era pe atunci șeful securității de la Oxenford Medical, Kit găsisse o metodă de a stoarce bani de la firmă. Aranjase programul de contabilitate astfel încât, atunci când se făcea totalul mai multor facturi emise de furnizori, computerul adăuga pur și simplu 1% la suma totală, apoi transfera acel procent în contul lui Ronnie printr-o tranzacție care nu apărea în nici un raport. Înșelătoria se baza pe presupunerea că nimeni nu avea să verifice socotelile făcute de computer – și nici nu o făcuse nimeni, până în ziua în care Toni Gallo îl văzuse pe Ronnie parcându-și noul Mercedes coupé în fața magazinului Marks&Spencer din Inverburn.

Kit fusese uimit și înspăimântat de perseverența cu care Toni investigase cazul. Exista o neregulă, iar ea trebuia să găsească o explicație. Pur și simplu nu se dădea niciodată bătută. Mai rău, când își dăduse seama ce se întâmpla, părea că nimic pe lumea asta n-ar fi putut-o împiedica să-i spună șefului, tatăl lui Kit. El o implorase să nu-l necăjească și mai mult pe bătrân. Încercase să o convingă că, înfuriat, Stanley Oxenford avea s-o concedieze pe ea, nu pe Kit. Într-un final, își lăsase mâna ușor pe șoldul ei, îi adresase cel mai reușit rânet de șmecher de care era în stare și-i spusese pe un ton lasciv:

— Noi doi ar trebui să fim prieteni, nu dușmani.

Însă niciuna dintre aceste tactici nu a avut vreun efect.

Kit nu-și mai găsisese de lucru de când fusese concediat de tatăl său. Din nefericire, nu se lăsase de jocurile de noroc. Ronnie îl dusesese într-un cazinou ilegal unde putea să joace pe credit, fără îndoială pentru că tatăl lui Kit era un celebru om de știință stăpân pe un imperiu de milioane. Încercă să nu se gândească la cât de mulți bani datora acum: cifra în sine îl făcea să-i fie frică și totodată rușine și nu-și dorea nimic altceva decât să se arunce de pe Forth Bridge. Dar răsplata pentru treaba aceasta ar acoperi întreaga sumă și i-ar da ocazia unui nou început.

Își luă ceașca de cafea cu el în baie și își privi propria imagine reflectată în oglindă. Odată era membru al echipei britanice pentru Jocurile Olimpice de iarnă și își petrecea fiecare weekend fie schiind, fie antrenându-se. Pe atunci era la fel de suplu și de în formă ca un ogar. Acum vedea că silueta lui căpătase o oarecare moliciune.

— Ai început să te îngrași, spuse el.

Dar încă avea părul des, șaten, care-i cădea adorabil pe frunte. Fața lui trăda epuizare. Încercă să-și compună expresia à la Hugh Grant, cu capul ușor plecat, uitându-se cu coada ochilor săi albaștri în care i se reflecta zâmbetul triumfător. Da, încă îi mai reușea. O fi Toni Gallo imună, dar Maureen se lăsase cucerită chiar în seara trecută.

În timp ce se bărbiera, deschise televizorul din baie și dădu pe un program local de știri. Prim-ministrul britanic sosise în circumscripția sa scoțiană să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului printre alegătorii de aici. Echipa Glasgow Rangers plătise nouă milioane de lire sterline pentru un atacant pe nume Giovanni Santangelo. „Iată un nume scoțian de tradiție”, își zise Kit în sinea lui. Vremea avea să fie în continuare rece, dar senină. O furtună puternică din Marea Norvegiei se îndrepta către sud, dar se prognoza că avea să treacă și prin vestul Scoției. Apoi

apăru un reportaj local care îi îngheță sângele în vine.

Auzea vocea familiară a lui Carl Osborne, un celebru reporter de televiziune scoțian cunoscut pentru relatările sale pline de senzațional. Privind ecranul, Kit văzu fix clădirea pe care avea de gând s-o jefuiască în seara respectivă. Osborne transmitea chiar de lângă porțile firmei Oxenford Medical. Era încă întuneric, dar luminile puternice lăsau să se vadă arhitectura victoriană bogat ornamentată.

— Ce naiba mai e și asta? Zise Kit cu îngrijorare în glas.

— Oamenii de știință fac experimente cu unele dintre cele mai periculoase virusuri din lume chiar aici, în Scoția, în clădirea din spatele meu, numită de către localnici „Castelul lui Frankenstein”, spunea Osborne.

Kit nu auzise niciodată pe nimeni care să numească clădirea „Castelul lui Frankenstein”. Osborne inventase această poreclă. Oamenii o numeau Kremlin.

— Dar astăzi, într-un exemplu de ceea ce unii ar numi răzburarea Naturii pentru amestecul oamenilor, un tânăr tehnician a murit din cauza unuia dintre aceste virusuri.

Kit lăasă aparatul de bărbierit jos. Își dădu seama imediat că această știre reprezenta un act de publicitate negativă pentru Oxenford Medical. În mod normal, s-ar fi bucurat că tatăl său avea probleme, dar astăzi era mai îngrijorat în privința efectelor acestui tip de publicitate asupra propriilor planuri.

— Michael Ross, de 31 de ani, a fost doborât de un virus numit Ebola, după satul din Africa unde a apărut. Această afecțiune agonizantă determină formarea unor furuncule dureroase care supurează pe toată suprafața corpului persoanei afectate.

Kit era aproape convins că Osborne prezenta faptele greșit, dar publicul larg care-l urmărea nu avea de unde să știe asta. Asta era televiziunea de senzație. Dar oare moartea lui Michael Ross putea pune în pericol jaful plănuțit de Kit?

— Oxenford Medical a pretins întotdeauna că toate cercetările care au loc aici nu prezintă nici un pericol pentru localnici sau pentru mediul înconjurător, dar moartea lui Michael Ross aruncă o umbră de serioase îndoieli asupra acestei afirmații.

Osborne purta un hanorac gros și o căciulă de lână, iar expresia lui trăda faptul că nu prea dormise cu o noapte înainte. Kit se gândi că îl trezise cineva dis-de-diminează pentru a-l informa.

— Este posibil că Ross să fi fost mușcat de un animal pe care l-a furat de la laboratorul de aici și l-a dus în locuința sa, aflată la mai mulți kilometri distanță, continuă Osborne.

— O, nu, spuse Kit.

Chestiunea mergea din rău în mai rău. Desigur, nu putea renunța la planul său măreț, nu-i așa? Ar fi fost prea greu de suportat.

— Oare Michael Ross lucra singur sau făcea parte dintr-un grup mai mare care să fi încercat eliberarea mai multor animale purtătoare de boli din laboratoarele secrete ale firmei Oxenford Medical? E oare posibil ca iepuri și câini aparent inofensivi să cutureiere liberi pământul Scoției, răspândind virusul fatal? Nimeni de aici nu se poate pronunța încă în această privință.

Indiferent de ce spuneau sau nu, Kit știa ce făceau oamenii de la Kremlin: își îmbunătățeau sistemul de securitate cât puteau de repede. Mai mult ca sigur că Toni era deja acolo, modificând procedurile, făcându-le mai riguroase, verificând sistemele de alarmă și camerele de luat vederi, instruind gardienii. Pentru Kit, aceasta era cea mai proastă veste pe care o putea primi. Era cuprins de furie.

— De ce am un așa de mare ghinion? spuse el cu voce tare.

— Indiferent de asta, continuă Carl Osborne, se pare că Michael Ross a murit din cauza dragostei pe care i-o purta

unui hamster numit Fluffy.

Tonul său era atât de tragic, încât Kit aproape că se aștepta că reporterul să ducă mâna la ochi pentru a-și șterge o lacrimă, dar Osborne nu merse atât de departe.

Prezentatoarea din studio, o blondă atrăgătoare cu părul perfect aranjat, spuse acum:

— Carl, compania Oxenford Medical a făcut vreun comentariu în legătură cu acest incident ieșit din comun?

— Da. Carl aruncă o privire în carnețelul său de notițe. Au declarat că sunt întristați și că suferă din cauza morții lui Michael Ross, dar că, din informațiile lor, nimeni altcineva nu va fi afectat de acest virus. Cu toate acestea, au de gând să discute cu toate persoanele care au venit în contact cu Ross în ultimele 16 zile.

— Teoretic, este posibil ca oamenii care l-au întâlnit să fi contractat virusul.

— Da, și să-i fi infectat și pe alții, așa că declarația companiei cum că nimeni altcineva nu este afectat pare mai mult o speranță decât o predicție științifică.

— O poveste extrem de îngrijorătoare, spuse prezentatoarea uitându-se direct în cameră. Carl Osborne ne-a prezentat situația. Și acum, fotbal.

Într-un acces de furie, Kit lovi telecomanda, încercând să închidă televizorul, dar era prea agitat și apăsa mereu alte butoane decât cel potrivit. Într-un final, luă cablul TV și îl scoase din mufa din perete. Îi venea să arunce televizorul pe fereastră. Era o adevărată catastrofă.

Era posibil ca predicția sumbră a lui Osborne despre răspândirea virusului să nu fie adevărată, dar o consecință sigură a acestui fapt era că sistemul de securitate de la Kremlin avea să devină absolut impenetrabil. În condițiile date, nu și-ar fi găsit un moment mai prost pentru a încerca să jefuiască laboratorul. Kit se vedea nevoit să anuleze întreaga operațiune. El era un jucător înrăit: dacă avea o mână bună, era în stare să pună totul în joc, dar știa că,

atunci când cărțile nu erau de partea lui, era mai bine să se retragă.

„Cel puțin nu va trebui să-mi mai petrec Crăciunul cu tata”, își zise el cu sarcasm.

Putea face treaba altă dată, când spiritele se vor fi calmat și când nu s-ar mai acorda o asemenea importanță securității. Clientul putea fi convins să amâne termenul de predare. Kit se cutremură la gândul că datoria sa enormă urma să rămână neplătită. Dar nu avea nici un rost să continue când era atât de probabil să eșueze.

Leși din baie. Ceasul de la combină audio arăta 7.28. Era prea devreme pentru a telefona, dar era totuși o urgență. Ridică receptorul și formă numărul.

I se răspunse imediat. O voce de bărbat spuse pur și simplu:

— Da!

— Sunt Kit. El este acasă?

— Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu el. Este ceva important.

— Nu s-a trezit încă.

— La naiba! Kit nu voia să lase nici un mesaj. Și, gândindu-se mai bine, nici nu voia ca Maureen să audă ce vorbea. Spune-i că o să vin pe acolo, zise el.

Închise fără să mai aștepte vreun răspuns.

7.30 A.M.

Toni Gallo se gândea că avea să termine treaba până la prânz.

Aruncă o privire prin birou. Nu se afla aici de mult timp. Abia începuse să-și pună amprenta asupra acestui loc. Pe birou, se afla o fotografie a ei împreună cu mama și cu sora sa, Bella, făcută cu câțiva ani în urmă, când mama era sănătoasă. Lângă ea, se afla un dicționar uzat – niciodată nu reușise să pronunțe foarte corect cuvintele. Chiar săptămâna trecută agățase pe perete o fotografie cu ea în uniforma de ofițer de poliție, făcută în urmă cu 17 ani, în care arăta tânără și plină de energie.

Îi venea greu să creadă că pierduse această slujbă. Acum știa ce făcuse Michael Ross. Găsise o modalitate deșteaptă și complicată de a ocoli toate măsurile ei de securitate. Găsise punctele slabe și profitase de ele. Nimeni nu era vinovat în afară de ea.

Nu știuse acest lucru în urmă cu două ore, când îl sunase pe Stanley Oxenford, președinte și acționar majoritar al companiei Oxenford Medical.

Îi fusese groază de acea discuție. Trebuia să-i dea cele mai proaste vești cu putință și să-și recunoască vinovăția. Se pregătise pentru dezamăgirea, indignarea sau poate chiar furia lui.

— Ești în regulă? zisese el.

Aproape că izbucnise în lacrimi. Nu-și imaginase că primul lui gând ar fi fost dacă pățise ea ceva. Nu merita atâta bunătate.

— Sunt bine, spusese ea. Cu toții ne-am îmbrăcat în costume de protecție înainte de a intra în casă.

— Dar trebuie să fii extenuată.

— Am prins o oră de somn pe la cinci.

— Bine, spusese Stanley și trecuse rapid mâi departe. Îl cunosc pe Michael Ross. Un tip tăcut, în jur de 30 de ani, lucra la noi de câțiva ani – un tehnician cu experiență. Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Am găsit un iepure mort în hambarul lui. Cred că a dus un animal de laborator acasă, iar acesta l-a mușcat.

— Mă îndoiesc, spuse tăios Stanley. E mai probabil să se fi tăiat cu un cuțit contaminat. Chiar și oamenii cu experiență pot deveni neglijenți. Probabil că iepurele este un animal normal, care a murit de foame după ce Michael s-a îmbolnăvit.

Toni își dorea să fi putut crede această versiune, dar trebuia să-l pună pe șeful ei la curent cu toate datele problemei.

— Iepurele se afla într-un cabinet improvizat de biosecuritate, afirmă ea.

— Am în continuare îndoieli. Michael nu avea cum să lucreze singur în BSL4. Chiar dacă partenerul său nu era atent, există camere de luat vederi în fiecare încăpere – nu avea cum să fure un iepure fără să fie văzut pe monitoare. Apoi trebuia să treacă de mai multe rânduri de gardieni în drumul său spre ieșire – aceștia ar fi observat dacă avea un iepure. În sfârșit, oamenii de știință care au lucrat în laborator în dimineața următoare și-ar fi dat seama imediat dacă lipsea un animal. Probabil că nu pot deosebi iepurii unii de alții, dar cu siguranță știu câți iepuri sunt implicați în experiment.

Deși era foarte devreme, creierul îi funcționa asemenea motorului V12 al mașinii lui Ferrari, observase Toni. Dar nu avea dreptate.

— Eu am pus la punct toate acele bariere de securitate, zise ea. Și îți spun că nici un sistem nu este perfect.

— Ai dreptate, evident. Dacă i se ofereau argumente solide, Stanley Oxenford putea să se replieze alarmant de repede. Presupun că avem imaginile video de la ultima

intrare a lui Michael în BSL4, nu-i așa?

— Exact asta aveam de gând să fac acum.

— O să ajung acolo în jurul orei opt. Te rog să ai niște răspunsuri pentru mine atunci.

— Încă un lucru. Odată ce vor începe să sosească angajații, se vor răspândi zvonuri. Pot să le spun că vei face tu un anunț?

— Ai dreptate. Voi vorbi cu toți în Sala Mare, să zicem la 9.30.

Marea sală de la intrare era una dintre cele mai mari încăperi din întreaga clădire și era mereu folosită pentru întâlnirile cu mulți participanți.

Toni o chemase pe Susan Mackintosh, unul dintre gardieni, o fată frumoasă de vreo 20 și ceva de ani, cu tunsoare băiețească și piercing în sprânceană. Susan observase imediat fotografia de pe perete.

— Îți stă bine în uniformă, spusese ea.

— Mersi. Îmi dau seama că ar trebui să termin programul în scurt timp, dar am nevoie de o femeie pentru misiunea aceasta.

Susan ridicase provocator dintr-o sprânceană.

— Știu la ce te referi.

Toni își adusese aminte de petrecerea de Crăciun organizată de firmă vinerea trecută. Susan se îmbrăcase ca John Travolta în filmul *Grease*, cu părul lucindu-i, cu jeanși strâmți și niște pantofi cu talpă de crep foarte la modă la mijlocul secolului al XX-lea. O invitase pe Toni la dans, iar aceasta zâmbise cald și-i spusese:

— Nu prea cred.

Un pic mai târziu, după alte câteva pahare, Susan o întrebase dacă se culca cu bărbați.

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori, îi răspunsese Toni.

Toni se simțea flatată că o persoană atât de tânără și de drăguță era atrasă de ea, dar se prefăcu a nu băga de seamă.

— Vreau să oprești toți angajații, pe măsură ce ajung. Adu o măsuță în Sala Mare și nu-i lăsa să se ducă în birourile și laboratoarele lor până nu vorbești cu ei.

— Ce să le spun?

— Spune-le că un virus a trecut de sistemul nostru de securitate și că profesorul Oxenford are să-i pună la curent cu întreaga situație în dimineața aceasta. Fii calmă și liniștește-i, dar nu intra în detalii – cel mai bine e să-l lăsăm pe Stanley să le explice.

— Bine.

— Apoi întreabă-i când l-au văzut ultima oară pe Michael Ross. Unii dintre ei au fost rugați să răspundă la aceeași întrebare aseară, la telefon, dar numai cei care au acces în BSL4, și nu strică să verificăm de două ori. Dacă l-a văzut cineva în intervalul de timp dintre plecarea lui de la serviciu, acum două duminici, și momentul de față, să-mi spui imediat.

— În regulă.

Toni avusese tot timpul în minte o întrebare delicată și ezitase o vreme, dar într-un final se hotărâse să o rostească direct:

— Crezi că Michael era homosexual?

— Nu activ.

— Ești sigură?

— Inverburn e un oraș mic. Sunt două baruri pentru homosexuali, un club, câteva restaurante, o biserică... eu cunosc toate aceste locuri, și nu l-am văzut în nici unul dintre ele.

— Bine. Sper că nu te deranjează că am presupus că tu ai ști doar pentru că...

— Nu e nici o problemă. Susan zâmbi și o privi în ochi pe Toni. Trebuie să te străduiești mai mult pentru a mă jigni.

— Mersi.

Asta se întâmpla în urmă cu aproape două ore. De atunci, Toni își petrecuse mare parte din timp vizionând imaginile

înregistrate la ultima vizită a lui Michael în BSL4. Acum avea răspunsurile pe care le voia Stanley. Urma să-i spună ce se întâmplase, și atunci, cel mai probabil, el avea să-i ceară demisia.

Își aminti prima sa întâlnire cu Stanley. Se afla în cea mai proastă perioadă a vieții ei. Pretindea că era specialist în securitate lucrând pe cont propriu, dar nu avea nici un client. Partenerul ei de opt ani de zile, Frank, o părăsise. Iar mama ei devenea pe zi ce trecea tot mai senilă. Toni se simțea ca lov după ce Dumnezeu își întorsese fața de la el.

Stanley o chemase în biroul lui și îi oferise un contract pe termen scurt. Inventase un medicament atât de valoros, încât se temea să nu devină o țintă pentru spionajul industrial și voia ca ea să se ocupe de securitatea firmei. Ea nu îi spusese că era prima sa misiune adevărată.

După ce verificase să nu existe dispozitive de ascultare, căutase indicii din care să reiasă că unii dintre angajații-cheie duceau o viață mai luxoasă decât și-ar fi putut permite din salariu. Nimeni nu spiona Oxenford Medical, după cum descoperise, dar, spre groaza ei, descoperise că însuși fiul lui Stanley, Kit, extrăgea ilegal bani din conturile firmei.

Fusese șocată. Kit îi păruse un individ fermecător, dar pe care nu te puteai baza; însă ce fel de om fură de la propriul tată?

— Boșorogul își poate permite. Are destui bani, spusese nepăsător Kit, iar Toni știa, din experiența căpătată în poliție, că răutatea nu are nimic profund în ea – infractorii erau niște indivizi superficiali și lacomi, care inventau tot felul de pretexte de doi bani.

Kit încercase s-o convingă să mușamalizeze întreaga chestiune. Promisese că avea să se oprească și să nu mai facă niciodată așa ceva dacă Toni păstra tăcerea. Toni fusese tentată: nu voia să-i spună unui bătrân care tocmai suferise o pierdere că fiul său nu era bun de nimic. Dar să

tacă ar fi însemnat să fie necinstită, astfel că, într-un final, cu mari emoții, îi spusese lui Stanley totul.

Nu va uita niciodată expresia lui. Pălise, fața i se schimonosise și nu rostise decât un „aaah”, ca și cum ar fi simțit brusc o durere puternică. În acel moment, în timp ce el se străduia să-și stăpânească emoțiile, Toni văzuse atât puterea, cât și sensibilitatea lui și se simțise puternic atrasă de el.

Făcuse bine că i-a spus adevărul. Integritatea ei fusese răsplătită. Stanley îl concediase pe Kit și îi dăduse lui Toni o slujbă cu normă întreagă. Pentru acest lucru, Toni simțea că avea să-i fie mereu datoare cu o loialitate neclintită. Era extrem de hotărâtă să-i răsplătească încrederea acordată.

Iar viața ei se îmbunătățise. Stanley o promovase rapid de la funcția de șefă a securității la cea de administrator al bazei materiale și îi dăduse și o mărire de salariu. Toni își cumpărase un Porsche roșu.

Când menționase într-o zi că jucase squash pentru echipa națională a poliției, Stanley o provocase la un meci pe terenul companiei. Toni îl învinsese, dar la o diferență minimă, iar de atunci jucau în fiecare săptămână. El era foarte în formă și avea brațele mai lungi, dar ea era cu douăzeci de ani mai tânără și avea reflexe mult mai bune. El reușea să câștige câte un meci din când în când, dacă Toni nu se concentra suficient, dar, de obicei, ea ieșea învingătoare.

Și ajunsese să-l cunoască mai bine. Era un jucător viclean și își asumă riscuri care, de obicei, dădeau roade. Era competitiv, dar accepta înfrângerea cu zâmbetul pe buze. Mintea ei iute se potrivea cu creierul lui, iar ei îi plăceau remarcile tăioase și loviturile directe. Cu cât ajungea să-l cunoască mai bine, cu atât îl plăcea mai mult. Asta până când, într-o zi, își dăduse seama că nu îl plăcea pur și simplu. Era mai mult de atât.

Acum simțea că, dacă-și pierdea slujba, cel mai rău i-ar fi

părut că n-avea să-l mai vadă pe el.

Tocmai se pregătea să plece către Sala Mare, pentru a-l întâlni la intrare, când sună telefonul.

— Sunt Odette, se auzi vocea unei femei cu un accent specific sudului Angliei.

— Salut! Toni era încântată. Odette Cressy era detectiv la Poliția din Londra. Se cunoscuseră în Hendon, cu cinci ani în urmă, la un curs. Aveau aceeași vârstă. Odette era necăsătorită și, de când Toni se despărțise de Frank, fuseseră de două ori în concediu împreună. Dacă nu ar fi locuit atât de departe una de cealaltă, ar fi fost cele mai bune prietene. Având în vedere situația, vorbeau la telefon cam la fiecare două săptămâni.

— Te sun în legătură cu victima infectată cu virusul, spuse Odette.

— De ce te-ar interesa cazul? Toni știa că Odette lucra în echipa antitero. Bine, presupun că n-ar trebui să întreb.

— Corect. Nu spun decât că numele Madoba-2 a declanșat un semnal de alarmă aici, și e treaba ta să-ți dai seama de ce.

Toni se încruntă. Ca fostă polițistă, putea ghici despre ce era vorba. Odette avea informații care indicau că vreun grup terorist era interesat de Madoba-2. Era posibil ca virusul să fi fost menționat de vreun suspect interogat sau în vreo conversație supravegheată ori poate una dintre persoanele cărora li se monitorizau liniile telefonice tastase numele virusului în vreun motor de căutare. În ziua de astăzi, unitatea antitero presupune automat că orice neregulă legată de vreun virus are de-a face cu vreo grupare de fanatici.

— Nu cred că Michael Ross era terorist, spuse Toni. Cred că, pur și simplu, s-a atașat de un anumit animal de laborator.

— Dar prietenii lui?

— I-am găsit agenda, iar poliția din Inverburn verifică

numele chiar acum.

— Ai păstrat o copie?

O avea pe biroul ei.

— Ți-o pot trimite prin fax chiar acum.

— Mulțumesc – aș câștiga ceva timp. Odette dictă un număr, iar Toni îl notă. Cum te înțelegi cu șeful tău cel chipeș?

Toni nu dezvăluise nimănui ce simțea pentru Stanley, dar Odette putea citi gândurile oamenilor.

— Nu cred în relațiile cu colegii de muncă – știi prea bine. Oricum, soția lui a murit de curând...

— Acum 18 luni, dacă-mi aduc bine aminte.

— Ceea ce nu e mult, după aproape patruzeci de ani de căsătorie. Și el e devotat copiilor și nepoților, care probabil că ar urî pe oricine ar încerca să ia locul regretatei sale soții.

— Știi care este avantajul în a face sex cu un bărbat mai în vârstă? Este atât de îngrijorat că nu mai e tânăr și viguros, că se străduiește dublu ca să te satisfacă.

— Va trebui să te cred pe cuvânt în această privință.

— Și ce altceva? O, da, aproape că uitasem, ha, ha: e bogat. Ascultă, eu nu-ți zic decât atât: dacă tu te hotărăști că nu-l vrei, îl iau eu. Între timp, anunță-mă personal dacă afli ceva nou despre Michael Ross.

— Bineînțeles.

Toni puse receptorul în furcă și aruncă o privire pe fereastră. Ferrariul F50 bleumarin al lui Stanley Oxenford tocmai parcă pe locul directorului. Introduse o copie a agendei lui Michael în fax și formă numărul lui Odette.

Apoi, simțindu-se ca un criminal care așteaptă să i se dea sentința, se duse în întâmpinarea șefului.

8 A.M.

Sala Mare semăna cu naosul unei biserici. Avea ferestre înalte, arcuite, care lăsau să intre lumina soarelui, formând modele pe pardoseala de piatră. Încăperea era acoperită de bârne groase care susțineau un acoperiș boltit făcut din lemn. Fără să se potrivească, în mijlocul acestui spațiu minunat se afla un birou de recepție modern, mai înalt decât cele obișnuite. Un gardian în uniformă stătea pe un scaun în spațiul oval delimitat de birou.

Stalney Oxenford intră pe ușa principală. Era un bărbat înalt în vârstă de 60 de ani, cu păr des grizonant și ochi albaștri. Nu aducea deloc a om de știință – nu avea chelie, nu avea umerii încovoiați, nu purta ochelari. Toni se gândea că semăna mai mult cu un actor care joacă rolul generalului într-un film despre cel de-al Doilea Război Mondial. Se îmbrăca bine, fără să pară rigid. Astăzi purta un costum gri-deschis din tweed cu vestă, o cămașă bleu și – din respect pentru decedat poate – o cravată neagră.

Susan Mackintosh așezase o masă pliantă lângă ușa din față. I se adresă lui Stanley imediat ce acesta intră. El îi răspunse scurt, după care se întoarse către Toni.

— E o idee bună – să-i oprești pe toți de cum sosesc și să afli când l-au văzut ultima dată pe Michael.

— Mulțumesc.

„Măcar un lucru am făcut și eu bine”, își zise Toni în sinea ei.

— Ce se întâmplă însă cu angajații care sunt în concediu? Continuă Stanley.

— Personalul de securitate îi va contacta pe toți în decursul acestei dimineți.

— Bine. Ai aflat ce s-a întâmplat?

— Da. Am avut dreptate, iar tu te-ai înșelat. Iepurele a

fost cauza.

— În ciuda circumstanțelor tragice, el zâmbi. Îi plăcea ca oamenii din jur să îl provoace, mai ales femeile atrăgătoare.

— De unde știi?

— Din înregistrările video. Vrei să le vezi?

— Da.

Cei doi merseră pe un coridor larg, ai cărui pereți erau acoperiți cu panouri de stejar, apoi cotiră printr-un pasaj către stația centrală de monitorizare, numită camera de control. Acesta era centrul de securitate. În trecut, funcționase ca sală de biliard, dar ferestrele fuseseră zidite din motive de securitate și tavanul dublat, pentru a se crea un spațiu unde putea fi ascuns un adevărat cuib de șerpi format din diverse cabluri. Unul dintre pereți era plin de monitoare de televiziune, cu ajutorul cărora erau urmărite zonele importante ale clădirii, inclusiv fiecare cameră din cadrul BSL4. Pe un birou lung, se aflau ecrane sensibile la atingere care controlau sistemele de alarmă. Mii de senzori electronici controlau temperatura, umiditatea și sistemele de filtrare a aerului din toate laboratoarele – dacă țineai o ușă deschisă prea mult, se declanșa o alarmă. Un gardian îmbrăcat într-o uniformă impecabilă stătea la o stație de control care-i permitea accesul la computerul central.

— Locul acesta arată mai bine pus la punct decât ultima dată când am fost aici, spuse Stanley pe un ton surprins.

Când Toni preluase Departamentul de securitate, în camera de control era dezastru, peste tot numai căni de cafea murdare, ziare vechi, pixuri stricate și cutii de mâncare din plastic pe jumătate goale. Acum locul era curat și ordonat, pe birou aflându-se doar dosarul pe care îl citea gardianul respectiv. Toni era încântată că Stanley observase diferența.

Acesta aruncă o privire în camera alăturată, dedicată echipamentelor, inițial camera de arme, acum plină de aparatură, inclusiv unitate centrală de procesare a

sistemului de telefonie. Era puternic iluminată. Cablurile aveau etichete ce nu puteau fi îndepărtate, pe care scria clar la ce servea respectivul cablu, pentru a se asigura remedierea oricărei defecțiuni tehnice în cel mai scurt timp posibil. Stanley dădu aprobator din cap.

Toni simțea că toate aceste observații erau în favoarea ei, dar Stanley știa deja că avea excelente capacități organizatorice. Cea mai importantă parte a slujbei ei era să se asigure că din laboratorul BSL4 nu ieșea nimic periculos – iar în această privință eșuase.

Erau momente în care nu-și dădea seama ce gândea Stanley, iar acesta era unul dintre ele. Suferea din cauza morții lui Michael Ross, se temea pentru viitorul companiei sale sau era furios de breșa apărută în sistemul de securitate? Își va vărsa mânia asupra ei, asupra defunctului Michael sau asupra lui Howard McAlpine? Când Toni îi va arăta ce făcuse Michael, Stanley o va felicita pentru că-și dăduse seama atât de repede ori o va concedia pentru că permisesse să se întâmple așa ceva?

Stăteau unul lângă celălalt în fața unui monitor, iar Toni apăsa pe taste pentru a selecta imaginile pe care voia să i le arate. Memoria computerului stoca imagini înregistrate cu până la 28 de zile în urmă înainte de a le șterge. Toni cunoștea foarte bine programul și îl opera cu ușurință.

Stând lângă Stanley, Toni își aminti din senin cum, pe când avea 14 ani, mersese la film cu iubitul ei de atunci și îl lăsase să-și bage mâna pe sub puloverul ei. Amintirea o făcu să se rușineze și simți cum i se înroșea pielea pe gât. Spera că Stanley nu avea să observe nimic.

Pe monitor, Toni îi arată imaginile în care Michael sosea la intrarea principală și-și introducea cartela de acces.

— Data și ora sunt în josul ecranului, spuse Toni. Era ora 14.27, pe 8 decembrie. Toni apăsa câteva taste, iar pe ecran apăru un Volkswagen Golf de culoare verde oprind în parcare. Un bărbat zvelt coborî din mașină și luă un sac

marinăresc din portbagajul mașinii.

— Fii atent la geanta aceea, spuse Toni.

— De ce?

— Pentru că e un iepure în ea.

— Cum a reușit să facă asta?

— Presupun că iepurele este tranchilizat și legat bine. Nu uita, are ani de experiență în lucrul cu animalele de laborator. Știe cum să le facă să fie liniștite.

Cadrul următor îl prezenta pe Michael arătându-și permisul de intrare la recepție. O femeie drăguță, de origine pakistaneză, în jur de patruzeci de ani, intră în Sala Mare.

— Aceasta este Monica Ansari, spuse Stanley.

— Era partenera lui. Trebuia să lucreze pe niște culturi de țesuturi, iar el făcea controlul de rutină al animalelor.

Cei doi merseră pe coridorul pe care-l străbătuseră și Toni și Stanley, dar trecură de pasajul care făcea legătură cu camera de control și își continuară drumul până la ușa din capăt. Aceasta arăta identic cu toate celelalte uși din clădire, cu patru panouri sculptate și mâner de alamă, dar era făcută din oțel. Pe peretele de lângă ușă era semnul universal de avertizare galben cu negru folosit pentru a semnala pericolul biologic.

Dr. Ansari trecu un permis plastifiat prin fața unui cititor de carduri, apoi apăsă cu degetul arătător de la mâna stângă pe un mic ecran. Urmă o pauză, timp în care computerul verifica dacă amprenta ei se potrivea cu informația de pe microcipul aflat în cardul de acces. Această măsură îi asigura că permisele pierdute sau furate nu puteau fi folosite de către persoane neautorizate. Pe când aștepta, dr. Ansari privi direct în camera de securitate și salută în glumă. Apoi ușa se deschise și ea intră. Michael o urmă.

Altă înregistrare îi arăta într-un mic hol. Un rând de cadrane de pe perete monitorizau presiunea aerului din

laborator. Cu cât înaintai în BSL4, cu atât presiunea aerului era mai scăzută. Această gradație descendentă îi asigura pe cercetători că orice eventuală scurgere de material biologic s-ar produce dinspre exterior spre interior, nu invers. Din hol, se îndreptară către vestiarele separate pentru bărbați și femei.

— Acum a scos iepurele din sac, spuse Toni. Dacă partenerul său din acea zi ar fi fost un bărbat, planul lui nu ar fi mere. Dar o avea ca parteneră pe Monica și, bineînțeles, nu există camere în vestiare.

— Dar, la naiba, nu poți să pui camere de luat vederi în vestiare, spuse Stanley. Nimeni nu ar mai veni să lucreze aici.

— Absolut, spuse Toni. Va trebui să găsim altă soluție. Fii atent aici!

Cadrul următor provenea de la o cameră din interiorul laboratorului. Se vedeau cuști obișnuite pentru iepuri aflate sub un înveliș transparent de plastic cu rol izolator. Toni opri imaginea.

— Poți să-mi explici și mie ce anume fac oamenii de știință în acest laborator?

— Bineînțeles. Noul nostru medicament este eficient în tratarea multor virusuri, dar nu a tuturor. În acest experiment, era testat pentru Madoba-2, o variantă a virusului Ebola care determină o febră hemoragică fatală atât la iepuri, cât și la oameni. La două grupe de iepuri, le-a fost inoculat virusul.

— Inoculat?

— Scuze – e un termen pe care-l folosim noi. Înseamnă că iepurii au fost infectați. Apoi, iepurilor dintr-una din cele două grupe li s-a injectat medicamentul.

— Și ce ați descoperit?

— Medicamentul nu este eficient împotriva virusului Madoba-2 la iepuri. Aproape sigur, nu va vindeca acest tip de virus nici la oameni.

— Dar nu ştiaţi acest lucru în urmă cu 16 zile.

— Corect.

— În cazul acesta, cred că înţeleg ce încerca Michael să facă.

Toni apăsă o tastă pentru a porni din nou imaginile. În cadru apăru o persoană îmbrăcată cu un costum de protecţie albastru-deschis cu cască transparentă. Aceasta se opri lângă uşă pentru a-şi pune în picioare o pereche de cizme de cauciuc. Apoi se întinse şi luă un furtun galben care atârna din tavan. Îl conectă la un orificiu de pe centura sa. Pe măsură ce aerul fu pompat înăuntru, costumul se umflă până când purtătorul ajunsese să arate ca mascota firmei Michelin.

— Acesta este Michael, spuse Toni. S-a schimbat mai repede decât Monica, astfel încât, în momentul respectiv, era acolo singur.

— Nu ar trebui, dar se întâmplă, spuse Stanley. Regula celor două persoane este respectată, însă nu minut cu minut. *Merda*². Stanley înjura adesea în italiană, având un vocabular extrem de colorat, pe care-l învăţase de la soţia sa. Toni, care vorbea curent spaniolă, înţelegea de obicei ce voia să spună.

Pe ecran, se văzu Michael ducându-se către cuştile iepurilor, mişcându-se cu o încetineală studiată în costumul incomod. Era cu spatele la cameră şi, pentru câteva secunde, costumul umflat nu lăsa să se vadă ce făcea. Apoi se îndepărtă şi puse ceva pe bancul de inox din laborator.

— Observi ceva? întrebă Toni.

— Nu.

— Nici gardienii care urmăreau imaginile nu au observat nimic.

Toni îşi apăra oamenii. Dacă Stanley nu observase ce se întâmplase, atunci nu putea să-i învinovăţească pe gardieni că nu văzuseră nici ei nimic.

² La dracu!

— Dar uită-te încă o dată! Toni derulă imaginile înapoi cu câteva minute și opri pe cadrul în care Michael intra în raza de acțiune a camerei. Un iepure din cușca aceea din dreapta.

— Văd.

— Uită-te mai atent la Michael! Are ceva sub braț.

— Da – înfășurat într-un material albastru identic cu costumul.

Toni derulă imaginile înainte, oprind din nou pe cadrul în care Michael se îndepărta de cuștile iepurilor.

— Câți iepuri sunt în cușca de sus din dreapta?

— La naiba, doi. Stanley părea perplex. Credeam că teoria ta era că Michael a scos un iepure din laborator. Tu mi-ai arătat că a introdus unul!

— Un înlocuitor. Altfel, oamenii de știință și-ar fi dat seama că lipsea unul.

— Și atunci care a fost motivul lui? Pentru a salva un iepure, trebuia să condamne un altul la moarte!

— Presupunând că nu era de-a dreptul ținut, îmi închipui că el credea că iepurele pe care l-a salvat avea ceva special.

— Pentru numele lui Dumnezeu, un iepure este absolut identic cu altul!

— Bănuiesc că nu și pentru Michael.

Stanley dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate. Cine știe cum îi funcționa mintea în momentul respectiv.

Toni derulă înregistrarea video înainte.

— Și-a făcut treburile ca de obicei, verificând mâncarea și apa din cuști, asigurându-se că animalele mai erau încă în viață, bifându-și sarcinile pe o listă. Monica intră și ea, dar se duce către un laborator aflat în lateral, pentru a lucra pe culturile ei de țesuturi, așa că nu-l poate vedea. El se duce alături, în laboratorul mai mare, pentru a se ocupa de macaci. Apoi se întoarce. Acum fii atent!

Michael își deconectă furtunul de aer, așa cum era și normal atunci când te deplasai dintr-o cameră într-alta din laborator – costumul conținea aer pentru trei sau patru minute, iar când era pe terminate, viziera începea să se încetoșeze, avertizându-l pe cel care purta costumul. Michael intră într-o cameră mică în care se afla tezaurul, un frigider încuiat în care erau depozitate mostre vii ale virusurilor. Fiind cel mai bine păzit loc din întreaga clădire, aici era ținut și întregul stoc din prețiosul medicament antiviral. Michael tastă o combinație de cifre. Imaginile surprinse de o cameră de securitate din interiorul frigiderului îl arătau alegând două doze de medicament, deja măsurate și încărcate în seringi de unică folosință.

— Doză mică pentru iepure și, se presupune, cea mare pentru el, spuse Toni. La fel ca tine, Michael s-a așteptat ca medicamentul să fie eficient în cazul virusului Madoba-2. Voia să vindece iepurele și să se imunizeze pe sine.

— Gardienii l-ar fi putut vedea luând medicamentul din tezaur.

Dar nu li s-ar fi părut nimic suspect. El e autorizat să lucreze cu astfel de materiale.

— Ar fi putut să observe că nu a scris nimic în registru.

— Ar fi putut, dar nu uita că un gardian urmărește 37 de ecrane și că nu e instruit în ceea ce privește procedurile din laborator.

Stanley mormăi.

— Probabil că Michael s-a gândit că lipsa nu va fi observată decât la controlul anual, și chiar și atunci ar fi fost pusă pe seama unei greșeli administrative. Nu știa că eu plănuiam un control ad-hoc, spuse Toni.

Pe ecran, Michael închise tezaurul și se întoarse în laboratorul cu iepuri, conectându-și din nou furtunul de aer.

— Și-a terminat treburile, explică Toni. Acum se întoarce la cuștile de iepuri.

Încă o dată, spatele lui Michael ascunde ce făcea.

— Aici își scoate iepurele favorit din cușcă. Cred că îl înfășoară în propriul costum în miniatură, făcut probabil din bucăți ale unui costum vechi.

Michael se întoarce către cameră, astfel încât i se vedea numai partea stângă a corpului. Pe când mergea către ieșire, părea să aibă ceva sub brațul drept, dar era greu de spus cu siguranță.

La ieșirea din BSL4, toți angajații trebuiau să treacă printr-un jet de substanțe chimice care decontaminau costumul și apoi să facă un duș normal înainte de a se îmbrăca.

Probabil că acel costum făcut de Michael a protejat animalul în timpul dușului cu substanțe chimice. Dușul cu apă nu avea cum să-i facă rău acestuia. În vestiar, Michael a pus iepurele în sacul marinăresc. În drumul spre ieșire, gardienii l-au văzut cărând aceeași geantă pe care o avea și la sosire, așa că nu au bănuit nimic. Stanley se lăsă pe spătarul scaunului.

— Fir-ar să fie, spuse el. Aș fi jurat că era imposibil.

— A luat iepurele acasă. Cred că l-a mușcat când i-a injectat medicamentul. Și l-a injectat în propriul braț și s-a crezut în siguranță. Dar se înșela.

Stanley părea trist.

— Bietul băiat, spuse el. Bietul, prostul de el.

— Acum știi și tu tot ce știu eu, spuse Toni.

Se uita la el, așteptând un verdict. Oare luase sfârșit această perioadă a vieții ei? Avea să fie șomeră de Crăciun? Stanley o privi fix în ochi.

— Nu-mi vine în minte nici o măsură de precauție pe care am fi putut s-o luăm pentru a preveni acest incident.

— Eu știu una, spuse ea. O verificare a bagajelor tuturor persoanelor care intră și ies din BSL4.

— Exact.

— Am introdus-o începând cu această dimineață.

— Și astfel am închis ușa grajdului după ce a fugit calul.

— Îmi pare rău, spuse ea. Era aproape sigură că voia ca ea să demisioneze. Tu mă plătești să previn asemenea incidente. Am dat greș. Presupun că ai dori să-ți prezint demisia.

Stanley păru iritat de cuvintele ei.

— Dacă vreau să te concediez, o să afli tu destul de curând.

Se uită lung la el. Oare chiar nu era pedepsită? Figura lui Stanley se mai îmbună.

— Bine, tu ești o persoană conștiincioasă și te simți vinovată, chiar dacă nici tu, nici altcineva nu ar fi putut anticipa ceea ce s-a întâmplat.

— Aș fi putut introduce din start regula verificării bagajelor.

— Probabil că m-aș fi opus, pe motiv că ar fi deranjat angajații.

— Oh.

— Așa că am să-ți spun asta numai o dată. De când ai venit tu, sistemul nostru de securitate a fost mai bine pus la punct ca oricând. Ești al naibii de bună și am de gând să te păstrez, așa că, te rog, termină cu autocompătirea.

Toni simți dintr-odată un val de ușurare.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Acum, ne așteaptă o zi grea – hai să ne apucăm de treabă!

leși din încăpere.

Toni închise ochii, cuprinsă de un sentiment de ușurare. Fusese iertată. „Mulțumesc”, zise ea în gând.

8.30 A.M.

Miranda Oxenford comandă un cappuccino Viennoise, cu o piramidă de frișcă deasupra. În ultima secundă, ceru și o bucată de prăjitură cu morcov. Îndesă restul în buzunarul fustei și își luă micul dejun la masa unde sora ei cea slabă, Olga, stătea cu un espresso dublu în față și o țigară în mână. Localul era împodobit cu ghirlande de hârtie și un pom de Crăciun lumina intermitent de dincolo de prăjitorul pentru *panini*, dar cineva cu un dezvoltat simț al umorului pusese Beach Boys la combină muzicală, iar aceștia cântau „Surfin’ USA”.

Miranda se întâlnea adesea cu sora ei dimineața, înainte de a face orice altceva, la acest bar-cafenea din Sauchiehall Street, în centrul orașului Glasgow. Lucrau în apropiere: Miranda era director la o agenție de recrutare specializată în personal IT, iar Olga era avocat pledant. Amândurora le plăcea să-și acorde câteva minute pentru a-și aduna gândurile înainte de a merge la birou.

„Nu arătăm ca niște surori”, remarcă Miranda în gând, uitându-se la imaginea ei reflectată în oglindă. Ea era scundă, cu păr blond ondulat, iar silueta ei era, ei bine, plină și ea de onduleuri. Olga era înaltă ca tatăl ei, dar avea aceleași sprâncene negre ca și regretata lor mamă, care fusese de origine italiană și fusese întotdeauna numită mama Marta. Olga era îmbrăcată pentru serviciu într-un costum gri-închis și purta pantofi cu vârful ascuțit. Ar fi putut să joace rolul Cruellei De Vil. Probabil că-i înspăimânta pe jurați.

Miranda își scoase pălăria și eșarfa. Purta o fustă plisată și un pulover brodat cu flori micuțe. Ea se îmbrăca astfel încât să-i farmece pe cei din jur, nu să-i intimideze.

— Lucrezi în Ajunul Crăciunului? o întrebă Olga în timp ce

se așeza.

— Numai o oră, răspuse Miranda. Ca să mă asigur că nu a rămas nimic nefăcut.

— La fel și la mine.

— Ai auzit? Un tehnician de la Kremlin a murit din cauza unui virus.

— O, Doamne, asta o să ne strice Crăciunul.

„Poate că Olga pare insensibilă, dar, în realitate, nu e deloc așa”, își zise Miranda în gând.

— Am auzit la radio. Încă nu am vorbit cu tati, dar se pare că bietul băiat se atașase de un hamster de laborator și l-a luat acasă.

— Și ce, a făcut sex cu el?

— Probabil că l-a mușcat. Locuia singur, așa că nimeni nu a chemat ajutoare. Asta înseamnă că e foarte puțin probabil să fi transmis virusul altcuiva. Oricum, e îngrozitor pentru tati. Nu o va arăta, dar mai mult ca sigur se va simți responsabil.

— Ar fi trebuit să între într-o ramură mai puțin periculoasă a științei – ceva de genul cercetării în domeniul armelor atomice.

Miranda zâmbi. Se bucura în mod deosebit s-o vadă pe Olga astăzi. Era încântată că aveau ocazia să discute liniștite. Toată familia urma să se adune la Steepfall, casa tatălui lor, pentru a petrece Crăciunul. Ea mergea cu logodnicul ei, Ned Hanley, și voia să se asigure că Olga avea să fie drăguță cu el. Dar o luă pe ocolite:

— Sper că acest incident n-o să ne strice sărbătorile. Am așteptat cu foarte mare nerăbdare Crăciunul. Știi că vine și Kit?

— Sunt profund emoționată de onoarea pe care ne-o face fratele nostru mai mic.

— Nu voia să vină, dar l-am convins eu.

— Tati o să fie încântat, spuse Olga cu un pic de sarcasm în voce.

— Da, chiar va fi, replică Miranda cu reproș în glas. Știi că i-a venit foarte greu să-l concedieze.

— Tot ce știu e că nu l-am văzut niciodată atât de furios. Credeam că avea să omoare pe cineva.

— A plâns atunci.

— Nu am văzut asta.

— Nici eu. Lori mi-a spus. Lori era menajera lui Stanley. Dar acum vrea să ierte și să uite.

Olga stinse capătul de țigară în scrumieră.

— Știu. Mărinimia lui tati nu are limite. Kit și-a găsit vreo slujbă?

— Nu.

— Nu poți să-i găsești tu ceva? Este domeniul tău, și el e bun.

— Afacerile merg destul de prost – și oamenii știu că a fost concediat de propriul tată.

— S-a lăsat de jocurile de noroc?

— Presupun că da. I-a promis lui tati că se lasă. Și nu are nici un ban.

— Tati i-a plătit datoriile, nu-i așa?

— Nu cred că ar trebui să știm.

— Hai, Mandy! Olga folosea numele Mirandei din copilărie. Cât?

— Ar trebui să-l întrebi pe tati – sau pe Kit.

— 10 000 de lire? Miranda își feri privirea. Mai mult? 20?

— 50, șopti Miranda.

— Doamne, Dumnezeule! Ticălosul acela mic a aruncat pe fereastră 50 000 din moștenirea noastră? Așteaptă să mă întâlnesc eu cu el!

— Oricum, hai să nu mai vorbim despre Kit. O să ajungi să-l cunoști mai bine pe Ned Crăciunul acesta. Vreau să te porți cu el ca și cum ar face parte din familie.

— Ned ar trebui să fie un membru al familiei deja. Când vă căsătoriți? Ești prea bătrână pentru o logodnă lungă. Ați mai fost căsătoriți amândoi – nu e ca și cum ar trebui să

strângi bani de zestre.

Nu era răspunsul la care sperase Miranda. Voia ca Olga să aibă o atitudine prietenoasă față de Ned.

— O, știi tu cum e Ned, spuse ea pe un ton defensiv. E pierdut în lumea lui. Ned era redactor la *The Glasgow Review of Books*, un ziar cultural-politic de renume, dar nu era deloc un om practic.

— Nu știu cum poți să suporti. Eu nu pot accepta șovăielile!

Conversația nu decurgea deloc așa cum își dorise Miranda.

— Crede-mă, e o schimbare înviorătoare după Jasper. Primul soț al Mirandei fusese un tiran obsedat de control. Ned era perfect opusul lui, iar acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Ned nu va fi niciodată suficient de organizat încât să facă pe șeful cu mine – de cele mai multe ori nu știe nici măcar ce zi e.

— Și totuși, te-ai descurcat foarte bine fără nici un bărbat timp de cinci ani.

— Da, și eram tare mândră de mine, mai ales când economia a intrat în recesiune și nu am mai primit primele acelea mari.

— Și atunci de ce vrei un alt bărbat?

— Ei bine, știi tu...

— Pentru sex? O, fii serioasă. Nu ai auzit de vibratoare?

Miranda chicoti.

— Nu e același lucru.

— Chiar că nu e. Un vibrator e mai mare, mai tare și te poți baza pe el, iar când ai terminat, poți să-l pui la loc în sertar și să uiți de el.

Miranda începu să se simtă atacată, așa cum se întâmpla aproape de fiecare dată când discuta cu sora ei.

— Ned se poartă foarte frumos cu Tom, spuse ea. Tom era fiul ei în vârstă de 11 ani. Jasper abia dacă vorbea cu el, cu excepția situațiilor când îi dădea ordine. Ned se

interesează de el – îi pune întrebări și îi ascultă răspunsurile.

— Că tot vorbim despre copii vitregi, cum se înțelege Tom cu Sophie? Fiica lui Ned din prima căsătorie avea 14 ani.

Vine și ea la Steepfall – mă duc s-o iau un pic mai târziu, înainte de prânz. Tom o vede pe Sophie la fel cum grecii priveau zeii, ca ființe supranaturale care sunt periculoase dacă nu sunt împăcate prin sacrificii constante. Mereu încearcă să-i dea dulciuri. Ea însă ar prefera niște țigări. E slabă ca un băț și e gata să moară ca să rămână așa.

Miranda se uită fix la pachetul de Marlboro Lights al Olgăi.

— Toți avem slăbiciuni, spuse Olga. Mai mănâncă niște prăjitură cu morcov!

Miranda puse jos furculița și luă o gură de cafea.

— Sophie poate fi dificilă, dar nu e vina ei. Mama ei nu mă poate suporta, și, inevitabil, fata este influențată.

— Pun pariu că Ned te lasă pe tine să rezolvi problema.

— Nu mă deranjează.

— Acum, că s-a mutat în apartamentul tău, îți dă bani drept chirie?

— Nu-și poate permite. Revista aceea îl plătește foarte puțin. Și încă mai are de achitat ipoteca la casa în care locuiește fosta lui soție. Nu-i vine prea ușor să nu fie independent din punct de vedere financiar, crede-mă.

— Nu-mi pot imagina de ce nu s-ar simți foarte bine în situația asta. Poate să și-o tragă ori de câte ori vrea, te are pe tine să ai grijă de fiica lui dificilă și nici nu trebuie să plătească chirie.

Miranda se simțea jignită.

— Asta e un pic cam dur.

— N-ar fi trebuit să-l lași să se mute la tine fără să-și asume angajamentul unei date pentru nuntă.

Mirandei îi venise în minte aceeași idee, dar nu avea de

gând să recunoască.

— El crede că toată lumea are nevoie de mai mult timp pentru a se obișnui cu ideea recăsătoririi sale.

— Și cine e „toată lumea”?

— Păi, Sophie, pentru început.

— Și tu ai recunoscut deja că ea este influențată de mama sa. Deci ce spui tu, de fapt, este că Ned nu se va căsători cu tine decât dacă fosta lui soție îi dă voie.

— Olga, te rog să-ți ieși din rolul de avocat atunci când vorbești cu mine!

— Cineva trebuie să-ți spună toate lucrurile acestea.

— Tu simplifici prea mult lucrurile. Eu sunt conștientă că asta este meseria ta, dar sunt sora ta, nu un martor ostil.

— Îmi pare rău că am zis ceva.

— Mie îmi pare bine că mi-ai spus, pentru că tocmai genul acesta de lucruri *nu vreau* să i le spui lui Ned. Este bărbatul pe care eu îl iubesc și cu care vreau să mă mărit, așa că te rog să fi drăguță cu el.

— O să fac tot posibilul, spuse Olga cu nonșalanță.

Miranda voia ca sora ei să înțeleagă cât de important era acest lucru pentru ea.

— Am nevoie ca el să simtă că noi doi putem clădi o familie nouă împreună, pentru noi și pentru cei doi copii. Te rog să mă ajuți să-l conving că putem face asta.

— În regulă. Bine.

— Dacă totul merge bine în perioada sărbătorilor, cred că o să fie de acord să stabilim o dată pentru nuntă.

Olga atinse mâna Mirandei.

— Am înțeles. Știu cât de mult înseamnă pentru tine. Voi fi cuminte.

Miranda se făcuse înțeleasă. Satisfăcută, își concentrează atenția asupra unei alte surse de iritare.

— Sper ca totul să meargă bine între tati și Kit.

— Și eu, dar nu prea avem ce face în această privință.

— Kit m-a sunat acum câteva zile. Din nu știu ce motiv, e

foarte doritor să doarmă în casa de oaspeți de la Steepfall.

Olga se strâmbă.

— De ce ar trebui să aibă casa de oaspeți numai pentru el? Asta înseamnă că tu și Ned, eu și Hugo să ne îngheșuim în două dormitoare mici, în casa veche!

Miranda se așteptase ca Olga să se opună acestei idei.

— Știu că nu e deloc corect, dar am spus că nu am nimic împotriva. A fost destul de greu să-l conving să vină – nu voiam să ridic un obstacol în calea realizării acestei dorințe.

— Kit e un ticălos egoist. Ce motiv ți-a dat?

— Nu l-am luat la întrebări.

— Ei bine, eu o să-l iau. Olga își scoase telefonul mobil din servietă și formă un număr.

— Nu face un scandal din asta, o rugă Miranda.

— Nu vreau decât să-mi răspundă la întrebare. Vorbind în receptor, zise: Kit, de unde ideea asta ca tu să dormi în casa de oaspeți? Nu crezi că e un pic... Se opri pentru câteva secunde. Aaa. De ce nu? Înțeleg... Dar de ce nu... Se opri brusc, ca și cum el i-ar fi închis telefonul în nas.

Miranda se gândi, cu tristețe, că știa deja ce spusese Kit.

— Ce s-a întâmplat?

Olga puse telefonul înapoi în servietă.

— Nu mai e cazul să ne certăm în privința casei. S-a răzgândit. Nu vine la Steepfall până la urmă.

9 A.M.

Oxenford Medical se afla sub asediu. Reporterii, fotografi și echipe de televiziune se adunaseră în fața porților de la intrare, hărțuind angajații care veneau la serviciu, îngrămădindu-se în jurul mașinilor și al bicicletelor lor, înfigându-le camerele și microfoanele în față și punând diferite întrebări pe un ton ridicat. Pentru a preveni accidentele, gardienii încercau cu disperare să-i separe pe ziariști de vehiculele care circulau regulamentar pe acolo, dar jurnaliștii nu cooperau deloc. Pentru a înrăutăți și mai mult situația, un grup de protestatari ce milita pentru drepturile animalelor profitase de ocazie să-și facă publicitate și organizase o demonstrație în fața porților, afișând pancarte și cântând cântece de protest. Din lipsă de alt subiect, cameramanii filmau mitingul lor. Toni Gallo privea acest spectacol plin de furie, totodată simțindu-se neajutorată.

Se afla în biroul lui Stanley Oxenford, o încăpere pe colț de dimensiuni mari care fusese odinioară dormitorul principal al casei. Stanley lucra înconjurat de un amestec de vechi și nou: computerul său era așezat pe o masă zgâriată de lemn pe care o avea de 30 de ani, iar alături, pe o altă masă, se afla un microscop optic din anii 1960 pe care-i plăcea să-l folosească din când în când. Acum microscopul era înconjurat de felicitări de Crăciun, printre care și una de la Toni. Pe perete, se afla o gravură din perioada victoriană care înfățișa sistemul periodic al lui Mendeleev, lângă o fotografie în care apărea o tânără brunetă extrem de frumoasă, îmbrăcată în rochie de mireasă – soția sa decedată, Marta.

Stanley amintea numele Martei destul de des. „La fel de rece ca-n biserică, așa cum zicea Marta... Când Marta era

printre noi, ne duceam în Italia în fiecare an... Martei îi plăceau la nebunie irișii.”

Dar numai o dată vorbise despre sentimentele lui pentru ea. Toni remarcase cât de frumoasă era Marta în fotografia aceea de pe perete.

— Durerea se estompează, dar nu dispare niciodată, spusese Stanley. Cred că o să sufăr de pe urma pierderii ei zi de zi, tot restul vieții mele.

Această remarcă o făcuse pe Toni să se întrebe dacă avea s-o iubească și pe ea cineva așa cum Stanley o iubise pe Marta.

Acum, Stanley stătea lângă Toni în dreptul ferestrei, cu umerii aproape atingându-se. Priveau cu spaimă cum și mai multe mașini Volvo și Subaru parcau la marginea spațiului verde, iar mulțimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă și mai agresivă.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, spusese Toni cu o tristețe profundă în glas.

— Nu e vina ta.

— Știi că mi-ai spus să încetez cu autocompătirea, dar am lăsat un iepure să treacă de cordonul meu de securitate. Apoi fostul meu partener – un ticălos – i-a povestit cazul lui Carl Osborne, reporterul de televiziune.

— Să înțeleg că nu te înțelegi prea bine cu fostul tău.

Toni nu vorbise niciodată sincer și deschis despre acest subiect cu Stanley, dar Frank se amestecase acum în viața ei profesională, iar ea considera că această ocazie de a explica situația era bine-venită.

— Sinceră să fiu, nu am nici cea mai vagă idee de ce mă urăște Frank. Nu l-am respins niciodată. El m-a părăsit pe mine – și a făcut-o într-un moment în care chiar aveam nevoie de ajutor și de sprijin. Aș fi zis că m-a pedepsit suficient pentru orice am făcut să-l rănesc. Dar uite ce s-a întâmplat acum!

— Eu pot să înțeleg despre ce e vorba. Tu reprezinți

pentru el un reproș în carne și oase. Ori de câte ori te vede, își aduce aminte cât de slab și de laș a fost atunci când aveai nevoie de el.

Toni nu gândise niciodată chiar așa ceva despre Frank, dar acum comportamentul lui începea să capete o oarecare logică. Se simți cuprinsă de un val cald de recunoștință.

— Ești un psiholog foarte bun, spuse ea, având grijă să nu se arate prea emoționată.

Stanley ridică din umeri.

— Nu-i iertăm niciodată pe cei pe care i-am nedreptățit.

Toni zâmbi la auzul acestui paradox. Stanley se pricepea de minune atât la oameni, cât și la virusuri.

Acesta își puse ușor mâna pe brațul ei, ca s-o liniștească – sau era ceva mai mult? Rar se întâmpla să aibă contact fizic cu angajații săi. De un an, de când îl cunoștea, Toni îi simțise atingerea fix de trei ori. I-a strâns mâna când i-a oferit contractul inițial, când a luat-o în echipa lui și când o promovase. La petrecerea de Crăciun, Stanley dansase cu secretara lui, Dorothy, o femeie masivă cu un comportament matern, ca o cloșcă atentă la tot. Nu dansase cu altcineva. Toni voise să-l invite la dans, dar îi fusese teamă să nu-și dea de gol sentimentele. După petrecere, își dorise să fi fost mai îndrăzneată, ca Susan Mackintosh.

— Este posibil ca Frank să fi vorbit despre caz numai ca să-ți facă ție în ciudă, spuse Stanley. Bănuiesc că ar fi făcut-o oricum. Presupun că Osborne își va arăta recunoștința prezentând în mod pozitiv poliția din Inverburn în general și pe șeful Frank Hackett în particular.

Mâna lui îi încălzea pielea prin bluza de mătase. Era acesta oare un gest obișnuit, făcut fără vreo intenție ascunsă? Toni se simțea frustrată când nu-și dădea seama ce se petrece în mintea lui. Se întreba dacă el îi putea simți breteaua de la sutien. Spera să nu-și dea seama cât de mult îi plăcea să fie atinsă de el.

Nu era sigură că avea dreptate în legătură cu Frank și cu Carl Osborne.

— Dai dovadă de generozitate privind lucrurile așa, spuse ea.

Oricum, se hotărî că, într-un fel sau altul, se va asigura că firma nu va avea de suferit de pe urma faptei lui Frank.

Se auzi o bătaie în ușă și în birou intră Cynthia Creighton, ofițerul firmei pentru relații cu publicul. Stanley își luă repede mâna de pe umărul lui Toni.

Cynthia era o femeie slabă, în vârstă de cincizeci de ani, îmbrăcată într-o fustă de tweed, cu ciorapi tricotați. Era o femeie sinceră, care întotdeauna îi ajuta pe cei din jur. Odată, Toni îl făcuse pe Stanley să râdă spunând că Cynthia era genul de persoană care-și prepară singură müsli. De obicei ezitantă în comportament, Cynthia era acum în pragul isteriei. Părul îi era răvășit, respira greu și vorbea prea repede.

— Oamenii aceia *m-au îmbrâncit*, spuse ea. Sunt niște animale! Unde e poliția?

— O mașină de patrulare este în drum spre noi, spuse Toni. Ar trebui să ajungă în zece, cincisprezece minute.

— Ar trebui să-i aresteze pe toți.

Toni își dădu seama, cu un sentiment de teamă, că Cynthia nu era în stare să gestioneze această criză. Principala ei îndatorire era să distribuie un buget mic pentru acțiunile de binefacere, acordând burse unor echipe mici de fotbal și unor maratonisti care aveau nevoie de sponsorizare și asigurându-se că numele Oxenford Medical apărea frecvent în *Inverburn Courier*, în articole care nu aveau nici o legătură cu virusurile sau experimentele pe animale. Toni știa că era o sarcină importantă, deoarece cititorii aveau încredere în presa locală, în timp ce priveau ziarele naționale cu scepticism. Prin urmare, publicitatea discretă pe care o făcea Cynthia imuniza compania împotriva articolelor panicarde de pe Fleet Street care, cu

virulența lor, puteau nenoroci orice întreprindere științifică. Dar Cynthia nu se confruntase niciodată cu haita de șacali formată din reprezentanții presei britanice și era prea supărată pentru a lua decizii bune. Stanley se gândea la același lucru.

— Cynthia, vreau să colaborezi cu Toni pentru a rezolva problema aceasta, spuse el. Ea are experiență în relațiile cu presa de când lucra la poliție.

Cynthia părea ușurată și recunoscătoare.

— Chiar ai experiență?

— Am lucrat un an la biroul de presă – deși nu m-am confruntat niciodată cu nici o problemă atât de gravă.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Ei bine... Toni nu simțea că avea dreptul să ia conducerea situației în propriile mâini, dar era o urgență și se părea că era cel mai bun candidat dintre cei disponibili. Se întoarse la principiile de bază. Relațiile cu presa sunt conduse de o regulă simplă. „S-ar putea să fie prea simplă pentru situația de față”, zise ea în gând, dar nu și cu voce tare. Unu: ne hotărâm ce mesaj vrem să transmitem. Doi: ne asigurăm că este adevărat, astfel încât să nu trebuiască să ne schimbăm declarația. Trei: îl repetăm mereu.

— Hmm.

Stanley părea sceptic, dar nu avea o idee mai bună.

— Nu crezi că ar trebui să ne cerem scuze? zise Cynthia.

— Nu, spuse repede Toni. Vor fi interpretate ca o confirmare a faptului că am fost neatenți. Asta nu e adevărat. Nimeni nu e perfect, dar sistemul nostru de securitate este cum nu se poate mai bine pus la punct.

— Acesta este mesajul tău? întrebă Stanley.

„Nu prea cred. E prea defensiv”, își spuse Toni în sinea ei.

— Ar trebui să începem prin a spune că aici facem o muncă vitală pentru viitorul omenirii. Nu, asta e prea apocaliptic. Facem cercetări medicale care vor salva vieți –

e mai bine. Și că aceste cercetări prezintă și riscuri, dar sistemul nostru de securitate este atât de riguros pe cât este omeneste posibil. Un lucru e sigur, și anume că mulți oameni vor muri inutil dacă *ne oprim*.

— Îmi place, spuse Stanley.

— Este adevărat? Întrebă Toni.

— Fără nici o îndoială. În fiecare an, în China apare câte un virus nou care omoară mii de oameni. Medicamentul nostru le va salva viața.

Toni dădu din cap aprobator.

— Este perfect. Simplu și grăitor.

Stanley era în continuare îngrijorat.

— Cum vom transmite acest mesaj?

— Cred că ar trebui să organizezi o conferință de presă în câteva ore. Până la prânz, departamentele de știri vor dori o nouă perspectivă asupra subiectului, astfel încât se vor bucura să primească ceva mai mult de la noi. Iar cei mai mulți dintre oamenii de afară vor pleca odată ce se va întâmpla acest lucru. Vor ști că este puțin probabil să existe evoluții ulterioare ale crizei, plus că vor și ei, ca toată lumea, să se ducă acasă pentru a-și petrece Crăciunul.

— Sper să ai dreptate, spuse Stanley. Cynthia, faci tu aranjamentele, te rog?

Cynthia nu-și recăpătase încă dispoziția ei normală.

— Și ce ar trebui să fac?

Toni preluă comanda.

— Vom ține conferința de presă în Sala Mare. Este singura încăpere suficient de mare pentru așa ceva, iar scaunele sunt deja așezate pentru comunicatul profesorului Oxenford către angajați de la 9.30. Primul lucru pe care va trebui să-l faci este să-i anunți pe ziaristii de afară. Astfel, vor avea ce să le spună editorilor lor, și asta îi poate calma puțin. Apoi sună la Asociația de Presă și la Reuters și roagă-i să transmită vestea, să-i informeze pe toți reprezentanții presei care nu sunt încă aici.

— Exact, spuse Cynthia cu nesiguranță în glas. Exact.

Se întoarse pentru a pleca. Toni își spuse că trebuia să se ducă să verifice cum mergea treabă cât mai curând posibil.

După ce Cynthia plecă, Dorothy îl chemă pe Stanley prin interfon și spuse:

— Laurence Mahoney de la Ambasada SUA din Londra este la telefon.

— Mi-aduc aminte de el, spuse Toni. A fost aici în urmă cu câteva luni. I-am prezentat laboratorul.

Armata SUA finanța mare parte din cercetările de la Oxenford Medical. Departamentul de Apărare era foarte interesat de noul medicament antiviral al lui Stanley, care promitea să devină o metodă de contracarare a atacurilor biologice. Stanley avusese nevoie să strângă bani pentru a finanța procesul prelungit de testare, iar guvernul american se arătase doritor să investească. Mahoney monitoriza problema ca reprezentant al Departamentului Apărării.

— Doar un moment, Dorothy. Stanley nu ridică receptorul. Îi spuse lui Toni: Mahoney este mai important pentru noi decât toată presa britanică la un loc. Nu vreau să vorbesc cu el nepregătit. Vreau să știu cum vede el problema, astfel încât să-mi dau seama cum să tratez cu el.

— Vrei să-l țin eu de vorbă?

— Încearcă să-ți dai seama ce vrea.

Toni ridică receptorul și apăsă pe un buton.

— Bună, Larry, Toni Gallo la telefon. Ne-am cunoscut în septembrie. Ce mai faci?

Mahoney era un ofițer de presă morocănos, cu o voce plângăreață care o făcea pe Toni să se gândească la Donald Duck.

— Sunt îngrijorat, zise el.

— Spune-mi de ce.

— Speram să pot vorbi cu profesorul Oxenford, răspunse el tăios.

— Și el abia așteaptă să stea de vorbă cu tine cu prima

ocazie, spuse Toni cât de sincer putu. Acum este într-o ședință cu directorul laboratorului.

De fapt, Stanley stătea pe marginea biroului său, privind-o cu o expresie care trăda fie afecțiune, fie pur și simplu interes. Toni îi surprinse privirea și se uită în altă parte.

— O să te sune el în momentul în care are toate datele – ceea ce, mai mult ca sigur, va fi înainte de prânz.

— Cum ați putut lăsa să se întâmple așa ceva?

— Tânărul a scos pe furiș un iepure. Noi am instituit deja un control obligatoriu al bagajelor la intrarea în BSL4 pentru a ne asigura că nu se poate întâmpla din nou.

— Pe mine mă îngrijorează publicitatea negativă la adresa guvernului american. Nu vrem să fim învinuiți pentru punerea în libertate a unor virusuri mortale care să vină în contact cu populația Scoției.

— Nu există nici un pericol în acest sens, spuse Toni ținându-și degetele încrucișate.

— S-a legat vreunul dintre posturile locale de știri de faptul că aceste cercetări sunt finanțate de SUA?

— Nu.

— O să folosească ei informația aceasta, mai devreme sau mai târziu.

— În mod clar, ar trebui să fim pregătiți să răspundem la întrebări legate de acest aspect.

— Cel mai dăunător pentru noi – și, ca atare, pentru voi – este să se spună că americanii fac cercetări aici pentru că ar considera că e prea periculos să le facă în Statele Unite.

— Mulțumesc pentru avertisment. Cred că avem pregătit un răspuns foarte convingător la asta. În fond, medicamentul a fost inventat chiar aici, în Scoția, de către profesorul Oxenford, așa că e normal să fie testat aici.

— Eu pur și simplu nu vreau să ajungem într-o situație în care singura cale de a ne dovedi bunăvoința ar fi să transferăm cercetările la Fort Detrick.

Toni era atât de surprinsă, încât rămase fără cuvinte. Fort

Detrick, aflat în orașul Frederick, statul Maryland, găzduia Institutul Armatei SUA pentru Cercetări Medicale în Domeniul Bolilor Infecțioase. Cum ar putea fi transferate cercetările acolo? Asta ar însemna sfârșitul Kremlinului.

— Nu suntem într-o astfel de situație, nici pe departe, spuse ea după o pauză lungă.

Își dorea să se fi gândit la o replică mai convingătoare.

— Sper că nu. Spune-i lui Stanley să mă sune.

— Mulțumesc, Larry. Toni închise telefonul.

— Nu pot să-ți transfere cercetările la Fort Detrick, nu-ia așa? îl întrebă ea pe Stanley.

Acesta păli.

— În mod clar, nu există nici o stipulare în acest sens, spuse el. Dar ei sunt guvernul celei mai puternice țări din lume și pot face orice vor. Ce-aș putea face – să-i dau în judecată? Aș risca să-mi petrec tot restul vieții prin tribunale, asta dacă mi-aș putea permite acest lucru.

Toni fu zguduită să-l vadă pe Stanley vulnerabil. El era întotdeauna tipul calm, sigur, care știa cum să rezolve orice problemă. Acum părea pur și simplu speriat. I-ar fi plăcut să-l îmbrățișeze pentru a-l liniști.

— Ar face-o?

— Sunt sigur că, dacă ar avea de ales, microbiologii de la Fort Detrick ar prefera să facă ei înșiși cercetările.

— Și ce efect ar avea acest lucru asupra ta?

— Aș da faliment.

— Poftim?

Toni era îngrozită.

— Am investit toți banii în noul laborator, spuse Stanley sumbru. Eu personal am o descoperire de cont de un milion de lire. Contractul nostru cu Departamentul Apărării ar acoperi cheltuielile laboratorului pe o perioadă de patru ani. Dar, dacă încheie colaborarea acum, nu am nici o posibilitate să plătesc datoriile – nici pe ale companiei, nici pe cele personale.

Toni abia dacă făcea față acestor vești. Ar putea fi viitorul lui Stanley – și al ei – pus atât de brusc în pericol?

— Dar noul medicament valorează milioane.

— Da, în cele din urmă. Mă bazez pe știință – de aceea am împrumutat cu inima ușoară atâtia bani. Dar nu am prevăzut că proiectul poate fi distrus de puțină publicitate negativă.

Toni îi atinse brațul.

— Și toate acestea pentru că un prezentator celebru avea nevoie de un subiect de senzație, spuse ea. Nu-mi vine să cred.

Stanley îi mângâie ușor mâna așezată pe brațul lui, după care o dădu la o parte și se ridică în picioare.

— N-are rost să ne văicărim. Trebuie să ne croim o cale și să ieșim din mizeria aceasta.

— Da. E timpul să te duci să discuți cu angajații. Ești pregătit?

— Da.

Cei doi ieșiră împreună din birou.

— Va fi un antrenament bun pentru conferința de presă de mai târziu.

În timp ce treceau pe lângă biroul lui Dorothy, aceasta ridică o mână pentru a-i opri.

— Un moment, vă rog, spuse ea în receptor. Apăsă pe un buton și i se adresă lui Stanley: E prim-ministrul Scoției, spuse ea. El în persoană, adăugă ea, evident impresionată. Vrea să vorbească puțin cu tine.

— Du-te în sală și roagă pe toată lumea să mă aștepte. Voi veni cât pot de repede, îi spuse Stanley lui Toni, după care se întoarse în birou.

9.30 A.M.

Kit Oxenford îl aștepta de mai bine de o oră pe Harry McGarry.

McGarry, cunoscut sub numele de Harry Mac, se născuse în Govan, un cartier muncitoresc din Glasgow. Crescuse într-un apartament sărăcăcios de lângă Ibrox Park, sediul echipei de fotbal de orientare protestantă a orașului, Rangers. Cu profiturile obținute de pe urma drogurilor, a jocurilor de noroc ilegale, a furturilor și a prostituției, se mutase – la mai puțin de doi kilometri în termeni geografici, dar la mare depărtare din punct de vedere social – peste Paisley Road, în Dumbreck. Acum locuia într-o casă mare, construită recent, cu piscină.

Casa era decorată ca un hotel scump, cu mobilă ce reproducea stilul celei vechi și cu ilustrații înrămate pe pereți, dar fără o amprentă personală: nu se vedea nici o fotografie de familie sau vreun ornament, nici o floare, nici un animal de companie. Kit aștepta emoționat în holul spațios, uitându-se lung la tapetul galben cu dungi și la picioarele fusiforme ale meselor, păzit de un bodyguard gras îmbrăcat într-un costum ieftin.

Imperiul lui Harry Mac se întindea pe toată suprafața Scoției și a nordului Angliei. Lucra cu fiica sa, Diana, căreia i se spunea mereu Daisy³. Porecla era ironică: era o bătăușă violentă și sadică.

Harry era proprietarul cazinoului ilegal unde juca Kit. În Anglia, cazinourile autorizate cad sub incidența a tot felul de legi mărunte care le limitează profiturile: casa nu putea lua procentaj din câștiguri, fără taxă de masă, fără bacșișuri, fără băutură la mesele de joc, și trebuia să fi membru al clubului de cel puțin 24 de ore pentru a putea

³ Margareta.

juca. Harry ignora aceste legi. Lui Kit îi plăcea atmosfera decadentă a unui joc ilegal.

Kit era de părere că majoritatea jucătorilor erau proști, iar proprietarii cazinourilor nu erau nici ei cu mult mai inteligenți. Un jucător inteligent ar trebui să câștige întotdeauna. La blackjack, exista o metodă corectă de a juca fiecare mână posibilă – un sistem de joc numit Basic –, iar el știa totul și cu ochii închiși. Apoi, își mărea șansele urmărind cărțile care erau scoase din pachet. Pornind de la zero, el adăuga câte un punct pentru fiecare carte mică – doiari, treiari, pătrari, cinciri și șesari – și scădea un punct pentru fiecare carte mare – decari, valeți, dame, regi și ași. Ignoră șeptarii, optarii și nouarii.) Când rezultatul din mintea lui era pozitiv, pachetul de cărți rămas conținea mai multe cărți mari decât mici, așa că avea șanse mai mari decât media să tragă un decar. Un rezultat negativ însemna o probabilitate mare de a trage o carte mică. Cunoașterea probabilităților îi spunea când să parieze sume mari.

Dar Kit avusese parte de o perioadă de ghinion și, când datoria ajunsese la 50 000 de lire, Harry îi ceruse banii.

Kit se dusese la tatăl său și îl implorase să-l salveze. Bineînțeles, fusese o experiență umilitoare. Când Stanley îl concediasse, Kit îl acuzase cu amărăciune că nu îl iubea. Acum recunoștea adevărul: tatăl său îl iubea și ar fi făcut aproape orice pentru el, iar Kit știa foarte bine acest lucru. Se umilise, dar meritase. Stanley îi plătise datoria.

Kit promisese că n-avea să mai joace vreodată și chiar crezuse asta, dar tentația fusese prea puternică. Era o nebunie, era o boală, era un obicei rușinos și umilitor; dar era cel mai incitant lucru din lume, și el nu se putuse abține.

A doua oară când datoria sa atinsese suma de 50 000, se dusese din nou la tatăl său, dar, de data aceasta, Stanley pusese piciorul în prag.

— Nu am acești bani, spusese el. I-aș putea împrumuta,

dar la ce bun? I-ai pierde și ai veni din nou pentru alții, până când am ajunge amândoi falși.

Kit îl acuzase de cruzime și de lăcomie, îl numise Shylock⁴, Scrooge⁵ și Fagin⁶ afurisit și jurase să nu mai vorbească niciodată cu el. Cuvintele lui duruseră – întotdeauna reușea să-și rănească tatăl, Kit știa foarte bine –, dar Stanley nu se răzgândise.

În acel moment, Kit ar fi trebuit să părăsească țara.

Visa să se ducă în Italia, să locuiască în orașul natal al mamei sale, Lucca. În copilărie, fusese acolo de câteva ori cu familia, înainte de moartea bunicilor. Era un orașel inimos, cu străzi înguste, delimitate de ziduri, vechi și liniștit, cu piețe mici unde puteai să bei un espresso la umbră. Știa un pic de italiană – mama Marta le vorbise copiilor în limba ei natală cât fuseseră mici. Putea să închirieze o cameră în una dintre casele vechi și înalte și să-și câștige banii din a-i ajuta pe oameni să rezolve problemele pe care le aveau cu computerele, o muncă ușoară. Credea că putea fi fericit ducând o astfel de viață.

Dar, în loc să plece în Italia, încercase să câștige banii pe care-i datora. Datoria sa ajunsese la un sfert de milion.

Pentru o asemenea sumă, Harry Mac s-ar fi dus după el și la Polul Nord. Se gândise la sinucidere și privise îndelung clădirile înalte din centrul orașului Glasgow, întrebându-se dacă ar putea ajunge pe acoperiș pentru a plonja spre moarte.

În urmă cu trei săptămâni, fusese chemat în această casă. Se simțise bolnav de spaimă. Era sigur că avea să ia bătaie. Când fusese condus în salonul cu canapele galbene de mătase, se întrebase cum se gândiseră să procedeze pentru ca sângele să nu păteze tapițeria.

⁴ Personaj principal în *Neguțătorul din Veneția*, de Shakespeare (n. red.)

⁵ Ebenezer Scrooge, personaj din *Un colind de Crăciun*, de Charles Dickens (n. red.)

⁶ Personaj ce apare în *Aventurile lui Oliver Twist*, de Charles Dickens (n. red.)

— Acest domn vrea să-ți pună o întrebare, zisese Harry. Kit nu-și putea închipui ce întrebare ar vrea să-i pună oricare dintre prietenii lui Harry, în afară de: „Unde-s afurisiții de bani?”

Domnul respectiv era Nigel Buchanan, un tip tăcut trecut de 40 de ani, îmbrăcat cu haine scumpe, dar nepretențioase: jachetă de cașmir, pantaloni largi de culoare închisă și o cămașă descheiată la gât.

— Poți să mă ajuți să intru în Laboratorul Nivel 4 de la Oxenford Medical? spusese el cu un accent londonez plăcut.

În momentul respectiv, în salonul galben se mai aflau alte două persoane. Una era Daisy, o fată musculoasă de aproximativ 25 de ani, cu nasul spart, un ten urât și un cercel în buza inferioară. Purta mănuși din piele. Cealaltă persoană era Elton, un bărbat chipeș de culoare, cam de aceeași vârstă ca Daisy, care părea a fi partenerul lui Nigel.

Kit fusese atât de ușurat să constate că n-avea să fie bătut, încât ar fi acceptat orice.

Nigel îi oferise trei sute de mii de lire sterline pentru o noapte de muncă.

Lui Kit nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Și-ar putea plăti datoria și i-ar mai și rămâne. Ar fi plecat din țară. S-ar fi putut duce în Lucca și să-și realizeze visul. Se simțise copleșit de bucurie. Toate problemele sale fuseseră rezolvate dintr-o lovitură.

Mai târziu, Harry vorbise despre Nigel pe un ton respectos. Hoț profesionist, Nigel fura numai la comandă pentru un preț aranjat dinainte.

— Este cel mai tare, spusese Harry. Vrei un tablou de Michelangelo? nici o problemă. O rachetă nucleară? El o să-ți-o aducă – dacă îți poți permite. Îți aduci aminte de Shergar calul de curse care a fost răpit? A fost opera lui Nigel. Trăiește în Liechtenstein, adăugase el, ca și cum Liechtenstein ar fi fost un loc de reședință mai exotic decât

planeta Marte.

Kit își petrecuse următoarele trei săptămâni plănuind furtul medicamentului antiviral. Se mai simțea uneori vinovat în timp ce pune la punct planul de a-și jefui tatăl, dar, în cea mai mare parte a timpului, simțea o bucurie delirantă la gândul răzbunării împotriva tăticului care îl concediasse și apoi refuzase să îl salveze de gangsteri. De asemenea avea să fie o lovitură grea și pentru Toni Gallo.

Nigel discutase răbdător toate detaliile cu el, punând întrebări în legătură cu fiecare pas. Din când în când se consulta cu Elton, care se ocupa de echipament, în mod special de mașini. Kit avea impresia că Elton era un expert tehnic recunoscut care mai lucrase cu Nigel. Daisy urma să se alăture și ea echipei, chipurile pentru eventualitatea în care puterea ei fizică ar fi fost necesară – deși Kit bănuia că adevăratul ei scop era să ia cele 250 000 de lire de la el imediat ce avea să obțină banii.

Kit sugerase să se întâlnească la un aerodrom dezafectat de lângă Kremlin. Nigel îi aruncase o privire lui Elton.

— E în regulă, spusese Elton. Vorbea cu un accent tipic englezesc. L-am putea întâlni pe cumpărător acolo după – s-ar putea să vrea să vină cu avionul.

În final, Nigel declarase că planul era genial, iar Kit nu-și mai încăpuse-n piele de fericire.

Acum, astăzi, Kit trebuia să-i spună lui Harry că toată afacerea picase. Se simțea disperat: dezamăgit, deprimat și speriat.

În sfârșit, fu chemat în camera unde se afla Harry. Emoționat, îl urmă pe bodyguard prin spălătoria din spatele casei până în pavilionul de la piscină. Era construit să arate ca o oranjerie din perioada eduardiană, cu bucăți de faianță lucioasă în culori întunecate, piscina însăși având o nuanță neplăcută de verde-închis. Kit se gândi că toate acestea fuseseră propuse de un decorator de interioare, iar Harry acceptase fără ca măcar să se uite la schițe.

Harry era un bărbat îndesat la vreo cincizeci de ani, cu pielea cenușie specifică unui fumător de o viață. Stătea la o masă din fier forjat, îmbrăcat într-un halat violet din material de prosop, bea cafea neagră dintr-o ceșcuță de porțelan și citea ziarul *The Sun*. Ziarul era deschis la pagina cu horoscopul. Daisy era în apă, făcând neobosită tururi de bazin. Kit fu surprins să constate că părea a fi goală, cu excepția unor mănuși de scafandru. Întotdeauna purta mănuși.

— N-am nevoie să te văd, flăcăiaș, spuse Harry. Nu vreau să te văd. Nu știi nimic despre tine sau despre ce o să faci diseară. Și nu am cunoscut niciodată pe nimeni pe care să-l cheme Nigel Buchanan. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu se obosi să-i ofere lui Kit o ceașcă de cafea.

Aerul era fierbinte și umed. Kit purta cel mai bun costum al lui, dintr-un mohair bleumarin, cu o cămașă albă descheiată la gât. Respira greu, iar transpirația i se prelingea neplăcut pe corp. Își dădu seama că încălcase o regulă în ceea ce privește comportamentul infractorilor contactându-l pe Harry în ziua jafului, dar nu avusese de ales.

— Trebuia să vorbesc cu tine, spuse Kit. Nu te-ai uitat la știri?

— Și ce dacă m-aș fi uitat?

Kit își suprimă un fior de iritare. Bărbații ca Harry nu puteau niciodată recunoaște faptul că nu știau ceva, oricât de mărunț.

— E scandal mare la Oxenford Medical, spuse Kit. Un tehnician a murit din cauza unui virus.

— Și ce vrei să fac eu, să trimit flori?

— O să întărească sistemul de securitate. E cel mai prost moment posibil pentru a jefui laboratorul. Oricum, era destul de dificil și așa. Au un sistem de alarmă de ultimă generație. Iar femeia care se ocupă de toate e dură ca oțelul.

— Ce plângăcios ești!

Kit nu fusese invitat să ia loc, așa că se rezemă stângaci de spătarul unui scaun.

— Trebuie să anulăm tot.

— Hai să-ți explic eu ceva! Harry luă o țigară din pachetul care se afla pe masă și o aprinse cu o brichetă de aur. Apoi tuși, o tușe de fumător înrăit, din fundul plămânilor. Când spasmul trecu, scuiă în piscină și luă o gură de cafea. Apoi își reluă discursul. În primul rând, eu am zis că o să se întâmple. Acum, poate că tu nu-ți dai seama de asta, fiind atât de bine-crescut, dar, când un om spune că are să se întâmple ceva și apoi nu se întâmplă, atunci lumea crede că e nesperios.

— Da, dar...

— Nici măcar să nu te gândești să mă întrerupi.

Kit tăcu.

— În al doilea rând, Nigel Buchanan nu e un puști drogat care să vrea să jefuiască magazinul Woolworths din Govan Cross. E o legendă și, mai important decât asta, are legături cu niște oameni extrem de respectați în Londra. Când ai de-a face cu astfel de oameni, cu atât mai puțin vrei să pari nesperios.

Se opri, ca și cum l-ar fi provocat pe Kit să-l contrazică. Acesta nu scoase nici un cuvânt. Cum ajunsese el să aibă de-a face cu oamenii aceștia? Intrase în bârlogul ursului, iar acum stătea, ca paralizat, așteptând să fie sfârșit.

— Iar, în al treilea rând, îmi datorezi un sfert de milion de lire. Nimeni nu mi-a datorat vreodată atât de mulți bani, de atât timp și să mai poată merge fără cârje. Cred că e foarte clar ce vreau să spun.

Kit nu scoase nici un cuvânt, ci doar dădu din cap. Era atât de speriat, încât simțea că îi venea să vomite.

— Așa că nu-mi spune tu mie că trebuie să renunțăm. Harry ridică ziarul de pe masă, dând de înțeles că discuția luase sfârșit.

Kit făcu un efort să vorbească:

— Voiam să spun să amânăm, nu să renunțăm, reuși el să articuleze. Putem să o facem în altă zi, când va fi trecut toată agitația aceasta.

Harry nu-și ridică privirea din paginile ziarului.

— În ziua de Crăciun, la 10 dimineața, spuse el. Și vreau să-mi dai banii.

— N-are nici un rost s-o facem dacă știm că vom fi prinși! spuse Kit disperat.

Harry nu reacționează.

— Toată lumea poate să mai aștepte încă puțin, nu-i așa? Era ca și cum ar fi vorbit cu pereții. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Harry aruncă o privire către piscină și schiță un gest. Probabil că Daisy fusese tot timpul atentă la el, pentru că ieși imediat din piscină. Nu-și dăduse jos mânușile. Avea brațe și umeri puternici, iar sânii mici abia dacă se mișcau în timpul mersului. Kit observă că avea un tatuaj pe un sân și un piercing în sfârșul celuilalt. Când ajunse mai aproape, își dădu seama că era complet depilată. Avea abdomenul plat și coapse zvelte, iar pubisul proeminent ieșea în evidență. Toate detaliile erau la vedere, nu numai pentru Kit, dar și pentru tatăl ei, dacă ar fi vrut să se uite. Kit se simțea ciudat. Harry nu păru să observe.

— Kit vrea ca noi să îl mai așteptăm cu banii, Daisy. Se ridică și strânse cordonul halatului pe care îl purta. Explică-i ce părere avem noi în această privință – eu sunt prea obosit.

Își luă ziarul la subraț și plecă.

Daisy îl înșfăcă pe Kit de reverele celui mai bun costum al său.

— Uite ce e, se rugă el. Eu nu vreau decât să mă asigur că afacerea aceasta nu se va solda cu un dezastru pentru noi toți.

Daisy îl trase într-o parte. Kit își pierdu echilibrul și fu mai

să cadă, dar ea îl susținu, după care îl aruncă în piscină.

Era un șoc, dar Kit s-ar fi considerat norocos dacă Daisy s-ar fi mulțumi numai să-i distrugă cel mai bun costum. Apoi, în timp ce Kit reușea să-și scoată capul deasupra apei, Daisy se aruncă asupra lui, apăsându-i dureros spatele cu genunchii, astfel încât Kit țipă și înghiți apă în timp ce se scufunda.

Erau la capătul cu cea mai mică adâncime a apei. Când picioarele îi ajunseră pe fundul piscinei, Kit se zbatu să stea drept, dar capul lui era prins de brațul lui Daisy și se dezechilibra din nou. Daisy îl ținea cu fața în jos în apă.

Își ținu respirația, așteptându-se ca ea să-l lovească sau ceva de genul acesta, dar ea nu făcu nimic. Simțind nevoia să respire, Kit începu să se zbată, încercând să scape din strânsoarea ei, dar ea era prea puternică. Se înfurie și începu să-și agite mâinile și picioarele, dar fără rezultate. Se simțea ca un copil cuprins de o criză de nervi, agitându-se inutil în brațele mamei sale.

Avea nevoie disperată de aer și încerca să-și alunge starea de panică în timp ce se împotrivea nevoii arzătoare de a deschide gura pentru a inspira. Își dădu seama că se află cu capul sub brațul stâng al lui Daisy, care stătea într-un genunchi, ea însăși cu capul doar puțin peste nivelul apei. Se forță să rămână perfect nemișcat, astfel încât picioarele să-i ajungă pe fundul piscinei. Poate că Daisy avea să creadă că-și pierduse cunoștința. Simți fundul piscinei sub tălpi. Daisy îl ținea la fel de strâns. Își fixă picioarele ferm și apoi își puse toată forța într-o mișcare verticală bruscă a corpului, ca să scape din strânsoarea lui Daisy. Aceasta abia dacă schiță vreo mișcare, strângând însă brațul în jurul capului său. Era ca și cum ar fi avut craniul strâns de o menghină.

Își deschise ochii sub apă. Obrazul lui era apăsător de coastele ei. Își întoarse capul câțiva centimetri, deschise gura și o mușcă. O simți tresărind, iar strânsoarea slăbi

puțin. Își strânse fălcile, încercând să muște cât mai adânc. Apoi simți mâna ei înmănușată peste fața lui, cu degetele apăsându-i pe ochi. Din reflex, încercă să se îndepărteze și își relaxă involuntar maxilarul, astfel fata se putu elibera.

Panica îl copleși. Nu-și mai putea ține respirația mai mult de atât. Corpul lui, înfometat de oxigen, îl forța să inspire, în căutarea aerului, iar plămâni îi fură invadați de apă. Începu să tușească și să vomite în același timp. După fiecare spasm, și mai multă apă îi intră pe gât. Își dădu seama că, dacă lucrurile continuau așa, avea să moară în scurt timp.

Atunci Daisy păru să se îmbuneze. Îi trase brusc capul afară din apă. Kit deschise larg gura și inspiră adânc binecuvântatul aer curat. Tuși și elimină apa care îi intrase în plămâni. Apoi, înainte să respire pentru a doua oară, Daisy îi împinse din nou capul în apă și, în loc de aer, inspiră apă.

Panica se transformă în ceva mai îngrozitor. Înnebunit de frică, începu să se agite. Groaza îi dădea putere și Daisy se cam chinuia să-l poată ține, dar tot nu reuși să-și scoată capul la suprafață. Nu mai încerca să-și țină gura închisă, ci lăsa apă să-i curgă în voie în plămâni. Cu cât se îneca mai repede, cu atât mai repede avea să se termine agonia. Daisy îi scoase din nou capul din apă.

Kit scuipe apă și trase în piept o gură prețioasă de aer. Apoi capul îi fu scufundat încă o dată.

Tipă, dar nu se auzi nici un sunet. Se zbătea din ce în ce mai slab. Știa că Harry nu voia ca Daisy să-l omoare, pentru că, dacă el ar fi murit, jaful nu ar mai fi avut loc – dar Daisy nu era prea întregă la minte și se părea că intenționa să meargă prea departe. Kit se gândi că urma să moară. Avea ochii deschiși și nu vedea decât ceva neclar, verde; apoi culorile începură să se întunece, ca și cum s-ar fi inserat.

În sfârșit, leșină.

10 A.M.

Ned nu știa să conducă, astfel că Miranda se afla la volanul automobilului marca Toyota Previa. Fiul ei, Tom, stătea în spate cu Game Boy-ul în mână. Spătarul banchetei fusese rabatat pentru a face loc unui teanc de cadouri împachetate în hârtie roșie cu auriu și legate cu panglică verde.

În timp ce ieșeau de pe aleea Georgian în Great Western Road, unde se afla apartamentul Mirandei, afară începu să ningă ușor. Deasupra mării, spre nord, era o furtună de zăpadă, dar prezentatorii de la meteo spusese că aceasta avea să ocolească Scoția.

Se simțea mulțumită, în mașină alături de cei doi bărbați din viața ei, mergând să petreacă sărbătoarea Crăciunului cu toată familia în casa tatălui său. Își aducea aminte de vremea când, întorcându-se de la facultate de sărbători, de-abia aștepta să guste din mâncărurile gătite în casă, să intre într-o baie curată, să se bucure de atingerea cearceafurilor călcate și să se simtă iubită.

Se îndreptă mai întâi spre suburbia unde locuia fosta soție a lui Ned. Înainte de a merge la Steepfall, trebuiau să o ia pe fiica lui, Sophie.

Jucăria lui Tom începu să cânte o melodie care se stingea treptat, indicând probabil că nava lui spațială se prăbușise sau că fusese decapitat de un gladiator. Oftă și zise:

— Am văzut într-o revistă de mașini o reclamă la niște ecrane marfă, care se pun pe spatele tetierelor, astfel încât pasagerii din spate să poată urmări filme și alte chestii.

— Un accesoriu indispensabil, spuse Ned cu un zâmbet.

— Pare scump, comentă Miranda.

— Nu costă chiar atât de mult, o asigură Tom.

Miranda îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

— Ei bine, cât?

— Nu știu exact, dar *nu păreau* scumpe – știi ce vreau să spun?

— Ce-ar fi să aflî tu mai întîi cât costă, și apoi o să vedem dacă ne putem permite să luăm unul!?

— Bine, minunat! Iar dacă e prea scump pentru tine, o să-l rog pe bunicul să mi-l ia.

Miranda zâmbi. Dacă-l prindeai pe bunicul într-o poziție potrivită, ți-ar fi dat orice.

Miranda sperase întotdeauna că Tom avea să fie cel care să moștenească geniul științific al bunicului său. Dar nu putea da încă un verdict. Rezultatele lui școlare erau foarte bune, dar nu extraordinare. Cu toate acestea, nu era sigură care exact era talentul tatălui ei. Evident, era un microbiolog strălucit, dar mai avea și altceva pe lângă această înclinație. Pe de o parte, era vorba despre capacitatea lui de a-și da seama în ce direcție se îndreaptă lucrurile, iar pe de alta, despre talentul său de lider capabil să reunească în jurul său o echipă de oameni de știință. Cum să-ți dai seama dacă un copil de unsprezece ani avea aceste capacități? În momentul de față, Tom era total captivat de noul lui joc electronic.

Dădu drumul la radio. Un cor interpreta un colind de Crăciun.

— Dacă mai aud o singură dată *Away in a Manger*, s-ar putea să mă văd nevoit să mă sinucid înfigându-mă într-un brad de Crăciun, spuse Ned. Miranda schimbă postul și, din difuzoare, se auzi vocea lui John Lennon care cânta *War Is Over*. Ned oftă. Ți dai seama că Radio Iad difuzează muzică de Crăciun pe toată perioada anului? Toată lumea știe acest lucru.

Miranda izbucni în rîs. După un minut, găsi un post cu muzică clasică, la care puteau asculta un trio pentru pian.

— Ce zici de asta?

— Haydn – perfect.

Ned era extrem de reticent în privința culturii populare. Făcea parte din ciudățeniile lui, așa cum era faptul că nu știa să conducă. Pe Miranda n-o deranja: nici ei nu-i plăceau muzica pop, serialele de televiziune și reproducerile ieftine după tablouri celebre. Dar colindele îi plăceau.

Îi erau dragi idiosincrasiiile lui Ned, dar conversația purtată cu Olga la cafenea o deranjase. Era cumva Ned slab? Uneori își dorea ca el să fie mai hotărât. Soțul ei, Jasper, fusese excesiv de hotărât. Dar uneori tânjea după partidele de sex pe care le avusese cu Jasper. Era egoist în pat și o lua dur, gândindu-se numai la propria plăcere – iar Miranda, spre rușinea ei, se simțea eliberată și savura momentul la cote maxime. La un moment dat însă, atracția dispăruse, când ea se săturase de egoismul și de indiferența lui Jasper față de orice nu implica propria persoană. Cu toate acestea, își dorea ca Ned să fie așa din când în când.

Gândurile i se îndreptară către Kit. Era extrem de dezamăgită că nu mai venea. Se străduise foarte mult să-l convingă să se alăture familiei de Crăciun. La început o refuzase, apoi se mai îmbunase, astfel încât abia dacă a fost surprinsă când acesta se răzgândise. Oricum, fusese o lovitură dureroasă, pentru că își dorea foarte mult să fie toți împreună, așa cum fuseseră la majoritatea Crăciunurilor dinainte de moartea mamei. Ruptura dintre tati și Kit o speria. Venind atât de rapid după moartea mamei, această înstrăinare o făcea să vadă cât de periculos de fragilă era familia lor. Iar dacă familia însăși era vulnerabilă, de ce anume mai putea ea să fie sigură pe lumea aceasta?

Coti pe o stradă cu case muncitorești construite din piatră și opri lângă o clădire mai mare, care ar fi putut aparține unui supraveghetor. Ned locuise acolo cu Jennifer până la despărțirea care avusese loc cu doi ani în urmă. Înainte de asta, el și soția sa modernizaseră casa, cheltuind o grămadă de bani, iar ratele încă îi reduceau serios

veniturile lui Ned. Ori de câte ori Miranda trecea pe această stradă, se înfuria în legătură cu banii pe care Ned îi plătea lui Jennifer.

Miranda trase frâna de mână, dar nu opri motorul. Ea și Tom rămaseră în mașină în timp ce Ned mergea pe aleea ce ducea spre casă. Miranda nu intrase niciodată acolo. Deși Ned părăsise locuința conjugală înainte de a o cunoaște pe Miranda, Jennifer era extrem de ostilă față de ea, ca și cum ea ar fi fost responsabilă de destrămarea căsniciei. Evita să o întâlnească, limita conversațiile telefonice la strictul necesar și – după cum aflase de la Sophie –, ori de câte ori vorbea cu prietenele ei, se referea la ea ca fiind „târfa aceea grasă”. Jennifer era slabă ca o pasăre plăpândă, cu un nas ca un cioc.

Ușa fu deschisă de către Sophie, o fată de 14 ani, îmbrăcată în jeanși și un pulover scurt. Ned o sărută și intră.

La radioul din mașină, se auzea unul dintre dansurile ungurești compuse de Dvorak. De pe banchetă se auzeau zgomotele făcute de Game Boy-ul lui Tom. În jurul mașinii, zăpada cădea în rafale. Miranda dădu căldura un pic mai tare. Ned ieși din casă cu o expresie iritată pe chip. Se apropiu de mașină.

— Jennifer e plecată, spuse el. Sophie nici măcar nu a început să-și facă bagajul. Vii tu să o ajuți cu împachetatul?

— O, Ned, nu cred că ar trebui să fac asta, spuse Miranda cu tristețe.

Nu se simțea în largul ei să intre în casă în lipsa lui Jennifer. Pe fața lui Ned, se întipări o expresie de panică.

— Sincer să fiu, nu știu sigur de ce are nevoie o fată.

Miranda era convinsă că spunea adevărul. Pentru Ned, era dificil să facă bagajul chiar și pentru el. Niciodată nu-și împachetase singur cât fusese cu Jennifer. Când el și Miranda se pregăteau să-și petreacă prima vacanță împreună – o excursie la muzeele din Florența –, ea

refuzase, din principiu, să-i facă bagajele, iar el fusese nevoit să învețe. Cu toate acestea, pentru excursiile următoare – un weekend la Londra, patru zile la Viena –, Miranda îi verificase bagajul și de fiecare dată descoperise că uitase câte ceva important. Era dincolo de capacitățile sale să facă bagajele pentru altă persoană. Oftă și opri motorul.

— Va trebui să vii și tu, Tom.

Intrând în hol, Miranda observă că întreaga casă era decorată cu gust. Jennifer combinase mobila simplă, rustică cu materiale colorate în felul în care l-ar fi făcut – mândră de casa ei – acum o sută de ani soția unui supraveghetor. Pe polița de deasupra căminului, se aflau câteva felicitări de Crăciun, dar lipsea bradul împodobit.

Îl se părea ciudat să se gândească la faptul că Ned locuise acolo. Venise în fiecare seară de la serviciu aici la fel cum venea acum în apartamentul Mirandei. Ascultase știrile la radio, se așezase la cină, citise romane rusești, se spălase pe dinți cu mișcări automate și se dusese fără să se gândească la culcare pentru a strânge o altă femeie în brațe.

Sophie era în living, trântită pe canapeaua din fața televizorului. În buric avea un piercing cu o bijuterie ieftină. Miranda simți un miros de fum de țigară.

— Miranda o să te ajute să te pregătești, bine, păpușă? spuse Ned.

În vocea lui, se simțea un accent rugător care o făcu pe Miranda să se cutremure.

— Mă uit la un film, zise îmbufnată Sophie.

Miranda știa că Sophie reacționa la fermitate, nu la rugăminți. Luă telecomanda și închise televizorul.

— Te rog să mă conduci în dormitorul tău, Sophie, spuse ea.

Sophie îi aruncă o privire care trăda nesupunerea.

— Grăbește-te, nu avem prea mult timp.

Sophie se ridică fără tragere de inimă și ieși încet din cameră. Miranda o urmă la etaj, într-un dormitor dezordonat împodobit cu postere în care apăreau băieți cu frizuri ciudate și cu jeanși ridicol de largi.

— O să stăm cinci zile la Steepfall, așa că, pentru început, o să ai nevoie de zece perechi de chiloți.

— Nu am zece perechi.

Miranda nu o crezu, dar spuse:

— Atunci o să luăm câte ai și o să-ți mai speli acolo.

Sophie stătea în mijlocul camerei, cu o expresie de revoltă întipărită pe fața ei drăguță.

— Hai odată, spuse Miranda, nu am de gând să-ți fiu menajeră. Scoate niște chiloți!

Se uită lung la Sophie.

Fata nu reuși să-i susțină privirea pentru prea mult timp. Își plecă ochii, se întoarse și deschise sertarul de sus al unui cuțăr. Era plin de lenjerie intimă.

— Pune în bagaj cinci sutiene, spuse Miranda.

Sophie începu să scoată obiectele cerute.

„S-a terminat criza”, își zise Miranda în gând. Deschise ușa unui dulap.

— O să ai nevoie de două rochii pentru seară. Scoase o rochie roșie cu bretele subțiri, mult prea sexy pentru o fată de 14 ani. Asta e drăguță, minți ea.

Sophie deveni mai prietenoasă.

— E nouă.

— Ar trebui să o împachetăm ca să nu se șifoneze. Unde ții hârtia de mătase?

— În sertarul din bucătărie, cred.

— Mă duc eu să aduc. Tu caută câteva perechi de jeanși curați.

Miranda coborî la parter, mulțumită că începuse să-și dea seama cât de prietenoasă și cât de autoritară trebuia să fie cu Sophie. Ned și Tom se uitau la televizor în living. Miranda intră în bucătărie și strigă:

— Ned, tu știi unde este hârtia de mătase?

— Îmi pare rău, nu știu.

— Ce întrebare stupidă, mormăi Miranda și începu să deschidă sertarele.

În cele din urmă, găsi un pachet de hârtie de mătase în fundul dulapului în care erau ținute obiectele pentru cusut. Trebuia să îngenuncheze pe gresie pentru a-l trage de sub o cutie de panglici. Era dificil să se întindă până în fundul raftului și simți cum o trece un val de transpirație. „E ridicol, își zise ea. Am numai 35 de ani, ar trebui să mă pot apleca fără să depun un efort. Trebuie să slăbesc 5 kg. Fără cartofi copti pe lângă curcanul de Crăciun.”

În timp ce scotea pachetul de hârtie de mătase din dulap, auzi ușa din spate deschizându-se și apoi niște pași de femeie. Se uită în sus și se trezi față în față cu Jennifer.

— Ce naiba crezi că faci? izbucni Jennifer.

Era o femeie micuță, dar reușea să arate formidabil, având o frunte înaltă și un nas arcuit. Era îmbrăcată elegant într-o haină făcută la comandă și purta cizme cu toc înalt.

Miranda se ridică în picioare, gâfâind ușor. Spre groaza ei, simți cum pielea de pe gât începea să-i transpire.

— Căutam niște hârtie de mătase.

— Văd. Vreau să știu ce cauți tu în casa mea.

Ned apăru în cadrul ușii.

— Bună, Jenny! Nu te-am auzit când ai intrat.

Evident, nu ți-am lăsat timp să dai alarma, spuse ea sarcastic.

— Îmi pare rău, spuse el, dar am rugat-o pe Miranda să intre și să...

— Ei bine, nu! îl întrerupse Jennifer. Nu vreau să-ți văd femeile pe aici.

Din ce spunea ea, se înțelegea că Ned avea un întreg harem. De fapt, de când se despărțise de Jennifer, nu fusese decât cu două femei. Cu prima se întâlneau numai o dată, iar a doua era Miranda. Dar ar fi fost o dovadă de

naivitate să facă o asemenea precizare. În loc de asta, Miranda nu zise decât atât:

— Eu doar încercam să o ajut pe Sophie.

— O să am eu grijă de Sophie. Te rog să ieși din casa mea.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, Jenny, dar... spuse Ned.

— Nu te deranja cu scuzele, doar ia-o afară de aici.

Miranda se făcu roșie toată. Nimeni nu se purtase vreodată atât de grosolan cu ea.

— Cred că mai bine plec, spuse ea.

— Exact așa să faci, răspunse Jennifer.

— O s-o aduc pe Sophie cât de repede pot, zise Ned.

Miranda era supărată atât pe Ned, cât și pe Jennifer, deși, în momentul acela, nu era chiar sigură care era motivul. Se întoarse înspre hol.

— Poți să ieși pe ușa din spate, spuse Jennifer.

Spre rușinea ei, Miranda ezită un moment. Se uită la Jennifer și văzu pe fața ei urma unui rânjet de superioritate. Acest rânjet îi dădu Mirandei un dram de curaj.

— Nu prea cred, spuse ea calmă. Se îndreptă către ușa din față. Tom, vino cu mine, strigă ea.

— Un moment, țipă el drept răspuns.

Intră în living. Tom se uita la televizor. Îl apucă de încheietură, îl ridică în picioare și îl târî afară din casă.

— Mă doare! Protestă el.

Miranda trânti ușa din față.

— Data viitoare, să vii când te strig.

După ce urcă în mașină, mai că izbucni în plâns. Acum trebuia să stea să aștepte ca o servitoare, în timp ce Ned era în casă cu fosta lui soție. Oare Jennifer plănuise de fapt situația aceasta pentru a o umili pe Miranda? Era posibil. Ned fusese complet neajutorat. Acum știa de ce era atât de furioasă pe el. O lăsase pe Jennifer să o insulte fără să scoată o vorbă. Nu făcea altceva decât să-și ceară scuze

încontinuu. Și pentru ce? Dacă Jennifer i-ar fi făcut bagajul fiicei ei sau măcar să o fi pus pe fată să și-l facă singură, Miranda nu ar fi fost nevoită să intre în casă. Și apoi, cel mai rău fusese că Miranda își vărsase furia pe fiul ei. Ar fi trebuit să țipe la Jennifer, nu la Tom. Se uită la el prin oglinda retrovizoare.

— Tommy, îmi pare rău că te-am strâns așa tare de încheietură, spuse ea.

— Nu-i nimic, spuse el fără să-și ridice privirea de pe ecranul jocului. Îmi pare rău că nu am venit când m-ai strigat.

— Deci facem pace, spuse ea.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz, iar ea o șterse repede.

11 A.M.

— Virusurile omoară mii de oameni în fiecare zi, spuse Stanley Oxenford. În Marea Britanie, cam la fiecare zece ani, o epidemie de gripă omoară în jur de 25 000 de oameni. În 1918, gripa a cauzat mai multe morți decât toți cei patru ani ai Primului Război Mondial. În 2002, trei milioane de oameni au murit de SIDA, care este cauzată de virusul imunodeficienței. Și tot virusurile sunt implicate în apariția a 10% din cazurile de cancer.

Toni asculta concentrată, stând lângă el în Sala Mare, sub grinzile lăcuite ale acoperișului ce imita stilul medieval. Vocea lui părea calmă și controlată, dar Toni îl cunoștea suficient de bine pentru a recunoaște tremurul abia sesizabil care-i trăda încordarea. Fusesse uimit și înspăimântat de amenințarea lui Laurence Mahoney și abia dacă reușea să-și ascundă teama că ar putea pierde tot.

Tom privi fețele reporterilor adunați acolo. Aveau ei să asculte ce le spunea și să înțeleagă importanța muncii sale? Știa cum erau jurnaliștii. Unii erau inteligenți, majoritatea – proști. Câțiva credeau în a spune adevărul; majoritatea scriau numai versiunea cea mai senzațională pe care o puteau justifica într-un fel sau altul. Se simțea indignată că în mâinile lor stătea soarta unui om ca Stanley. Cu toate acestea, puterea pe care o aveau tabloidele nu era decât o altă fațetă brutală a lumii modeme. Dacă suficient de mulți dintre acești reporteri alegeau să-l descrie pe Stanley ca un om de știință nebun aflat într-un castel desprins din *Frankenstein*, americanii ar putea fi într-atât de jenați, încât să retragă finanțarea.

Iar asta ar fi o tragedie – nu numai pentru Stanley, ci pentru lumea întreagă. Era adevărat, programul de testare pentru medicamentul antiviral putea fi terminat de

altcineva, dar un Stanley distrus și falimentar nu ar mai inventa medicamente-minune. Toni se gândi furioasă că i-ar plăcea să plesnească fețele tâmpe ale ziaristilor și să le spună: „Treziți-vă – aici se discută și despre viitorul *vostru!*”

— Virusurile sunt o realitate a vieții, dar nu trebuie să acceptăm acest lucru în mod pasiv, continuă Stanley.

Toni admira felul în care vorbea. Vocea sa era măsurată, dar relaxată. De obicei, folosea acest ton atunci când le explica vreun lucru colegilor săi mai tineri. Discursul său părea mai mult o conversație.

— Oamenii de știință pot învinge virusurile. Înainte de SIDA, marele ucigaș era variola – asta până ce un cercetător pe nume Edward Jenner a inventat vaccinarea, în 1796. Acum variola a dispărut din societate. În mod asemănător, poliomielita a fost eliminată din multe zone ale lumii. În timp, vom învinge gripa, SIDA și cancerul – iar acest lucru va fi făcut de cercetători ca noi, lucrând în laboratoare ca acesta.

O femeie ridică o mână și strigă:

— La ce lucrați aici – mai exact?

— Puteți să vă prezentați? spuse Toni.

— Edie McAllan, corespondent științific, *Scotland on Sunday*.

Cynthia Creighton, care stătea de cealaltă parte a lui Stanley, își notă datele ei de identificare.

— Am dezvoltat un medicament antiviral, spuse Stanley. E un lucru rar. Există o mulțime de medicamente antibiotice care omoară bacteriile, dar puține care să atace virusurile.

— Care e diferența? întrebă un bărbat. Clive Brown, *Daily Record*, adăugă el.

Record era un ziar de scandal. Toni era încântată de direcția în care mergeau întrebările. Voia ca presa să se concentreze asupra științei. Cu cât înțelegeau mai mult, cu atât era mai puțin probabil să publice gunoarie dăunătoare.

— Bacteriile, sau microbiile, sunt creaturi mici care pot fi

văzute cu un microscop normal. Fiecare dintre noi este gazda a miliarde de astfel de organisme. Multe dintre ele sunt folositoare, ajutându-ne, de exemplu, să digerăm hrană sau să scăpăm de celulele moarte din piele. Câteva determină apariția unor boli, iar unele dintre aceste boli pot fi tratate cu antibiotice. Virusurile sunt mai mici și au o structură mai simplă decât bacteriile. Se pot vedea numai la un microscop electronic. Virusul nu se poate reproduce – în loc de asta, el preia mecanismul biochimic al unei celule vii și forțează celula să producă un număr de copii ale virusului. Nu se cunoaște nici un virus care să fie folositor oamenilor, și avem puține medicamente cu care să le combatem. Tocmai de aceea, apariția unui nou medicament antiviral este o veste foarte bună pentru rasa umană.

— Împotriva căror virusuri, mai exact, este eficient medicamentul dumneavoastră? întrebă Edie McAllen.

Altă întrebare științifică. Toni începu să creadă că această conferință de presă urma să aibă exact efectul la care speraseră ea și Stanley. Făcu un efort să-și înăbușe optimismul. Din experiența sa de ofițer de presă al poliției, știa că ziaristii puteau foarte bine să pună întrebări serioase și inteligente pentru ca apoi să se ducă la birou și să scrie niște mizerii scandaloase. Chiar dacă scriitorul preda un articol rezonabil, acesta putea fi rescris de cineva ignorant și iresponsabil.

— Tocmai la această întrebare încercăm să răspundem, replică Stanley. Testăm medicamentul pe un număr de virusuri pentru a-i determina câmpul de acțiune.

— Printre acestea se află și virusuri periculoase? întrebă Clive Brown.

— Da. Pe nimeni nu interesează medicamentele împotriva virusurilor sigure, spuse Stanley.

Cei din sală izbucniră în râs. Era un răspuns inteligent la o întrebare stupidă. Dar Brown părea iritat, iar Toni își simți

stomacul contractându-se. Un ziarist umilit avea să facă orice pentru a se răzbuna, așa că interveni rapid.

— Mulțumim pentru această întrebare, Clive, spuse ea, încercând să-l îmbuneze. Aici, la Oxenford Medical, noi impunem cele mai înalte standarde de securitate posibile în laboratoarele unde sunt folosite materiale speciale. În BSL4, prescurtarea de la Nivelul Patru de Biosecuritate, sistemul de alarmă este conectat direct cu sediul regional al poliției din Inverburn. Este păzit de agenți de securitate 24 de ore din 24, iar în dimineața aceasta am dublat numărul de gardieni. Ca măsură suplimentară de precauție, agenții de securitate nu pot pătrunde în BSL4, ci monitorizează laboratorul printr-un sistem de camere de luat vederi cu circuit închis.

Brown nu se domolise.

— Dacă aveți un sistem de securitate perfect, atunci cum de a ieșit hamsterul?

Toni era pregătită pentru această întrebare.

— Dați-mi voie să clarific trei lucruri. În primul rând, nu a fost vorba despre un hamster. Ați luat această informație de la poliție și ea este eronată.

Îi dăduse intenționat informații false lui Frank, iar el căzuse în capcana ei, trădându-se ca sursă a informațiilor care ajunseseră pe mâna presei. Vă rog să vă bazați pe noi în ceea ce privește informațiile legate de ceea ce se petrece aici. A fost vorba despre un iepure, și nu îl chema Fluffy. Ziariștii izbucniră în râs și chiar și Brown schiță un zâmbet, în al doilea rând, iepurele a fost scos din laborator într-o geantă, iar astăzi am instituit percheziția obligatorie a bagajelor la intrarea în BSL4, pentru a ne asigura că așa ceva nu se mai poate întâmpla. În al treilea rând, eu nu am zis că avem un sistem de securitate perfect. Am spus că avem cele mai stricte standarde cu putință. Este tot ce pot face niște ființe umane.

— Deci recunoașteți că laboratorul dumneavoastră este

un pericol pentru membrii nevinovați ai societății scoțiene.

— Nu. Sunteți mai în siguranță aici decât ați fi în M8 sau urcându-vă într-un avion din Prestwick. Virusurile omoară mulți oameni zi de zi, dar numai o singură persoană a murit din cauza unui virus din laboratorul nostru, iar aceasta nu era un membru nevinovat al societății – era un angajat care a încălcat cu bună știință regulile și s-a pus în pericol în mod conștient.

„În mare, merge bine”, se gândi Toni în timp ce privea în sală, așteptând următoarea întrebare. Camerele de televiziune filmau, flash-urile se declanșau la fiecare câteva secunde, iar Stanley apărea exact așa cum era, un cercetător extraordinar cu un simț puternic al responsabilității. Dar îi era teamă că știrile televizate aveau să renunțe la conferința de presă deloc dramatică în favoarea imaginilor cu mulțimea de tineri de la poartă care strigau slogane despre drepturile animalelor. Își dorea să poată găsi ceva mai interesant pentru cameramani decât asta.

Prietenul lui Frank, Carl Osborne, luă cuvântul pentru prima dată. Era un bărbat chipeș, cam de aceeași vârstă cu Toni, cu trăsături demne de o stea de cinema. Părul lui era un pic prea galben pentru a fi natural.

— Ce pericol anume a reprezentat acest iepure pentru publicul larg?

— Virusul nu este foarte contagios de la o specie la alta. Pentru a-l infecta pe Michael, credem că iepurele l-a mușcat, răspunse Stanley.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă iepurele ar fi scăpat?

Stanley aruncă o privire pe fereastră. Afară ninge ușor.

— Ar fi murit înghețat.

— Să presupunem că ar fi fost mâncat de alt animal. Este posibil ca o vulpe să fie infectată?

— Nu. Virusurile sunt adaptate la un număr mic de specii, de obicei numai una, uneori două sau trei. Din câte știm

noi, acesta nu infectează vulpile sau alt animal sălbatic din Scoția. Numai oamenii, maimuțele macac și anumite tipuri de iepuri.

— Dar Michael ar fi putut transmite virusul altor oameni.

— Prin strănut, da. Aceasta a fost posibilitatea care ne-a alarmat cel mai mult. Cu toate acestea, se pare că Michael nu s-a întâlnit cu nimeni în perioada critică. Am luat deja legătura cu colegii și cu prietenii săi. Cu toate acestea, am fi recunoscători dacă dumneavoastră v-ați folosi de ziarele și televiziunile unde lucrați pentru a face publică rugămintea noastră ca orice persoană care l-a întâlnit să ne sune imediat.

— Noi nu încercăm să minimalizăm acest incident, adăugă în grabă Toni. Suntem profund îngrijorați în această privință și, după cum v-am explicat, deja am adoptat măsuri de securitate mai drastice. Dar, în același timp, trebuie să avem grijă să nu exagerăm. „Să le spui ziariștilor să nu exagereze era ca și cum le-ai spune avocaților să nu fie certăreți”, își spuse ea cu îndoială. Adevărul este că publicul nu a fost pus în pericol.

Osborne nu terminase.

— Și dacă Michael Ross a transmis virusul unui prieten, care l-ar fi dat altuia... câți oameni ar fi murit?

— Nu putem să ne avântăm în asemenea speculații, răspuse Toni repede. Virusul nu s-a răspândit. A murit un singur om. Cu unul prea mult, dar asta nu înseamnă că trebuie să începem să vorbim despre Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei. Își mușcă limba. Fusese o prostie să folosească această expresie: probabil că cineva avea să o citeze, scoasă din context, și să facă astfel încât să pară că prezisese Judecata de Apoi.

— Am înțeles că aceste cercetări ale dumneavoastră sunt finanțate de Armata SUA, spuse Osborne.

— Da, de către Departamentul Apărării, răspuse Stanley. Este normal să fie interesați de mijloace de

combateră a armelor biologice.

— Nu este adevărat că americanii fac aceste cercetări în Scoția pentru că ei cred că sunt prea periculoase să se desfășoare în Statele Unite?

— Ba dimpotrivă. Pe teritoriul Statelor Unite, au loc o mulțime de astfel de demersuri, la Centrele de Controlul Bolilor din Atlanta, Georgia, și la Institutul de Cercetare Medicală pentru Boli Contagioase al Armatei SUA din Fort Detrick.

— Și atunci de ce a fost aleasă Scoția?

— Pentru că medicamentul a fost inventat aici, la Oxenford Medical.

Toni se hotărî să renunțe cât încă mai avea controlul și să pună capăt conferinței de presă.

— Nu vreau să scurtez conferința, dar știu că unii dintre voi trebuie să predați articolele la prânz, spuse ea. Ar trebui să vă procurați un pachet de informații, iar Cynthia, aici de față, are mai multe copii.

— Încă o întrebare, spuse Clive Brown de la *Record*. Cum comentați demonstrațiile de afară?

Toni își dădu seama că tot nu găsise nimic mai interesant de filmat pentru cameramani.

— Ei oferă un răspuns simplu pentru o problemă etică extrem de complexă. Ca majoritatea răspunsurilor simple, și al lor este greșit.

Era răspunsul potrivit, dar sunase un pic cam rece, așa că Toni adăugă și ea câteva cuvinte:

— Și sperăm să nu răcească.

În timp ce ziaristii din sală râdeau, Toni se ridică pentru a da de înțeles că această conferință de presă luase sfârșit. Apoi avu o sclipire de geniu. O chemă pe Cynthia Creighton. Întorcându-se cu spatele la public, îi spuse pe un ton scăzut, dar dându-i totodată de înțeles că era important:

— Du-te repede jos, la cantină, spuse ea. Pune doi sau

trei angajați de acolo să umple niște tăvi cu cești de cafea și de ceai și să le împartă protestatarilor de dincolo de poartă.

— Ce idee drăguță, spuse Cynthia.

Toni nu era deloc drăguță – de fapt, era cinică –, dar nu avea timp să-i explice acest lucru.

— Trebuie să facem asta în următoarele câteva minute, spuse ea. Du-te, du-te!

Cynthia plecă grăbită. Toni se întoarse către Stanley și spuse:

— Bravo! Te-ai descurcat de minune.

Stanley luă batista roșie cu buline pe care o avea în buzunar și își tamponă discret fața.

— Sper că am reușit.

— O să știm când vom vedea știrile de prânz la televizor. Acum, ar trebui să te faci nevăzut; altfel, te vor încolți toți să le dai un interviu în exclusivitate.

Era supus unei presiuni enorme, iar ea voia să-l protejeze.

— Bine gândit. Oricum, trebuia să ajung acasă. Locuia într-o fermă situată pe o stâncă, la vreo opt kilometri de laborator. Aș vrea să-mi întâmpin familia.

Aceste cuvinte o dezamăgără pe Toni. Abia aștepta să discute despre conferința de presă cu el.

— În regulă, spuse ea. O să monitorizez reacțiile presei.

— Cel puțin, nu mi-a pus nimeni cea mai dificilă întrebare.

— Care?

— Rata supraviețuirii în urma infectării cu Madoba-2.

— Ce înseamnă asta?

— Indiferent cât de periculos este virusul, de obicei există un număr de indivizi care îi supraviețuiesc. Rata supraviețuirii măsoară gradul de pericolozitate al virusului.

— Și care este rata supraviețuirii la Madoba-2?

— Zero, răspunse Stanley.

Toni se uită fix la el. Era bucuroasă că nu știuse acest lucru înainte de conferință. Stanley dădu din cap către cineva aflat în spatele ei.

— Osborne vine spre noi.

— Mă ocup eu de el. Se duse în întâmpinarea reporterului, în timp ce Stanley ieși pe ușa laterală. Bună, Carl. Sper că ai obținut toate informațiile de care aveai nevoie.

— Cred că da. Mă întrebam care a fost primul succes al lui Stanley.

— A fost membru în echipa de cercetători care a descoperit aciclovirul.

— Care este...?

— Crema cu care te dai când faci bubițe de răceală. Numele mărcii este Zovirax. Este un medicament antiviral.

— Zău? Ce interesant!

Toni nu credea că reporterul era interesat cu adevărat de ceea ce îi spunea. Se întreba ce urmărea cu adevărat.

— Putem să ne bazăm pe tine să faci un reportaj corect care să reflecte faptele și să nu exagereze pericolul? întrebă ea.

— Vrei să știi dacă o să vorbesc despre Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei?

Toni tresări.

— A fost o prostie din partea mea să dau ca exemplu tocmai tipul de hiperbole pe care voiam să-l evit.

— Nu-ți face griji! N-o să te citez.

— Mersi.

— Nu ar trebui să-mi mulțumești mie. Eu aș folosi citatul cu cea mai mare plăcere, dar publicul meu nu are nici cea mai vagă idee ce înseamnă. Schimbă subiectul. Nu prea te-am mai văzut de când te-ai despărțit de Frank. Cât timp a trecut de atunci?

— M-a părăsit de Crăciun, acum doi ani.

— Cum ți-a fost?

— Am avut o perioadă mai proastă, dacă vrei să știi adevărul. Dar lucrurile începuseră să se schimbe. Cel puțin, până azi.

— Ar trebui să ne întâlnim și să recuperăm timpul pierdut.

Toni nu avea nici un chef să-și petreacă timpul cu Osborne, dar spuse politicoasă:

— Sigur, de ce nu?

El o surprinse printr-o continuare rapidă:

— Ți-ar plăcea să luăm cina împreună?

— Cina? întrebă ea.

— Da.

— Adică să am o întâlnire cu tine?

— Din nou, da.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

— Nu! spuse ea. Apoi își aduse aminte cât de periculos putea să fie bărbatul acesta și încercă să-și îndulcească refuzul. Îmi pare rău, Carl, m-ai luat prin surprindere. Te cunosc de foarte multă vreme și pur și simplu nu te-am privit niciodată în această lumină.

— Poate, o să te fac eu să mă privești așa. Părea vulnerabil ca un băiețel. Dă-mi o șansă!

Refuză din nou, dar după o secundă de ezitare. Carl era chipeș, fermecător, câștiga bine, era o celebritate locală. Majoritatea femeilor singure care se apropiau de vârsta de patruzeci de ani ar fi profitat imediat de această șansă. Dar ea nu era deloc atrasă de el. Chiar și dacă inima ei nu i-ar fi aparținut lui Stanley, tot n-ar fi fost tentată să accepte invitația lui Carl. De ce?

Nu-i trebui decât o secundă pentru a afla răspunsul. Carl nu avea nici o fărâmbă de integritate. Un bărbat care distorsiona adevărul pentru a obține un reportaj senzațional era la fel de necinstit și în alte domenii ale vieții. Nu era un monstru. Erau o groază de bărbați ca el pe lume, și chiar și câteva femei. Dar Toni nu-și putea închipui să aibă o relație

intimă cu cineva atât de superficial. „Cum ai putea sărută, mărturisi secrete, uita de inhibiții și să te lași atins de cineva în care nu poți avea încredere?” Gândul în sine era revoltător.

— Mă simt flatată, minți ea, dar nu.

El nu era pregătit să renunțe.

— Adevărul este că te-am plăcut întotdeauna, chiar și când erai cu Frank. Trebuie să fi simțit.

— Flirtai cu mine, dar așa făceai cu majoritatea femeilor.

— Nu era același lucru.

Dar tu nu ai o relație cu fata de la meteo? Parcă mi-aduc aminte că am văzut o fotografie cu voi în ziar.

— Marnie? Nu a fost niciodată ceva serios. Am făcut-o mai mult pentru publicitate.

Această amintire părea să-l irite, iar Toni presupuse că Marnie îl părăsise.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea înțeleghătoare.

— Arată-ți compasiunea în fapte, nu în cuvinte. Vino să iei cina cu mine în seara aceasta! Am rezervat o masă la La Chaumière.

Acesta era un restaurant la modă. Trebuie să fi făcut rezervările în urmă cu ceva timp – probabil pentru el și Marnie.

— Sunt ocupată în seara asta.

— Nu mai ești îndrăgostită de Frank, nu?

Toni râse cu amărăciune.

— Am fost o vreme, ca o proastă ce sunt, dar mi-a trecut. Mi-a trecut bine.

— Altcineva, atunci?

— Nu am pe nimeni.

— Dar ești interesată de cineva. Nu e vorba de bătrânul profesor, nu?

— Nu fi ridicol, izbucni Toni.

— Nu cumva roșești?

— Sper că nu, deși orice femeie supusă la un astfel de

interogatoriu ar avea tot dreptul să roșească.

— Dumnezeule, îl placi pe Stanley Oxenford! Acceptarea unei respingeri nu era una dintre calitățile lui Carl; pe chip i se citea resentimentul. Bineînțeles, Stanley e văduv, nu-i așa? Copiii au crescut. Toți banii aceia, și numai voi doi să-i cheltuiți.

— Cuvintele tale sunt realmente jignitoare, Carl.

— De multe ori, adevărul jignește. Ție chiar îți plac bărbații de succes, nu-i așa? Mai întâi Frank, detectivul cu cea mai mare viteză de ascensiune din istoria poliției scoțiene, iar acum un cercetător și totodată om de afaceri milionar. Ești bolnavă după succes, Toni!

Toni trebuia să pună capăt acestei discuții înainte de a-și pierde cumpătul.

— Mulțumesc că ai venit la conferință, spuse ea. Întinse mâna, iar el i-o strânse cu un gest reflex. La revedere!

Se întoarse și se îndepărtă de el.

Tremura de furie. El făcuse ca până și cele mai intime sentimente ale ei să pară nedemne. Voia să-l strângă de gât, nu să iasă cu el în oraș. Încercă să se calmeze. Trebuia să gestioneze o criză profesională de proporții, așa că nu se putea lăsa influențată de propriile sentimente.

Se duse la biroul de recepție de lângă ușă și vorbi cu supraveghetorul agenților de securitate, Steve Tremlett.

— Stai aici până pleacă toți și fii atent ca nici unul dintre ei să nu facă vreo vizită neoficială pe aici! Un reporter de investigație hotărât ar putea încerca să pătrundă în zone cu grad înalt de securitate prin „urmărire la ușă”— așteptând pe cineva cu permis de acces și apoi intrând prin ușile care se închid în urma acestuia.

— Lasă totul în seama mea, spuse Steve.

Toni începu să se calmeze. Își puse haina și ieși în curte. Zăpada cădea tot mai deasă, dar putea vedea demonstrația de dincolo de porți. Merse până la cabina gardienilor de la poartă. Trei angajați de la cantină împărțeau cești cu

băuturi calde. Momentan, protestatarii se opriseră din scandal și din agitat pancartele și acum zâmbeau și stăteau de vorbă.

Toate aparatele de fotografiat erau ațintite asupra lor.

„Totul a decurs perfect”, își zise Toni în sinea ei. Și atunci de ce se simțea atât de deprimată?

Se întoarse în biroul ei. Închise ușa și stătu nemișcată, mulțumită că putea fi singură câteva minute. Se gândi că reușise să țină sub control conferința de presă. Își apăraseră șeful de Osborne, iar ideea de a le oferi băuturi calde protestatarilor funcționase de minune. N-ar fi fost înțelept să sărbătorească înainte de a vedea reportajele propriuzise, dar simțea că fiecare decizie pe care o luase fusese bună.

Și atunci de ce se simțea așa de întoarsă pe dos?

Pe de o parte, din cauza lui Osborne. Oricine ar avea de-a face cu el și-ar pierde buna dispoziție. Dar, în principal, se simțea așa din cauza lui Stanley. După tot ce făcuse pentru el în dimineața aceasta, el abia dacă-i mulțumise, și apoi dispăruse. „Asta înseamnă să fi șef”, presupuse ea. În plus, știa de mult cât de importantă era familia pentru el. Spre deosebire de rude, ea nu era decât o colegă: o aprecia, o plăcea și o respecta – dar nu o iubea.

Telefonul începu să sune. Se uită la el pentru un moment, urând melodia veselă care se auzea, fără să vrea să vorbească. Apoi ridică receptorul. Era Stanley, care o suna din mașină.

— De ce nu vii pe la mine cam într-o oră? Am putea să ne uităm la știri și să aflăm împreună care ne este soarta.

Toni se înveseli instantaneu. Se simțea ca și cum soarele tocmai ieșise dintre nori.

— Bineînțeles, spuse ea. Aș fi încântată.

— Dacă tot e să fim crucificați, măcar să fim alături, spuse el.

— Ar fi o onoare pentru mine.

AMIAZĂ

Ninsoarea se întetea pe măsură ce Miranda își continuă drumul spre nord. Fulgi mari și albi de zăpadă se năpusteau pe parbrizul Toyotei Previa pentru a fi măturați de ștergătoarele lungi. Trebui să încetinească din ce în ce mai mult pe măsură ce vizibilitatea scădea. Zăpada părea să izoleze fonic mașina și muzica simfonică de la radio nu era concuroasă decât de fundalul format de hârșăitul cauciucurilor.

Atmosfera din interiorul mașinii era potolită. Pe banchetă, Sophie asculta alt fel de muzică la căști, în timp ce Tom era pierdut în lumea sonoră a Game Boy-ului. Ned era tăcut, dirijând din când în când orchestra agitându-și arătătorul. Pe când el privea pierdut zăpada și asculta concertul pentru violoncel al lui Elgar, Miranda îi contemplantă fața liniștită, ascunsă parțial de barbă și își dădu seama că lui nici nu-i putea trece prin cap cât de tare o dezamăgise. Ned îi sesiză nemulțumirea.

— Îmi pare rău pentru izbucnirea lui Jennifer. Miranda se uită în oglinda retrovizoare și văzu că Sophie dădea din cap în ritmul muzicii pe care o asculta la ipod.

— Jennifer a fost extrem de nepoliticoasă, zise ea, mulțumită că fata nu o putea auzi.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

În mod clar, nu simțea nevoia să explice sau să se scuze pentru propriul comportament. Miranda trebuia să-i distrugă acea iluzie confortabilă în care trăia.

— Pe mine nu mă deranjează comportamentul lui Jennifer, ci al tău, spuse ea.

— Îmi dau seama că a fost o greșeală să te invit să intri fără să-i fi spus ei.

— Nu-i vorba de asta. Toți facem greșeli.

Pe fața lui, se întipări o expresie de mirare și de iritare.

— Și atunci, ce e?

— Of, Ned! Nu mi-ai luat apărarea!

— Am crezut că ești cât se poate de capabilă să te aperi singură.

— Nu e vorba despre asta! Bineînțeles că pot să-mi port și singură de grijă. Nu am nevoie de dădăceală, dar tu ar trebui să fii apărătorul meu.

— Un cavaler pe un cal alb.

— Da!

— Am crezut că era mai important să calmez spiritele.

— Ei bine, ai crezut greșit. Când lumea devine ostilă, nu vreau ca tu să adopți o atitudine rațională – vreau să fii de partea mea.

— Mă tem că nu sunt genul de bărbat combativ.

— Știu, spuse ea, și astfel se cufundară amândoi în tăcere.

Mergeau pe un drum îngust, care urma linia țărmului unui golf. Treceau prin apropierea unor ferme mici, lângă care câțiva cai, cu pățuri de iarnă pe spate, pășteau iarba de sub zăpadă, și prin sate cu biserici vopsite în alb și rânduri de case care se întindeau de-a lungul țărmului. Miranda era deprimată. Chiar dacă cei din familia ei l-ar fi primit pe Ned așa cum îi rugase ea, voia oare să se mărite cu un bărbat atât de pasiv? Tânjise după un bărbat blând, cultivat și inteligent, dar acum își dădea seama că voia ca el să fie și puternic. Oare se aștepta la prea mult? Se gândi la tatăl ei. El era mereu blând, rar se întâmpla să se înfurie, nu era niciodată certăreț – dar nimeni nu l-a considerat vreodată slab.

Starea ei de spirit se îmbunătăți când se apropiară de Steepfall. Ca să ajungă la casă, trebuia să parcurgă o alee lungă care traversa pădurea. Ieșind dintre copaci, drumul mergea pe marginea unui promontoriu care cobora abrupt către mare.

Prima clădire care se zări fu garajul. Alături de el – perpendicular cu aleea –, se afla un fost grajd ce fusese renovat și căruia i se pusese trei uși batante. Miranda trecu pe lângă ele și merse mai departe, de-a lungul casei.

Privind vechea fermă de la care se vedea plaja, cu pereții ei groși de piatră, ferestrele mici și acoperișul țuguiat de ardezie, Miranda fu copleșită de amintiri din copilărie. Venise pentru prima dată aici când avea cinci ani și, de fiecare dată când se întorcea, redevenea, pentru câteva momente, fetița în șosetele albe care stătea la soare pe treptele de granit și se juca de-a profesoara unei clase formate din trei păpuși, doi porcușori de Guineea aflați într-o cușcă și un câine bătrân și somnoros. Senzația era deosebit de intensă, dar trecătoare: brusc, își amintea exact cum se simțise când avea cinci ani, dar încercarea de a prelungi amintirea era o simplă vânare de vânt.

Mașina tatălui său era parcată în fața casei, acolo unde o lăsa mereu, pentru ca Luke, meșterul, să o bage în garaj. Era o mașină periculos de rapidă, avea niște curbe de-a dreptul obscene și fusese scandalos de scumpă pentru navetă zilnică de opt kilometri până la laborator. Parcată aici, pe o stâncă golașă din Scoția, era la fel de nelalocul ei ca o curtezană încălțată în pantofi cu tocuri înalte în curtea plină de noroi a unei ferme. Dar tatăl ei nu avea nici un iaht, nu avea colecție de vinuri și nici un cal de curse; nu se ducea la schi la Gstaad sau să joace jocuri de noroc la Monte Carlo. Acel Ferrari era singurul său răsfăț.

Miranda parcă Toyota. Tom o zbughi afară din mașină. Sophie îl urmă mai încet: nu mai fusese niciodată aici, deși îl întâlnise o dată pe Stanley, la petrecerea de ziua Olgăi, în urmă cu câteva luni. Miranda se hotărî să uite pentru moment de Jennifer. Îl luă de mână pe Ned și merseră împreună.

Ca de obicei, intrară pe ușa de la bucătărie, situată în lateral. Acolo se aflau un antreu, unde cizmele Wellington

erau ținute într-un dulap, și apoi o a doua ușă, care făcea legătura cu o bucătărie spațioasă. Pe Miranda, această intrare o făcea mereu să simtă că se întorcea acasă. Era captivată de aromele familiare: friptura la cuptor pentru cină, cafea măcinată, mere și mirosul persistent al țigărilor franțuzești pe care le fuma mama Marta. Nici o altă casă nu luase locul acesteia – căminul sufletului Mirandei: nici apartamentul din Camden Town, unde își trăise anii nebuni ai tinereții, nici casa modernă din suburbii, unde locuise în timpul scurtei ei căsătorii cu Jasper Casson, și nici apartamentul din Georgian Glasgow unde îl crescuse pe Tom, la început singură, și acum cu Ned.

Pudelul mare și negru, pe nume Nellie, își arcuia tot corpul de bucurie și îi lingea pe toți cei prezenți. Miranda îi salută pe Luke și pe Lori, cuplul filipinez care pregătea masa.

— Tatăl tău tocmai a ajuns acasă. Acum se spală, spuse Lori.

Miranda le ceru lui Tom și lui Sophie să pună masa. Nu voia ca aceștia să prindă rădăcini în fața televizorului și să-și petreacă toată după-amiaza pe canapea.

— Tom, tu poți să-i arăți lui Sophie unde se țin toate lucrurile.

Iar dacă Sophie avea ceva de făcut, îi era mai ușor să se simtă parte din familie.

În frigider, erau mai multe sticle din vinul alb care-i plăcea cel mai mult Mirandei. Tati nu bea mult, dar mama Marta băuse mereu vin, iar tati avea mereu grijă ca vinul să nu lipsească niciodată. Miranda deschise o sticlă și îi turnă un pahar lui Ned.

„E un început bun”, își zise Miranda în gând: Sophie îl ajuta voioasă pe Tom să așeze cuțitele și furculițele, iar Ned sorbea mulțumit din paharul de Sancerre. Poate că acest tablou, și nu scena cu Jennifer, avea să dea tonul întregii vacanțe.

Dacă Ned avea să facă parte din viața Mirandei, trebuia să iubească această casă și familia care crescuse aici. Mai fusese aici, dar nu o adusese niciodată pe Sophie și nu stătuse niciodată peste noapte, așa că aceasta era prima sa vizită importantă. Tocmai de aceea, Miranda voia să se simtă bine și să se înțeleagă cu toată lumea.

Soțului Mirandei, Jasper, nu-i plăcuse niciodată la Steepfall. La început, făcuse tot posibilul să îi cucerească pe toți, dar la vizitele următoare fusese retras cât stătea acolo și furios după ce plecau. Părea să nu-l simpatizeze pe Stanley și se plângea că era autoritar, lucru ciudat, din moment ce rar se întâmpla că Stanley să-i spună cuiva ce să facă – în timp ce Marta era atât de autoritară, încât uneori îi spuneau mama Mussolini. Acum, privind în urmă, Miranda își dădea seama că puterea lui Jasper asupra ei era amenințată de prezența unui alt bărbat care o iubea. Jasper nu putea să o domine în timp ce tatăl ei era în preajmă.

Sună telefonul. Miranda ridică receptorul agățat de perete, lângă frigiderul mare.

— Alo!

— Miranda, sunt Kit.

Era încântată.

— Salutare, frățioare! Ce faci?

— Sunt un pic cam răvășit, sincer.

— De ce?

— Am căzut într-o piscină. E o poveste lungă. Cum merg lucrurile la Steepfall?

— Stăm pe-aici, bem din vinul tatei și ne dorim să fi fost și tu prezent.

— Ei bine, până la urmă vin și eu.

— Ce bine!

Se hotărî să nu-l întrebe ce-l făcuse să se răzgândească. Probabil că i-ar fi spus din nou că „e o poveste lungă”.

— Ajung cam într-o oră. Dar oare pot să stau eu în casa de oaspeți?

— Sunt sigură că n-o să fie nici o problemă. Depinde de tati, dar o să vorbesc eu cu el.

Tatăl ei intră în cameră exact când Miranda punea receptorul în furcă. Purta vesta și pantalonii de la costum, dar își suflecuse mânecile de la cămașă. Dădu mâna cu Ned și îi sărută pe Miranda și pe copii. Miranda remarcă faptul că arăta foarte elegant.

— Ai slăbit? întrebă ea.

— Am jucat squash în ultima vreme. Cine era la telefon?

— Kit. Vine, până la urmă.

Urmări expresia tatălui său, nerăbdătoare să vadă cum reacționa.

— O să cred când o să-l văd.

— Of, tati! Ai putea să fii și tu mai entuziasmat.

Stanley o bătu ușor pe mână.

— Toți îl iubim pe Kit, dar știm cum e. Sper că o să vină, dar nu pun pariu pe asta. Spusese asta cu aparentă degajare, dar Miranda își dădu seama că încerca să ascundă o durere interioară.

— Ține morțiș să doarmă în casa de oaspeți.

— Ți-a spus de ce?

— Nu.

Tom interveni:

— Probabil că vine cu vreo fată și nu vrea să-i auzim noi țipetele de plăcere.

În bucătărie, se lăsă tăcerea. Miranda era uluită. De unde venise această remarcă? Tom avea 11 ani și nu vorbea niciodată despre sex. După câteva secunde, izbucniră cu toții în râs. Tom părea rușinat, dar continuă:

— Am citit asta într-o carte.

Miranda se hotărî că, probabil, Tom încerca să pară matur în fața lui Sophie. Era încă un băiețel, dar nu pentru mult timp.

— Oricum, pe mine nu mă interesează unde dormiți – știi bine, spuse Stanley. Se uită distrat la ceas. Trebuie să

urmăresc la televizor știrile de prânz.

— Îmi pare rău pentru tehnicianul care a murit, spuse Miranda. Ce l-a determinat să facă așa ceva?

— Tuturor ne vin idei ciudate, așa că nu știu ce putem comenta despre o persoană singuratică care nu are pe nimeni să o modereze.

Ușa se deschise și Olga își făcu apariția. Ca de obicei, începu să vorbească încă dinainte de a ajunge în cameră:

— Vremea aceasta este un coșmar! Toate mașinile derapează. Ai vin în pahar? Dă-mi și mie o gură înainte să explodez. Nellie, te rog să nu mă adulmeci pe acolo. Societatea umană consideră că e vulgar. Bună, tati, ce faci?

— *Nella merde*, spuse el.

Miranda recunoscua una dintre expresiile mamei sale. Însemna „în rahat”. Mama Marta își închipuise cu naivitate că, dacă înjura în italiană, copiii n-aveau să înțeleagă.

— Am auzit de tipul acela care a murit. E chiar atât de grav pentru tine? întrebă Olga.

— O să vedem când o să urmărim știrile.

Olga era urmată de către soțul ei, Hugo, un bărbat mărunțel cu un farmec diabolic. Când o sărută pe Miranda, buzele lui rămaseră lipite de obrazul ei cu o secundă prea mult.

— Unde să ducă Hugo bagajele? întrebă Olga.

— Sus, spuse Miranda.

— Presupun că ai vrut să stai tu în casa de oaspeți.

— Nu, Kit o să stea acolo.

— O, te rog! protestă Olga. Patul acela dublu uriaș, baia frumoasă și chicineta, toate pentru o singură persoană, în timp ce noi patru o să împărțim baia veche, cât o celulă, de sus?

— A cerut în mod special casa de oaspeți.

— Ei bine, și eu o cer tot în mod special.

Miranda se simți cuprinsă de un val de iritare din cauza atitudinii surorii ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Olga, gândește-te și la altcineva în afară de tine! Știi că Kit nu a mai fost aici de când cu... tot scandalul acela. Vreau doar să mă asigur că are să se simtă bine.

— Deci o să ia cel mai bun dormitor pentru că a furat de la tata – asta e logica ta?

— Iar vorbești ca un avocat. Păstrează tonul acesta pentru prietenii tăi cultți.

— Gata, potoliți-vă! spuse tatăl lor, pe același ton pe care-l folosea când erau mici. În acest caz, eu cred că Olga are dreptate. Este o dovadă de egoism din partea lui Kit să ceară casa de oaspeți numai pentru el. Miranda și Ned pot să doarmă acolo.

— Așa că nimeni nu primește ce și-a dorit, comentă Olga.

Miranda oftă. De ce continua Olga? Cu toții îl știau pe tatăl lor. De obicei le-ar fi dat orice și-ar fi dorit, dar, când spunea nu, nimic nu-l putea face să se răzgândească. Putea fi indulgent, dar nu intimidat.

— Să vă fie învățătură de minte ca să nu vă mai certați, spuse el atunci.

— Ba nu. Impui judecățile acestea de rege Solomon de treizeci de ani încoace, și tot nu am învățat.

Stanley zâmbi.

— Ai dreptate. Perspectiva mea asupra creșterii copiilor a fost greșită de la început. Crezi că ar trebui s-o iau de la capăt?

— Prea târziu.

— Slavă Domnului!

Miranda spera doar ca fratele ei să nu fie într-atât de jignit încât să se întoarcă și să plece. Cearta încetă când în încăperea intrară Caroline și Craig, copiii lui Hugo și ai Olgăi.

Caroline, în vârstă de 17 ani, ducea o cușcă în care se aflau mai mulți hamsteri. Nellie o adulmecă încântată. Caroline recurgea la relația ei cu animalele pentru a evita oamenii. Era o fază prin care treceau multe fete, dar, se

gândi Miranda, la cei 17 ani ai ei, Caroline ar fi trebuit să o fi depășit.

Craig, care avea 15 ani, ducea doi saci menajeri de plastic în care erau înghesuite cadouri frumos împachetate. El moștenise rânjetul răutăcios al lui Hugo, deși era înalt ca Olga. Lăsă sacii jos, îi salută în treacăt pe cei aflați în încăpere și se duse drept spre Sophie. Miranda își aminti că se mai întâlniseră o dată, la petrecerea de ziua Olgăi.

— Ți-ai făcut piercing în buric! îi spuse Craig lui Sophie. Marfă! Te-a durut?

Miranda deveni dintr-odată conștientă de prezența unei străine. Nou-venita, o femeie, stătea lângă ușa care făcea legătura cu holul, așa că trebuia să fi intrat pe ușa din față. Era înaltă, izbitor de atrăgătoare: pomeți înalți și un nas ușor acvilin, păr bogat blond-roșcat și niște ochi verzi minunați. Purta un costum maro cu dungii albe ușor șifonat, iar machiajul făcut cu pricepere nu reușea să ascundă semnele de oboseală de sub ochi. Privea amuzată scena animată din bucătărie. Miranda se întrebă de cât timp îi privea în tăcere.

Ceilalți începură să-i observe pe rând prezența și, încet-încet, în încăpere se lăsă tăcerea. Într-un final, Stanley se întoarse către ea:

— Ah, Toni! spuse el ridicându-se repede de pe scaun – iar Miranda fu uimită să vadă cât de încântat părea. Ce drăguț din partea ta să vii pe la noi. Copii, aceasta este colega mea, Antonia Gallo.

Femeia zâmbi ca și cum ar fi gândit că nu era nimic mai încântător pe lume decât o familie mare și gălăgioasă. Avea un zâmbet larg, generos și buze pline. Miranda își dădu seama că aceasta era fostă polițistă care-l prinsese pe Kit că fură din banii companiei. În ciuda acestui fapt, Stanley părea s-o placă.

Stanley făcu prezentările, iar Miranda observă mândria din vocea lui.

— Toni, ți-i prezint pe fiica mea, Olga, soțul ei, Hugo, și copiii lor, Caroline, cea cu hamsterii, și Craig, cel înalt. Cealaltă fiică a mea, Miranda, băiatul ei, Tom, logodnicul ei, Ned, și fiica lui Ned, Sophie.

Toni se uită la fiecare membru al familiei, dând din cap cu o expresie plăcută, părând foarte interesată de fiecare. Era greu să țină minte opt nume odată, dar Miranda bănuia că Toni avea să și-l aducă aminte pe fiecare în parte.

— Cel care curăță morcovi e Luke, iar Lori e cea de lângă sobă. Nellie, deși doamna este impresionată de generozitatea ta, să știi că nu vrea să roadă cu tine osul acela de piele.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Toni. Vocea ei părea sinceră, dar, în același timp, trăda presiunea la care era supusă.

— Cred că ai parte de o zi foarte dificilă. Îmi pare foarte rău pentru tehnicianul care a murit, spuse Miranda.

— Toni este cea care l-a găsit, interveni Stanley.

— O, Doamne!

Toni dădu afirmativ din cap.

— Suntem destul de siguri că nu a mai infectat pe nimeni altcineva. Acum sperăm numai că presa nu are de gând să ne pună la stâlpul infamiei.

Stanley aruncă un ochi la ceas.

— Vă rugăm să ne scuzați, le spuse el rudelor sale. Mergem să urmărim știrile din biroul meu.

Ținu ușa deschisă pentru Toni și ieșiră amândoi.

Copiii începură din nou să vorbească, iar Hugo îi spuse ceva lui Ned în legătură cu echipa scoțiană de rugby. Miranda se întoarse către Olga. Cearța fusese uitată.

— Atrăgătoare femeie, spuse ea gânditoare.

— Da, recunosc Olga. Ce zici, e cam de-o vârstă cu mine?

— Treizeci și șapte, treizeci și opt de ani, da. Iar tati a mai slăbit.

Am observat.

— O criză comună aduce oamenii împreună.

— Nu-i așa?

— Ce crezi?

— Cred ce crezi și tu.

Miranda își goli paharul de vin.

— Mă gândeam eu.

1 P.M.

Toni era copleșită de imaginea din bucătărie: adulți și copii, servitori și animale de casă, bând vin, gătind, certându-se și râzând la glumele făcute. Fusese ca și cum ar fi intrat brusc la o petrecere foarte reușită unde nu cunoștea pe nimeni. Voia să se alătore celorlalți, dar se simțea exclusă. „Aceasta este viața lui Stanley”, își zise ea. El și soția sa creaseră acest grup, această casă, această căldură. Asta o făcea să îl admire și să îi invidieze copiii. Probabil că nu aveau nici cea mai vagă idee despre cât de norocoși erau. Stătuse acolo câteva minute bune, năucită, dar totodată fascinată. Nici nu era de mirare că se simțea atât de atașat de familia sa.

O încântase și o făcuse să se simtă nefericită în același timp. Dacă și-ar fi permis, Toni și-ar fi construit o fantezie despre cum și ea ar fi putut deveni membră a acestei familii, stând alături de Stanley în calitate de soție, iubindu-i pe el și pe copiii săi, bucurându-se de căldura dată și de bucuria de a fi împreună. Dar își reprimă acest vis. Era imposibil, și nu avea nici un sens să se chinuiască singură. Însăși puterea legăturilor de familie o ținea deoparte.

Când, în sfârșit, îi observaseră prezența, fusese privită direct de către ambele fiice, Olga și Miranda. Era o privire cercetătoare: detaliată, îndreptățită, ostilă. Lori, bucătăreasa, o privise în mod asemănător, dar mai discret.

Înțelegea foarte bine reacția fiicelor. Timp de treizeci de ani, cârma o avusese Marta. S-ar fi simțit lipsite de loialitate față de ea dacă nu ar fi fost ostile. Orice femeie pe care Stanley ar plăcea-o ar reprezenta o amenințare. Putea să destrame familia, putea să schimbe atitudinea tatălui lor și să-i ghideze afecțiunea în alte direcții. Putea chiar să-i facă alți copii, frați și surori vitrege cărora nu le-ar păsa de

istoria familiei inițiale, care nu ar fi legați de ele prin legăturile indisolubile ale unei copilării comune. Le-ar lua o parte din moștenire, poate chiar pe toată. Oare Stanley simțea toate aceste gânduri? În timp ce-l urma în birou, Toni încerca din nou acea frustrare înnebunitoare de a nu ști ce se petrecea în mintea lui.

Era o încăpere tipic masculină, cu un birou victorian plasat pe un pedestal, o bibliotecă plină cu cărți groase de microbiologie și o canapea uzată de piele așezată în fața unui șemineu în care ardea focul. Câinele îi urmase și se întinse lângă foc ca un covor negru și cârlionțat. Pe polița de deasupra căminului se afla o fotografie a unei adolescente cu părul brunet îmbrăcate într-un costum alb de tenis – aceeași cu mireasa din tabloul de pe peretele biroului de la laborator. Șortul ei scurt scotea la iveală niște picioare lungi și atletice. Machiajul strident și bentița din păr îi arătau lui Toni că fotografia fusese făcută în anii 1960.

— Marta era și ea cercetătoare? întrebă Toni.

— Nu. Ea își luase licența în limbă și literatură engleză. Când am cunoscut-o, preda un curs de italiană pentru avansați într-un liceu din Cambridge.

Toni era surprinsă. Își închipuise că Marta împărtășise pasiunea lui Stanley pentru munca sa. „Deci nu ai nevoie de un doctorat în biologie ca să fii nevasta lui”, se gândi ea.

— Era drăguță.

— Devastator de frumoasă, răspuse Stanley. Superbă, înaltă, sexy, străină, un adversar de temut pe teren, pe scurt, o cuceritoare. Am fost fulgerat. La cinci minute după ce am cunoscut-o, eram îndrăgostit.

— Și ea de tine?

— Asta a durat mai mult. Era înconjurată de o mulțime de admiratori. Bărbații cădeau ca muștele. N-am putut niciodată să înțeleg de ce, într-un final, m-a ales pe mine. Îmi spunea că nu putea rezista în fața unui intelectual.

„Acesta nu e nici un secret”, își zise Toni. Martei îi plăcuse ce-i plăcea și lui Toni: puterea lui Stanley. Îți puteai da seama imediat că era un bărbat care va face exact ce a spus și va fi exact ce părea a fi, un om pe care te puteai baza. Mai avea și alte calități: era afectuos, isteț și chiar bine îmbrăcat.

Voia să-l întrebe: „Dar ce mai simți acum? Ești în continuare însurat cu amintirea ei?” Dar Stanley era șeful ei. Nu avea nici un drept să-l ia la întrebări în legătură cu cele mai intime sentimente ale sale. Și Marta era acolo, pe polița aceea, folosindu-și racheta ca pe o bătă.

Așezându-se pe canapea lângă Stanley, Toni încercă să-și lase sentimentele deoparte și să se concentreze asupra crizei pe care o aveau în față.

— Ai sunat la Ambasada SUA? îl întreabă ea.

— Da. L-am calmat pe Mahoney, pe moment, dar va urmări și el știrile.

„Următoarele minute ne vor decide soarta”, își spuse Toni în gând. Compania putea fi distrusă sau salvată, Stanley putea da faliment, ea putea să-și piardă slujba, iar lumea putea să piardă serviciile unui mare om de știință. „Nu intra în panică, își zise, fii pragmatică.” Scoase un caiet de notițe din poșetă. La birou, Cynthia Creighton urma să înregistreze reportajele de știri, astfel încât Toni va putea să le urmărească din nou mai târziu, dar acum avea de gând să-și noteze orice idee îi venea pe moment.

Știrile din Scoția erau înainte de buletinul de știri pentru întregul Regat Unit.

Moartea lui Michael Ross era în continuare subiectul principal, dar reportajul fu prezentat de crainic, nu de Carl Osborne. „E un semn bun”, se gândi Toni plină de speranță. Nu mai putea fi vorba despre explicațiile ilare de incorecte date de Carl. Virusul fu numit corect: Madoba-2. Crainicul avu grijă să precizeze că moartea lui Michael urma să fie investigată în cadrul unei anchete.

— Până acum, toate bune, murmură Stanley.

— Mie mi se pare că vreun director de știri a urmărit reportajul neglijent al lui Carl Osborne în timp ce-și lua micul dejun și a venit la serviciu hotărât să îmbunătățească felul în care postul lor se ocupă de acest subiect.

Pe ecranul televizorului, apărură porțile de la Kremlin.

— Activiștii pentru drepturile animalelor au profitat de această tragedie pentru a iniția un protest în fața sediului Oxenford Medical, spuse prezentatorul.

Toni fu surprinsă în mod plăcut. Acea propoziție era mai favorabilă decât putuse spera. Sugera faptul că protestatarii manipulau cu cinism atenția acordată de presă.

După câteva imagini scurte cu demonstrația, reportajul trecea la conferința de presă din Sala Mare. Toni își auzi propria voce, cu un accent scoțian mai puternic decât se așteptase, subliniind calitatea sistemului de securitate de la Kremlin. Își dădu seama că nu era foarte convingătoare: doar o voce care turuia despre sisteme de alarmă și agenți de pază. Ar fi ieșit mai bine dacă le-ar fi permis cameramanilor să filmeze intrarea cu blocarea transferului de aer către BSL4, cu sistemul de recunoaștere a amprentei și cu ușile ca de submarin. Imaginile erau întotdeauna mai convingătoare decât cuvintele.

Urmă un cadru cu Carl Osborne care întreba:

— Ce pericol anume a reprezentat acest iepure pentru publicul larg?

Toni se aplecă spre ecran. Aici era partea dificilă.

Prezentară schimbul de replici dintre Carl și Stanley, cu Carl imaginând scenariile dezastruoase, iar Stanley evidențiind cât de puțin probabile erau. Toni știa că era rău. Publicul avea să-și aducă aminte ideea că fauna putea fi infectată, chiar dacă Stanley zisese foarte clar că acest lucru nu era posibil.

— Dar Michael putea să transmită virusul altor persoane,

spuse Carl pe ecran.

— Prin strănut, da, replica Stanley cu gravitate. Din păcate, ce urmasse fusese tăiat la montaj.

— Drăcia naibii, murmură Stanley.

— Încă nu s-a terminat, spuse Toni. Putea să fie mai bine – sau mai rău.

Toni spera că aveau să difuzeze și intervenția ei grăbită, când încercase să contrabalanseze impresia de automulțumire spunând că Oxenford Medical nu încerca să minimalizeze riscul. Dar, în loc de asta, era un cadru în care apărea Susan Mackintosh vorbind la telefon, crainicul anunțând că firma telefona fiecărui angajat pentru a verifica dacă avusese cineva contact cu Michael Ross. „Asta e bine”, își spuse Toni cu ușurare. Pericolul era relatat direct, dar compania era prezentată luând măsuri pozitive.

Cadrul final era un prim-plan al lui Stanley, cu o expresie serioasă, spunând:

— În timp, vom învinge gripa, SIDA și cancerul – iar acest lucru va fi făcut de cercetători ca noi, lucrând în laboratoare ca acesta.

— Asta e bine, spuse Toni.

— Va cântări mai mult decât dialogul cu Osborne despre infectarea faimei?

— Cred că da. Ai o înfățișare foarte liniștitoare.

Urmără câteva cadre cu personalul de la cantină care împărțea cești cu băuturi aburinde protestatarilor aflați în frig, în stradă.

— Minunat – au folosit imaginile! Se bucură Toni.

— Eu nu am văzut asta, spuse Stanley. A cui a fost ideea?

— A mea.

Carl Osborne înfipse microfonul în fața unei angajate și o întrebă:

— Acești oameni protestează față de compania la care lucați. De ce le oferiți cafea?

— Pentru că e frig afară, răspunse femeia.

Toni și Stanley izbucniră în râs, încântați de răspunsul inteligent al femeii și de imaginea pozitivă care se reflecta asupra companiei. Crainicul apăru din nou și spuse:

— Prim-ministrul Scoției a dat o declarație dimineată în care spunea: „Am vorbit astăzi cu reprezentanții companiei Oxenford Medical, cu Poliția din Inverburn și cu Autoritatea Teritorială pentru Sănătate și sunt mulțumit că sunt luate toate măsurile posibile pentru a ne asigura că publicul nu mai este expus nici unui pericol”. Și acum, alte știri.

— Doamne, cred că am salvat situația, spuse Toni.

— A fost o idee foarte bună să le împarți băuturi calde – când te-ai gândit la asta?

— În ultimul moment. Hai să vedem ce spun știrile pentru Marea Britanie!

În cadrul buletinului național, moartea lui Michael Ross fu a doua știre prezentată, după cutremurul ce avusese loc în Rusia. Reportajul prezenta unele dintre imaginile difuzate deja, dar fără Carl Osborne, care era o personalitate numai în Scoția. Fu prezentată o secvență în care Stanley spunea:

— Virusul nu este foarte contagios de la o specie la alta. Pentru a-l infecta pe Michael, credem că iepurele l-a mușcat.

Mai fu prezentată o declarație rezervată din partea Ministerului Britanic pentru Mediu din Londra. Reportajul continuă cu același ton deloc isteric, la fel ca știrile din Scoția. Toni era extrem de ușurată.

— E bine să vezi că nu toți ziariștii sunt precum Carl Osborne, spuse Stanley.

— M-a invitat să iau cina cu el.

Toni se întreba de ce oare îi spunea acest lucru. Stanley păru surprins.

— *Ha la faccia peggio del culo!* spuse el. Cât tupeu!

Toni izbucni în râs. Ce spusese, de fapt, era: „Fața lui e mai urâtă decât fundul”, probabil una dintre expresiile Martei.

- E un bărbat atrăgător, spuse ea.
- Doar nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa?
- Oricum, e chipeș.

Își dădu seama că încerca să-l facă gelos. „Nu te juca”, își spuse în gând.

- Și ce i-ai spus? întrebă el.
- L-am refuzat, bineînțeles.
- Și eu mă gândeam la fel.

Stanley păru jenat și adăugă:

— Nu că ar fi treaba mea, dar nu e demn de tine, nici pe departe.

Își îndreptă din nou atenția asupra televizorului și schimbă pe un canal care difuza numai știri.

Timp de câteva minute, urmăriră imagini cu victimele cutremurului din Rusia și cu echipele de salvare. Toni simțea că făcuse o prostie spunându-i lui Stanley despre Osborne, dar fusese încântată de reacția lui.

Următorul subiect prezentat fu moartea lui Michael Ross și, o dată în plus, tonul era obiectiv în prezentarea faptelor. Stanley opri televizorul.

Ei bine, am scăpat de crucificare din partea televiziunilor.

— Măine nu apar ziare, pentru că e ziua de Crăciun, observă. Până joi, subiectul va fi deja învechit. Cred că am scăpat – asta dacă nu luăm în considerație eventualele evenimente neașteptate.

— Da. Dacă mai pierdem vreun iepure, intrăm din nou în bucluc.

— Nu vor mai exista incidente legate de securitate în laborator, spuse Toni pe un ton ferm. O să mă asigur să nu se mai întâmple nimic.

Stanley dădu aprobator din cap.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat extraordinar de bine în gestionarea acestei crize. Îți sunt foarte recunoscător.

Toni radia.

— Am spus adevărul, iar ei ne-au crezut, replică ea.

Cei doi își zâmbiră și împărtășiră un moment de intimitate și de fericire. Fix atunci, sună telefonul.

Stanley se întinse peste birou și răspunse.

— Oxenford, spuse el. Da, fă-i legătura aici, te rog. Sunt nerăbdător să vorbesc cu el. Își ridică privirea către Toni și articulă, fără să scoată un sunet: Mahoney.

Emoționată, Toni se ridică. Ea și Stanley erau convinși că reușiseră să controleze bine publicitatea – dar oare va spune același lucru și guvernul american? Urmărea figura lui Stanley. Acesta vorbea în receptor.

— Salutare din nou, Larry, te-ai uitat la știri?... îmi pare bine că ești de această părere... Am evitat genul de reacție isterică de care te temeai... O știi pe directoarea mea de securitate, Antonia Gallo – ea s-a ocupat de presă...

A lucrat minunat, sunt de acord... Ai absolută dreptate, trebuie să avem foarte mare grijă cu securitatea de acum încolo... da. Îmi pare bine că ai sunat. La revedere. Stanley închise și rânji la Toni. Suntem în siguranță.

Plin de exuberanță, o îmbrățișă.

Toni își lăsă capul pe umărul lui. Tweedul din care era făcută vesta lui era surprinzător de moale. Inspiră mirosul lui discret, cald și își dădu seama că trecuse mult timp de când nu mai fusese atât de aproape de un bărbat. Își puse brațele în jurul corpului lui și îl îmbrățișă și ea, simțind cum sânii ei apăsau pe pieptul lui.

Ea ar fi stat așa o veșnicie, dar, după câteva secunde, el se desprinse cu blândețe, cu o expresie sfioasă. Într-o încercare de a reveni cu picioarele pe pământ, îi strânse mâna.

— Este meritul tău, spuse el.

Scurtul moment de contact fizic o excitase. „O, Doamne, sunt udă”, se gândi Toni. Putea să se întâmple atât de repede?

— Ți-ar plăcea să faci un tur al casei? întrebă.

— Da, foarte mult.

Toni era încântată. Rar se întâmpla ca un bărbat să se ofere să le arate oaspeților casa. Era un alt gen de intimitate.

Cele două camere pe care le văzuse deja, bucătăria și biroul, erau în spatele casei, iar ferestrele lor dădeau către o curte înconjurată de acareturi. Stanley o conduse pe Toni către fața casei, într-o sufragerie de la fereastra căreia se putea vedea marea. Această parte părea să fie o anexă la vechea fermă. Într-un colț, se afla o vitrină în care se vedeau niște cupe de argint.

— Trofee de tenis ale Martei, spuse Stanley cu mândrie. Avea un rever ca un lansator de rachete.

— Cât de departe a ajuns ca tenismenă?

S-a calificat la Wimbledon, dar nu a mai concurat pentru că a rămas însărcinată cu Olga.

De cealaltă parte a holului, tot cu priveliște la mare, era un salon în care se afla un brad de Crăciun. Cadourile erau împrăștiate peste tot pe podea. Pe perete se afla un alt portret al Martei, un tablou în mărime naturală în care era înfățișată în jurul vârstei de patruzeci de ani, cu o siluetă mai plină și cu o moliciune vizibilă în linia maxilarului. Era o cameră caldă, plăcută, dar goală, iar Toni presupuse că adevărata inimă a casei era bucătăria.

Amplasamentul era simplu: salonul și sufrageria în față, bucătăria și biroul în spate.

Sus nu prea e nimic de văzut, spuse Stanley, dar începuse să urce totuși pe scări, iar Toni îl urmă. Oare îi prezenta viitoarea ei casă? Era o fantezie stupidă, iar Toni alungă rapid acest gând. Pur și simplu, se purta drăguț cu ea.

Dar o îmbrățișase.

În partea mai veche a casei, deasupra biroului și a salonului, se aflau trei dormitoare mici și o baie. Acestea încă mai aveau amprenta celor trei copii care crescuseră în ele. Pe un perete se afla un poster cu Clash, într-un colț se

zărea o bătă veche de crichet cu mânerul uzat, iar pe un raft se putea vedea colecția completă a *Cronicilor din Narnia*.

În anexa nouă, se găsea un apartament cu dormitor matrimonial, garderobă și o baie. Patul imens era făcut, iar în camere totul era ordonat. Toni se simțea încântată și stânjenită în același timp pentru că se afla în dormitorul lui Stanley. Pe noptieră era o fotografie a Martei, de data aceasta una color făcută pe când aceasta avea cincizeci și ceva de ani. Părul îi era grizonant, iar fața slăbită, fără îndoială din cauza cancerului care îi cauzase moartea. Nu arăta bine în fotografia aceea. Toni se gândi cât de mult trebuia s-o iubească în continuare Stanley dacă prețuia chiar și această amintire tristă.

Nu știa la ce să se aștepte mai departe. Avea el oare să-i facă avansuri, cu soția privindu-l din fotografia de pe noptieră și cu copiii lui la parter? Simțea că nu era stilul lui. Era posibil să se gândească la așa ceva, dar nu ar asalta o femeie atât de brusc. Probabil că se gândea că eticheta cerea s-o curteze formal. „La naiba cu cina și cu filmul! Voia să spună ea, ia-mă pur și simplu, pentru numele lui Dumnezeu!” Dar nu scoase nici un cuvânt, iar el, după ce-i arătă baia decorată cu marmură, o conduse înapoi la parter.

Bineînțeles, acest tur era un privilegiu, care ar fi trebuit să o apropie mai mult de Stanley; dar, de fapt, se simțea exclusă, ca și cum s-ar fi uitat printr-o fereastră la o familie care stătea la masă, cu membri captivați unul de celălalt și mulțumiți să fie doar ei de față. Simți că turul avusese exact efectul contrar celui scontat.

În hol, Pudelul masiv îl împingea pe Stanley cu botul.

— Nellie vrea să mergem afară, spuse el. Se uită pe o fereastră mică, aflată lângă ușă. Ninsoarea s-a oprit – vrei să luăm o gură de aer?

— Sigur.

Toni își puse haina, iar Stanley luă un hanorac vechi, de culoare albastră. Ieșiră din casă și văzură lumea zugrăvită toată în alb. Mașina Porsche Boxter a lui Toni era parcată lângă Ferrariul F50 al lui Stanley și alte două mașini, fiecare acoperită de zăpadă, ca niște prăjituri glazurate. Câinele o luă la fugă în direcția stâncii, urmând, evident, un traseu obișnuit. Stanley și Toni se ținură după el. Toni își dădu seama că, datorită părului negru și cărlionțat, Nellie aducea foarte bine cu Marta.

Picioarele lor împrăștiau zăpada pentru a dezveli iarba tare specifică zonei de coastă. Traversară peluza lungă, la marginile căreia se aflau câțiva copaci care crescuseră înclinați din cauza vântului neobosit. Se întâlniră cu doi dintre copii, care se întorceau de la stâncă: băiatul mai mare, cu rânjetul atrăgător, și fata îmbufnată cu piercing în buric. Toni își aduse aminte numele lor: Craig și Sophie. În bucătărie, când Stanley făcuse prezentările, Toni memorase concentrată fiecare detaliu. Observase că Craig se străduia din răspuțeri să o cucerească pe Sophie, dar acum fata mergea alături de el cu brațele încrucișate, uitându-se în jos. Toni îi invidie pentru simplitatea alegerilor pe care le aveau de făcut. Erau tineri și singuri, abia își începeau viața de adult, fără nimic altceva de făcut decât să se lase în voia aventurii. Ar fi vrut să-i spună lui Sophie să nu facă pe inaccesibila. „Primește dragostea acum, cât încă poți, se gândi ea. S-ar putea să nu vină mereu atât de ușor.”

— Ce planuri ai pentru Crăciun? întrebă Stanley.

— Cât se poate de diferite de ale tale. Mă duc la un spa pentru sănătate cu niște prieteni, toți singuri sau cupluri fără copii, să petrecem un Crăciun de adulți. Fără curcan, artificii, ciorăpei sau Moș Crăciun. Doar ceva răsfăț și discuții de oameni mari.

— Sună minunat Credeam că o să te viziteze, ca de obicei, mama ta.

— A venit anii trecuți. Dar Crăciunul acesta o ia sora mea

Bella – oarecum spre surprinderea mea.

— Spre surprinderea ta?

Toni se strâmbă.

— Bella are trei copii și trăiește cu impresia că asta o scutește de toate responsabilitățile. Nu sunt sigură că e corect, dar îmi iubesc sora, deci accept lucrurile așa cum sunt.

— Ți-ai dori să ai copii în viitor?

Toni își domoli respirația. Era o întrebare extrem de intimă. Se întrebă ce răspuns ar prefera să audă. Nu-și putu da seama, așa că spuse adevărul.

— Poate. Sora mea nu și-a dorit altceva decât copii. Această dorință i-a dominat întreaga existență. Eu nu sunt așa. Te invidiez pentru familia pe care o ai – în mod evident, copiii tăi te respectă, te iubesc și sunt fericiți să fie cu tine. Dar eu nu vreau neapărat să sacrific toate celelalte lucruri pentru a deveni părinte.

— Nu cred că trebuie să sacrifici totul, spuse Stanley.

„Nu trebuie, își spuse Toni, dar ce zici despre șansa Martei de a juca la Wimbledon?” Însă rosti altceva.

— Dar tu? Ai putea întemeia altă familie.

— O, nu, spuse el repede. Copiilor mei nu le-ar plăcea deloc.

Toni se simți un pic dezamăgită că era atât de hotărât în această privință.

Ajunseră la stâncă. În stânga, promontoriul cobora către o plajă, acoperită acum de zăpadă. La dreapta, țărmul se lăsa aproape vertical înspre mare. Pe partea aceea, marginea fusese marcată printr-un gard de lemn de peste un metru, destul de mare pentru a opri copiii mici, fără a bloca însă priveliștea. Se sprijiniră amândoi de gard, privind valurile aflate la câteva zeci de metri sub ei. Apa se umflă și scădea, crescând și coborând ca pieptul unui uriaș adormit.

— Ce loc încântător, remarcă Toni.

— Cu patru ore în urmă, credeam că am să-l pierd.

— Casa ta?

El confirmă printr-o mișcare a capului.

— A trebuit să o pun garanție pentru descoperirea de cont. Dacă dau faliment, banca ia casa.

— Dar familia ta...

— Ar fi devastați. Iar acum, de când nu mai e Marta, ei sunt singurii la care mai țin.

— Singurii? spuse ea.

El ridică din umeri.

— La urma urmei, da.

Toni se uită la el. Părea foarte serios și detașat. De ce îi spunea toate aceste lucruri? Era un mesaj, presupuse Toni. Nu era adevărat că nu ținea decât la copiii lui – era implicat profund în cercetările sale. Dar voia ca ea să înțeleagă cât de importantă era pentru el unitatea familiei. Dat fiind că-i văzuse împreună în bucătărie, Toni îi înțelegea și motivele. Dar de ce alesese acest moment pentru a-i spune asta? Poate că se temea să n-o fi făcut să se gândească la posibilitatea unui alt gen de relație între ei.

Avea nevoie să afle adevărul. În ultimele ore, se întâmplaseră o groază de lucruri, dar totul era prea ambiguu. O atinsese, o îmbrățișase, îi arătase casa lui și o întrebase dacă voia copii. Însemna sau nu ceva? Trebuia să știe.

— Vrei să-mi spui că nu ai face nimic care să pună în pericol ceea ce am văzut în bucătăria ta, apropierea familiei tale, spuse ea.

— Da. Toți își trag puterea de aici, fie că-și dau seama sau nu.

Toni se întoarse cu fața la el și îl privi fix în ochi.

— Iar acest lucru este atât de important pentru tine, încât nu ai pune niciodată bazele unei alte familii.

— Da.

„Mesajul e clar”, își spuse Toni. O plăcea, dar nu avea de gând să meargă mai departe. Îmbrățișarea din birou fusese

o expresie spontană a victoriei, turul casei – un moment de intimitate în care lăsase garda jos; iar acum se retrăgea. Rațiunea învinsese. Își simți ochii inundați de lacrimi. Îngrozită că ar putea să-și arate sentimentele, se întoarse cu spatele la el.

— Vântul... spuse ea.

Fu salvată de micuțul Tom, care veni alergând prin zăpadă strigând:

— Bunicule! Bunicule! A venit unchiul Kit!

Se întoarseră în casă împreună cu băiatul, fără să scoată nici un cuvânt, cuprinși amândoi de stânjenală.

Un rând dublu de urme proaspete de cauciucuri ducea la un Peugeot negru coupé. „Nu e o mașină prea grozavă, dar arată elegant – tocmai potrivită pentru Kit”, își spuse Toni cu amărăciune. Nu voia să-l întâlnească. Nici măcar în cele mai bune momente Toni nu ar fi avut dispoziția necesară să-l vadă pe Kit, iar acum era prea deprimată pentru a face față unei întâlniri periculoase. Dar poșeta ei era în casă, astfel încât fu obligată să-l urmeze pe Stanley înăuntru.

Kit era în bucătărie, fiind întâmpinat de rudele sale – „ca fiul risipitor”, se gândi Toni. Miranda îl îmbrățișă, Olga îl sărută, Luke și Lori radiau de încântare, iar Nellie lătra pentru a-i atrage atenția. Toni stătea lângă ușa bucătăriei și-l privea pe Stanley cum își întâmpina fiul. Kit părea circumspect. Stanley arăta în același timp încântat și îndurerat, așa cum era când vorbea despre Marta. Kit îi întinse mâna, dar tatăl său îl îmbrățișă.

— Mă bucur tare mult că ai venit, băiatul meu, spuse Stanley. Chiar mă bucur foarte mult.

— Cred că mai bine îmi aduc geanta din mașină. Stau în casa de oaspeți, nu-i așa? spuse Kit.

— Nu, stai sus, zise Miranda, tensionată.

— Dar...

Olga îl întrerupse:

— Nu face scandal – tati a hotărât, iar asta e casa lui.

Toni văzu în ochii lui Kit o scânteie de furie, dar acesta o ascunde repede.

— Nu contează, spuse el.

Încerca să lase impresia că nu avea nici o importanță, dar scânteia aceea spunea altceva, iar Toni se întrebă ce pusese la cale de avea nevoie să doarmă în afara casei principale în seara aceea.

Se strecură în biroul lui Stanley. Amintirea îmbrățișării lor îi reveni în minte. Acea îmbrățișare reprezenta cel mai intim contact fizic de care ar putea avea parte. Își șterse ochii cu mâneca.

Caietul și poșeta ei se aflau pe biroul vechi, unde le lăsase. Strecură caietul în poșetă, își luă geanta pe umăr și se întoarse în hol.

Aruncând un ochi în bucătărie, îl văzu pe Stanley spunându-i ceva bucătăresei. Îi făcu ușor cu mâna. El întrerupse discuția și veni la ea.

— Toni, mulțumesc pentru tot.

— Crăciun fericit!

— Și ție la fel!

leși repede.

Kit era afară și tocmai deschisese portbagajul mașinii sale. Aruncând o privire, Toni zări două cutii gri și niște echipament computerizat. Kit era specialist IT, dar la ce-i trebuia așa ceva în casa tatălui său, pentru câteva zile petrecute aici?

Speră să poată trece pe lângă el fără vreo vorbă, dar, pe când deschidea portiera mașinii ei, el își ridică privirea și o văzu.

— Crăciun fericit, Kit, spuse ea politicoasă.

El ridică o valiză mică din portbagaj și trânti capacul.

— Dispari, cățea! spuse el și se îndreptă către casă.

2 P.M.

Craig era încântat s-o reîntâlnească pe Sophie. Fusesse fermecat de ea la petrecerea organizată cu ocazia zilei de naștere a mamei sale. Era drăguță, cu părul ei negru și ochii închiși la culoare, și, chiar dacă era micuță și zveltă, avea corpul ușor rotunjit – dar el nu fusese vrăjit de felul în care arăta, ci de atitudinea ei. Nu-i păsa de nimic, iar el era fascinat. Nimic nu o impresiona: nici Ferrariul F50 al bunicului, nici talentul lui de fotbalist – Craig juca în echipa de juniori a Scoției –, nici faptul că mama lui lucra la procuratură. Sophie se îmbrăca așa cum îi plăcea, ignora semnele care interziceau fumatul, iar dacă se întâmpla ca vreo conversație s-o plictisească, pleca și-l lăsa pe interlocutor la jumătatea frazei. La petrecere, îi spusese că se certase cu tatăl ei ca s-o lase să-și facă piercingul în buric – ceea ce el îi interzisese din capul locului – și iată că acum își afișa cu nonșalanță bijuteria.

Toate acestea făceau să fie greu să te înțelegi cu ea. Oferindu-i un tur al proprietății de la Steepfall, Craig descoperi că nimic nu-i era pe plac. Se părea că, la ea, tăcerea era cea mai înaltă formă de laudă de care era în stare, căci altfel și-ar fi exprimat dezacordul prin replici tăioase: „Scârbos”, „Prostesc” sau „Foarte ciudat”. Dar nu plecase de lângă el, așa încât măcar știa că nu o plictisea.

O duse la hambar. Era cea mai veche clădire de pe întreaga proprietate, datând din secolul al XVIII-lea.

Bunicul pusese o instalație de încălzire, una de iluminat și un sistem de alimentare cu apă curentă, dar încă se mai vedea structura inițială din bârne. La etaj, se afla un salon pentru timpul liber, cu masă de biliard, un joc de fotbal de masă și un televizor cu ecran mare.

— E mișto de stat pe aici, spuse el.

— Destul de marfă, recunosc eu ea – cel mai entuziast răspuns de până acum. Arată cu degetul către o platformă ridicată deasupra nivelului podelei. Ce-i aia?

— O scenă.

— Pentru ce aveți nevoie de scenă?

— Mama și mătușa Miranda organizau piese de teatru când erau mici. Odată au pus în scenă *Antoniou și Cleopatra* cu patru personaje în hambarul acesta.

— Straniu.

Craig arată cu degetul către două paturi de campanie.

— Eu și Tom dormim aici, spuse el. Vino sus să-ți arăt dormitorul vostru.

La etaj, se urcă pe o scară. Mansarda nu avea perete, ci doar o balustradă pentru siguranță. Acolo se aflau două paturi de o singură persoană aranjate frumos. Mobilierul era reprezentat de o bară pentru atârnat umerășele cu haine și o oglindă înaltă. Valiza lui Caroline era pe podea, larg deschisă.

— Nu e prea multă intimitate aici, spuse Sophie.

Craig observase și el același lucru. Distribuția spațiilor de dormit părea să fie foarte promițătoare pentru el. Bineînțeles, sora sa mai mare, Caroline, și vărul său mai mic, Tom, aveau să fie mereu prin preajmă, dar, cu toate acestea, el se simțea încercat de un sentiment vag, dar încântător că se putea întâmpla orice.

— Poftim. Craig desfăcu un paravan vechi. Poți să te dezbraci în spatele lui dacă ești timidă.

Ochii ei închiși la culoare scânteiară de indignare.

— Nu sunt *timidă*, spuse ea, ca și cum ideea însăși era insultătoare.

Lui Craig i se păru că scânteierea aceea fu mai degrabă ațâțătoare.

— Am întrebat și eu, spuse el. Se așeză pe unul dintre paturi. E destul de confortabil – mai bun decât paturile noastre de campanie.

Sophie ridică din umeri.

În fanteziile lui, Sophie s-ar așeza acum lângă el, pe pat. Într-una din variante, ea l-ar împinge pe spate, prefăcându-se că se luptă cu el, dar ar ajunge să se sărute, într-o altă versiune, ea l-ar lua de mână și i-ar spune cât de mult însemna prietenia lor pentru ea, apoi l-ar săruta. Dar acum, în viața reală, Sophie nu era nici jucăușă, nici sentimentală. Se întoarse cu spatele la el și își aruncă privirea prin mansardă, cu o expresie de dezgust, iar el își dădu seama că nu se gândea deloc la săruturi. Sophie cânta încetișor:

— „Visez la un Crăciun de rahat”⁷.

— Baia este jos, în spatele scenei. Nu are cadă, dar dușul merge bine.

— Ce lux! Sophie se ridică de pe pat și coborî scara, cântând în continuare adaptarea ei obscenă a clasicului cântec de Crăciun al lui Bing Crosby.

„Ei bine, își zise Craig în sinea lui, n-am ajuns decât de câteva ore și am la dispoziție cinci zile întregi să o cuceresc.” O urmă la parter. Mai avea un lucru care să o intereseze.

— Mai am ceva să-ți arăt.

O conduse afară. Ajunseră într-o curte mare, pătrată, cu câte o clădire pe fiecare dintre cele patru lături: casa mare, casa de oaspeți, hambarul din care tocmai ieșiseră și garajul pentru trei mașini. Craig o conduse pe Sophie pe lângă casă, la ușa principală, evitând bucătăria ca să nu cumva să li se dea ceva de făcut. Când intrară, Craig observă că în părul negru strălucitor al lui Sophie erau fulgi de zăpadă. Se opri și se uită fix la ea, încremenit.

— Ce e? întrebă ea.

Zăpada din părul tău, spuse el. Arată foarte frumos.

Sophie își scutură capul, iar fulgii dispărură.

— Ești ciudat, spuse ea.

⁷ *I'm dreaming of a white Christmas* (în orig.) – joc de cuvinte de la *I'm Dreaming of a White Christmas* („Visez la un Crăciun alb”).

„Bine, îşi zise el, deci nu-ţi plac complimentele.” O conduse la etaj. În partea veche a casei, erau trei dormitoare mici şi o baie de modă veche. Apartamentul bunicului se afla în anexa nouă. Craig bătu ușor la ușă, în caz că bunicul se afla acolo. Nu-i răspunse nimeni, așa că intră.

Trecu repede prin dormitor, pe lângă patul mare dublu, pentru a ajunge în garderobă. Deschise uşa unui dulap şi împinse la o parte un rând de costume, cu dungulițe, din tweed sau cu pătrățele, majoritatea gri sau albastre. Se lăsă în genunchi, întinse mâna şi împinse peretele alb din fundul dulapului. Un panou pătrat, cu latura de vreo 65 de centimetri, se deschise din balamale. Craig se târî prin orificiul creat.

Sophie îl urmă.

Craig întinse mâna în urmă, închise uşa dulapului, iar apoi şi panoul din perete. Bâjbâind prin întuneric, găsi un întrerupător şi aprinse singurul bec din încăperea, care atârna, fără abajur, de una din bârnele acoperişului.

Erau într-un pod, în care văzură o canapea mare şi veche, cu câlţii ieşiți prin găurile tapițeriei. Lângă ea, pe podea, se afla un teanc de albume de fotografii mucegăite. Mai zăriră şi câteva cutii de carton şi lăzi de ceai, în care, descoperise Craig în vizitele lui anterioare, se aflau carnete de note, romane de Enid Blyton, pe care era menționat, cu scris de copil: „Această carte aparține Mirandei Oxenford, în vârstă de nouă ani şi jumătate”, şi o colecție de scrumiere, castronaşe şi vase urâte, care trebuie să fi fost ori cadouri nedorite, ori lucruri cumpărate într-un moment neinspirat. Sophie îşi trecu degetele pe corzile unei chitare vechi: era dezacordată.

— Poți să fumezi aici, spuse Craig.

Pachetele de țigări de mărci uitate acum – Woodbines, Players, Senior Service – îl făceau să creadă că acesta era locul unde mama să îşi începuse dependența de țigări. Pe

podea, se mai vedeau și ambalaje de batoane de ciocolată; poate că dolofana mătușă Miranda era răspunzătoare de prezența lor. De asemenea, presupunea că unchiul Kit era cel care adunase colecția de reviste cu titluri precum: *Men Only*⁸, *Panty Play*⁹ și *Barely Legal*¹⁰.

Craig spera ca Sophie să nu observe revistele, dar acestea îi atraseră atenția imediat. Ridică una de pe podea.

— Mamă, fii atent, pornografie! spuse ea, brusc mai plină de viață decât fusese toată dimineața.

Se așează pe canapea și începu s-o frunzărească.

Craig se uită în altă parte. El citise toate acele reviste, deși era pregătit să nege acest lucru. Pornografia era un domeniu exclusiv al băieților și foarte intim. Dar Sophie citea *Hustler* chiar în fața lui, cercetând paginile ca și cum ar fi trebuit să dea un examen din ele.

— Când casa era încă o fermă, aici era lăptăria. Bunicul a transformat lăptăria în bucătărie, dar acoperișul era prea înalt, așa că a pus un tavan și a folosit podul acesta ca spațiu de depozitare, spuse el ca să-i distragă atenția.

Sophie nici măcar nu ridică ochii din revistă.

— Absolut toate femeile din revista aceasta sunt depilate inghinal! spuse ea, făcându-l să se simtă și mai jenat. Ce ciudat!

— De aici se poate vedea în bucătărie, insistă el. Uite aici, pe unde intră coșul de la mașina de gătit. Se așează pe burtă și privi prin deschizătura generoasă dintre scânduri și tubul de metal. Putea să vadă toată bucătăria: ușa holului de la capătul cel mai îndepărtat al încăperii, masa lungă de pin finisat, dulapurile aflate de ambele părți, ușile laterale care făceau legătura cu sufrageria și spălătoria, zona de lucru de la capătul apropiat al camerei și cele două uși aflate în părțile sale, una care ducea la o cămară mare, iar

⁸ Numai pentru bărbați

⁹ Joacă în chiloței

¹⁰ La limita legalității

cealaltă la antreul care făcea legătura cu ușa laterală a casei. Sora lui Craig, Caroline, își hrănea hamsterii, Miranda turna vin în pahare, Ned citea *Guardian*, Lori fierbea un somon întreg într-un vas lung, special pentru pește.

— Cred că mătușa Miranda o să se îmbete, spuse Craig.

Această remarcă îi trezi interesul lui Sophie. Lăsă revista din mână și se așeză lângă Craig să se uite și ea.

— Ei nu pot să ne vadă? întrebă ea în șoaptă.

Craig o studia în timp ce ea se uita prin deschizătura dintre scânduri. Părul îi era dat pe după urechi. Pielea de pe obrazii ei părea ireal de fină.

— Să te uiți data viitoare când te afli în bucătărie, spuse el. O să vezi că e un bec în tavan chiar în spatele deschizăturii, ceea ce face să fie greu să distingi ceva, chiar dacă știi că e acolo.

— Deci nimeni nu știe că ești aici?

— Ei bine, toată lumea știe că e un pod aici. Și fii atentă la Nellie! O să se uite în sus și o să-și ridice capul, atentă, imediat ce te miști. Ea știe că ești aici – iar oricine e atent la ea poate să-și dea seama.

— Totuși, e destul de marfă. Uită-te la tata! Se preface că citește ziarul, dar se tot uită la Miranda. Căh! Se rostogoli astfel încât să stea pe o parte, își sprijini capul în cot și pescui un pachet de țigări din buzunarul de la jeansi. Vrei și tu una?

Craig dădu din cap, în semn de refuz.

— Nu poți să fumezi dacă vrei să faci carieră în fotbal.

— Cum să vrei să faci carieră în fotbal? E doar un joc!

— Sporturile sunt mult mai distractive dacă te pricepi.

— Da, ai dreptate. Suflă un norișor de fum. El îi admira buzele. Probabil că de-aceea nu-mi plac sporturile. Sunt foarte nepricepută.

Craig își dădu seama că străpunsese un fel de barieră, în sfârșit, Sophie vorbea cu el, și spunea lucruri foarte inteligente.

— La ce te pricepi? întrebă el.

— Nu la prea multe lucruri.

Craig ezită, după care rosti dintr-o suflare:

— Odată, la o petrecere, o fată mi-a zis că mă pricep la sărutat. Își țin răsuflarea. Simțea nevoia să spargă cumva gheața – dar oare era prea devreme?

— Da? Părea interesată, dar într-un mod academic. Și cum faci?

— Aș putea să-ți arăt.

Pe fața ei, se întipări o expresie de panică.

— În nici un caz! Ridică palma, ca și cum ar fi încercat să-l țină departe de ea, deși el nu schițase nici o mișcare.

Craig își dădu seama că se grăbise. Îi venea să-și tragă singur o palmă.

— Nu-ți face griji, spuse el zâmbind pentru a-și ascunde dezamăgirea. N-o să fac nimic din ce nu vrei și tu, îți promit.

— Chestia este că eu am un prieten.

— A, înțeleg.

— Da, dar să nu spui nimănui.

— Și cum e?

— Prietenul meu? E student. Privi în altă parte, chinându-se să vadă dincolo de fumul de țigară.

— La Universitatea din Glasgow?

— Da. Are 19 ani. I-am spus că am 17 ani.

Craig nu știa sigur dacă s-o creadă sau nu.

— La ce facultate e?

— Cui îi pasă? La ceva plictisitor. Cred că la Drept.

Craig se uită din nou prin deschizătura din podea. Lori presăra pătrunjel tocat peste un castron cu cartofi aburinzi. Brusc, i se făcu foame.

— Masa e gata, spuse el. Hai să-ți arăt cealaltă ieșire!

Se duse către capătul podului și deschise o ușă mare. Dincolo de ea nu era decât o margine îngustă, care se afla la cinci metri deasupra solului. Deasupra ușii, în exteriorul

clădirii, era un scripete: așa fuseseră aduse în pod canapeaua și lăzile de ceai.

— Nu pot să sar de aici, spuse Sophie.

— Nici nu-i nevoie. Craig mătură zăpada de pe margine cu mâinile, apoi merse pe pervazul îngust până la capăt și păși pe acoperișul înclinat al antreului. E ușor.

Ușor nervoasă, Sophie îl urmă. Când ajunse la marginea pervazului, Craig îi dădu mâna. Sophie îi acceptă gestul și-l strânse mai tare decât era nevoie. El o ajută să coboare pe acoperișul înclinat.

El urcă din nou pe pervaz pentru a închide ușa mare și apoi se întoarse lângă Sophie. Coborâră cu prudență pe acoperișul alunecos. Craig se așeză pe burtă și se lăsă să alunece ușor peste marginea acoperișului, iar apoi sări pe pământ.

Era rândul lui Sophie. Când se ținea de acoperiș, cu picioarele atârând în aer, Craig își ridică ambele mâini, o luă de talie și o coborî pe pământ. Era ușoară.

— Mersi, spuse ea.

Pe fața ei, era întipărită o expresie triumfătoare, ca și cum ar fi reușit să iasă cu bine dintr-o încercare grea.

„Nu a fost atât de greu, se gândea Craig în timp ce intrau în casă pentru a lua prânzul. Poate că nu are atâta încredere în ea pe cât vrea să dea de înțeles.”

3 P.M.

Kremlinul arăta drăguț. Garguiele, dantelăria de piatră, pervazurile și cadrele ușilor fuseseră acoperite cu un strat de zăpadă a cărei culoare scotea în evidență ornamentele victoriene. Toni își parcă mașina și intră. În clădire era liniște. Majoritatea angajaților plecaseră acasă, de frică să nu rămână înzăpeziți – nu că le-ar fi trebuit multe motive să plece mai devreme de la serviciu în Ajunul Crăciunului.

Se simțea rănită și sensibilă la orice. Tocmai avusese un accident emoțional. Dar trebuia să alunge cu fermitate din minte orice gând legat de viața sentimentală. Mai târziu poate, când va sta singură în pat, va putea medita asupra lucrurilor pe care le făcuse și le spusese Stanley; dar acum avea treabă.

Înregistrase un succes extraordinar – de aceea o îmbrățișase Stanley –, dar, în același timp, un sentiment de îngrijorare nu-i dădea pace. Auzea mereu în creier cuvintele lui Stanley: „Dacă mai pierdem un iepure, intrăm din nou în bucluc. Era adevărat. Un alt incident asemănător ar fi reînviat subiectul, însă ar fi fost de zece ori mai rău. Nici un specialist în relații cu publicul din lume n-ar mai putea controla reacțiile. „Nu vor mai fi incidente de securitate la laborator, îi spusese ea. O să am eu grijă de asta.” Acum trebuia să-și pună cuvintele în practică.

Intră în biroul său. Singura amenințare pe care și-o putea imagina era din partea activiștilor pentru drepturile animalelor. Moartea lui Michael Ross i-ar putea inspira și pe alții să „elibereze” animale de laborator. Pe de altă parte, era posibil ca Michael să fi lucrat cu activiști care să fi avut un alt plan. Era posibil chiar să le fi dat informații secrete care să-i poată ajuta să treacă de sistemul de securitate de la Kremlin.

Formă numărul Poliției din Inverburn și ceru să vorbească urgent cu ofițerul de poliție Frank Hackett, fostul ei iubit.

— Ai scăpat, nu-i așa? spuse el. Norocul diavolului. Ar fi trebuit să vă pună la stâlpul infamiei.

— Am spus adevărul, Frank. Sinceritatea este cea mai bună strategie – știi bine.

— Mie nu mi-ai spus adevărul. Un hamster pe nume Fluffy! M-ai făcut să par un prost.

— Recunosc că a fost o răutate. Dar tu n-ar fi trebuit să-i spui tot lui Carl. Hai să lăsăm toată chestiunea baltă!

— Ce vrei?

— Crezi că a mai fost implicat și altcineva decât Michael Ross în furtul iepurelui?

— N-am idee.

— Ți-am dat agenda lui. Presupun că ai verificat cine era trecut acolo. Ce zici de membrii asociației Animalele Sunt Libere, de exemplu – sunt protestatari pașnici sau ar putea întreprinde ceva mai periculos?

— Ancheta mea este încă în desfășurare.

— Hai, Frank, nu vreau decât să mă ghidezi un pic. Cât de îngrijorată ar trebui să fiu în ceea ce privește posibilitatea unui nou incident?

— Mă tem că nu te pot ajuta.

— Frank, noi ne-am iubit odată. Am fost parteneri opt ani. Chiar trebuie să rămână lucrurile așa între noi?

— Te folosești de relația noastră din trecut pentru a mă convinge să-ți dau informații secrete?

— Nu. La naiba cu informațiile! Pot să le obțin și din altă parte. Pur și simplu nu vreau să fiu tratată ca un dușman de o persoană pe care am iubit-o. E vreo lege care să ne interzică să ne purtăm frumos unul cu celălalt?

Se auzi un păcănit, iar apoi tonul. Închisese.

Toni oftă. Oare se va mai purta vreodată normal cu ea? Își dorea ca el să-și găsească o altă iubită, poate așa s-ar mai calma.

Formă numărul lui Odette Cressy, prietena ei de la Scotland Yard.

— Te-am văzut la știri, spuse Odette.

— Și cum arătam?

— Autoritară. Odette chicoti. Ca și cum nu te-ai duce *niciodată* într-un club purtând o rochie transparentă. Dar eu știu că nu e așa.

— Dar să nu spui nimănui adevărul.

— Oricum, incidentul tău cu Madoba-2 nu are nici o legătură cu... zona mea de interes.

Se referea la terorism.

— E bine, zise Toni. Dar spune-mi ceva – dacă e să vorbim pur teoretic.

— Bineînțeles.

— Teroriștii ar putea obține relativ ușor mostre dintr-un virus precum Ebola ducându-se la vreun spital din Africa Centrală, unde forțe de securitate înseamnă vreun polițist de 19 ani care stă plictisit în hol și fumează. Și atunci de ce ar încerca să îndeplinească o sarcină atât de dificilă cum e jefuirea unui laborator de înaltă siguranță?

— Din două motive. În primul rând, pur și simplu nu știu cât de ușor se poate obține Ebola din Africa. În al doilea rând, Madoba-2 nu e același lucru cu Ebola. E mai rău.

Toni își aminti ce-i spusese Stanley și se cutremură.

— Rată de supraviețuire zero.

— Exact.

— Dar ce zici de Animalele Sunt Libere? I-ai verificat?

— Bineînțeles. Sunt inofensivi. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ar fi să blocheze un drum.

— Asta este o veste extraordinară. Vreau să mă asigur că nu o să se întâmple vreun alt incident.

— Din punctul meu de vedere, este destul de improbabil.

— Mersi, Odette. Ești o prietenă adevărată, iar asta e un lucru rar.

— Pari cam tristă.

— Da, fostul meu prieten se poartă urât.

— Și asta-i tot? Ești obișnuită cu asta. S-a întâmplat ceva cu profesorul?

Toni nu reușea niciodată s-o păcălească pe Odette, nici măcar la telefon.

— Mi-a spus că familia sa este cel mai important lucru din lume pentru el și că nu ar face nimic care să-i supere.

— Ticălosul!

— Când o să găsești un bărbat care nu e ticălos, să-l întrebi dacă nu cumva are un frate.

— Ce faci de Crăciun?

— Mă duc la un spa. Masaj, tratamente faciale, manichiură, plimbări lungi...

— Singură?

Toni zâmbi.

— E drăguț din partea ta că-ți faci griji pentru mine, dar nu sunt chiar atât de patetică.

— Cu cine te duci?

— Un grup întreg. Bonnie Grant, o veche prietenă – am fost la universitate împreună, singurele două fete de la facultatea de inginerie. A divorțat de curând. Charles și Damien, pe ei îi știi, și două cupluri pe care nu le cunoști.

— Băieții homosexuali o să te înveselească.

— Ai dreptate. Când Charlie și Damien se dezlănțuiau, o puteau face pe Toni să râdă cu lacrimi. Dar tu ce faci de Crăciun?

— Nu sunt sigură. Știi bine că nu-mi place să planific nimic.

— Ei bine, bucură-te de spontaneitate!

— Crăciun fericit!

Cele două prietene închiseră telefonul, iar Toni îl chemă pe Steve Tremlett, supraveghetorul gardienilor.

Toni riscase cu Steve. Acesta fusese prieten cu Ronnie Sutherland, fostul șef de securitate care conspirase cu Kit Oxenford. Nu existase nici o dovadă că Steve știuse despre

fraudă, dar Toni se temuse că putea s-o urască fiindcă îi concediasse prietenul. Se hotărâse să-i acorde prezumția de nevinovăție și îl făcuse supraveghetor, iar el îi răsplătise încrederea prin loialitate și eficiență.

Sosi în mai puțin de un minut. Era un bărbat mic, ordonat, de 35 de ani, cu început de chelie, care-și tundea părul blond extrem de scurt, așa cum era la modă. Adusese un dosar de carton. Toni îi făcu semn către un scaun, iar el se așeză.

— Poliția este de părere că Michael Ross nu mai lucra cu nimeni altcineva, spuse ea.

— Știam că era un singuratic.

— Oricum, trebuie să punem totul cât mai bine la punct în seara aceasta.

— Nici o problemă.

— Hai să fim foarte siguri de ce facem! Ai registrul cu turele aici?

Steve îi dădu o foaie de hârtie. În mod normal, peste noapte, în weekend și de sărbători, erau de serviciu trei agenți de pază. Unul stătea în ghereta de la poartă, altul la recepție, iar cel de-al treilea în camera de control, privind monitoarele. În cazul în care trebuiau să se deplaseze de la posturile lor, aceștia aveau telefoane din rețeaua internă. O dată la o oră, gardianul de la recepție făcea turul clădirii principale, iar cel de la poartă inspecta exteriorul. La început, lui Toni i se păruse că trei erau insuficienți pentru o clădire cu un nivel așa de mare de securitate, dar adevăratul sistem de securitate era reprezentat de tehnologia sofisticată, iar oamenii nu erau decât simple completări. Cu toate acestea, pe parcursul concediului de Crăciun, Toni dublase numărul de gardieni, astfel încât urmau să fie câte doi oameni la fiecare dintre aceste trei posturi, ca să poată patrula la fiecare jumătate de oră.

— Văd că ești de serviciu în seara aceasta.

— Am nevoie de banii de pe orele suplimentare.

— În regulă.

Agenții de pază lucrau, de obicei, în ture de douăsprezece ore și nu era foarte ieșit din comun să lucreze 24, când nu aveau suficient personal sau, ca în seara aceasta, când se ivea vreo urgență.

— Dă-mi să verific lista cu telefoanele de urgență!

Steve îi întinse o foaie prinsă în folie. Acolo erau trecuți

Agenții pe care trebuia să-i sune în caz de incendiu, inundație, pană de curent, cădere a rețelei de calculatoare, deranjamente telefonice și alte probleme.

— Vreau să suni la fiecare dintre aceste numere în ora următoare și să-i întrebi dacă are să fie cineva care să răspundă la numărul respectiv în perioada Crăciunului, spuse Toni.

— Foarte bine.

Toni îi dădu înapoi hârtia.

— Nu ezita să suni la Poliția din Inverburn dacă ai chiar și cel mai mic motiv de îngrijorare.

Steve dădu aprobator din cap.

Din întâmplare, cumnatul meu Jack este de serviciu la poliție în seara aceasta. Nevastă-mea a dus copiii la el acasă pe perioada Crăciunului.

— Știi câți oameni vor fi de serviciu la sediul poliției?

— În schimbul de noapte? Un inspector, doi sergenți și șase comisari. Și va fi un ofițer care poate fi sunat la orice oră.

Era o echipă mică, dar nu avea prea multe de făcut după ce se închideau restaurantele, iar bețivii se duceau acasă.

— N-ai cumva idee cine este ofițerul de poliție responsabil în seara aceasta?

— Ba da. E Frank al tău.

Toni nu făcu nici un comentariu.

— O să am telefonul mobil cu mine tot timpul și nu cred că o să ajung în nici o zonă fără acoperire. Vreau să mă suni dacă se întâmplă ceva neobișnuit, indiferent de oră, da?

— Bineînțeles.

— Nu mă deranjează să mă trezești în toiul nopții.

Urma să doarmă singură, dar nu îi spuse acest lucru lui Steve, care poate ar fi considerat că era o destăinuire stânenitoare.

— Înțeleg, spuse el, și poate chiar înțelegea.

— Asta e tot. O să plec în câteva minute. Se uită la ceas; era aproape patru. Crăciun fericit!

— Și ție la fel!

Steve plecă. Afară, amurgul își făcea ușor simțită prezența, iar Toni își putu vedea chipul reflectat în fereastră. Arăta tristă și istovită. Închise calculatorul și își încuie dulapul cu dosare.

Era timpul să plece. Trebuia să se întoarcă acasă pentru a se schimba, apoi să conducă mașina până la spa, cale de optzeci de kilometri. Cu cât pornea mai repede, cu atât mai bine: prognoza meteo anunța că vremea nu avea să se înrăutățească, dar totul era posibil.

Îi venea greu să părăsească Kremlinul. Siguranța lui era responsabilitatea ei. Luase toate măsurile de precauție care-i veniseră în minte, dar nu-i plăcea deloc să predea această responsabilitate.

Făcu un efort să se ridice în picioare. Slujba ei era de administrator al bazei materiale, nu de agent de pază. Dacă făcuse tot posibilul pentru a asigura siguranța acestui loc, putea să plece. Dacă nu, era incompetentă și trebuia să-și dea demisia.

În plus, știa care era adevăratul motiv pentru care ar fi vrut să rămână. Dacă mintea nu-i era ținută ocupată cu munca, gândul îi zbura la Stanley.

Își puse poșeta pe umăr și părăsi clădirea.

Afară, ninge tot mai tare.

4 P.M.

Kit era furios din cauza aranjamentelor pentru dormit.

Stătea în living cu tatăl lui, cu nepotul său, Tom, cu cumnatul său, Hugo, și cu logodnicul Mirandei, Ned. Mama Marta îi privea de la înălțimea portretului ei de pe perete. Lui Kit i se păruse mereu că avea o expresie de nerăbdare în acest tablou, ca și cum abia aștepta să-și dea jos rochia de bal, să-și pună un șorț și să înceapă să pregătească lasagna.

Femeile din familie pregăteau cina de Crăciun pentru a doua zi, iar copiii mai mari erau în hambar. Bărbații urmăreau un film la televizor. Personajul principal, interpretat de John Wayne, era un bătaș cu vederi înguste care semăna un pic cu Harry Mac, după părerea lui Kit. Îi venea greu să urmărească intriga. Era prea tensionat.

Îi spusese *special* Mirandei că avea nevoie să stea în casa de oaspeți. Se implicase atât de mult să facă toată familia să se reunească de Crăciun, încât mai că nu se așezase în genunchi să-l roage să vină. Dar, după ce el fusese de acord cu rugămintea ei, Miranda nu reușise să îndeplinească singura condiție pe care o pusese. Tipic pentru o femeie.

Bătrânul nu era sentimental totuși. Era la fel de blând ca un polițist din Glasgow într-o sâmbătă seara. Era evident că, încurajat de Olga, nu luase în seamă ce spusese Miranda. Kit se gândi că surorile sale ar fi trebuit să se numească Goneril și Regan, după fiicele crude ale regelui Lear.

Kit trebuia să plece de la Steepfall în seara aceea și să se întoarcă a doua zi dimineață fără să știe cineva că a lipsit. Dacă ar fi dormit în casa de oaspeți, ar fi fost mai ușor. Ar fi putut să mintă că se duce la culcare, să stingă toate

luminile și să plece în liniște. Deja își mutase mașina în garajul din partea din față a curții, departe de casă, astfel încât să nu audă nimeni motorul. S-ar fi întors până la ora când s-ar aștepta să se scoale cei ai casei, s-ar fi strecurat în liniște în căsuță, apoi s-ar fi dus la culcare, total inocent.

Acum, avea să fie mult mai dificil. Camera sa se afla în partea veche a casei, unde totul scârțâia, lângă Olga și Hugo. Va trebui să aștepte până se vor fi dus toți la culcare. Când se va face liniște în casă, va trebui să iasă din camera sa, să meargă în vârful degetelor până jos și să iasă din casă în liniște deplină. Dacă exact atunci cineva deschidea vreo ușă – Olga, de exemplu, care să traverseze holul pentru a merge la baie –, ce ar fi spus?

„Mă duc să iau niște aer curat.” La miezul nopții, în zăpadă? Și ce avea să facă dimineața? Era aproape sigur că îl va vedea cineva când se va întoarce. Va trebui să spună că fusese la o plimbare pe jos sau cu mașina. Iar apoi, mai târziu, când poliția va pune întrebări, oare își va aminti cineva de plimbarea lui de dimineață, atât de atipică pentru el?

Încercă să-și alunge această grijă din minte. Avea o problemă mai urgentă. Trebuia să fure cardul smart pe care-l folosea tatăl său pentru a intra în BSL4.

Putea să fi cumpărat oricâte carduri din acestea de la o firmă de echipamente de securitate, dar cardurile smart aveau un cod introdus de la producător care asigura utilizatorul de faptul că va funcționa numai într-un singur loc. Cardurile pe care le-ar fi putut cumpăra aveau coduri care nu se potriveau la Kremlin.

Nigel Buchanan îi pusese o groază de întrebări legate de furtul cardului.

- Unde îl ține tatăl tău?
- De obicei, în buzunarul de la sacou.
- Și dacă nu e acolo?
- În portofel sau în servietă, presupun.

— Cum poți să-l iei fără să fii văzut?

— E o casă mare. O să îl iau când face baie sau iese la plimbare.

— Nu va observa că lipsește?

— Nu până când o să aibă nevoie de el, ceea ce nu se va întâmpla până vineri, cel mai devreme. Va trebui să-l pun la loc până atunci.

— Poți să fi sigur?

În acel moment, fuseseră întrerupți de Elton, care spusese, cu accentul lui sudic de londonez:

— Drăcia naibii, Nigel! Noi contăm pe Kit să ne ajute să intrăm într-un laborator de înaltă securitate foarte bine păzit. Am încurcat-o dacă nu e în stare nici măcar să șterpească ceva de la afurisitul de taică-său.

Cardul lui Stanley avea codul de care aveau nevoie, dar cipul din el conținea informații despre amprenta lui, nu a lui Kit. Cu toate acestea, Kit se gândise cum să rezolve această problemă.

Filmul se apropia de punctul culminant. John Wayne se pregătea să împuște niște oameni. Era un moment bun pentru Kit să facă o mișcare.

Se ridică, mormăi ceva despre dus la baie și ieși. Din hol, aruncă o privire în bucătărie. Olga băga umplutura într-un curcan uriaș, în timp ce Miranda curăța niște varză de Bruxelles. Pe un perete, erau două uși: una către spălătorie, iar cealaltă către sufragerie. Pe când Kit stătea și se uita, Lori ieși din spălătorie cu o față de masă împăturită în brațe și o duse în sufragerie..

Kit intră în biroul tatălui său și închise ușa.

După cum îi spusese și lui Nigel, cel mai probabil cardul se află într-unul din buzunarele hainei de la costum a lui Stanley. Se așteptase să găsească haina fie agățată în cuierul din spatele ușii, fie pe spătarul scaunului de la birou, dar văzu imediat că nu era în încăpere.

Dacă tot era acolo, se hotărî să verifice și alte variante.

Era riscant – putea să intre oricine. Oare ce ar spune? Dar trebuia să riște. Alternativa arăta cam așa: jaf nu, 300 000 de lire nu, bilet către Lucca nu – și, cel mai rău, să rămână cu datoria la Harry neplătită. Își aminti ce-i făcuse Daisy în dimineața aceea și se cutremură.

Geanta bătrânului era pe podea, lângă birou. Kit scotoci rapid prin ea. Înăuntru, se aflau un dosar cu grafice împrăștiate, care nu aveau nici un înțeles pentru Kit; numărul curent din Times, cu rebusul făcut pe jumătate; jumătate dintr-un baton de ciocolată și carnetelul cu coperte din piele în care tatăl său își nota listele cu lucrurile pe care trebuia să le facă. Kit observase mai demult că oamenii bătrâni făceau mereu liste. De ce erau atât de îngroziți că ar putea uita ceva?

Biroul era ordonat, iar Kit nu zări cardul sau orice alt obiect în care s-ar fi putut afla acesta, ci numai un teanc mic de dosare, un suport de creioane și o carte care se numea *Al șaptelea raport al Comitetului Internațional pentru Taxonomia Virusurilor*.

Kit începu să deschidă sertarele. Începuse să respire foarte repede și își simți pulsul accelerându-se. Dar, dacă era prins, ce ar face – ar chema poliția? Își spuse că nu avea nimic de pierdut și continuă, dar mâinile îi tremurau.

Tatăl său folosea acest birou de treizeci de ani și era uluitor câte obiecte nefolositoare strânsese în acest timp: brelocuri-suvenir, stilouri, un calculator demodat, obiecte de papetărie cu prefixe telefonice care acum nu mai erau valabile, sticlute de cerneală, manuale pentru programe ieșite din uz – oare cât timp trecuse de când lumea nu mai folosea programul Planperfect? Dar cardul smart nu era nicăieri.

Kit ieși din încăpere. Nimeni nu-l văzuse intrând și nimeni nu-l văzu la ieșire.

Urcă scările în liniște. Tatăl său nu era un om dezordonat și rar se întâmpla să piardă câte ceva: nu și-ar fi lăsat

portofelul din neatenție undeva la întâmplare, de exemplu în dulapul pentru cizme. Singura variantă posibilă era dormitorul.

Kit intră și închise ușa.

Prezența mamei sale dispărea treptat. Data trecută când intrase aici, lucrurile ei erau încă împrăștiate peste tot: o mapă de scrisori din piele, un set de perii din argint care-i aparținuse mamei ei, o fotografie a lui Stanley într-o ramă veche. Acestea dispăruseră. Dar perdelele și tapițeria erau aceleași, făcute dintr-un material mai deosebit, albastru cu alb, tipic pentru gusturile spectaculoase ale mamei sale.

De fiecare parte a patului, se aflau două comode victoriene din mahon masiv, folosite pe post de noptiere. Tatăl său dormise întotdeauna pe partea dreaptă a patului mare dublu. Kit deschise sertarele de pe această parte. Găsi o lanternă, probabil pentru pene de electricitate, și un volum din Proust, probabil pentru insomnii. Verifică sertarele de pe partea mamei sale, dar acestea erau goale.

Apartamentul era împărțit în trei camere: mai întâi dormitorul, pe urmă garderoba, apoi baia. Kit intră în garderobă, o cameră pătrată cu dulapuri, unele vopsite în alb, iar altele cu oglinzi pe uși. Afară, se lăsa întunericul, dar putea să vadă suficient de bine pentru ce avea el nevoie să facă, așa că nu aprinse luminile.

Deschise ușa dulapului unde tatăl tău își ținea costumele. Acolo, pe un umerăș, se afla jacheta costumului pe care Stanley îl purta astăzi. Kit întinse mâna până la buzunarul de la piept și scoase un portofel mare și uzat, de piele. Înăuntru, se aflau un teanc mic de bancnote și un rând de carduri din plastic. Unul dintre ele era cardul smart pentru Kremlin.

— Bingo, spuse Kit încet.

Ușa dormitorului se deschise.

Kit nu închisese ușa garderobei și putu să o vadă prin cadrul ei pe sora sa, Miranda, intrând în dormitor cu un coș

de rufe portocaliu, de plastic.

Kit era în raza ei vizuală, stând lângă ușa deschisă a dulapului pentru costume, dar, din cauza luminii difuze a amurgului, femeia nu-l zări imediat, iar el se ascunse repede în spatele ușii garderobei. Dacă se uita pe după marginea ușii, Kit putea vedea imaginea Mirandei reflectată în oglinda mare de pe peretele dormitorului.

Miranda aprinse lumina și începu să ia lenjeria de pe pat. Se părea că ea și Olga preluaseră unele dintre sarcinile lui Lori. Kit decise că trebuia pur și simplu să aștepte.

Kit avu un moment de dezgust față de el însuși. Iată-l acționând ca un intrus în casa familiei sale. Fură de la propriul tată și se ascundea de sora sa. Cum se ajunsese aici?

Știa răspunsul. Tatăl său îl dezamăgise. Exact când avusese nevoie de ajutor, Stanley îl refuzase. Aceasta era cauza.

Ei bine, avea să lase toate astea în urmă. Nici măcar nu le va spune unde se duce. O să-și construiască o viață nouă, într-o altă țară. Se va cufunda în rutina specifică vieții unui orașel, în Lucca, va mânca paste cu roșii, va bea vin de Toscana, iar seara va juca pinnacle pe mize mici. Va fi ca o siluetă de fundal într-un tablou mare, trecătorul care nu se uită la martirul muribund. Va fi mulțumit.

Miranda începu să pună cearșafuri curate pe pat și, în momentul acela, Hugo intră în cameră.

Se schimbase într-un pulover roșu și niște pantaloni verzi de catifea reiată. Arăta ca un spiriduș. Închise ușa în urma sa. Kit se încruntă. Hugo avea secrete de discutat cu sora soției lui?

— Ce vrei, Hugo? întrebă Miranda.

Tonul ei era precaut. Hugo îi adresă un rânjet conspirativ, dar nu spuse decât:

— Mă gândeam să-ți dau o mână de ajutor.

Se duse de cealaltă parte a patului și începu să bage

cearșaful sub saltea.

Kit stătea în spatele ușii de la garderobă cu portofelul tatălui său într-o mână și un card smart de la Kremlin în cealaltă, dar nu se putea mișca fără a risca să fie prins.

Miranda aruncă o față de pernă curată de cealaltă parte a patului.

— Poftim, spuse ea.

Hugo îndesă perna în ea. Aranjară împreună cuvertura.

— Mă simt de parcă nu te-am mai văzut de-o veșnicie, spuse Hugo. Mi-e dor de tine.

— Nu spune prostii, zise Miranda detașată.

Kit era nedumerit, dar fascinat. Ce se întâmpla aici? Miranda netezi cuvertura. Hugo veni la capătul patului. Miranda ridică în brațe coșul pe care-l ținea în fața ei, ca un scut. Hugo schiță un rânjel răutăcios și spuse:

— Ce-ai zice de un sărut, de dragul vremurilor de altădată? Kit era înmărmurit. Despre ce vremuri trecute vorbea

Hugo? Era căsătorit cu Olga de aproape douăzeci de ani. O sărutase pe Miranda când aceasta avea 14 ani?

— Încetează chiar acum, zise Miranda pe un ton ferm. Hugo își puse mâinile pe coș și împinse. Partea din spate a picioarelor Mirandei ajunse la marginea patului. Fără să vrea, Miranda se așeză. Dădu drumul coșului și își folosi mâinile pentru a-și recăpăta echilibrul. Hugo zvârli coșul într-o parte, se aplecă deasupra ei și o împinse pe spate, îngenunchind pe pat, cu picioarele de-o parte și de cealaltă a corpului ei. Kit era uluit. Ghicise el că Hugo era un fel de Lothario¹¹, din felul curtenitor în care se purta cu femeile atrăgătoare, dar nu și-l imaginase niciodată cu Miranda.

Hugo îi împinse în sus fusta largă, plisată. Miranda avea picioare și șolduri groase. Purta chiloți negri din dantelă și portjartier – iar pentru Kit aceasta fu cea mai uimitoare

¹¹ Personaj din piesa *The Fair Penitent (Dreaptă pedeapsă)* de Nicholas Rowe (n. red.).

revelație de până acum.

— Dă-te jos de pe mine acum, spuse ea.

Kit nu știa ce să facă. Nu era deloc treaba lui, așa că nu prea îi venea să intervină; dar nici nu putea să stea acolo și să privească. Chiar dacă se întorcea cu spatele, nu putea să nu audă ce se întâmpla. Putea să treacă neobservat pe lângă ei, în timp ce se luptau? Nu, camera era prea mică. Își aduse aminte de panoul din spatele dulapului care ducea în pod, dar nu putea deschide dulapul fără a risca să fie văzut. În final, rămase locului ca paralizat, privindu-i mai departe.

— Doar o partidă scurtă, spuse Hugo. N-o să știe nimeni.

Miranda își trase înapoi brațul drept și ținti fața lui Hugo, lovindu-l cu o palmă puternică direct peste obraz. Apoi își ridică repede genunchiul, lovindu-l pe Hugo undeva în zona șlițului. Se răsuși, îl dădu jos de pe ea și sări în picioare.

Hugo rămăsese trântit pe pat.

— M-a durut! protestă el.

— Ce bine! spuse ea. Acum ascultă-mă! Niciodată să nu mai faci așa ceva.

Hugo își trase fermoarul la pantaloni și se ridică în picioare.

— De ce nu? Ce o să faci, o să-i spui lui Ned?

— Ar trebui să-i spun, dar nu am avut curaj până acum. M-am culcat cu tine o dată, când sufeream de singurătate și eram deprimată, dar de-atunci regret că s-a întâmplat.

„Deci asta era”, își zise Kit – Miranda se culcase cu soțul Olgăi. Era șocat. Nu era surprins de comportamentul lui Hugo – să se culce pe ascuns cu sora soției era un aranjament confortabil, care le-ar plăcea multor bărbați.

Dar Miranda avea un simț moral extrem de dezvoltat când venea vorba despre astfel de lucruri. Kit ar fi spus despre ea că nu s-ar fi culcat niciodată cu soțul *nimănui*, cu atât mai puțin al surorii sale. Miranda continuă:

— A fost cel mai rușinos lucru pe care l-am făcut în viața mea și nu vreau ca Ned să afle vreodată ce s-a întâmplat.

— Și atunci, cu ce mă ameninți? Că-i spui Olgăi?

— Ar divorța de tine și n-ar mai vorbi cu mine niciodată. Asta ar distruge toată familia.

„S-ar putea să nu fie chiar atât de rău”, se gândi Kit; dar Miranda își făcea mereu griji în privința liniștii familiale.

— Și tu rămâi într-o poziție vulnerabilă, nu-i așa? spuse Hugo, cu o expresie de încântare. Din moment ce nu putem fi dușmani, de ce nu mă săruți tu frumos și să fim prieteni?

Vocea Mirandei deveni foarte tăioasă.

— Pentru că mă dezguști.

— A, da. Hugo avea un ton resemnat, dar nu rușinat. Urăște-mă atunci, dar eu tot te ador.

Îi adresează cel mai fermecător zâmbet de care era în stare și ieși din cameră șchiopătând ușor.

— Ticălos nenorocit, spuse Miranda în timp ce ușa se trântea.

Kit nu o auzise niciodată vorbind așa.

Miranda luă coșul de rufe de pe covor; apoi, în loc să iasă, așa cum era normal, se întoarse către el. „Probabil că are prosoape curate pentru baie”, își dădu seama Kit. Nu avea timp să se miște. În trei pași, Miranda ajunsese în garderobă și aprinse luminile.

Kit de-abia reuși să bage cardul smart în buzunarul de la pantaloni. O secundă mai târziu, Miranda îl văzu. Din cauza șocului, țipă.

— Kit! Ce faci aici? M-ai speriat! Se albi și adăugă: înseamnă că ai auzit tot.

— Îmi pare rău. Ridică din umeri. Nu am vrut.

Tenul ei își schimbă culoarea, din alb devenind roșu.

— N-o să spui nimănui, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— Vorbesc serios, Kit. Nu trebuie să spui niciodată. Ar fi îngrozitor. Ar putea distruge două căsnicii.

— Știu, știu.

Miranda zări portofelul din mâna lui.

— Ce faci cu portofelul tatei?

Kit ezită, apoi avu un moment de inspirație.

— Aveam nevoie de bani gheață.

Îi arată bancnotele din interior.

— O, Kit! Era tristă, nu mai gândea rațional. De ce cauți tu mereu bani nemunțiți?

Kit se abținu să-și arate indignarea. Miranda îi credea povestea – asta era important. Nu spuse nimic și încercă să pară rușinat. Miranda continuă:

— Olga spune mereu că preferi să furi un șiling decât să câștigi o liră prin muncă cinstită.

— Bine, nu face atâta caz din asta!

— Nu trebuie să șterpelești din portofelul lui tati – e îngrozitor!

— Sunt un pic cam disperat.

— Îți dau eu bani! Lăasă coșul de rufe jos. Fusta pe care o purta avea două buzunare în față. Miranda băgă mâna într-unul și scoase câteva bancnote. Alese două de 50, le netezi și i le dădu lui Kit. Cere-mi mie – eu n-o să te refuz niciodată.

— Mersi, Mandy, spuse el, folosind numele ei din copilărie.

— Dar nu trebuie să furi niciodată de la tati.

— Bine.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimănui despre mine și Hugo.

— Promit, zise el.

5 P.M.

Toni dormea profund de o oră, când fu trezită de zgomotul făcut de ceasul deșteptător.

Descoperi că era întinsă pe pat, complet îmbrăcată. Fusese prea obosită pentru a-și da jos jacheta sau chiar pantofii. Dar somnul o înprospătase. Era obișnuită să nu aibă un program regulat de somn, de când lucra în schimbul de noapte la poliție, putea să adoarmă oriunde și să se trezească instantaneu.

Locuia la parterul unei case victoriene care fusese împărțită în apartamente. Avea un dormitor, un living, o bucătărie mică și o baie. Inverburn era port pentru feriboturi, dar ea nu putea să vadă marea de la fereastră. Nu-i plăcea prea tare casa ei: era locul în care fugise când se despărțise de Frank și nu avea deloc amintiri frumoase legate de acesta. Stătea aici de doi ani, dar tot considera că era doar ceva temporar.

Se ridică din pat. Își dădu jos costumul pe care-l purtase două zile și o noapte și îl aruncă în coșul unde păstra hainele care trebuiau duse la curățătorie. Îmbracă un halat peste lenjeria intimă și se mișcă repede prin apartament, făcându-și bagajele pentru cele cinci zile pe care avea să le petreacă la centrul de sănătate. Își planificase să-și facă bagajele cu o seară înainte și să plece în acea zi la prânz, așa că avea ceva timp de recuperat.

Abia aștepta să ajungă la salonul de înfrumusețare. Era exact lucrul de care avea nevoie. Masajele relaxante aveau să-i alunge suferința; avea să scape de toxine la saună; își va da unghiile cu lac și se va tunde. Dintre toate, cel mai bine era că urma să joace diverse jocuri, să povestească tot felul de întâmplări cu prietenii ei vechi și, astfel, să uite de necazuri.

Mama ei trebuia să fi ajuns acasă la Bella. Aceasta era o femeie inteligentă care-și pierdea mințile. Fostă profesoară de liceu, fusese întotdeauna capabilă să o ajute pe Toni la studiile sale, chiar și când aceasta era în ultimul an la Facultatea de Inginerie. Acum nu mai putea nici să-și dea seama dacă primise restul corect la magazin. Toni o iubea foarte mult și o întrista foarte tare declinul ei.

Bella era un pic cam neatentă. Făcea curat în casă atunci când avea chef, gătea numai când i se făcea foame, iar uneori uita să-și trimită copiii la școală. Soțul ei, Bernie, era frizer, dar nu avea un post stabil din cauza unei boli de plămâni.

— Doctorul mi-a dat concediu pentru alte patru săptămâni, spunea, de obicei, atunci când era întrebat câte ceva. Tu ce mai faci?

Toni spera că mama se va simți bine la Bella. Bella era șleampătă într-un mod inofensiv, iar mama nu dăduse niciodată semne că ar deranja-o acest lucru. Mamei îi plăcuse mereu să viziteze proprietatea consiliului din Glasgow și să mănânce cartofi insuficient prăjiți cu nepoții săi. Dar acum era într-una din primele faze ale senilității. Avea să adopte oare aceeași atitudine filosofică și acum în ceea ce privește modul haotic în care Bella se ocupa de gospodărie? Oare avea Bella să reușească să facă față dezorientării tot mai accentuate a mamei?

Odată, când Toni lăsase să-i scape o remarcă răutăcioasă la adresa Bellei, mama îi răspunsese tăios:

— Ea nu se străduiește la fel de tare ca tine – tocmai de aceea este mai fericită.

Discuțiile cu mama nu mai erau la fel de coerente ca odinioară, dar afirmațiile ei puteau fi dureros de adevărate.

După ce termină de împachetat, Toni își spală părul și făcu o baie care să-i alunge tensiunea acumulată de două zile încoace. Adormi în cadă. Se trezi speriată, dar nu trecuse decât un minut sau două – apa era în continuare

fierbinte. leși din cadă și se șterse energic.

„Am tot ce aveam și acum douăzeci de ani – numai că sunt cu opt centimetri mai jos”, se gândi Toni în timp ce se privea în oglinda mare. Unul dintre aspectele pozitive ale relației ei cu Frank, cel puțin la început, fusese faptul că lui îi plăcea foarte mult cum arăta ea.

„Ai sâni frumoși”, îi spunea el. Ea credea că erau prea mari pentru corpul ei, dar el îi venera. „N-am văzut niciodată o păsărică de culoarea asta, îi spusese odată, în timp ce stătea între picioarele ei. E ca turta dulce.” Se întrebă cât timp va trece până când altcineva avea să se mai minuneze de culoarea părului ei pubian.

Se îmbracă într-o pereche de jeanși de culoarea pielii și un pulover verde-închis. În timp ce-și închidea geamantanul, auzi telefonul sunând. Era sora ei.

— Bună, Bella, spuse Toni. Ce face mama?

— Nu e aici.

— Poftim? Trebuia să o iei la ora 13.00!

— Știu, dar Bernie a luat mașina și eu nu am putut să plec.

— Și nu ai plecat nici la ora asta? Toni aruncă o privire la ceas. Era 17.30. Și-o imagină pe mama la azil, stând pe hol cu haina pe ea și cu pălăria pe cap, cu geamantanul așezat lângă scaun, oră după oră, și o cuprinse dintr-odată un val de supărare. Ce e în capul tău?

— Ideea e că s-a stricat vremea.

— Ninge în toată Scoția, dar nu foarte tare.

— Păi, Bernie nu vrea să mă lase să conduc aproape o sută de kilometri pe întuneric.

— N-ar fi trebuit să conduci pe întuneric dacă ai fi luat-o la ora când ai promis!

— Of, Doamne, ai început să te enervezi. Știam că are să se întâmple așa.

— Nu m-am enervat... Toni se opri câteva secunde. Sora ei o mai păcălise și înainte cu acest truc. În câteva

momente, ar fi discutat despre cum să-și țină Toni mânia în frâu, nu despre Bella care nu s-a ținut de cuvânt. Nu contează ce simt eu, spuse Toni. Dar săraca mama? Nu crezi că se simte dezamăgită?

— Bineînțeles, dar nu pot controla eu vremea.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu am ce să fac.

— Așa că ai de gând să o lași la azil de Crăciun?

— Asta dacă nu o iei tu la tine. Tu stai la mai puțin de douăzeci de kilometri.

— Bella, mi-am făcut rezervare la un spa! Șapte prieteni mă așteaptă să petrecem cinci zile împreună. Am plătit un avans de 400 de lire și abia aștept să mă odihnesc și eu puțin.

— Ești cam egoistă.

— Ia stai puțin. Am luat-o pe mama de Crăciun în ultimii trei ani și tot eu sunt egoistă?

— Tu nu știi cât de greu e să ai trei copii și un soț prea bolnav ca să muncească. Ai o groază de bani și nu trebuie să ai grijă decât de tine.

„Și nu sunt suficient de proastă să mă mărit cu un trântor și să fac și trei copii cu el”, își zise Toni în gând, dar nu rosti nici un cuvânt. Nu avea nici un rost să se certe cu Bella. Stilul ei de viață era o pedeapsă suficientă.

— Deci tu îmi ceri mie să-mi anulez vacanța, să mă duc la azil, să o iau pe mama și să o îngrijesc în perioada Crăciunului.

— Tu decizi, spuse Bella pe un ton de pietate condescendentă. Trebuie să faci ce-ți dictează conștiința.

— Mulțumesc pentru sfat. Mă ajută foarte mult. Conștiința lui Toni îi spunea că trebuia să stea cu mama lor, iar Bella știa acest lucru. Nu o putea lăsa pe mama să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului într-un azil, singură în camera ei, să mănânce curcan fără nici un gust și varză calduță la cantină sau să primească un cadou ieftin

împachetat în hârtie ieftină și țipătoare de la vreun îngrijitor de la azil îmbrăcat în costum de Moș Crăciun. Toni nici măcar nu avu nevoie de timp de gândire.

— Bine, mă duc s-o iau acum.

— Îmi pare rău că a trebuit să te lași rugată, spuse sora ei.

— Du-te naibii, Bella, replică Toni și închise telefonul.

Deprimată, sună la salonul de frumusețe și își anulă rezervarea. Apoi ceru să vorbească cu unul dintre prietenii ei. După câteva minute, Charlie fu cel care veni la telefon. Vorbea cu accentul specific locuitorilor din Lancashire.

— Unde ești? spuse el. Noi toți suntem în jacuzzi – pierzi toată distracția!

— Nu pot să vin, spuse ea tristă și îi explică despre ce era vorba. Charlie era scandalizat.

— Nu este drept față de tine, izbucni el. Ai nevoie de o pauză.

— Știu, dar nu suport să mă gândesc că ea e singură în locul acela când alții sunt cu familiile lor.

— Plus că ai avut ceva probleme la serviciu astăzi.

— Da. E foarte trist, dar cred că Oxenford Medical a ieșit cu bine din această criză – asta în cazul în care nu se mai întâmplă nimic.

— Te-am văzut la televizor.

— Și cum arătam?

— Superb – dar mie mi-a plăcut de șeful tău.

— Și mie, dar are trei copii mari pe care nu vrea să-i supere, așa că am impresia că este o cauză pierdută.

— La naiba, chiar că ai avut o zi proastă.

— Îmi pare rău că v-am lăsat pe toți baltă.

— Nu va fi la fel de distractiv fără tine.

— Trebuie să închid, Charlie, ar fi bine să mă duc s-o iau pe mama cât mai curând posibil. Crăciun fericit!

Puse receptorul în furcă și rămase uitându-se la telefon. Ce viață mizerabilă, spuse ea cu glas tare. Ce viață

nenorocită și mizerabilă!

6 P.M.

Relația lui Craig cu Sophie avansa foarte încet, își petrecuse toată după-amiaza cu ea. O bătuse la tenis de masă și pierduse la biliard. Se pusese de acord în privința muzicii – amândurora le plăceau mai mult formațiile cu chitare decât cele cu tobe și chitară bas. Amândoi citeau literatură horror, deși ei îi plăcea Stephen King, iar el o prefera pe Anne Rice. Craig îi povestise despre căsnicia părinților săi, care era tumultoasă, dar plină de pasiune, iar ea îi povestise despre divorțul dintre Ned și Jennifer, care fusese plin de resentimente.

Dar ea nu îl încuraja deloc. Nu-i atingea brațul ca din întâmplare, sau să-l privească fix în ochi atunci când vorbea cu ea, sau să aducă în discuție subiecte romantice, cum ar fi întâlnirile sau sărutul. În loc de asta, Sophie vorbea despre o lume în care el nu avea loc, o lume a cluburilor de noapte – cum reușea să intre într-un club la numai 14 ani? —, prieteni care se drogau și băieți cu motociclete.

Pe măsură ce se apropia ora cinei, Craig începu să se simtă disperat. Nu voia să petreacă cinci zile alergând după ea de dragul unui singur sărut, la sfârșit. Planul lui era s-o cucerească în prima zi și să-și petreacă vacanța ajungând s-o cunoască cu *adevărat*. În mod clar, Sophie nu vedea lucrurile la fel. Avea nevoie de o scurtătură către inima ei.

Părea să considere că el nu se ridica la standardele cerute de ea pentru o relație romantică. Toată vorbăria aceasta despre alte persoane sugera că el nu era decât un puști, chiar dacă era mai mare decât Sophie cu un an și șapte luni. Trebuia să găsească o modalitate de a-i dovedi faptul că era la fel de matur și de sofisticat ca ea.

Sophie nu ar fi fost prima fată pe care ar săruta-o. Fusese prieten timp de șase săptămâni cu Caroline Stratton, din

clasa a zecea, de la el din școală, și, deși era drăguță, Craig se plictisise. Lindy Riley, sora plinuță a unui prieten fotbalist, i se păruse mai interesantă și îl lăsase să facă lucruri pe care nu le mai făcuse înainte, dar apoi fata își îndreptase afecțiunea către un băiat care cânta la clape într-o formație rock din Glasgow. Și mai erau și alte câteva fete pe care le sărutase o dată sau de două ori.

Dar acum simțea ceva diferit. De când o cunoscuse pe Sophie, la petrecerea organizată de ziua mamei sale, se gândise la ea în fiecare zi, timp de patru luni. Descărcase una dintre fotografiile pe care le făcuse tatăl său la petrecere, în care Craig gesticula, iar Sophie râdea. O folosea ca imagine de fundal pe computerul său. Tot se mai uita la alte fete, dar le compara cu Sophie, gândindu-se că, în comparație cu ea, aceasta era prea palidă, cealaltă prea grasă, o alta arăta prea banal, iar toate erau obositor de convenționale. Nu-l deranja că era o persoană dificilă – era obișnuit cu femeile dificile: mama lui era una dintre ele. Sophie avea ceva ce-i străpungea inima.

La ora 18.00, trântit pe canapeaua din hambar, Craig hotărî că se uitase suficient la MTV pentru o singură zi.

— Vrei să mergem în casă? întrebă el.

— Pentru ce?

— Toată lumea o să fie adunată în jurul mesei din bucătărie.

— Și ce dacă?

„Ei bine, își zise Craig, e destul de drăguț. În bucătărie e cald și poți să simți mirosul mâncării care urmează să fie servită la cină, iar tata spune povești amuzante, mătușa Miranda toarnă vin și pur și simplu te simți bine.” Dar știa că așa ceva nu avea să o impresioneze pe Sophie, așa că zise:

— S-ar putea să fie de băut.

Sophie se ridică în picioare.

— Bine. Eu vreau un cocktail.

„În visele tale”, își zise Craig în sinea lui. Bunicul n-o să

dea băuturi puternice unei fete de 14 ani. Dacă se bea șampanie, era posibil să primească o jumătate de pahar. Dar Craig nu-i spulberă visurile. Își puseră jachetele și ieșiră.

Acum era complet întuneric, dar curtea era luminată puternic de becurile montate pe pereții clădirilor care o înconjurau. Fulgii deși de zăpadă se învârteau în aer, iar solul devenise alunecos. Traversară curtea până la casa mare și se apropiară de ușa din spate. Chiar înainte de a intra, Craig aruncă o privire împrejur și văzu mașina bunicului, parcată tot în fața intrării, cu zăpadă de cinci centimetri așezată pe spoilerul frumos arcuit. Probabil că Luke fusese prea ocupat s-o bage în garaj.

— Data trecută când am fost aici, bunicul m-a lăsat să-i conduc mașina din curte în garaj, spuse Craig.

— Nu știi să conduci, replică Sophie, sceptică.

— Nu am permis, dar asta nu înseamnă că nu pot să stăpânesc o mașină.

Exagera. Condusese Mercedesul break al tatălui său de două ori, prima dată pe o plajă și a doua oară pe o pistă de avioane părăsită, dar niciodată pe un drum obișnuit.

— Foarte bine atunci. Parcheaz-o acum, îi ceru Sophie.

Craig știa că ar fi trebuit să ceară voie. Dar, dacă spunea acest lucru, Sophie ar fi crezut că încerca să bată în retragere. Oricum, bunicul ar fi putut refuza, și atunci Craig ar fi pierdut șansa de a-i demonstra lui Sophie cât de matur era. Așa că spuse:

— Bine.

Mașina era neîncuiată, iar cheia se afla în contact.

Sophie se sprijini cu spatele de zidul casei, lângă ușa din spate, cu brațele încrucișate, într-o poziție care spunea „Bine, arată-mi!” Craig nu avea de gând s-o lase să scape așa de ușor.

— De ce nu vii cu mine? spuse el. Sau ți-e frică?

Urcară amândoi în mașină.

Nu era deloc ușor. Scaunele erau joase, aproape la același nivel cu pragurile portierelor, iar Craig trebui să-și bage un picior înăuntru, iar apoi să-și strecoare spatele pe lângă cotiera plată. Trânti ușa.

Schimbătorul de viteze era un obiect strict practic, o bară verticală de aluminiu cu un mâner rotund în capăt. Craig verifică să nu fie băgat în viteză, apoi răsuci cheia în contact. Mașina porni, cu un zgomot asurzitor, ca și cum ar fi fost un Boeing 747.

Craig spera pe de o parte ca zgomotul să-l scoată pe Luke din casă, alergând cu mâinile ridicate, în semn de protest. Cu toate acestea, Ferrariul era parcat în fața ușii din față, iar toată familia era în bucătărie, în spatele casei, de unde se putea vedea curtea. Zarva pe care o făcea mașina nu putea pătrunde prin pereții groși ai fermei.

Mașina părea să tremure cu totul, ca și cum ar fi fost cutremur, în timp ce motorul mare nu era turat suficient. Craig simți vibrațiile motorului prin scaunul din piele pe care stătea.

— E marfă! spuse Sophie încântată.

Craig aprinse farurile. Două conuri de lumină se întinseră în fața mașinii, pe suprafața grădinii pline de fulgi de zăpadă. Își așeză mâna pe mânerul schimbătorului de viteze, puse piciorul pe pedala de ambreiaj și apoi privi în spate. Aleea mergea drept către garaj înainte de a face o curbă până în vârful stâncii.

— Hai odată! spuse Sophie. Dă-i drumul!

Craig arboră un aer de detașare pentru a-și ascunde șovăiala.

— Liniștește-te, spuse el. Dădu drumul frânei de mână. Bucură-te de plimbare!

Ridică piciorul de pe ambreiaj, iar apoi mișcă schimbătorul în poziția de marșarier. Atinse pedala de accelerație cât putu de ușor. Motorul porni amenințător. Dădu drumul ambreiajului câte un milimetru. Mașina începu

să se miște încet înapoi.

Ținea volanul ușor, fără să-l miște într-o parte și în cealaltă, iar mașina merse în linie dreaptă. Cu ambreiajul ridicat, atinse din nou accelerația. Mașina porni cu o viteză amețitoare, trecând de garaj. Sophie țipă de frică. Craig își trecu piciorul de pe accelerație pe frână. Mașina derapă pe zăpadă, dar, spre ușurarea lui Craig, nu se abătu de la traiectoria sa dreaptă. Pe când oprea mașina, își aduse aminte să apese pe ambreiaj pentru a evita o oprire bruscă.

Era încântat de el însuși. Reușise să păstreze controlul. Și, mai bine, Sophie se speriasse, în timp ce el păruse calm. Poate că acum n-avea să se mai creadă superioară.

Garajul se afla în unghi drept față de casă, iar acum ușile erau fix în față, la stânga față de mașină. Mașina lui Kit, un Peugeot coupé negru, era parcată în fața garajului, spre celălalt capăt. Craig găsi telecomanda sub bordul Ferrariului și apăsă pe buton. Ușa cea mai depărtată a garajului se deschise.

Bucata de beton din fața garajului era acoperită cu un strat moale de zăpadă. Lângă colțul cel mai apropiat al clădirii se afla un pâlț de tufișuri, iar în partea depărtată a bucății de beton era un copac. Craig trebuia pur și simplu să evite aceste obstacole și să bage mașina la locul ei.

Mai încrezător, băgă în viteza întâi, apăsă accelerația și apoi dădu drumul pedalei de ambreiaj. Mașina se mișcă înainte. Întoarse de volan, ceea ce, la viteză mică, era greu, nefiind ajutat de forța mașinii. Ascultătoare, mașina viră spre stânga. Apăsă încă un milimetru pe accelerație, iar mașina prinse viteză, suficient pentru a fi incitant. Întoarse volanul spre dreapta, vrând să intre prin ușa deschisă, dar mergea prea repede. Apăsă pe frână.

Aceasta fu greșeala lui.

Mașina se mișca repede pe zăpadă, cu roțile din față întoarse spre dreapta. Imediat ce Craig atinsese frâna, roțile din spate pierdură tracțiunea. În loc să continue

virajul la dreaptă spre ușa deschisă a garajului, mașina alunecă lateral pe zăpadă. Craig știa ce se întâmplă, dar nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi trebuit să facă. Întoarse volanul spre dreapta, dar mașina patina și mai rău, iar autovehiculul se mișca pe suprafața lunecoasă ca o barcă împinsă de un vânt puternic. Craig călcă frâna și ambreiajul în același timp, dar fără nici un rezultat.

Garajul dispăru spre dreapta. Craig crezu că avea să intre în Peugeotul lui Kit, dar, spre ușurarea lui, Ferrariul rată cealaltă mașină cu câțiva centimetri. Pierzând forța motrice, mașina încetini. Pentru un moment, Kit crezu că scăpase. Dar, chiar înainte de a se opri de tot, partea din față atinse copacul.

— A fost minunat! spuse Sophie.

— Ba nu, la naiba, n-a fost deloc minunat!

Craig scoase mașina din viteză și luă piciorul de pe ambreiaj, după care țâșni din mașină. Se duse în fața autovehiculului. Simțise impactul ușor, dar, spre disperarea lui, la lumina becurilor de pe peretele garajului, văzu o adâncitură mare, imposibil de confundat, în aripa albastră lucioasă.

Drace! spuse el nefericit.

Sophie coborî din mașină și se uită și ea.

— Nu e o lovitură prea serioasă, zise ea.

— Nu vorbi tâmpenii.

Nu conta că pagubele erau neînsemnate. Caroseria era lovită, iar Craig era vinovatul. Își simți stomacul întorcându-i-se pe dos. Halal cadou de Crăciun pentru bunicul!

— S-ar putea să nu observe, spuse Sophie.

— Bineînțeles că o să observe, ce naiba! spuse el furios. Bunicul o să observe imediat ce se va uita la mașină.

— Ei bine, s-ar putea să mai dureze până atunci. Nu prea sunt șanse să iasă pe vremea aceasta.

— Și ce contează? spuse Craig pierzându-și răbdarea. Știa că vocea sa părea irascibilă, dar nu-i păsa. Va trebui

să-mi recunosc vina.

— Ar fi mai bine să nu fi aici când are să iasă totul la iveală.

— Nu înțeleg...

Se opri. Ba înțelegea. Dacă mărturisea acum, Crăciunul avea să fie stricat. Mama Marta ar fi folosit expresia *Va fi bordello*, adică scandal. Dacă nu zicea nimic acum, dar mărturisea totuși, mai târziu, poate că avea să fie mai puțină agitație. Oricum, ideea de a amâna descoperirea cu câteva zile era tentantă.

— Va trebui s-o bag în garaj, spuse el gândind cu voce tare.

— Parcheaz-o cu partea lovită lângă perete, îi sugeră Sophie. Așa, cei care or să treacă pe lângă ea nu vor observa lovitura.

„Ideea lui Sophie este logică”, se gândi Craig. În garaj se mai aflau alte două mașini: o Toyota Land Cruiser Amazon masivă, de teren, cu tracțiune integrală, pe care bunicul o folosea pe vreme rea, și vechiul Ford Mondeo al lui Luke, pe care-l conduceau el și Lori între casa aceasta și căsuța lor, aflată la vreo doi kilometri distanță. În mod sigur, Luke avea să intre în garaj în seara aceea pentru a-și lua mașina să plece acasă. Dacă vremea se înrăutățea, putea să împrumute marele Land Cruiser și să-și lase Fordul aici. În orice caz, trebuia să intre în garaj. Dar, dacă Ferrariul era parcat chiar lângă perete, zgârietura nu se putea vedea.

Motorul încă mai mergea. Craig se așeză pe locul șoferului. Băgă în viteza întâi și merse încet înainte. Sophie fugi în garaj și se plasă în raza farurilor. Pe măsură ce mașina intra în garaj, Sophie îi făcea semne lui Craig pentru a-i spune cât de aproape era de perete.

La prima încercare, fu cam la o jumătate de metru de perete. Nu era suficient de aproape. Trebuia să încerce din nou. Se uită emoționat în oglinda retrovizoare, dar nu mai era nimeni prin preajmă. Era recunoscător că vremea rece îi

ținea pe toți în casă, la căldură.

La a treia încercare, reuși să parcheze mașina la numai 10-15 centimetri de perete. Coborî din mașină și se uită. Era imposibil să vezi lovitura, din orice unghi.

Închise ușa, după care el și Sophie se îndreptară către bucătărie. Craig se simțea abătut și vinovat, dar Sophie era într-o dispoziție de zile mari.

— A fost grozav, spuse ea.

Craig își dădu seama că, în sfârșit, reușise s-o impresioneze.

7 P.M.

Kit își instalează computerul în cabină, o cameră mică în care se putea intra numai trecând prin dormitorul său. Își conectează laptopul, un aparat de scanat amprenta digitală și un aparat de citit-inscripționat carduri smart pe care-l cumpărase de pe ebay la mâna a doua, cu 270 de lire.

Camera aceasta fusese întotdeauna bârlogul său. Când era mic, aveau numai trei dormitoare: mama și tati în dormitorul principal, Olga și Miranda în a doua cameră, iar Kit într-un pătuț din această cămăruță aflată lângă camera fetelor. După construirea anexei și plecarea Olgăi la universitate, Kit avusese la dispoziție atât dormitorul, cât și cabina, dar aceasta rămăsese viziunea sa.

Încă mai era mobilată ca un birou de școlar, cu o masă de studiu ieftină, o bibliotecă, un televizor mic și un fotoliu-pat, care se desfăcea într-un pat mic, pentru o singură persoană, și fusese adesea folosit de către colegii care veneau în vizită. Stând la birou, Kit se gândea melancolic la orele obositoare pe care le petrecuse făcându-și temele aici: geografie și biologie, regi medievale și verbe neregulate, *Ave, Caesar!* Învățase foarte multe, și le uitase pe toate.

Luă permisul pe care-l furase de la tatăl său și îl introduse în aparatul de citire și inscripționare. Marginea sa ieșea din fantă, lăsând la vedere inscripția „Oxenford Medical”. Spera să nu intre nimeni în cameră. Toți erau în bucătărie. Lori pregătea *osso bucco* după faimoasa rețetă a Mamei Marta – Kit simțea mirosul de oregano de aici. Tati deschisese o sticlă de șampanie. Până acum probabil că începuseră să spună povești care începeau cu „Mai ții minte când...?”

Cipul din card conținea detalii legate de amprenta tatălui

său. Nu era o simplă imagine, pentru că aceasta era prea simplu de falsificat – o fotografie a degetului putea să păcălească un scanner simplu. În loc de asta, Kit construise un aparat care măsura 25 de puncte ale amprentei digitale, folosind diferențele electrice minuțioase dintre crestele și văile amprente. De asemenea, scrisese și un program care stoca aceste detalii într-un cod. În apartamentul lui avea mai multe prototipuri ale scannerului de amprentă și, normal, păstrase o copie a programului pe care îl crease.

Acum își setă laptopul să citească informațiile de pe cardul smart. Singurul pericol era ca la Oxenford Medical cineva – poate Toni Gallo – să fi modificat programul astfel încât softul lui Kit să nu mai meargă; de exemplu, prin solicitarea unui cod de acces înainte de citirea informației de pe card. Era puțin probabil să fi muncit cineva și să fi cheltuit atât pentru a se feri de o eventuală cale de atac de-a dreptul fantezistă – dar posibilă. Și nu îi spusese lui Nigel despre acest posibil obstacol.

Așteptă plin de teamă câteva secunde, urmărind ecranul.

În sfârșit, acesta luci și afișă o pagină de coduri: detaliile amprente. Kit oftă ușurat și memoră fișierul.

Nepoata sa, Caroline, intră în cameră, ducând cu ea un hamster.

Era îmbrăcată în haine prea copilărești pentru vârsta ei – rochie cu model floral și ciorapi albi. Hamsterul avea blană albă și ochii roz. Caroline se așeză pe fotoliul-pat, mângâindu-și animăluțul.

Kit își reprimă o înjurătură. Nu putea să-i spună că făcea ceva secret și că ar fi preferat să fie singur. Dar nici nu putea să continue cât timp ea stătea acolo.

Caroline fusese întotdeauna o pacoste. Încă de la o vârstă fragedă, îl venerase ca pe un erou pe unchiul Kit. Băiat pe atunci, se săturase repede de asta și devenise iritat de felul în care îl urmărea peste tot. Dar era greu să scape de ea. Încercă să fie amabil.

— Ce mai face hamsterul? întrebă el.

— Numele lui este Leonard, răspunse ea pe un ton de ușor reproș.

— Leonard. De unde l-ai luat?

— De la magazinul Paradise Pets din Sauchiehall Street.

Lăasă animalul să se miște liber, iar acesta fugi și se agăță de umărul ei.

Kit își zise că fata era nebună dacă ținea un hamster în brațe ca și cum ar fi un bebeluș. Caroline semăna cu mama ei, Olga, cu părul lung, de culoare închisă, și sprâncene groase, negre, dar dacă Olga era cu desăvârșire seacă, Caroline era ca un februarie ploios. Avea numai 17 ani; poate că era doar o fază pe care avea s-o depășească.

Kit spera că fata era prea absorbită de propria persoană și de animăluțul ei pentru a observa cardul care ieșea din aparatul de citit și cuvintele „Oxenford Medical” inscripționate pe el. Chiar și ea și-ar da seama că el nu avea cum să aibă, în mod normal, un permis de intrare la Kremlin la nouă luni după ce fusese concediat.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Lucrez. Trebuie să termin asta astăzi. Ar fi vrut să smulgă cardul din aparatul de citire, dar se temea că tocmai acest gest i-ar atrage atenția asupra lui.

— N-o să te deranjez, continuă.

— Nu se întâmplă nimic pe jos?

— Mami și mătușa Miranda umplu ciorapii din salon cu cadouri, așa că am fost dată afară.

— Aha.

Se întoarse către computer și activă opțiunea „Citire” a programului. Următorul pas ar fi să-și scaneze propria amprentă, dar nu putea s-o lase să vadă acest lucru. Era posibil să nu-și dea seama despre ce era vorba, dar putea să vorbească despre acest lucru cu cineva. Se prefăcea a urmări atent ecranul, storcându-și creierii să găsească o modalitate de a scăpa de ea. După câteva momente, îi veni

o idee. Se prefăcu a strănuta.

— Sănătate, spuse ea.

— Mersi. Strănută din nou. Știi ceva, cred că drăguțul de Leonard îmi face asta.

— Dar cum ar putea? spuse ea indignată.

— Sunt un pic alergic, iar încăperea asta e prea mică.

Caroline se ridică.

— Noi nu vrem să facem oamenii să strănute, nu-i așa, Lennie?

leși.

Mulțumit, Kit închise ușa în urma ei, după care se așeză și apăsă degetul arătător de la mâna dreaptă pe sticla aparatului de scanat. Programul îi cercetă amprentă și codifică detaliile. Kit stocă fișierul.

În final, încarcă detaliile propriei amprente în cardul smart, înlocuind informațiile despre amprenta tatălui său. Nimeni altcineva nu putea să fi făcut acest lucru decât dacă ar fi avut copii ale programului creat de el, plus un card smart bun în care să fie codul de locație corect. Dacă era să proiecteze din nou sistemul de securitate, tot nu s-ar deranja să folosească numai carduri ce nu pot fi rescrise. Cu toate acestea, era posibil ca Toni Gallo s-o fi făcut. Se uită temător la ecranul calculatorului, aproape așteptându-se să primească un mesaj de eroare – „ACCESUL INTERZIS”.

Nu apăru nici un astfel de mesaj. Toni nu-l întrecuse în istețime de data aceasta. Citi din nou informațiile de pe cip, pentru a se asigura că procedura fusese un succes. Și așa era: cardul avea acum detaliile amprentei lui Kit, nu ale lui Stanley.

— Da! spuse el tare, triumfător, dar neputând să se exprime.

Scoase cardul din aparat și îl puse în buzunar. Acest card avea să-i permită acum accesul în BSL4. Când avea să apropie cardul de dispozitivul de citire și să apese degetul pe ecranul sensibil la atingere, computerul urma să

citească informațiile de pe card, să le compare cu amprenta și, descoperind că se potrivesc, avea să deschidă ușa.

După ce se va întoarce de la laborator, va parcurge procesul în sens invers, ștergând informațiile despre propria amprentă de pe cip și punându-le în loc pe cele ale lui Stanley, înainte de a pune la loc cardul în portofelul tatălui său, cândva în cursul zilei de mâine. Computerul de la Kremlin va înregistra că Stanley Oxenford intrase în BSL4 în primele ore ale zilei de 25 decembrie. Stanley va protesta și va spune că, la ora aceea, el era acasă, în pat, iar Toni Gallo le va spune polițiștilor că nimeni altcineva nu putuse folosi cardul lui Stanley deoarece trebuia să treacă de verificarea amprenteii.

— Drăguț, spuse el cu voce tare.

Îi plăcea la nebunie să-și închipuie cât de nedumeriți aveau să fie cu toții.

Unele sisteme de securitate biometrice comparau informațiile despre amprentă cu informațiile stocate într-un computer central. Dacă la Kremlin s-ar fi folosit această configurație, Kit ar fi avut nevoie de acces la baza de date. Dar angajații se opuneau ideii ca detaliile lor personale să fie stocate în computerele companiei. Oamenii de știință, mai ales, citeau de obicei *Guardian* și deveneau cusurgii când venea vorba despre drepturile lor civile. Kit alesese să stocheze informațiile despre amprente pe cardurile smart în loc să le înregistreze în baza centrală de date pentru a face noul sistem de securitate mai ușor de acceptat de către personal. Nu anticipase că, într-o zi, va încerca să-și înavingă propriul plan.

Se simțea mulțumit. Prima etapă era terminată. Avea un permis de intrare funcțional pentru BSL4. Dar, înainte de a-l folosi, trebuia să intre în Kremlin.

Își scoase telefonul din buzunar. Formă numărul de mobil al lui Hamish McKinnon, unul dintre agenții de pază de serviciu la Kremlin în acea seară. Hamish era traficantul de

droguri din companie, cel care le furniza marijuana cercetătorilor mai tineri și ecstasy secretarelor, pentru weekenduri. Nu vindea heroină sau cocaină, știind că un om devenit dependent l-ar fi trădat mai devreme sau mai târziu. Kit îi ceruse lui Hamish să fie omul lui din interior în acea seară, fiind convins că acesta n-avea să-l dea în vileag, având propriile secrete de ascuns.

— Eu sunt, spuse Kit când Hamish răspunse. Poți să vorbești?

— Crăciun fericit și ție, Ian, ticălos bătrân ce ești, spuse Hamish vesel. Numai o secundă, o să ies afară... Acum e mai bine.

— E totul în regulă?

Vocea lui Hamish deveni serioasă.

— Da, dar a dublat gărzile, așa că îl am pe Willie Crawford cu mine.

— În ce post ești?

— În ghereta de la poartă.

— Perfect. E liniște?

— Ca-ntr-un cimitir.

— Câți agenți sunt, în total?

— Șase. Doi aici, doi la recepție și doi în camera de control.

— În regulă. Putem să ne descurcăm cu ei. Anunță-mă dacă e să se întâmple ceva neobișnuit.

— Bine.

Kit închise și formă un număr care-i oferea acces la computerul pe care era stocat sistemul de telefonie de la Kremlin. Numărul era folosit de Hibernian Telecom, compania care instalase telefoanele, pentru diagnosticarea eventualelor nereguli de la distanță. Kit lucrase îndeaproape cu Hibernian, pentru că sistemele de alarmă pe care le instalase foloseau liniile telefonice. Știa numărul și codul de acces, încă o dată, avu un moment de încordare, temându-se că numărul sau codul se schimbase

în cele nouă luni care se scurseseră de la plecarea lui. Dar nu era așa.

Telefonul său mobil era conectat la laptop printr-o legătură fără fir care funcționa la distanțe de până la aproximativ 15 metri – chiar și prin pereți, ceea ce putea fi folositor mai târziu.

Acum folosi laptopul pentru a accesa unitatea centrală de procesare a sistemului de telefonie de la Kremlin. Sistemul avea detectori de intervenție neautorizată – dar aceștia nu înregistrau nici un semnal de alarmă dacă erau folosite linia telefonică și codul companiei.

În primul rând, închise toate telefoanele din clădire, cu excepția celui de pe biroul din recepție.

Apoi, redirecționează toate apelurile către și din Kremlin către mobilul său. Își programase dinainte laptopul să recunoască numerele de pe care era cel mai probabil să se telefoneze, cum ar fi cel al lui Toni Gallo. Astfel, putea să răspundă el însuși la telefoane, să ofere apelanților mesaje înregistrate dinainte sau chiar să redirecționeze apeluri și să tragă cu urechea la conversațiile purtate.

În cele din urmă, făcu astfel încât fiecare telefon din clădire să sune timp de cinci secunde. Aceasta nu era decât o metodă de a atrage atenția agenților de pază.

Apoi întrerupse conexiunea și se așeză pe marginea scaunului, așteptând.

Era destul de sigur în legătură cu ce avea să se întâmple în continuare. Gardienii aveau o listă de persoane pe care trebuiau să le sune în caz că intervenea ceva.

Primul lucru pe care-l făceau era să sune la compania de telefonie.

Nu trebui să aștepte mult. Mobilul începu să sune. Nu răspunse, ci rămase privind ecranul laptopului.

După o secundă, pe ecran apăru un mesaj: „Kremlin o apelează pe Toni”.

Nu se așteptase la așa ceva. Ar fi trebuit să sune la

Hibernian mai întâi. Cu toate acestea, era pregătit. Repede, activă un mesaj înregistrat. Agentul de securitate care încerca să o contacteze pe Toni Gallo auzi o voce de femeie care îl anunța că telefonul mobil pe care îl apela era închis sau în afara ariei de acoperire și îl sfătuia să încerce mai târziu. Gardianul închise.

Telefonul lui Kit sună din nou, aproape imediat. Kit spera că agenții sunau acum la compania de telefonie, dar, încă o dată, fu dezamăgit. Pe ecran era afișat „Kremlin apelează RPHQ¹²”. Gardienii telefonau la sediul regional al poliției din Inverburn. Kit era încântat că poliția avea să fie la curent. Redirecționează apelul către numărul corect și ascultă convorbirea.

— Aici Steven Tremlett, supraveghetorul agenților de securitate de la Oxenford Medical, vă sun să raportez un incident neobișnuit.

— Ce incident?

— Nu e nici o urgență, dar avem o problemă cu liniile telefonice și nu sunt sigur dacă mai funcționează alarmele.

— Voi menționa în registru. Are să se remedieze situația?

— O să chem o echipă, dar Dumnezeu știe când o să ajungă aici, dat fiind că e Ajunul Crăciunului.

— Vrei să trimit o patrulă să verifice situația?

— N-ar strica, dacă nu au prea multe pe cap.

Kit spera că poliția avea să vină la Kremlin. Asta i-ar fi făcut acoperirea mai convingătoare.

— O să fie ocupați mai târziu, când se închid cârciumile, dar deocamdată e liniște.

— Bine. Spune-le că le dau o ceașcă de ceai.

Cei doi închiseră. Mobilul lui Kit sună a treia oară, iar pe ecran apăru: „Kremlin apelează Hibernian”. „În sfârșit”, își zise el, ușurat. Acesta era telefonul pe care îl aștepta. Apăsă pe o tastă și rosti:

— Hibernian Telecom, cu ce vă pot fi de ajutor?

¹² RPHQ – Regional Police Headquarters, sediul regional al poliției.

— Aici Oxenford Medical. Avem o problemă cu sistemul de telefonie, se auzi vocea lui Steve.

Kit își exageră accentul scoțian ca nu cumva Steve să-i recunoască vocea.

— Adică pe Greenmantle Road, Inverburn?

— Da.

— Care este problema?

— Nu funcționează nici un telefon, cu excepția acestuia. Nu e nimeni în clădire, bineînțeles, dar ideea este că sistemele de alarmă sunt conectate la liniile telefonice și trebuie să ne asigurăm că totul funcționează în parametri normali.

În acel moment, tatăl lui Kit intră în cameră.

Kit îngheță, paralizat de frică și de groază, de parcă ar fi fost din nou copil. Stanley se uită la computer și la telefonul mobil și ridică din sprâncene. Kit făcu un efort și își recapătă calmul. Nu mai era un copil căruia să-i fie frică de o muștrare. Încercând să păstreze un ton calm, spuse în receptor:

— O să sun eu înapoi în două minute. Apăsă pe o tastă, iar ecranul se întunecă.

— Lucrezi? Întrebă tatăl său.

— Trebuie să termin ceva.

— De Crăciun?

— Am promis că o să livrez programul aceasta până pe 24 decembrie.

— Până la ora aceasta, clientul tău probabil că s-a dus acasă, ca toți oamenii normali.

— Dar pe computerul său va apărea că i-am trimis programul prin e-mail până în miezul nopții, în Ajunul Crăciunului, așa că nu va putea să spună că am întârziat.

Stanley zâmbi și dădu aprobator din cap.

— Ei bine, mă bucur că ești conștiincios.

Rămase lângă el pentru câteva secunde fără să spună nimic, având, în mod evident, și altceva de spus. Ca un

adevărat om de știință ce era, nu acordă atenție pauzelor lungi care apăreau în conversații. Pentru el, cel mai important lucru era precizia.

Kit așteptă, încercând să-și ascundă nerăbdarea. Mobilul începu iarăși să sune.

— Drace! exclamă el. Îmi pare rău, zise uitându-se la tatăl său. Verifică ecranul laptopului. Acesta nu era un apel redirectionat, ci unul direct, din partea lui Hamish McKinnon, agentul de pază. Nu putea să nu-l ia în seamă. Lipi telefonul de ureche, astfel încât vocea interlocutorului să nu poată fi auzită de tatăl său.

— Da!

— Toate telefoanele de aici au murit, zise Hamish precipitat.

— În regulă, era de așteptat. Era totul stabilit.

— Mi-ai zis să-ți spun dacă se întâmplă ceva neobișnuit...

— Da, și ai făcut bine că m-ai sunat, dar acum trebuie să închid. Mulțumesc.

Puse capăt convorbirii.

— Am trecut, într-adevăr, peste cearta dintre noi? îl întreabă tatăl său.

Kit nu suporta genul acesta de conversație, pentru că sugera că ambii erau la fel de vinovați. Dar era disperat să poată vorbi din nou la telefon, așa că zise:

— Da, cred că da.

— Știu că tu crezi că ai fost tratat nedrept, spuse tatăl său, citindu-i gândurile. Eu nu înțeleg cum poți să gândești așa, dar accept faptul că tu chiar crezi asta. Și eu, de asemenea, simt că mi s-a făcut o nedreptate. Dar trebuie să încercăm să uităm asta și să fim prieteni din nou.

— Așa spune Miranda.

— Iar eu nu sunt chiar sigur că tu ai trecut peste asta. Simt că îmi ascunzi ceva.

Kit încercă să păstreze o expresie impenetrabilă, astfel încât sentimentul de vinovăție care-l încerca să nu iasă la

iveală.

— Mă străduiesc, spuse el. Nu este ușor.

Stanley păru satisfăcut de acest răspuns.

— Ei bine, nu pot să-ți cer mai mult de atât, spuse el. Își puse mâna pe umărul lui Kit, se aplecă și îl sărută pe creștet. Am venit să-ți spun că cina e gata imediat.

— Aproape că am terminat. Cobor în cinci minute.

— Bine, zise Stanley și ieși.

Kit se prăbuși în scaun. Tremura din cauza unui amestec de rușine și ușurare. Tatăl său era viclean și nu se lăsa amăgit – și, cu toate acestea, Kit supraviețuise interogatoriului. Dar, cât durase, fusese de-a dreptul înspăimântător.

Când reuși să-și controleze tremurul mâinilor, formă numărul de la Kremlin. Răspunsul fu foarte prompt.

— Oxenford Medical, se auzi vocea lui Steve Tremlett.

— De la Hibernian Telecom.

Kit își aminti că trebuia să-și schimbe vocea. Nu îl cunoscuse prea bine pe Tremlett, și trecuseră nouă luni de când plecase de la Oxenford Medical, așa că era puțin probabil ca Steve să-și mai aducă aminte vocea lui, dar nu avea de gând să-și asume acest risc.

— Nu pot să accesez unitatea centrală de procesare de la voi.

— Nici nu mă mir. Probabil că și linia aceea a căzut. Va trebui să trimitеți pe cineva.

Exact asta voia și Kit, dar avu grijă să nu pară prea entuziasmat.

— O să fie greu să trimit o echipă la voi de Crăciun.

— Nu mă luați așa! Vocea lui Steve îi trăda furia. Mi-ați garantat că vă veți ocupa de orice problemă în interval de patru ore de la apariție, în fiecare zi a anului. Acestea sunt serviciile pentru care vă plătim. Acum este 7.55 p.m., iar eu o să trec în registru acest apel.

— Bine, nu te impacienta! O să vă trimit un echipaj cât

de curând posibil.

— Dați-mi, vă rog, o oră.

— O să fac tot posibilul să ți-i trimit până la miezul nopții.

— Mulțumesc, o să-i așteptăm.

Steve închise.

Kit puse mobilul pe masă. Transpira. Își șterse fața cu mâneca. Până acum, totul mersese perfect.

8.30 P.M.

Stanley detonă bomba în timpul cinei.

Miranda se simțea ușor amețită. *Ossobuco* era hrănitor și gustos, iar tatăl său deschisese două sticle de Brunello di Montepulciano pentru masă. Kit era agitat, țâșnind pe scări către camera lui ori de câte ori îi suna mobilul, dar toți ceilalți erau relaxați. Cei patru copii mâncară repede, după care se retraseră în hambar să vadă *Scream 2* pe DVD, lăsând șase adulți în jurul mesei, în sufragerie: Miranda și Ned, Olga și Hugo, Stanley în capul mesei și Kit în fața sa. Lori servea cafeaua, în timp ce Luke pune vasele în mașina de spălat din bucătărie. În momentul acela, Stanley spuse:

— Ce părere ați avea dacă aș începe să ies din nou cu cineva?

Toată lumea amuți. Chiar și Lori reacționează: se opri din turnatul cafelei și stătea nemișcată, uitându-se șocată la el.

Miranda ghicise intențiile tatălui său, dar, oricum, era neliniștitor să îl audă spunând-o direct.

— Presupun că vorbim despre Toni Gallo, zise ea.

El păru speriat și spuse:

— Nu.

— La naiba! exclamă Olga.

Nici Miranda nu-l credea, dar se abținu să îl contrazică.

— În orice caz, nu vorbesc despre cineva anume, ci despre idei în general, continuă el. Mama Marta a murit de un an și jumătate, odihnească-se în pace! Timp de aproape patru decenii, ea a fost singura femeie din viața mea. Dar am șaiszeci de ani și probabil că mai am alți douăzeci sau treizeci de ani de trăit. Poate că nu vreau să îi petrec singur.

Lori îl străfulgeră cu o privire care lăsa să se vadă că era

ușor rănită. Nu era singur, asta voia să spună: îi avea pe ea și pe Luke.

— Și de ce ne întrebi pe noi? Nu ai nevoie de permisiunea noastră pentru a te culca cu secretara sau cu oricine altcineva! spuse Olga, prost dispusă.

— Nu vă cer voie. Vreau să știu ce părere ați avea *dacă* s-ar întâmpla. Și, apropo, nu va fi vorba despre secretara mea. Dorothy are o căsnicie foarte fericită.

Miranda luă cuvântul, încercând astfel s-o împiedice pe Olga să spună ceva dur:

— Eu cred că ne-ar fi greu, tati, să te vedem cu altă femeie în casa asta. Dar vrem să fii fericit și cred că ne-am strădui să ne purtăm frumos cu o persoană pe care tu ai iubi-o.

Stanley îi aruncă o privire crispată.

— Nu e chiar un sprijin entuziast, dar mulțumesc că încerci să ai o atitudine pozitivă.

— Nu o să primești așa ceva din partea mea, spuse Olga. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ar trebui să-ți spunem noi? Te gândești să te căsătorești cu femeia asta? Vrei să ai și alți copii?

— Nu mă gândesc să mă căsătoresc cu nimeni, spuse el țâfnos. Olga îl enerva pentru că refuza să discute în limitele trasate de el. Mama reușise mereu să se bage pe sub pielea lui exact în același fel. Dar nu exclud nimic, adăugă el.

— Este scandalos, începu Olga ca o furtună. Când eram mică, abia dacă te vedeam. Erai mereu în laborator. Eu și mama eram acasă cu Mandy, care era doar un bebeluș, de la șapte jumătate dimineața până seara la nouă. Am fost o familie cu un singur părinte, și asta pentru cariera ta, ca să inventezi tu antibiotice cu spectru restrâns, un medicament pentru ulcer și niște pastile împotriva colesterolului și să devii faimos și bogat. Ei bine, eu vreau o recompensă pentru sacrificiul pe care l-am făcut.

— Ai fost educată în școli foarte scumpe, replică Stanley.

— Nu e suficient. Vreau ca banii tăi să fie moșteniți de copiii mei, și nu vreau ca ei să trebuiască să-i împartă cu plozii făcuți cu vreo târfă care nu știe nimic în afară de cum să profite de un văduv.

Miranda strigă, în semn de protest. Jenat, Hugo interveni:

— Nu te ascunde după deget, Olga dragă! Spune ce ai pe suflet!

Fața lui Stanley se întunecă.

— Nu aveam de gând să-mi dau întâlniri cu *vreo târfă*.

Olga își dădu seama că mersese prea departe.

— Nu am vrut să zic chiar asta, zise ea.

Pentru ea, această afirmație era o scuză.

— N-o să fie prea mare diferență, spuse Kit ușor obraznic. Mama era înaltă, athletică, nu avea preocupări intelectuale și era italiancă. Toni e înaltă, athletică, nu are preocupări intelectuale și este spanioloaică. Mă întreb dacă se pricepe la gătit.

— Nu fi prost, sări Olga. Diferența este că, în ultimii 40 de ani, Toni nu a făcut parte din familia aceasta, așa că nu e una dintre noi. Este o intrusă.

Kit se dezlănțui.

— Nu mă face prost, Olga. Cel puțin, eu văd ce se petrece sub nasul meu.

Miranda simți că inima îi stă în loc. Despre ce vorbea?

Aceeași întrebare răsări și în mintea Olgăi.

— Ce e sub nasul meu și eu nu văd?

Miranda aruncă o privire pe furiș către Ned. Se temea că avea s-o întrebe mai târziu la ce se referise Kit. De cele mai multe ori, se prindea de lucrurile de genul ăsta. Kit bătu în retragere.

— Of, gata cu interogatoriul! Ești o pacoste.

— Tu nu-ți faci probleme în legătură cu viitorul tău financiar? Îl întrebă Olga pe Kit. Moștenirea ta e la fel de amenințată ca a mea. Ai atâția bani, încât pur și simplu nu-

ți pasă?

Kit râse fără nici o urmă de umor.

— Da, sigur că da.

— Nu crezi că ești un pic mercantilă? îi spuse Miranda Olgăi.

— Păi tati ne-a întrebat.

— Am crezut că vă veți simți rău s-o vedeți pe mama voastră înlocuită de cineva nou, spuse Stanley. Nici nu mi-a trecut prin cap că principala voastră grijă va fi testamentul meu.

Miranda se simțea îndurerată de dezamăgirea tatălui ei, dar era mai îngrijorată în privința lui Kit și a ceea ce putea el să spună. Când era mic, Kit nu putea niciodată să păstreze un secret. Ea și Olga fuseseră mereu obligate să nu-i spună nimic. Dacă aveau încredere în el cu vreo confidență, el îi spunea totul mamei în cinci minute. Iar acum Kit știa cel mai întunecat secret al Mirandei. Nu mai era un copil, dar, pe de altă parte, nu se maturizase niciodată cu adevărat. Era o situație periculoasă. Inima îi bătea ca o tobă. Poate că, dacă lua parte la conversație, avea șansa s-o controleze. Se adresă Olgăi:

— Cel mai important lucru este să menținem familia unită. Oricare ar fi decizia lui tati, noi nu o putem lăsa să ne dezbine.

— Nu-mi ține predici despre familie, spuse Olga furioasă. Vorbește cu fratele tău!

— Lasă-mă în pace! sări Kit.

— Nu vreau să începem iar cu asta, spuse Stanley.

Olga insistă.

— Dar el este cel care a fost cât pe-aci să distrugă familia.

— Du-te dracului, Olga, izbucni Kit.

— Ușurel, spuse ferm Stanley. Putem avea o discuție în contradictoriu și fără să recurgem la insulte și obscenități.

— Hai să fim serioși, tati! spuse Olga. Era furioasă la

culme pentru că fusese numită mercantilă și simțea nevoia să contraatace. Ce-ar putea fi mai amenințător pentru familie decât gestul unuia dintre noi de a fura de la o rudă?

Kit se înroșise de rușine și de furie.

— Îți spun eu ce, zise el.

Miranda știa ce urma. Îngrozită, își întinse brațul spre Kit cu palma ridicată, făcându-i semn să se oprească.

— Kit, calmează-te, te rog, spuse ea înnebunită.

El nu o asculta.

— Îți spun eu ce poate fi mai amenințător pentru familie.

Miranda țipă la el:

— Taci odată!

Stanley își dădu seama că în spatele acestor reacții se afla ceva ce el nu știa și se încruntă pentru a-și arăta nedumerirea.

— Despre ce vorbiți voi doi acolo?

— Vorbesc despre cineva...

Miranda se ridică.

— Nu!

— ... Cineva care se culcă...

Miranda luă un pahar cu apă și i-l aruncă în fața lui Kit. Brusc, în încăpere se lăsă liniștea.

Kit își șterse fața cu șervețelul. Cu toți cei din încăpere urmărindu-l, amuțiți de uimire, Kit spuse:

— ... Se culcă cu soțul surorii ei.

Olga era înmărmurită.

— N-are nici un sens. Eu nu m-am culcat niciodată cu Jasper – sau cu Ned.

Miranda își cuprinse capul cu mâinile.

— Nu m-am referit la tine, spuse Kit.

Olga se uită la Miranda. Aceasta își feri privirea.

Lori, care încă mai stătea cu cafetiera în mână, trase adânc aer în piept, semn că înțelesese, uimită, situația.

— Dumnezeule mare! Nu mi-am închipuit niciodată așa ceva! spuse Stanley.

Miranda se uită la Ned. Acesta era îngrozit.

— Tu ți-ai închipuit? întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

Olga se întoarse către Hugo.

— Tu și sora mea?

Hugo arboră rânjetul său de băiat rău. Olga își arcui brațul și îl palmui peste obraz. Se auzi un zgomot puternic, de parcă ar fi primit un pumn, nu o palmă.

— Au! Strigă el și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Netrebnicule, mincinosule, izbucni Olga. Își căută cuvintele. Vierme, porc ce ești. Ticălos nenorocit, nemernic putred! Se întoarse către Miranda: Și tu!

Miranda nu o putea privi în ochi. Se uita în jos, la masă. În fața ei, se afla o ceașcă mică de cafea. Era o ceșcuță făcută din porțelan fin, alb, cu o dungă albastră. Serviciul favorit al mamei.

— Cum ai putut? îi spuse Olga. Cum ai putut?

Miranda va încerca, într-o zi, să-i explice; dar tot ce ar fi spus acum ar fi fost luat ca un pretext. Așa că nu făcu nimic altceva decât să clatine din cap, dintr-o parte în alta.

Olga se ridică și ieși din încăpere. Hugo părea spășit.

— Ar fi bine să...

Se duse după ea.

Brusc, Stanley își dădu seama că Lori era tot acolo, ascultând fiecare cuvințel.

— Lori, ar fi bine să te duci să-l ajuți pe Luke în bucătărie, zise el cu întârziere.

Ea tresări, ca trezită din somn.

— Da, profesore Oxenford.

Stanley îi aruncă o privire lui Kit.

— Ai fost crud.

Vocea îi tremura din cauza furiei.

— Da, sigur, dă vina pe mine, spuse Kit irascibil. Nu eu m-am culcat cu Hugo, nu-i așa?

Își aruncă șervețelul pe jos și plecă.

Ned era umilit.

— Aăă, scuzați-mă, spuse el și ieși.

În cameră, nu mai rămaseră decât Miranda și tatăl ei. Stanley se ridică și veni lângă ea. Își puse mâna pe umărul ei.

— Se vor calma cu toții, în cele din urmă, spuse el. E rău, dar o să treacă.

Ea se întoarse către el și își lipi fața de tweedul moale al vestei lui.

— O, tati, îmi pare rău, spuse ea și începu să plângă.

9.30 P.M.

Vremea se înrăutățea. Drumul lui Toni către azil fusese greu, dar cel de întoarcere era și mai anevoios. Pe șosea era un strat subțire de zăpadă, întărit de cauciucurile mașinilor și prea înghețat pentru a se transforma în zloată. Șoferii fricoși mergeau cu viteza melcului, întârziindu-i și pe ceilalți. Porsche-ul Boxter roșu al lui Toni era mașina perfectă când venea vorba despre depășirea leneșilor, dar nu dădea randament maxim în condiții de carosabil alunecos, iar Toni nu prea avea ce să facă pentru a scurta călătoria.

Mama stătea mulțumită lângă ea, purtând o haină verde de lână și o pălărie de fetru. Nu era deloc supărată pe Bella. Toni era dezamăgită de acest lucru dar, în același timp, îi era rușine că simțea așa. Undeva în sinea ei, voia ca mama să fie înfuriată la culme de comportamentul Bellei, așa cum fusese Toni. S-ar fi simțit răzbunată. Dar mama părea să creadă că fusese vina lui Toni că așteptase atât de mult.

— Îți dai seama că Bella trebuia să te ia cu ceva vreme în urmă, spuse ea pe un ton iritat.

— Da, dragă, dar sora ta are o familie de care trebuie să aibă grijă.

— Și eu am o slujbă cu multe responsabilități.

— Știu. Este substitutul tău pentru copii.

— Deci e în regulă ca Bella să te dezamăgească, dar eu nu am voie.

— Exact, dragă.

Toni încercă să urmeze exemplul mamei și să fie mărinimoasă, dar se gândea mereu la prietenii ei care se aflau la spa, stăteau în jacuzzi, jucau șarade sau beau cafea lângă un foc de bușteni. Charles și Damien ar fi devenit din ce în ce mai caraghios de efeminați pe măsură ce seara

înainta și ei se relaxau. Michael spunea povești despre mama lui, care era irlandeză, o cață renumită în orașul ei natal, Liverpool. Bonnie își aducea aminte de zilele de facultate, de situațiile grele prin care fuseseră nevoite să treacă ea și Toni deoarece erau singurele două fete din trei sute de studenți înscriși la Inginerie. Toți se distrau de minune, în timp ce Toni conducea prin zăpadă cu mama ei alături.

Își porunci să înceteze cu văicăreala de doi bani. „Sunt adultă, se gândi ea, și adulții au responsabilități. Mai mult, mama s-ar putea să nu mai trăiască mulți ani, așa că ar trebui să mă bucur de compania ei atât cât pot.”

Îi venea mai greu să vadă jumătatea plină a paharului când se gândea la Stanley. Se simțise atât de apropiată de el în dimineața aceasta, iar acum ruptura dintre ei era mai mare decât Marele Canion. Se întreba mereu dacă insistase prea mult. Îl făcuse să aleagă între familia lui și ea? Poate că, dacă l-ar fi luat mai blând, el nu s-ar mai fi simțit forțat să ia o hotărâre. Dar nu se aruncase în brațele lui, iar femeia trebuia să încurajeze un pic bărbatul, altfel acesta nu ar mai vorbi niciodată.

„N-are nici un rost să ai regrete”, își spuse ea. Îl pierduse, asta era.

În față se zăreau luminile unei benzinării.

— Ai nevoie la toaletă, mama? întrebă ea.

— Da, te rog.

Toni încetini și parcă mașina în fața benzinăriei. Își umplu rezervorul, după care își conduse mama înăuntru. Mama merse la toaletă în timp ce Toni plătea. Când se întorcea la mașină, îi sună telefonul mobil. Gândindu-se că s-ar putea să fie sunată de la Kremlin, Toni înșfăcă telefonul în grabă.

— Toni Gallo.

— Stanley Oxenford la telefon.

— Aaa.

O luase prin surprindere. Nu se așteptase să o sune.

— Poate că am nimerit într-un moment nepotrivit, spuse el politicos.

— Nu, nu, nu, zise ea repede, strecurându-se în spatele volanului. Am crezut că mă sună careva de la Kremlin și eram îngrijorată să nu se fi întâmplat ceva acolo.

Închise portiera.

— Totul e în regulă, din câte știu. Cum e la spa?

— Nu sunt acolo.

Îi povesti ce se întâmplase.

— Ce dezamăgire teribilă, spuse el.

Fără nici un motiv întemeiat, inima ei bătea mai tare.

— Dar la tine – e totul în regulă?

Se întreba de ce o sunase. În același timp, urmărea clădirea puternic luminată a benzinăriei. Avea să mai treacă ceva timp până să iasă mama ei.

— Cina în familie n-a ieșit prea bine. Nu e ceva nemaîntâlnit – noi ne mai certăm uneori.

— Despre ce e vorba?

— Probabil că nu ar trebui să-ți spun.

„Și atunci de ce m-ai sunat?”, se întrebă în sine ei Toni. Era ceva neobișnuit că Stanley să dea un telefon care să nu aibă un scop precis. De obicei, el era atât de ordonat, încât Toni avea impresia că ținea în față o listă de subiecte pe care trebuia să le atingă.

— Pe scurt, Kit ne-a dezvăluit că Miranda s-a culcat cu Hugo – soțul surorii ei.

Dumnezeule mare! Toni și-i închipui pe fiecare: chipeșul și răutăciosul Kit; dolofana și drăguța Miranda; Hugo, un casanova de dimensiuni reduse, și formidabila Olga. Era o poveste interesantă, dar mai surprinzător era că Stanley îi vorbea despre asta. Încă o dată el o trata de parcă ar fi fost prieteni intimi. Dar nu avea încredere în această impresie. Dacă-și lăsa speranțele să prindă aripi, avea să se prăbușească din nou. Oricum, nu voia să încheie conversația.

— Și tu ce părere ai despre toate acestea? întrebă ea.

— Ei bine, Hugo a fost întotdeauna un ușuratic. După aproape douăzeci de ani de căsnicie, Olga îi cunoaște firea. Se simte umilită și e furioasă la culme – de fapt, o aud țipând chiar în momentul de față –, dar cred că o să-l ierte. Miranda mi-a explicat cum s-a întâmplat. Nu a avut o relație extraconjugală cu Hugo, ci doar s-a culcat cu el o singură dată, când era deprimată în urma destrămării căsniciei sale; și îi e rușine de propria persoană de atunci încoace. Cred că, în cele din urmă, Olga o va ierta și pe ea. Dar cel care mă îngrijorează este Kit. Tonul său deveni trist. Întotdeauna am vrut ca fiul meu să fie un om curajos, cu principii, să devină o persoană cu coloană verticală, pe care toată lumea s-o respecte; dar el e viclean și slab.

Dintr-odată, Toni își dădu seama că Stanley vorbea cu ea așa cum ar fi făcut-o cu Marta. După un astfel de scandal, ei doi s-ar fi dus la culcare și ar fi discutat rolul avut de fiecare copil. Îi era dor de soția lui și căuta un substitut în persoana lui Toni. Dar această idee nu o mai încântă deloc, din contră: chiar o nemulțumea. Stanley nu avea nici un drept să se folosească așa de ea. Se simțea exploatată. În plus, chiar trebuia să intre în toaleta stației de benzină pentru a se asigura că mama ei era bine. Tocmai se pregătea să-i spună acest lucru, când el îi zise:

— Dar nu ar trebui să te împovărez cu toate acestea. Te-am sunat să-ți spun altceva. „Acesta-i Stanley pe care-l cunosc, își zise Toni. Iar mama nu va păți nimic dacă mai stă câteva minute.” Stanley continuă: După Crăciun, vrei să ieși cina cu mine într-o seară?

„Poftim?” se întrebă Toni în sinea ei.

— Bineînțeles, răspunse ea. „Ce înseamnă această invitație?”

— Știi bine că nu sunt de acord cu bărbații care fac avansuri angajatelor pentru că acestea din urmă sunt puse într-o poziție dificilă – ele simt că, dacă refuză, s-ar putea să

aibă de suferit din punct de vedere profesional.

— Eu nu am asemenea temeri, spuse ea, ușor înțepată. Oare voia să-i spună că această invitație nu era un avans romantic, așa că nu avea de ce să-și facă griji? Se trezi că nu mai putea să respire și făcu un efort să-și păstreze timbrul vocal normal. Aș fi încântată să iau cina cu tine.

— M-am gândit la conversația pe care am avut-o de dimineață, pe stâncă. „Și eu”, se gândi ea. El continuă:

— Ți-am spus ceva ce regret de-atunci încoace.

— Ce... Abia dacă mai putea respira. Ce anume?

— Că nu aș putea pune bazele altei familii.

— Nu ai vorbit serios?

— Am spus-o pentru că eram... speriat. Ciudat, nu? La vârsta mea, să fiu speriat.

— Speriat de ce?

Pentru câteva momente, între cei doi se lăsă tăcerea.

— De sentimentele mele.

Toni aproape că scăpă telefonul din mână. Simți cum un val de roșeață urca dinspre gât spre fața ei.

— Sentimente, repetă ea.

— Dacă această conversație te face să te simți îngrozitor de stânjenită, trebuie doar să-mi spui și nu o să mai deschid subiectul niciodată.

— Continuă!

— Când mi-ai spus că Osborne te-a invitat în oraș, mi-am dat seama că nu vei fi singură pentru totdeauna și că, probabil, îți vei găsi pe cineva în curând. Dacă mă fac de râs, te rog să-mi spui imediat și să-mi curmi suferința!

Nu... Toni înghiți în sec. Își dădu seama că, pentru el, era extraordinar de dificil să spună aceste lucruri. Probabil că trecuseră patruzeci de ani de când nu mai vorbise așa cu o femeie. Trebuia să-l ajute. Trebuia să-i spună clar că nu se simțea deloc ofensată. Nu, nu te faci de râs, chiar deloc.

— Azi-dimineață am crezut că ai putea simți ceva pentru mine, iar asta m-a speriat. Greșesc că-ți spun toate

acestea? Mi-aș dori să-ți pot vedea fața.

— Sunt foarte bucuroasă, spuse ea șoptit. Sunt foarte fericită.

— Cu adevărat?

— Da.

— Când pot să te văd? Vreau să mai vorbim.

— Sunt cu mama. Suntem la o benzinărie, iar ea tocmai iese de la toaletă, o văd acum. Toni coborî din mașină, ținând încă telefonul la ureche. Hai să vorbim mâine-dimineață.

— Nu închide încă! Sunt atâtea lucruri de spus...

Toni îi făcu cu mâna mamei sale și strigă:

— Aici! Mama o văzu și se întoarse. Toni deschise portiera din stânga și o ajută să urce în mașină, spunând: Tocmai terminam de vorbit.

— Unde ești? întrebă Stanley.

Toni închise ușa pe partea mamei.

— La mai puțin de douăzeci de kilometri de Inverburn, dar înaintez dureros de încet.

— Vreau să ne vedem mâine. Amândoi avem obligații de familie, dar avem dreptul la ceva timp și pentru noi.

— O să aranjăm ceva. Deschise ușa din dreapta, pe partea șoferului. Trebuie să închid – mamei i se face frig.

— La revedere.

Toni închise clapa telefonului și urcă în mașină.

— Ce zâmbet larg, spuse mama. Te-ai înveselit. Cine era la telefon – cineva drăguț?

— Da, răspunse Toni. Cineva foarte drăguț, într-adevăr.

10.30 P.M.

Kit aștepta nerăbdător în camera lui ca toată lumea să se culce. Trebuia să plece cât mai curând posibil, dar totul s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă l-ar fi auzit cineva plecând, așa că se forță să rămână pe loc.

Stătea la biroul vechi din cabină. Laptopul era în continuare băgat în priză, pentru a nu consuma bateria: urma să aibă nevoie de ea mai târziu. Telefonul mobil era în buzunar.

Se ocupase de trei apeluri de la și către Kremlin. Două dintre ele fuseseră apeluri personale inofensive către agenții de pază, așa că le lăsă să ajungă la destinație. Al treilea fusese un apel de la Kremlin pentru Steepfall. Kit presupuse că Steve Tremlett, având în vedere că nu reușise să ia legătura cu Toni Gallo, ar fi vrut să-l informeze pe Stanley despre problema cu telefoanele. Pusese un mesaj înregistrat în care Steve era informat că era un deranjament pe linie.

În timp ce aștepta, asculta nerăbdător zgomotele din casă. Îi putea auzi pe Olga și pe Hugo certându-se în dormitorul de alături, Olga punând întrebări și lansând afirmații ca o mitralieră, iar Hugo abject, rugător, convingător, glumeț și din nou abject. De la parter, din bucătărie, Luke și Lori aranjau veselă, și se tot auziră zgomotele făcute de oale și farfurii timp de vreo jumătate de oră; apoi ușa de la intrare fu trântită, semn că plecau către căsuța lor. Copiii erau în hambar și se presupunea că Miranda și Ned se duseseră în casa de oaspeți. Stanley era ultimul care nu se retrăsese încă. Se dusese în birou, închisese ușa și sună pe cineva – se știa dacă cineva vorbea la telefon, deoarece pe toate aparatele apărea scris „ocupat”. După o vreme, Kit îl auzi urcând scările și

închizând ușa dormitorului său. Olga și Hugo se duseră amândoi la baie, după care nu se mai auzi nimic – fie se împăcaseră, fie erau prea oboșiți. Câinele, Nellie, avea să fie în bucătărie, culcat lângă mașina de gătit, cel mai călduros loc din toată casa.

Kit mai așteptă un pic, lăsându-le tuturor răgaz să adoarmă.

Se simțise răzbunat de cearta apărută în familie mai devreme. Greșeala Mirandei le dovedise că el nu era singurul păcătos din familie. Ei îl condamnau că făcuse public un secret, dar era mai bine ca problemele de genul acesta să fie cunoscute. De ce să fie exagerate greșelile lui, iar ale ei ascunse cu discreție? Lasă-i să fie furioși. Îi plăcuse să o vadă pe Olga lovindu-l pe Hugo. „Sora mea mai mare are un pumn strașnic”, se gândi el amuzat.

Se întreba dacă era cazul să îndrăznească să plece. Era pregătit. Își scosese inelul cu sigiliu care l-ar fi putut da de gol și își înlocuise ceasul elegant Armani cu un Swatch obișnuit. Era îmbrăcat în jeanși și un pulover negru, călduros; avea să-și ducă bocancii în mână și să îi încalțe abia când ajungea la parter.

Kit se ridică – după care auzi ușa din spate trântindu-se. Înjură enervat. Intrase cineva – probabil că unul sau doi dintre copii, ca să dea iama în frigider. Așteptă să audă din nou ușa, dar, în loc de asta, auzi pașii cuiva care urca scările.

Un moment mai târziu, auzi ușa dormitorului său deschizându-se. Pașii traversară camera și, câteva secunde mai târziu, Miranda intră în cabină. Purta cizme Wellington, un halat peste cămașa de noapte și avea în mână un cearceaf și o pătură. Fără să scoată un cuvânt, se duse la fotoliul-pat și începu să-l desfacă. Kit era înnebunit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?

— Dorm aici, îi răspunse ea calm.

— Nu poți! spuse el panicat.

- Nu văd de ce nu.
- Ar trebui să fii în casa de oaspeți.
- M-am certat cu Ned, grație dezvăluirii tale din timpul cinei, rahat viclean ce ești!
- Nu vreau să stai aici!

— Nu dau nici doi bani pe ce vrei tu.

Kit încercă să-și păstreze calmul. Privi deznădăjduit cum Miranda își pregătea patul pentru noapte. Cum avea să se strecoare din dormitor, cu ea aici, riscând să audă tot? Era supărată, era posibil să nu adoarmă prea ușor. Iar apoi, dimineața, era mai mult ca sigur că avea să se trezească înaintea ca el să se fi întors și să-i observe absența. Alibiul lui nu mai funcționa.

Trebuia să plece acum, prefăcându-se și mai furios decât era în realitate.

— Du-te dracului! spuse el. Își scoase laptopul din priză și închise capacul. Eu nu stau aici cu tine.

Se duse în dormitor.

— Unde te duci?

Odată ieșit din raza ei vizuală, își luă bocancii.

— Mă duc să mă uit la televizor în salon.

— Să nu-l dai tare.

Miranda trânti ușa dintre cele două camere.

Kit ieși.

Merse tiptil pe holul întunecos și pe scări. Lemnăria scârțâia, dar asta era firesc în casa aceasta, așa că nimeni nu lua în seamă zgomotele ciudate. O lumină slabă, venită de la becul din verandă, intra pe o fereastră mică, aflată lângă ușa din față, și delimita zone mai luminate pe suportul de pălării, pe stâlpul de la baza scării și pe teancul de agende de pe măsuța telefonului. Nellie ieși din bucătărie și se postă lângă ușa dând din coadă, sperând, cu un optimism canin imposibil de reprimat, că urma să fie scoasă la plimbare.

Kit se așeză pe o treaptă și își puse bocancii, ascultând

atent să nu se deschidă vreo ușă la etaj. Își dădea seama că risca și se trezi străbătut de un fior de frică în timp ce bâjbâia cu șireturile. Oamenii ieșeau mereu din dormitor noaptea: poate că Olga o să vrea să bea o gură de apă, Caroline ar putea veni din hambar să ia o pastilă pentru dureri de cap, Stanley ar putea fi lovit de inspirație și să se ducă la computer.

Își legă șireturile și îmbracă jacheta sa neagră Puffa. Aproape că ieșise.

Dacă l-ar vedea cineva acum, ar pleca pur și simplu. Nimeni nu l-ar opri. Problema s-ar ivi a doua zi. Știind de plecarea lui, ar putea ghici unde se dusesese, iar planul său se baza pe ideea că nimeni n-avea să înțeleagă ce se întâmplase.

O împinse pe Nellie din fața ușii și apăsă pe clanță. Ușa de la intrare nu era încuiată niciodată: Stanley credea că era puțin probabil că hoții să vină într-un loc atât de retras și, oricum, câinele era cea mai bună alarmă antifurt.

Kit ieși din casă. Era extrem de frig, iar zăpada cădea în continuare. Împinse nasul lui Nellie înapoi înăuntru și închise ușa în urma sa cât putu de ușor.

Luminile din exterior erau lăsate aprinse pe tot parcursul nopții, dar, în ciuda acestui fapt, abia dacă putea să vadă garajul. Zăpada forma un covor de câțiva centimetri grosime. Într-un minut, ciorapii și partea de jos a jeansilor se udaseră learcă. Își dorea să-și fi pus cizme Wellington.

Mașina sa se afla lângă partea îndepărtată a garajului, cu o pătură de zăpadă pe plafon. Spera că motorul avea să pornească. Se urcă în mașină, punându-și laptopul pe locul pasagerului, astfel încât să se poată ocupa rapid de apelurile către și de la Kremlin. Răsuci cheia în contact. Mașina tuși și împrășcă, dar, după câteva secunde, motorul porni.

Kit spera că nimeni n-auzise zgomotul.

Ningea atât de tare, încât nu mai vedea aproape nimic.

Merse încet înainte, atent să nu facă nici o mișcare bruscă din volan. Conduse până la alee, trecu atent pe lângă promontoriu și prin pădure, după care urmă aleea până în drumul principal.

Aici zăpada nu mai era neatinsă. Erau urme de cauciucuri în ambele direcții. Întoarse către nord, îndreptându-se în direcția opusă Kremlinului și merse pe urmele deja conturate. După zece minute, viră pe un drum lateral care șerpuia printre dealuri. Aici nu erau urme de cauciucuri, așa că încetini, dorindu-și să fi avut o mașină 4x4.

După un moment de așteptare, zări în sfârșit un indicator pe care scria: „Școala de Aviație Inverburn”. Viră spre una dintre intrări. Porțile duble erau larg deschise, iar el trecu nestingerit. În lumina farurilor, zări un hangar și un turn de control.

Locul părea pustiu. Preț de o secundă, Kit speră ca restul să nu apară și să poată anula toată afacerea. Gândul de a putea alunga brusc toată această tensiune era atât de atrăgător, încât aproape că îl apucă disperarea. „Mobilizează-te, își zise el în gând. În seara aceasta se vor termina toate necazurile tale.”

Ușa hangarului era întredeschisă. Kit intră cu mașina, în interior, nu era nici un avion – aerodromul funcționa numai în lunile de vară –, dar văzu imediat un Bentley Continental de culoare deschisă pe care-l recunoscuse ca fiind mașina lui Nigel Buchanan. Lângă el, se afla o dubiță inscripționată „Hibernian Telecom”.

Ceilalți nu erau în raza lui vizuală, dar zări venind o lumină slabă din casa scării. Luându-și laptopul, Kit urcă pe scări până în turnul de control.

Nigel stătea la birou, purtând un pulover roz pe gât și o jachetă sport, părând foarte liniștit, cu telefonul mobil la ureche. Elton stătea rezemat de zid, îmbrăcat într-un trenchi bej cu gulerul ridicat. La picioarele sale, se afla o geantă mare de pânză. Daisy era trântită pe scaun, cu cizmele

grele pe pervaz. Purta mănuși strâmte de piele întoarsă bej-deschis care păreau nepotrivit de elegante pentru ea.

Nigel rosti în telefon, cu vocea lui suavă cu accent londonez:

— Ninge destul de tare aici, dar la meteo au anunțat că totuși centrul furtunii ne va ocoli... Da, o să poți zbura mâine-dimineață, nici o problemă... Vom fi aici cu mult înainte de zece... Voi fi în turnul de control, o să vorbesc cu tine imediat ce intri... Nu vor fi probleme atât timp cât ai banii, toți, în bancnote de cincizeci, așa cum am convenit.

Discuția despre bani îl făcu pe Kit să simtă un fior de încântare. Trei sute de mii de lire, în mâinile lui, în douăsprezece ore și câteva minute. E drept că trebuia să-i dea în mare parte lui Daisy imediat, dar putea să păstreze cincizeci de mii. Se întrebă cât spațiu ocupă cincizeci de mii de lire în bancnote de cincizeci. Ar putea să-i țină în buzunare? Trebuia să fi luat o servietă...

— Eu îți mulțumesc, spunea Nigel. La revedere. Se întoarse către Kit. Uau, Kit! Ai venit chiar la fix.

— Cine era la telefon – cumpărătorul nostru?

— Pilotul lui. O să vină cu elicopterul.

Kit se încruntă.

— Și ce va scrie în planul lui de zbor?

— Că decolează de la Aberdeen și aterizează în Londra. Nimeni nu va ști că va face o oprire neprogramată la Școala de Aviație Inverburn.

— Bine.

— Mă bucur că ești de acord, spuse Nigel, sarcastic.

Kit îl întreba mereu despre responsabilitățile sale, temându-se că Nigel, deși experimentat, nu era la fel de educat sau de inteligent ca el. Nigel îi răspundea la întrebări cu un aer amuzat, fiind de părere, în mod evident, că Kit, ca un amator ce era, trebuia să aibă încredere în el.

— Hai să ne echipăm, spuse Elton.

Scoase din geantă patru salopete pe spatele cărora scria

„Hibernian Telecom”. Se îmbrăcăra cu toții.

— Mănușile arată ciudat cu salopeta, îi spuse Kit lui Daisy.

— Ce păcat, comentă ea.

Kit o privi fix câteva secunde, după care își lăsă ochii în jos. Daisy reprezenta un pericol, iar el își dorea ca ea să nu fi fost prezentă în seara aceea. Îl speria, dar, în același timp, o ura și era hotărât să se impună în fața ei, atât pentru a-și stabili autoritatea, cât și pentru a se răzbuna pentru ceea ce-i făcuse în dimineața respectivă. În curând, urma să aibă loc o înfruntare, iar el se și temea, dar totodată o și aștepta cu nerăbdare.

În continuare, Elton le împărți legitimații false pe care scria „Hibernian Telecom – echipa de întreținere”. A lui Kit avea fotografia unui bărbat mai în vârstă care nu semăna deloc cu el. Bărbatul din fotografie avea părul negru tuns la jumătatea lungimii urechilor, într-un stil care nu fusese niciodată la modă pe perioada vieții lui Kit, plus o mustață groasă și ochelari.

Elton căută din nou în geantă și îi dădu lui Kit o perucă, o mustață neagră și o pereche de ochelari cu rame groase și lentile colorate. De asemenea, îi mai dădu o oglindă mică și un tub cu adeziv. Kit își lipi mustața deasupra buzei superioare și își puse peruca. Părul lui era castaniu mediu și tuns scurt, la modă. Uitându-se în oglindă, fu satisfăcut de faptul că deghizarea îi schimba radical înfățișarea. Elton făcuse o treabă excelentă.

Kit avea încredere în Elton. Umorul de care dădea dovadă îi ascundea eficiența necruțătoare. „Ar face orice e necesar pentru a duce afacerea la bun sfârșit”, își zise Kit.

Kit plănuise ca în acea seară să evite toți gardienii care lucraseră la Kremlin când fusese și el acolo. Cu toate acestea, dacă trebuia totuși să stea de vorbă cu oricare dintre ei, era convins că n-aveau să-l recunoască. Își dăduse jos bijuteriile care-l puteau da de gol și avea să-și

schimbe și vocea.

Elton avea deghizări și pentru Nigel, Daisy și el însuși. Ei nu erau cunoscuți angajaților de la Kremlin, așa că nu exista riscul de a fi recunoscuți imediat; dar, mai târziu, agenții de pază aveau să descrie intrușii polițiștilor, iar deghizările îi asigurau că acele descrieri nu ar fi avut nici o legătură cu înfățișarea lor reală.

Kit văzu că și Nigel avea perucă. Părul lui Nigel era de culoarea nisipului, tuns scurt, dar peruca sa era grizonantă, cu părul lung până la bărbie, făcându-l pe londonezul elegant să arate ca un membru îmbătrânit al formației Beatles. De asemenea, avea ochelari cu rame demodat de mari.

Peste capul chel, Daisy își pusese o perucă blondă, cu părul lung. Lentilele de contact colorate îi transformară ochii din căprui în albastru intens. Era și mai hidoasă decât de obicei. Kit se întrebase mereu cum era viața ei sexuală, întâlnise odată pe cineva care pretindea că se culcase cu ea, dar tot ce putuse acesta spune fusese: „Și acum mai am vânătăi”.

Sub privirile lui Kit, Daisy își scoase cerceii din sprânceană, nas și buza inferioară. Arăta numai un pic mai puțin ciudată.

Deghizarea lui Elton era cea mai subtilă. Tot ce avea era un set de dinți falși care dădeau impresia că maxilarul său era mai pronunțat – dar arăta complet diferit. Tipul arătos dispăruse, iar în locul său apăruse un tocilar.

În cele din urmă, le dădu tuturor șepci pe care scria „Hibernian Telecom”.

— Majoritatea camerelor de securitate sunt plasate sus, le explică el. O șapcă cu cozoroc lung ne va garanta că ei nu vor avea o imagine clară a fețelor noastre.

Erau gata. Trecu un moment de tăcere, în care se uitară unii la alții. Apoi Nigel spuse:

— Să înceapă spectacolul!

Părăsiră turnul de control și coborâra scările pentru a ajunge în hangar. Elton se urcă la volanul dubiței. Daisy sări pe locul de lângă el. Nigel se așeză pe al treilea loc. Nu mai era loc în față: Kit trebuia să stea pe podea, în spate, cu uneltele.

În timp ce se uita lung la ei, întrebându-se ce să facă, Daisy se trase mai aproape de Elton și îi puse o mână pe genunchi.

— Îți plac blondele? întrebă ea.

El privea înainte, cu o expresie goală.

— Sunt însurat.

Daisy își mută mâna mai sus, pe coapsa lui.

— Sunt convinsă că ți-ar plăcea totuși o fată albă, pentru diversitate, nu-i așa?

— Sunt însurat cu o fată albă.

Îi prinse încheietura și îi luă mâna de pe piciorul lui.

Kit se hotărî că acesta era momentul potrivit să o pună la punct. Cu inima la gură, spuse:

— Daisy, treci în spatele camionetei.

— Du-te dracului! răspunse ea.

— Nu te rog. Îți comand. Treci în spate!

— Încearcă să mă obligi.

— Foarte bine, o s-o fac.

— Te rog, spuse ea cu un rânjel. De-abia aștept.

— Afacerea a căzut, spuse Kit. Respira greu, din cauza fricii, dar se forță să păstreze un ton calm. Îmi pare rău, Nigel. Noapte bună tuturor! Se îndepărtă de camionetă simțindu-și picioarele tremurând.

Se urcă în mașina lui, porni motorul, aprinse farurile și așteptă.

Putea să vadă ce se petrecea pe bancheta din față a camionetei. Cei trei se certau. Daisy dădea din mâini. După un minut, Nigel coborî din camionetă și ținu ușa deschisă. Daisy vorbea în continuare. Nigel se duse în spate, deschise ușile de acolo și apoi se întoarse în față.

Într-un final, Daisy coborî din mașină. Se opri, uitându-se cu răutate la Kit. Nigel vorbi din nou cu ea, după care, în cele din urmă, Daisy se urcă în spate și trânti ușile.

Kit se întoarse la camionetă și se urcă în față. Elton porni motorul, ieși din hangar și opri. Nigel închise ușa mare și el se urcă din nou în mașină.

— Sper că nu s-au înșelat cu prognoza meteo, mormăi Elton. Uită-te la nenorocita asta de zăpadă!

leșiră pe poartă.

Mobilul lui Kit sună. Ridică ecranul laptopului, pe care scria: „Toni apelează Kremlinul”.

11.30 P.M.

Mama lui Toni adormise în momentul în care ieșiseră din benzinărie. Toni oprise mașina, lăsase scaunul pe spate și îi improvizase o pernă dintr-un fular. Mama dormea ca un prunc. Lui Toni i se părea ciudat să-și îngrijească mama așa cum ar fi îngrijit un copil. O făcea să se simtă bătrână.

Dar nimic nu o putea întrista după conversația pe care o avusese cu Stanley. În stilul său reținut, el îi mărturisise ce simțea. În timp ce conducea prin ninsoare, kilometru după kilometru, spre Inverburn, Toni se bucura tot mai mult de acest sentiment nou de siguranță.

Mama dormea adânc când ajunseră în suburbii. Pe străzi se mai zăreau încă petrecăreți.

Traficul păstra șoseaua neacoperită de zăpadă, iar Toni reuși să conducă fără a se teme că, în orice moment, mașina putea să-i scape de sub control.

Profită de ocazie pentru a suna la Kremlin, doar ca să verifice că totul era în regulă.

Îi răspunse Steve Tremlett.

— Oxford Medical.

— Sunt Toni. Cum merg lucrurile?

— Bună, Toni. Avem o mică problemă, dar o rezolvăm.

Toni simți un fior.

— Ce problemă?

— Majoritatea telefoanelor nu funcționează. Numai acesta merge, de la recepție.

— Cum s-a întâmplat așa ceva?

— N-am idee. Probabil că ninsoarea este de vină. Toni dădu dezaprobat din cap, uimită.

— Sistemul de telefonie costă sute de mii de lire. N-ar trebui să cadă din cauza vremii nefavorabile. Putem să-l reparăm?

— Da. Am chemat o echipă de la Hibernian Telecom. Ar trebui să ajungă în următoarele câteva minute.

— Cum stăm cu sistemele de alarmă?

— Nu știu dacă funcționează sau nu.

— La naiba! Ai anunțat poliția?

— Da. O mașină de patrulare ne-a făcut o vizită mai devreme. Polițiștii s-au uitat un pic prin preajmă și n-au observat nimic neobișnuit. Acum au plecat să aresteze bețivanii care bântuie de Crăciun prin oraș.

Un bărbat mergea clătinându-se în fața mașinii lui Toni, iar aceasta trebui să vireze pentru a-l evita.

— Îi înțeleg perfect, spuse ea.

— Unde ești?

— La Inverburn.

— Credeam că te duci la o stațiune de sănătate.

— Mă duceam, dar a apărut o problemă de familie. Anunță-mă ce găsesc cei de la reparații, bine? Sună-mă pe mobil!

— Sigur.

Toni închise.

„La naiba! Își zise ea. Mai întâi mama, după care asta.”

Își croi drum prin rețeaua de străzi mărginite de locuințe elegante, care se înșirau pe versantul dealului de lângă port. Când ajunsese în fața clădirii unde locuia, parcă, dar nu coborî din mașină.

Trebuia să se ducă la Kremlin.

Dacă ar fi fost la spa, nici nu s-ar fi pus problema să se întoarcă – era prea departe. Dar era aici, în Inverburn. Drumul i-ar lua ceva timp pe vremea asta – cel puțin o oră, în loc de zece minute, un sfert de oră, cât dura de obicei –, dar nu era mare lucru.

Singura problemă era mama.

Toni își închise ochii. Oare era necesar să se ducă? Chiar dacă Michael Ross lucrase cu cei de la Animalele Sunt Libere, părea puțin probabil ca aceștia să aibă ceva de-a

face cu nefuncționarea telefoanelor. Kremlinul nu putea fi sabotat cu ușurință. Pe de altă parte, cu o zi în urmă, ar fi spus că era imposibil să scoți pe ascuns un iepure din BSL4.

Oftă. Nu exista decât o soluție. La urma urmei, securitatea laboratoarelor era responsabilitatea ei și nu putea să se ducă acasă să se culce în timp ce la Oxenford Medical se petrecea ceva ciudat.

Nu o putea lăsa pe mama ei singură și nici nu-și putea ruga vecinii să aibă grijă de ea la o asemenea oră, ceea ce însemna că mama trebuia să meargă cu ea la Kremlin.

În timp ce mută schimbătorul în viteza întâi, un bărbat coborî dintr-un Jaguar sedan de culoare deschisă parcat de-a lungul trotuarului, la câteva mașini distanță. „E ceva familiar în felul cum arată”, își zise ea și ezită să iasă din parcare. Bărbatul mergea pe trotuar către ea. După mers, Toni își dădu seama că era un pic amețit, dar se putea controla. Veni la fereastra din dreptul ei, iar Toni își dădu seama că era Carl Osborne, reporterul de televiziune. În mână, avea un obiect mic.

Toni scoase mașina din viteză și coborî geamul.

— Bună, Carl, spuse ea. Ce cauți aici?

— Te așteptam. Eram pe punctul de a renunța.

Mama se trezi și spuse:

— Bună. Acesta e iubitul tău?

— Acesta este Carl Osborne, și nu e iubitul meu.

— Poate că lui i-ar plăcea să fie iubitul tău, spuse mama cu obișnuita ei nonșalanță și lipsă de tact.

Toni se întoarse către Carl, care rânjea.

— Aceasta este mama mea, Kathleen Gallo.

— Este o onoare să vă cunosc, doamnă Gallo.

— De ce mă aștepți? îl întrebă Toni.

— Ți-am adus un cadou, spuse el și îi arătă ce avea în mână. Era un cățeluș. Crăciun fericit, adăugă el și îi așeză cățelușul în poală.

Carl, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi ridicol! Ridică

animăluțul pufos și încercă să i-l dea înapoi.

Carl făcu un pas în față și ridică mâinile.

— E al tău!

Cățelușul era cald și moale în mâinile ei, iar o parte din ea își dorea să-l poată ține la piept, dar știa că trebuia să scape de el. Coborî din mașină.

— Nu vreau un animal de casă, spuse ea pe un ton ferm. Sunt o femeie singură, cu o slujbă solicitantă și o mamă în vârstă. Nu pot să-i ofer unui câine îngrijirea și atenția de care are nevoie.

— Găsești tu o soluție. Ce nume o să-i pui? Carl e un nume frumos.

Toni se uită la cățeluș. Era un ciobănesc englezesc, alb cu pete negre, în vârstă de aproximativ opt săptămâni. O linse cu limba lui aspră și o privi înduioșător. Toni încercă să nu se lase impresionată.

Se duse la mașina lui și puse ușor cățelul pe banchetă.

— Pune-i tu un nume, spuse ea. Eu am prea multe pe cap.

— Păi, mai gândește-te, zise el, cu o expresie dezamăgită. Îl țin eu în seara aceasta și te sun mâine.

Toni se întoarse la ea în mașină.

— Nu mă suna, te rog. Băgă în viteza întâi.

— Ești o femeie dură, remarcă el în timp ce ea se îndepărta.

Din nu se știe ce cauză, această remarcă o afectă. „Nu sunt dură”, își zise ea în gând. Ochii i se umplură de lacrimi, lucru care o surprinse. „A trebuit să mă ocup de moartea lui Michael Ross, să înfrunt o haită de reporteri turbați, Kit Oxenford m-a făcut cățea, sora mea m-a dezamăgit și am anulat vacanța pe care de-abia o așteptam. Am grijă de mine, de mama și de Kremlin, nu pot să mă mai ocup și de un cățeluș – asta este.”

Apoi își aduse aminte de Stanley și își dădu seama că nu dădea nici doi bani pe ce spusese Carl Osborne.

Se frecă cu mâna la ochi și încercă să vadă înainte, printre fulgii de zăpadă. Leșind de pe strada ei în stil victorian, intră pe drumul principal și se îndreptă spre ieșirea din oraș.

— Carl pare drăguț, spuse mama.

— De fapt, nu e foarte drăguț, mamă. E doar un individ superficial și necinstit.

— Nimeni nu e perfect. Cred că nu sunt mulți bărbați neînșurați de vârsta ta.

— Aproape niciunul.

— Nu vrei să rămâi singură.

Toni zâmbi pentru sine.

— Nu știu de ce, dar nu cred că se va întâmpla așa ceva.

Pe măsură ce se îndepărta de centrul orașului, traficul se rărea, iar zăpada formase un strat gros pe șosea. Manevrând cu grijă prin câteva sensuri giratorii, observă că o mașină o urmărea îndeaproape. Privind în oglinda retrovizoare, descoperi că era Jaguarul sedan de culoare deschisă.

Carl Osborne o urmărea.

Trase pe dreapta, iar el opri chiar în spatele ei.

Toni coborî din mașină și se duse în dreptul portierei lui.

— Acum ce mai e?

— Sunt reporter, Toni, spuse el. E aproape miezul nopții, în Ajunul Crăciunului, tu ai grijă de mama ta și, cu toate astea, ești în mașină și se pare că te îndrepti către Kremlin. Trebuie să fie vorba despre un subiect pe cinste.

— Of, drace! Exclamă Toni.

Ziua de Crăciun

MIEZUL NOPTII

Kremlinul arăta ca desprins din basme, cu zăpada care cădea din abundență pe acoperișurile și turnurile sale luminate de reflectoare. În timp ce camioneta cu „Hibernian Telecom” scris pe o parte se apropia de poarta principală, Kit își închipui pentru un moment că era Cavalerul Negru care mergea în galop pentru a asedia Kremlinul.

Se simți ușurat că ajunsese. În ciuda prognozei meteo, furtuna se transforma într-un viscol în toată puterea cuvântului, iar drumul de la aerodrom durase mai mult decât se așteptaseră. Această întârziere îl umplea de teamă. Cu fiecare minut care trecea, creștea probabilitatea apariției unor situații neprevăzute care să-i pună în pericol planul său elaborat.

Apelul telefonic din partea lui Toni Gallo îl îngrijora, îi făcuse legătura cu Steve Tremlett, temându-se că, dacă îi pune un mesaj înregistrat, ar fi venit la Kremlin să afle ce se întâmplă. Dar, având în vedere că ascultase conversația, Kit se gândea că putea veni oricum. Era un ghinion teribil că era la Inverburn, în loc să fie la un salon, la zeci de kilometri depărtare.

Prima din cele două bariere se ridică, iar Elton, care se afla la volan, duse mașina în dreptul gheretei de la poartă. După cum se aștepta Kit, înăuntru erau doi gardieni. Elton coborî geamul. Un agent de pază se aplecă spre ei și spuse:

— Ne bucurăm să vă vedem, flăcăi.

Kit nu îl cunoștea, dar, amintindu-și de conversația avută cu Hamish, își dădu seama că acela trebuia să fie Willie

Crawford. Uitându-se în spatele lui, îl zări pe Hamish însuși.

— E bine că veniți de Crăciun, spuse Willie.

— Asta e slujba noastră, replică Elton.

— Sunteți trei, nu?

— Plus Cosânzeana, în spate.

Aceasta scoase un mârâit slab.

— Ai grijă cum vorbești!

Kit își reprimă un oftat. Cum se puteau ciorovăi chiar și într-un asemenea moment crucial?

— Potoliți-vă, voi doi, murmură Nigel.

Willie nu părea să fi auzit schimbul de replici.

— Trebuie să văd actele de identificare pentru toată lumea, vă rog, spuse el.

Scoaseră cu toții legitimațiile false. Elton le făcuse pe baza amintirilor lui Kit în ceea ce privește aspectul legitimațiilor de la Hibernian Telecom. Rar se întâmpla ca sistemul de telefonie să se strice, așa că Kit își închipuise că nici un gardian nu avea cum să-și aducă aminte cum arăta o legitimație adevărată. În vreme ce agentul de securitate cerceta legitimațiile ca și cum ar fi fost bancnote dubioase de cincizeci de lire, Kit își ținea respirația.

Willie notă numele de pe fiecare legitimație. Apoi le dădu înapoi fără să facă vreun comentariu. Kit se uită în altă parte și își permise să respire din nou.

— Mergeți la intrarea principală, spuse Willie. O să vă descurcați dacă vă continuați drumul având stâlpii de lumină de o parte și de alta a voastră. Din cauza stratului de zăpadă, drumul din fața lor nu se vedea. La recepție, o să-l găsiți pe domnul Tremlett, care vă va spune unde să mergeți.

Cea de-a doua barieră se ridică, iar mașina avansă.

Erau în curtea Kremlinului.

Lui Kit aproape că i se făcea rău de frică. Mai încălcase legea și înainte, cu escrocheria din cauza căreia fusese concediat, dar nu percepuise fapta de atunci ca pe o

infracțiune – semăna mai mult cu trișatul la cărți, ceea ce făcuse încă de la vârsta de unsprezece ani. Acesta era un jaf propriu-zis și putea să fie trimis la închisoare. Înghiți cu greu și încercă să se concentreze. Se gândi la suma enormă pe care i-o datora lui Harry Mac. Își aminti teroarea pe care o simțise în dimineața respectivă, când Daisy îi ținuse capul sub apă și crezuse că avea să moară. Trebuia să meargă până la capăt.

— Încearcă să nu o enervezi pe Daisy, îi spuse calm Nigel lui Elton.

— N-a fost decât o glumă, spuse Elton pe un ton defensiv.

— Ea nu are deloc simțul umorului.

Fie că auzise, fie că nu acest schimb de replici, Daisy nu avu nici o reacție.

Elton parcă în fața intrării principale, iar cei patru coborâră din mașină. Kit își luă și laptopul. Nigel și Daisy luară două truse de scule din spatele camionetei. Elton avea o servietă de piele vișinie care părea să fi fost foarte scumpă, foarte subțire și cu o închizătoare de alamă – tipică pentru gusturile lui, dar lui Kit i se păru un pic cam ciudată pentru un angajat dintr-o echipă de intervenții.

Trecură printre leii de piatră de pe verandă și intrară în Sala Mare. Luminile slabe de securitate accentuau atmosfera bisericească dată de arhitectura victoriană: ferestrele cu stâlpi verticali, arcadele ascuțite și grinzile dese ale acoperișului. Lumina slabă nu afecta deloc eficiența camerelor de securitate, care – Kit știa – funcționau pe bază de lumină infraroșie.

La biroul modern din recepția aflată în mijlocul sălii, se aflau alți doi agenți. Unul dintre ei era o femeie tânără și atrăgătoare pe care Kit nu o recunoscuse, iar celălalt era Steve Tremlett. Kit rămase mai în spate, evitând ca Steve să-l privească prea de aproape.

— O să vrei să accesați unitatea centrală de procesare,

spuse Steve.

— De acolo trebuie să începem.

Steve ridică din sprâncene la auzul accentului londonez, dar nu făcu nici un comentariu.

— O să vă conducă Susan – eu trebuie să rămân lângă telefon.

Susan avea părul scurt și un cerchel în sprânceană. Purta o cămașă cu epoleți, cravată, pantaloni de uniformă de serj închiși la culoare și pantofi negri cu șireturi. Le zâmbi prietenos și îi conduse pe un coridor lambrizat cu lemn închis la culoare.

Kit se simți cuprins de o stare ciudată de calm. Era înăuntru, escortat de un agent de securitate, și se pregătea să jefuiască laboratorul. Gata să accepte orice s-ar fi întâmplat. Cărțile fuseseră împărțite, iar el stabilise miza, așa că nu mai avea nimic de făcut decât să joace această mână, fie că avea să piardă sau să câștige.

Intrară în camera de control.

Era mai curată și mai ordonată decât își amintea Kit, cu toate cablurile ascunse frumos și cu registrele puse pe raft, la rând. Presupuse că acestea erau rezultatele influenței lui Toni. Și aici erau doi gardieni în loc de unul singur. Aceștia stăteau la biroul lung și urmăreau monitoarele. Susan îi prezentă ca fiind Don și Stu. Don era un bărbat cu pielea închisă la culoare, originar din sudul Indiei, care vorbea cu un accent de Glasgow, iar Stu era roșcat și avea pielea plină de pistrui. Kit nu-l recunoscuse pe niciunul. „Un agent în plus nu-i mare lucru, își spuse Kit în sinea lui; încă o pereche de ochi față de care să ascunzi lucrurile, un alt creier a cărui atenție să fie distrasă, încă o persoană care trebuie amăgită până la apatie.”

Susan deschise ușa camerei pentru echipamente.

— CPU¹³-ul e aici.

Câteva momente mai târziu, Kit era înăuntru

¹³ CPU, Central Processing Unit, unitatea centrală de procesare.

sanctuarului. „În doi timpi și trei mișcări!”, își zise el în gând, deși avusese nevoie de săptămâni întregi de pregătiri. Aici se aflau computerele și celelalte dispozitive care controlau funcționarea nu numai a sistemului de telefonie, ci și a celui de iluminat, a camerelor de securitate și a alarmelor, însăși faptul că ajunsese atât de departe era o victorie.

— Mulțumesc foarte mult – avem noi grijă de aici, îi spuse lui Susan.

— Dacă aveți nevoie de ceva, veniți la recepție, spuse ea, apoi plecă.

Kit își puse laptopul pe un raft și îl conectă la computerul care dirija sistemul de securitate. Trase un scaun și își întoarse laptopul astfel încât ecranul să nu poată fi văzut de cineva care ar fi stat în cadrul ușii. Simți privirea lui Daisy ațintită asupra lui, plină de suspiciune și de rea-voință.

— Du-te în camera alăturată, îi ceru Kit. Fii atentă la ce fac agenții!

Daisy îi aruncă o privire plină de ciudă, dar apoi se conformă.

Kit trase adânc aer în piept. Știa exact ce trebuia să facă. Avea nevoie să lucreze repede, dar cu grijă.

În primul rând, accesă programul care controla imaginile video primite de cele 37 de camere ale circuitului închis de televiziune. Privi intrarea în BSL4, care părea să nu se fi schimbat. Verifică ce se întâmpla la recepție și îl văzu pe Steve acolo, dar nu și pe Susan. Uitându-se pe imaginile primite de celelalte camere, o găsi pe Susan patrulând în altă parte a clădirii. Notă ora exactă.

Memoria imensă a calculatorului stoca imaginile primite de la camere timp de patru săptămâni înainte de a le șterge. Kit știa să folosească programul cu ușurință, pentru că el fusese cel care îl instalase. Localiză imaginile video înregistrate de camere în BSL4 la aceeași oră, dar cu o zi înainte. Verifică ritmul de succesiune a cadrelor și imagini

alese la întâmplare pentru a se asigura că nici un cercetător nebun nu lucrase în laborator în toiul nopții; dar toate imaginile nu-i arătau decât camere goale. Bine.

Nigel și Elton îl priveau într-o tăcere plină de tensiune.

Kit transferă imaginile filmate cu o seară în urmă către monitoarele pe care le urmăreau gardienii.

Acum, oricine putea să intre în BSL4 și să facă orice ar fi vrut, fără ca ei să aibă habar.

Monitoarele erau dotate cu dispozitive de diferențiere care ar fi detectat substituirea echipamentelor dacă, de exemplu, imaginile ar fi fost furnizate de la un aparat video din exteriorul sistemului. Cu toate acestea, imaginile transferate de Kit nu proveneau dintr-o sursă exterioară, ci direct din memoria computerului – și tocmai de aceea alarma nu fu declanșată.

Kit intră în camera principală de control. Daisy se trântise pe un scaun, cu jacheta ei de piele peste salopetă inscripționată cu „Hibernian Telecom”. Kit studie imaginile de pe ecrane. Totul părea normal. Agentul cu pielea închisă la culoare, Don, se uită la el cu o expresie întrebătoare.

— Funcționează vreunul dintre telefoanele de aici? întrebă Kit, pentru a-și justifica prezența.

— Niciunul, spuse Don.

Pe marginea inferioară a fiecărui ecran, era o bandă de text pe care apăreau ora și data. Pe ecranele pe care rulau imaginile din ziua precedentă era trecută aceeași oră – Kit fusese foarte atent la acest aspect –, dar pe imaginile de ieri figura și data corespunzătoare.

Kit putea pune pariu că nimeni nu avea să se uite vreodată la dată. Gardienii urmăreau ecranele, căutând orice semn de activitate; nu citeau textul de jos, care le-ar fi spus ceea ce ei știau deja.

Spera să aibă dreptate.

Don nu înțelegea de ce specialistul de la compania de telefonie era atât de interesat de monitoarele de

televiziune.

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă el pe un ton provocator.

Daisy mârâi și se foi în scaun, ca un câine care simte tensiunea dintre oameni.

Telefonul mobil al lui Kit sună.

Acesta se retrase în camera de echipamente. Pe ecranul laptopului apărea: „Kremlinul o apelează pe Toni”. Presupuse că Steve voia s-o anunțe pe Toni că echipa de reparații sosise. Se hotărî să le facă legătura: era posibil s-o liniștească pe Toni și s-o facă să nu mai vină. Apăsă pe o tastă, după care duse mobilul la ureche pentru a le asculta conversația.

— Toni Gallo. Era în mașină – Kit auzea sunetul motorului.

— Steve sunt, de la Kremlin. Echipa de intervenție de la Hibernian Telecom a sosit.

— Au rezolvat problema?

— Abia au început lucrul. Sper că nu te-am trezit.

— Nu, nu sunt în pat. Sunt în drum spre voi.

Kit înjură. Tocmai de acest lucru îi fusese teamă.

— Nu e nevoie, îi spuse Steve lui Toni.

„Exact!”, își zise Kit în gând.

— Probabil că nu, răspunse ea. Dar o să mă simt eu mai bine.

„Când o să ajungi aici?”, se întrebă Kit, Steve avu același gând.

— Unde ești acum?

— Mai am câțiva kilometri, dar drumul este îngrozitor și nu pot să merg cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră.

— Ești cu Porsche-ul tău?

— Da.

— Suntem în Scoția. Trebuia să-ți fi cumpărat un Land Rover.

— Ar fi trebuit să-mi cumpăr un afurisit de tanc.

„Haide, i se adresă Kit în gând, în cât timp?”

Toni îi răspunse la întrebare.

— O să ajung într-o jumătate de oră, poate chiar o oră.

Cei doi închiseră, iar Kit înjură în gând.

Își spusese că vizita lui Toni nu era fatală. Nu exista nici un indiciu care să-i dea de bănuț că tocmai avea loc un jaf. Nimic nu va părea în neregulă timp de mai multe zile. Se va ști doar că fusese o problemă cu sistemul de telefonie și că echipa de reparații o rezolvase. Asta până ce, la întoarcerea la serviciu, oamenii de știință aveau să observe că BSL4 fusese jefuit.

Principalul pericol era ca Toni să-l recunoască pe Kit, în ciuda deghizării sale. Arăta complet diferit, își lăsase acasă bijuteriile ușor de identificat și putea să-și schimbe cu ușurință vocea, intensificând accentul scoțian; dar Toni era o cățea cu miros extrem de fin, și nu-și putea permite să-și asume nici un risc. Dacă ea venea, avea să se ferească din calea ei cât mai mult și să-l lase pe Nigel să vorbească. Cu toate acestea, riscul apariției unui incident neprevăzut creștea de zece ori.

Dar nu avea ce să facă în privința aceasta – decât să se grăbească.

Următoarea sa misiune era să-l introducă pe Nigel în laborator fără ca vreunul dintre gardieni să vadă ceva.

Principală problemă, în această privință, erau cei care patruleau. O dată pe oră, un agent de la recepție făcea turul clădirii. Patrularea urma un traseu prestabilit și dura 20 de minute. După ce trecea de intrarea în BSL4, gardianul nu avea să se întoarcă acolo decât peste o oră.

Kit o văzuse pe Susan patrulând în urmă cu câteva minute, când își conectase laptopul la programul de supraveghere. Acum verifică imaginile camerelor de la recepție și o văzu stând la birou cu Steve, ceea ce însemna că își terminase circuitul. Kit se uită la ceas. Avea la dispoziție cel puțin o jumătate de oră până ce Susan avea să facă un alt tur al clădirii.

Kit se ocupase de camerele din laboratorul de înaltă securitate, dar mai era una în fața ușii, care urmărea intrarea în BSL4. Selectă imaginile de ziua trecută și rulă cadrele la viteză dublă decât normal. Avea nevoie de un interval de o jumătate de oră în care să nu fi trecut nimeni prin fața camerei. Opri imaginile la momentul în care apărea agentul de securitate. Începând cu clipa în care gardianul ieșea din cadru, Kit transferă imaginile vechi către monitoarele din camera de alături. Pe ecran apăreau atât ora greșită, cât și data, dar, o dată în plus, Kit miza pe faptul că agenții nu aveau să observe.

Se uită la Nigel.

— Hai să mergem!

Elton rămase în camera de echipamente pentru a se asigura că nimeni nu se atinge de laptopul lui Kit.

Trecând prin camera de control, Kit îi spuse lui Daisy:

— Mergem să luăm nanometrul din mașină. Tu stai aici.

Nici nu există vreun aparat cu acest nume, dar Don și Stu nu aveau de unde să știe acest lucru.

Daisy mârâi și se uită în altă parte. Nu prea se pricepea să-și interpreteze rolul. Kit spera că agenții aveau să presupună pur și simplu că era prost dispusă.

Kit și Nigel se îndreptară grăbiți către BSL4. Kit postă cardul smart al tatălui său în fața scannerului, iar apoi își apăsă arătătorul mâinii stângi pe ecran. Așteptă până ce computerul central compară informația de pe ecran cu cea de pe card. Observă că Nigel ținea în mână servieta elegantă din piele vișinie a lui Elton.

Lumina de deasupra ușii se încăpățâna să-și păstreze culoarea roșie. Nigel îi aruncă lui Kit o privire neliniștită. Kit își spuse în gând că improvizația lui trebuia să meargă. Cipul conținea detaliile codificate ale amprentei sale – verificase. Ce ar putea să nu meargă?

— Mă tem că nu puteți intra acolo, se auzi din spate vocea unei femei.

Kit și Nigel se întoarseră. Susan stătea în spatele lor. Părea prietenoasă, dar neliniștită. „Ar fi trebuit să fie la recepție, își zise Kit panicat. Nu-i venea rândul la patrulat decât peste 30 de minute...”

Asta dacă nu cumva Toni Gallo nu dublase și numărul de patrulări, așa cum făcuse cu numărul de gardieni.

Se auzi un sunet asemănător cu cel făcut de o sonerie. Toți trei se uitară la lumina de deasupra ușii. Se făcu verde, iar ușa grea se deschise încet din balamalele motorizate.

— Cum ați deschis ușa? întrebă Susan.

Acum vocea ei trăda frică.

Involuntar, Kit se uită la cardul furat din mâna lui. Privirea lui Susan o urmări pe a lui.

— N-ar trebui să aveți permis de intrare! spuse ea pe un ton neîncrezător.

Nigel se apropie de ea.

Susan se întoarce și o rupse la fugă.

Nigel porni după ea, dar Susan nu avea decât jumătate din vârsta lui. „N-o s-o prindă niciodată”, își zise Kit. Lăasă să-i scape un strigăt de furie: cum se putea ca lucrurile să se înrăutățească într-o asemenea măsură, atât de repede?

Atunci își făcu apariția Daisy, care veni prin coridorul care făcea legătura cu camera de control.

Kit nu și-ar fi închipuit niciodată că ar fi fost vreodată bucuros să-i vadă fața urâtă.

Daisy nu păru deloc surprinsă de scena din fața ei: Susan alerga spre ea, Nigel o urmărea, iar Kit înghețase pe loc. Kit își dădu seama că Daisy urmărise monitoarele din camera de control. O văzuse pe Susan părăsind recepția și îndreptându-se către BSL4. Își dăduse seama de pericol și venise pentru a rezolva problema.

Susan o văzu pe Daisy și ezită, dar apoi continuă să alerge, părând hotărâtă s-o împingă și să treacă de ea.

Pe buzele lui Daisy flutură urma unui zâmbet. Își trase brațul înapoi și își împinse cu putere pumnul înmănușat

spre fața lui Susan. Lovitura scoase un zgomot îngrețoșător, ca acela făcut de un pepene scăpat pe o pardoseală cu gresie. Susan se prăbuși, ca și cum s-ar fi lovit de un zid. Cu o expresie încântată, Daisy își freca încheieturile degetelor.

Susan se ridică în genunchi. Din gură, prin sângele care-i curgea din nas, îi ieșeau suspine. Daisy scoase din buzunarul jachetei un baston acoperit cu piele de aproximativ douăzeci de centimetri și alcătuit – bănuia Kit – din rulmenți de oțel puși într-un înveliș de piele. Își ridică brațul.

— Nu! țipă Kit.

Daisy o lovi pe Susan cu bastonul în cap. Agentă se prăbuși fără să mai scoată vreun sunet.

— Las-o! urlă Kit. O să fim cu toții vinovați de crimă!

Daisy își privea mânușa maro-deschis care-i îmbrăca mâna dreaptă. Pe locul unde se aflau încheieturile degetelor, era sânge, pe care Daisy îl linse gânditoare.

Kit se uita lung la femeia inconștientă care zăcea pe podea. Îi venea rău văzându-i corpul contorsionat.

Nu trebuia să se întâmple așa ceva! spuse el alarmat. Acum, ce-o să facem cu ea?

Daisy își aranja peruca blondă.

— O legăm și o ascundem pe undeva.

Creierul lui Kit începea să-și revină de pe urma șocului provocat de actul neașteptat de violență.

— Bine, spuse el. O băgăm în BSL4. Agenții nu au voie să intre acolo.

— Trage-o înăuntru, îi spuse Nigel lui Daisy. O să găsec eu ceva cu care s-o legăm.

Intră într-un birou.

În momentul acela, se auzi soneria mobilului lui Kit. Acesta o ignoră.

Kit își folosi cardul pentru a deschide ușa care, între timp, se închisese automat. Daisy luă un extingtor roșu și îl folosi pentru a ține ușa deschisă.

— Nu poți să faci asta, spuse Kit. O să se declanșeze alarma.

Kit luă extingtorul și îl puse la loc. Pe fața lui Daisy, se întipări o expresie de scepticism.

— Dacă pui ceva într-o ușa, se declanșează alarma?

— Da! spuse Kit, ajuns la capătul răbdării. Aici sunt instalate sisteme de gestionare a aerului. Știu pentru că eu am instalat sistemele de alarmă. Acum, taci din gură și fă ce ți se spune!

Daisy își băgă brațele pe sub pieptul lui Susan și o trase pe covor. Nigel ieși din birou cu un cablu lung de electricitate. Intrară cu toții în BSL4. Ușa se închise în urma lor.

Se aflau într-un hol mic, ce ducea către camerele de schimbare. Daisy o propti pe Susan de peretele aflat sub o autoclavă care permitea ca obiectele sterilizate să fie scoase din laborator. Nigel îi legă mâinile și picioarele cu cablul electric.

Telefonul lui Kit se opri din sunat.

Cei trei ieșiră din laborator. Nu aveau nevoie de nici un permis pentru a ieși: ușa se deschidea la apăsarea butonului verde care se afla pe perete.

Kit se străduia cu disperare să se gândească ce aveau să facă în continuare. Întregul său plan fusese distrus. Acum era imposibil că furtul să rămână nedescoperit.

— Vor observa lipsa lui Susan destul de curând, spuse el, forțându-se să rămână calm. Don și Stu vor vedea că nu mai apare pe nici unul dintre monitoare. Și, chiar dacă nu o fac, Steve va intra în stare de alertă când va vedea că nu se mai întoarce din patrulare. Oricum, nu avem timp să intrăm în laborator și să ieșim înainte de declanșarea alarmei. Drace, a mers totul pe dos!

— Calmează-te, spuse Nigel. Atât timp cât nu intri în panică, ne putem descurca. Trebuie doar să ne ocupăm de ceilalți agenți așa cum ne-am ocupat de ea.

Telefonul lui Kit sună din nou. În absența computerului, nu avea cum să-și dea seama cine era.

— Probabil că e Toni Gallo, spuse el. Ce ne facem dacă apare? Nu putem să pretindem că nu-i nici o problemă dacă toți gardienii sunt legați!

— Ne vom ocupa de ea când sosește.

Telefonul lui Kit suna în continuare.

12.30 A.M.

Toni conducea cu șaisprezece kilometri pe oră, aplecându-se peste volan pentru a putea vedea șoseaua printre fulgii de zăpadă care acopereau aproape tot câmpul vizual. Farurile nu făceau altceva decât să lumineze un nor de fulgi mari și noi care păreau să umple tot universul. Stătuse concentrată atât de mult, încât o dureau ochii, ca și cum i-ar fi intrat săpun în ochi.

Punând mobilul într-un suport de pe bordul mașinii, îl fixă în regim hands-free. Formase numărul Kremlinului, iar acum ascultă cum suna fără să i se răspundă.

— Nu cred că e cineva acasă, spuse mama.

„Echipa de intervenții trebuie să fi scos din funcțiune întregul sistem”, își zise Toni. Funcționau sistemele de alarmă? Dacă se întâmplase ceva grav în timp ce liniile telefonice nu funcționau? Îngrijorată și ușor nervoasă, apăsă pe un buton pentru a încheia apelul.

— Unde suntem? întrebă mama.

— Bună întrebare.

Toni cunoștea drumul acesta, dar de-abia dacă-l vedea.

I se părea că mergea de-o eternitate. Din când în când, se uita prin geamul lateral, căutând puncte de reper. I se păru că recunoaște o căsuță de piatră cu o poartă deosebită din fier forjat. Își aminti că aceasta se afla la numai câțiva kilometri de Kremlin.

— Ajungem într-un sfert de oră, mama, spuse ea.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu farurile care o însoțiseră încă de la Inverburn: pacostea de Carl Osborne în Jaguarul său, care o urmărea neobosit, în același ritm de melc. În orice altă zi, i-ar fi făcut plăcere să-l lase în urma Porscheului ei rapid.

Oare își irosea timpul? Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult

decât să ajungă la Kremlin și să nu găsească nimic în neregulă: liniile telefonice reparate, sistemele de alarmă funcționale, gardienii plictisiți și somnoroși. Atunci ar fi putut să se ducă acasă, să se bage în pat și să se gândească la întâlnirea cu Stanley de a doua zi.

Cel puțin s-ar fi bucurat să vadă expresia de pe chipul lui Carl Osborne când avea să-și dea seama că mersese ore întregi prin zăpadă, de Crăciun, în miezul nopții, pentru un subiect privind un deranjament telefonic.

Părea să se afle pe o porțiune dreaptă de drum, așa că își asumă riscul de a accelera. Dar drumul nu rămase drept pentru mult timp și, aproape imediat, văzu că se apropia o curbă la dreapta. Nu putea folosi frânele, de frică să nu derapeze, așa că schimbă într-o viteză mai mică pentru a încetini mașina, apoi își ținu piciorul ferm pe ambreiaj în timp ce lua curba. Partea din spate a Porscheului avea tendința de a asculta de forța centrifugă – simțea asta –, dar cauciucurile late din spate menținură aderența.

Văzu perechile de faruri ale mașinii care venea din sens opus și, ca o schimbare bine-venită, reuși să zărească bucata de drum de aproximativ treizeci de metri dintre mașini. Nu era mare lucru de văzut: zăpada se așternuse într-un strat de peste douăzeci de centimetri pe sol, un zid de piatră în stânga și un deal alb în dreapta ei.

Nervoasă, Toni observă că mașina care venea pe celălalt sens avea viteză.

Își aminti cum era această porțiune de drum. Era o curbă lungă, largă și care ajungea la un unghi de nouăzeci de grade față de direcția inițială, pe lângă deal. Reuși să-și mențină pe tot parcursul curbei banda pe care mergea.

Dar cealaltă mașină nu făcu același lucru.

O văzu derapând pe șosea spre centru și își zise: „Prostule, ai frânat în curbă și ți-a derapat spatele mașinii”.

În secunda următoare, Toni își dădu seama cu oroare că mașina cealaltă se îndrepta direct spre ea.

Aceasta traversă mijlocul șoselei și se apropie de mașina ei dintr-o parte. Era o mașină break elegantă în care se aflau patru bărbați. Aceștia râdeau, iar Toni, în fracțiunea de secundă în care putu să-i vadă, își dădu seama că erau petrecăreți foarte tineri și prea beți pentru a-și da seama în ce pericol se aflau.

— Atenție! Țipă ea inutil.

Capota Porscheului mai avea un pic și zdrobea aripa breakului care derapa. Toni acționează din reflex. Fără să se gândească, smuci de volan spre stânga. Partea din față a mașinii se întoarce. Aproape simultan, Toni apăsă pedala de accelerație. Mașina țâșni înainte și derapă. Timp de o secundă, breakul era alături de ea, la numai câțiva centimetri.

Porsche-ul era întors spre stânga și alunecă înainte. Toni întoarce volanul spre dreapta pentru a anula derapajul și apăsă extrem de ușor pedala de ambreiaj. Mașina se îndreptă, iar cauciucurile reușiră să adere la șosea.

Se gândi că breakul avea să-i lovească aripa din spate; apoi își zise că avea să o rateze la câțiva milimetri; apoi se auzi un zgomot puternic, dar era totuși rezultatul unei lovituri superficiale, și Toni își dădu seama că bara ei de protecție fusese lovită.

Nu era o lovitură puternică, dar reuși să destabilizeze Porsche-ul, iar partea din spate se deplasă spre stânga, scăpând din nou de sub control. Toni smuci disperată volanul către stânga, virând în sensul derapajului; cu toate acestea, mașina nu mai apucă să se redreseze și lovi zidul de piatră de pe marginea șoselei. Se auzi un zgomot teribil de fiare contorsionate și sticlă spartă; apoi mașina se opri.

Toni se uită îngrijorată la mama sa. Aceasta privea fix înainte, năucită, cu gura larg deschisă – dar nu pățise nimic. Timp de o secundă, Toni se simți cuprinsă de un val de ușurare – apoi se gândi la Osborne.

Se uită temătoare în oglinda retrovizoare, gândindu-se că

mașina break trebuia să se fi izbit de Jaguarul lui Osborne. Putea vedea stopurile roșii ale breakului și farurile albe ale Jaguarului. Breakul derapă; Jaguarul viră puternic către marginea drumului; cealaltă mașină își reveni și trecu pe lângă Osborne.

Jaguarul opri, iar mașina plină de băieți beți dispăru în noapte. Probabil că râdeau și acum.

— Am auzit o lovitură – mașina aceea ne-a lovit? Întrebă mama cu voce tremurată.

— Da, spuse Toni. Am avut noroc că am scăpat.

— Cred că ar trebui să conduci mai atent, spuse mama.

12.35 A.M.

Kit se lupta cu panica. Planul său ingenios se prăbușise. Acum nu mai era nici o șansă că jaful să treacă neobservat până la întoarcerea personalului la muncă, după sărbători. Putea, cel mult, să rămână necunoscut până în dimineața următoare, la ora șase, când urma să sosească următorul schimb de agenți de pază. Cu toate acestea, dacă Toni Gallo era într-adevăr în drum spre laborator, timpul rămas era chiar mai scurt de atât.

Dacă planul său ar fi mers, nu ar fi avut loc nici un act de violență. „Și totuși, își zise el, simțindu-se frustrat și neputincios, nu trebuia să procedăm așa.” Era posibil ca agenta Susan să fi fost prinsă și legată fără a fi rănită. Din păcate, Daisy nu se putuse abține în fața unei astfel de șanse de a fi brutală. Kit spera din tot sufletul ca restul paznicilor să poată scăpa fără vărsare de sânge.

Acum, pe când se îndreptau în fugă spre camera de control, Nigel și Daisy scoaseră armele. Kit era îngrozit.

— Am hotărât că nu se vor folosi arme! protestă el.

— Ce bine că nu te-am băgat în seamă, răspunse Nigel.

Ajunseră la ușă. Kit se uită uluit la arme. Erau pistoale automate de mici dimensiuni, cu mânere groase.

— Îți dai seama că astfel devine jaf armat.

Numai dacă suntem prinși. Nigel apucă bine mânerul și lovi cu piciorul în ușă pentru a o deschide.

Daisy năvăli în cameră, strigând cât putea de tare:

— Pe podea! Acum! Amândoi!

Nu există decât un moment de ezitare, când cei doi gardieni trecură de la șoc și uluire la teamă. Apoi cei doi se aruncară la pământ.

Kit se simțea neputincios. Intenționase să între el primul în cameră și să spună: „Vă rog să vă păstrați calmul și să

faceți ce vi se spune că să nu fiți răniți”. Dar pierduse controlul asupra situației. Nu putea să facă nimic altceva decât să se lase dus de val și să se asigure că nimic altceva nu avea să mai meargă anapoda.

Elton apăru în cadrul ușii camerei de echipamente, într-o secundă, se adaptă la noua turnură a situației.

— Fața în jos, mâinile la ceafă, ochii închiși! Strigă Daisy. Repede, repede sau vă împușc în testicule!

Gardienii se supuseră, dar, chiar și așa, Daisy îl lovi pe Don în față cu bocancul. Acesta țipă și tresări de durere, dar rămase în aceeași poziție. Kit se postă în fața lui Daisy.

— De-ajuns! țipă el.

Elton dădu din cap uimit.

— Este nebună de legat.

Expresia de plăcere sadică de pe fața lui Daisy îl înfricoșă pe Kit, dar făcu un efort să se uit fix la ea. Erau prea multe în joc pentru a o lăsa să distrugă tot.

— Ascultă-mă! strigă el. Nu ai ajuns încă în laborator și nici n-o să ajungi acolo în ritmul ăsta. Dacă vrei să mergem cu mâna goală la întâlnirea de la ora zece cu clientul, n-ai decât să continui așa!

Daisy se îndepărtă de degetul pe care Kit îl întinsese către ea, dar acesta o urmă.

— Gata cu violența!

Nigel îl susținu.

— Ușurel, Daisy, zise el. Fă cum spune el. Vezi dacă poți să-i legi pe ăștia doi fără să-i dai cap în cap.

— O să-i punem în același loc ca pe fată, spuse Kit.

Daisy le legă mâinile agenților cu cablu electric; apoi ea și Nigel îi mână sub amenințarea pistolului. Elton rămase în urmă, urmărind monitoarele, ținându-l sub observație pe Steve, agentul de la recepție. Kit urmă prizonierii în BSL4 și deschise ușa. Îi împinseră pe Don și pe Stu pe podea lângă Susan și le legară picioarele. Susan părea să-și fi recăpătat cunoștința, dar era în continuare amețită.

— A mai rămas unul, spuse Kit în timp ce ieșeau din laborator. Steve, din sala mare. Și fără acte de violență gratuită!

Daisy lăasă să-i scape un mormăit care trăda dezgustul.

— Kit, încearcă să nu mai vorbești în fața gardienilor despre clientul nostru și întâlnirea de la ora zece. Dacă le spui prea multe, s-ar putea să fie nevoie să-i ucidem.

Uluit, Kit își dădu seama ce făcuse. Se simțea ca un idiot. Telefonul începu să sune.

— S-ar putea să fie Toni, spuse el. Stai să verific! Fugi din nou în camera de echipamente. Pe ecranul laptopului său scria: „Toni apelează Kremlinul”. Transferă apelul către telefonul de la recepție și ascultă și el convorbirea.

— Bună, Steve, Toni la telefon. Ai ceva vești?

— Echipa de reparații n-a plecat încă.

— Totul e bine, în rest?

Cu telefonul la ureche, Kit intră în camera de control pentru a-l privi pe Steve pe monitor.

— Da, cred că da. Susan Mackintosh ar fi trebuit să-și termine turul până acum, dar poate că s-a dus la toaletă.

Kit înjură în gând.

— Cât de mult a întârziat? întrebă Toni alarmată.

Pe monitor, în imaginea alb-negru, Steve aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Cinci minute.

— Mai las-o alte cinci minute, după care te duci să o cauți.

— În regulă. Tu unde ești?

— Nu departe, dar am avut un accident. O mașină plină de oameni beți mi-a atins partea din spate a Porscheului.

„Ce bine ar fi fost să te omoare”, își zise Kit în gând.

— Ai pățit ceva? întrebă Steve.

— Sunt bine, dar mașina este avariată. Din fericire, era altă mașină în urma mea, iar șoferul mă aduce la laborator.

„Și cine mai era și ăsta?”

— Drace, spuse Kit cu voce tare. Ea și încă un tip.

— În cât timp ajungi aici?

— Douăzeci, poate treizeci de minute.

Kit simți că i se înmoaie genunchii. Se clătina, așa că se așează pe unul dintre scaunele agenților. Douăzeci de minute – cel mult treizeci! Dura douăzeci de minute numai să-ți pui costumul pentru BSL4!

Toni își luă rămas-bun și închise telefonul.

Kit traversă camera de control în fugă și ieși pe coridor.

— O să ajungă aici în douăzeci sau treizeci de minute, spuse el. Și mai e cineva cu ea. Nu știu cine. Trebuie să ne mișcăm repede.

O luară la fugă pe coridor. Daisy, care era prima, năvăli în Sala Mare și țipă:

— Pe podea – acum!

Kit și Nigel alergau în urma ei; se opriră brusc. Camera era goală.

— Drace! spuse Kit.

Acum douăzeci de secunde, Steve era la birou. Nu avea cum să se fi dus prea departe. Kit aruncă o privire prin încăperea cufundată în semiîntuneric, la scaunele pentru vizitatorii care așteptau să fie primiți, la măsuța de cafea cu reviste științifice, la teancul de pliante cu informații despre activitatea companiei Oxenford Medical, la vitrină de prezentare cu modele de molecule complexe. Se uita lung la scheletul abia luminat al acoperișului de bârne, ca și cum Steve s-ar fi putut ascunde printre grinzile de lemn.

Nigel și Daisy alergau pe coridoarele care plecau din Sala Mare, deschizând ușile birourilor.

Atenția lui Kit fu captată de două siluete stilizate, una masculină și alta feminină, care se vedeau pe o ușă: toaletele. Traversă în fugă sala. Înăuntru, un coridor scurt ducea la toaletele separate, pentru bărbați și pentru femei. Kit intră în toaleta pentru bărbați. Părea să nu fie nimeni înăuntru.

— Domnule Tremlett!

Împinse ușile cabinelor pentru a vedea dacă era cineva înăuntru. Nu era nimeni acolo.

În timp ce ieșea din toaleta bărbaților, Kit îl zări pe Steve cum se întorcea la biroul de la recepție. Probabil că gardianul fusese în toaleta pentru femei – căutând-o pe Susan, își dădu seama Kit.

Steve se întoarse, auzindu-l pe Kit.

— Mă căutați pe mine?

— Da. Kit își dădu seama că nu putea să-l prindă pe Steve fără ajutor. Kit era mai tânăr, avea o statură athletică, dar Steve era un bărbat trecut de treizeci de ani și era posibil să nu se lase prins fără luptă. Am nevoie să vă întreb ceva, spuse Kit, încercând să câștige ceva timp. Își coloră vocea cu un accent mai scoțian decât era firesc, pentru a se asigura că lui Steve vocea nu i se va părea familiară.

Steve ridică bucata de lemn mobilă a biroului și intră în spațiul oval delimitat de acesta.

— Și ce anume vreți să mă întrebați?

— Un moment. Kit se îndepărtă și strigă după Nigel și Daisy. Hei! Veniți înapoi aici!

Pe fața lui Steve se întipări o expresie îngrijorată.

— Ce se întâmplă? Voi n-ar trebui să umblați prin toată incinta laboratorului.

— O să-ți explic imediat.

Steve se uită fix la el și se încruntă.

— Tu ai mai venit pe aici?

Kit înghiți cu greu.

— Nu, niciodată.

— Îmi pari cunoscut.

Kit simți că i se uscă gura și îi veni greu să vorbească.

— Lucrez la echipa de urgențe.

Unde erau ceilalți?

— Nu-mi place deloc situația.

Steve ridică receptorul telefonului de pe birou.

Unde erau Nigel și Daisy? Kit strigă din nou:

— Voi doi, veniți încoace!

Steve formă un număr, iar mobilul din buzunarul lui Kit sună. Steve îl auzi. Se încruntă, gânditor; pe fața lui apăru brusc o expresie care trăda faptul că înțelesese.

— Ai redirectionat apelurile!

— Stai calm și nu o să pățești nimic, spuse Kit. Imediat ce termină de rostit aceste cuvinte, își dădu seama de greșeala pe care o făcuse: îi confirmase bănuielile.

Steve acționează rapid. Sări agil peste birou și se îndreptă în fugă către ușă.

— Stai! țipă Kit.

Steve se împiedică, se prăbuși, după care se ridică din nou.

Daisy veni în fugă în sală, îl văzu pe Steve și coti către ușa principală, încercând să-l intercepteze.

Steve își dădu seama că nu putea ajunge la ușă și, în loc să se îndrepte într-acolo, se întoarse către coridorul care ducea la BSL4.

Daisy și Kit fugiră după el.

Steve alerga cu viteză maximă pe coridorul lung. Kit își aminti că spre spatele clădirii se afla o altă ieșire. Dacă Steve reușea să ajungă afară, era posibil să nu-l mai prindă niciodată.

Daisy era cu mult înaintea lui Kit, mișcându-și brațele ca un adevărat atlet, iar Kit își aminti de forța umerilor ei și de incidentul din piscină; dar Steve fugea ca un iepure și se îndepărta de ei. Avea să scape.

Apoi, în timp ce Steve ajunsese în dreptul ușii care ducea către camera de control, Elton ieși pe coridor în fața lui. Steve alerga prea repede pentru a-l evita. Elton își împinse un picior în față și-i puse piedică lui Steve, care făcu un salt prin aer și se prăbuși.

Bărbatul căzu cu fața în jos, iar Elton se prăbuși peste el, cu ambii genunchi înfipti în spatele lui, și îi puse țeava

pistolului în obraz.

— Nu te mișca, iar eu n-o să te împușc în față, spuse el. Vorbea pe un ton calm, dar convingător.

Steve stătea nemișcat.

Elton rămase lângă el, ținând pistolul ațintit către bărbatul prăbușit pe podea.

— Așa se face, îi spuse el lui Daisy. Fără sânge.

Pe fața lui Daisy se întipări o expresie de ciudă. Nigel veni în fugă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu contează! strigă Kit. Nu mai avem timp!

— Ce facem cu cei doi agenți de la poartă? întrebă Nigel.

— Lasă-i! Nu știi ce s-a întâmplat aici, și nici nu prea e probabil să afle – stau acolo toată noaptea. Arată către Elton. Ia-mi laptopul din camera de echipamente și așteaptă-ne în dubiță! Se întoarse către Daisy. Ia-l pe Steve, leagă-l în BSL4 și apoi urcă în mașină. Trebuie să intrăm în laborator – acum!

12.45 A.M.

Sophie reușise să facă rost de o sticlă de votcă, pe care o adusese în hambar.

Mama lui Craig le ordonase să se culce la miezul nopții, dar nu venise să-i verifice, așa că puștii stăteau în fața televizorului, urmărind un vechi film de groază. Sora nătângă a lui Craig, Caroline, mângâia un hamster alb și se prefăcea că filmul i se pare prostesc. Vărul lui mai mic, Tom, se îndopa cu bomboane de ciocolată și se străduia să nu adoarmă. Sophie cea sexy fuma și nu scotea nici un cuvânt. Craig oscila între îngrijorarea produsă de Ferrariul lovit și încercarea de a găsi ocazia s-o sărute pe Sophie. Nu știa de ce, dar cadrul nu i se părea suficient de romantic. Dar oare avea să se schimbe ceva în această privință?

Îl luase prin surprindere cu sticla de votcă. Crezuse că dorința ei de a bea un cocktail nu fusese decât o încercare de a se da mare. Dar Sophie urcase pe scara ce ducea la dormitorul de la mansardă, unde era geanta ei, și se întorsese cu o sticlă pe jumătate plină de Smirnoff în mână.

— Cine vrea? Spusese ea.

Toți acceptară.

Nu aveau alte pahare decât unele din plastic, decorate cu imagini ale ursulețului Pooh, cu Tigger și Eeyore. În frigider aveau răcoritoare și gheață. Tom și Caroline își amestecară votca cu Coca-Cola. Craig, care nu știa exact ce să facă, o imită pe Sophie și bău votca simplă, cu gheață.

Avea un gust amar, dar îi plăcea căldura care i se răspândea prin corp când simțea băutura ducându-i-se pe gât.

Filmul ajunsese la o porțiune anostă.

— Știi ce o să primești de Crăciun? O întrebă Craig pe Sophie.

— Două platane și un aparat pentru mixat, ca să pot fi DJ. Tu?

— O vacanță la snowboarding. Niște tipi pe care-i cunosc se duc la Val D'Isère de Paște, dar este scump. Eu am cerut să-mi dea banii. Și... vrei să fi DJ?

— Cred că m-aș pricepe.

— Aceasta este – să zicem – cariera la care visezi?

— Nu știu. Sophie părea ușor ironică. Tu ce planuri ți-ai făcut?

— Nu pot să mă hotărâsc. Mi-ar plăcea la nebunie să devin jucător profesionist de fotbal. Dar așa ești terminat înainte de a ajunge la patruzeci de ani. Și, oricum, s-ar putea să nu fiu suficient de bun. Și chiar mi-ar plăcea să ajung om de știință ca bunicul.

— Un pic cam plictisitor.

— Nu! El descoperă medicamente noi fantastice, e propriul șef, face o grămadă de bani și conduce un Ferrari F50 – ce e plictisitor în toate acestea?

Sophie ridică din umeri.

— Nu m-ar deranja să am o astfel de mașină. Chicoti. Mai puțin zgârietura.

Gândul la stricăciunea provocată mașinii bunicului său nu-l mai deprima acum pe Craig. Avea o stare plăcută de relaxare și nici o grijă. Își închipuia, în joacă, cum ar fi s-o sărute pe Sophie chiar acum, ignorându-i pe ceilalți. Nu trecea totuși la fapte de teamă că ea l-ar putea respinge în fața surorii sale, ceea ce ar fi fost umilitor.

Își dorea să poată înțelege fetele. Nimeni nu-i spunea nimic care să-l mai lumineze în această privință. Probabil că tatăl său știa tot ce era de știut. Femeile păreau a-l plăcea pe Hugo, dar Craig nu-și putea da seama de ce și, când întrebase acest lucru, tatăl său pur și simplu izbucnise în râs. Într-unul din puținele momente de apropiere de mama sa, Craig o întrebase ce anume le atrăgea pe fete la un bărbat.

— Bunătatea, spusese ea.

Evident, asta era o minciună. Chelnerițele și vânzătoarele reacționau la prezența tatălui său zâmbind, roșind și mergând suspect de legănat, iar asta nu pentru că se gândeau că acesta ar fi bun cu ele, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ce anume le atrăgea? Toți prietenii lui Craig aveau teorii imbatabile despre atractivitate, dar toate erau diferite. Unul credea că fetelor le plăcea ca băiatul să fie sigur pe el și să le spună ce să facă; altul spunea că, dacă le ignori, o să se adune toate în jurul tău; alții credeau că fetele sunt interesate numai de aspectul athletic al corpului sau cât de chipeș era băiatul ori de bani. Craig era sigur că se înșelau cu toții, dar nu avea nici o ipoteză proprie.

Sophie își goli paharul.

— Încă unul?

Cu toții, mai băură încă un rând.

Craig începu să-și dea seama că filmul era, de fapt, extrem de amuzant.

— Castelul acela este, evident, făcut din placaj, spuse el râzând.

— Și toți au ochii machiați și părul coafat în stilul anilor 1960, deși acțiunea este plasată în Evul Mediu, spuse Sophie.

— O, Doamne, mi-e atât de somn, zise pe neașteptate Caroline. Se ridică în picioare, urcă scara cu oarecare dificultate și dispăru.

„Una eliminată, al doilea la rând”, își spuse Craig. Poate că acest cadru ar putea deveni romantic, până la urmă!

Vrăjitoarea bătrână din film trebuia să se scalde în sângele unei fecioare pentru a-și recăpăta tinerețea. Scena îmbăierii era o combinație hilară de întărâtare și detalii îngreșoșătoare, iar Craig și Sophie nu se mai puteau opri din chicotit.

— Îmi vine să vomit, spuse Tom.

— O, nu! Craig se ridică repede în picioare. Se simți amețit timp de o secundă, după care își reveni. La baie, repede, spuse el.

Îl luă de braț pe Tom și îl conduse.

Tom începu să vomite cu o nefericită de secundă înainte de a ajunge la toaletă.

Craig ignoră mizeria de pe pardoseală și îl ghidă către vasul de WC. Tom vomita în continuare. Craig îl ținea pe băiat de umeri și încerca să nu respire. „S-a dus naibii atmosfera romantică!”, își zise el în gând. Sophie apăru în cadrul ușii.

— E bine?

— Da. Craig arboră aerul unui profesor nesuferit. O combinație nefericită de bomboane de ciocolată, votcă și sânge de fecioară.

Sophie izbucni în râs. Apoi, spre surprinderea lui Craig, luă un sul de hârtie igienică, se așează în genunchi și începu să curețe mizeria de pe gresie.

Tom se îndreptă.

— Gata? îl întrebă Craig.

Tom încuviință cu o mișcare a capului.

— Ești sigur?

— Sigur.

Craig trase apa.

— Acum spală-te pe dinți.

— De ce?

— Ca să nu mai miroși așa de urât.

Tom își luă periuța și începu să se spele pe dinți.

Sophie aruncă o grămadă de hârtie igienică în toaletă și mai luă încă un sul.

Craig îl conduse pe Tom afară din baie, către patul său de campanie de pe podea.

— Dezbracă-te, spuse el.

Deschise valiza mică pe care o adusese Tom și găsi o pereche de pijamale cu Omul-Păianjen. Tom și le puse și se

băgă în pat. Craig îi împături hainele.

— Îmi pare rău, spuse Tom.

— Se întâmplă și celor mai buni dintre noi, spuse Craig. Nu-i nimic. Trase pătura până sub bărbia lui Tom. Vise plăcute.

Se întoarse în baie. Sophie curățase gresia cu o eficiență uimitoare și turna dezinfectant în vasul de la toaletă. Craig se spală pe mâini, iar ea se duse lângă el și făcu același lucru. Se simțeau că doi camarazi.

— Când i-ai spus să se spele pe dinți, te-a întrebat de ce, spuse Sophie încet, pe un ton amuzat.

Craig îi zâmbi în oglindă.

— Adică, el nu avea de gând să sărute pe nimeni în seara asta, așa că, de ce s-ar mai deranja, nu?

— Exact.

În timp ce îi zâmbea în oglindă, cu ochii ei negri sclipind de amuzament, Craig se gândea că acum era și mai inimoasă decât fusese toată ziua. Luă un prosop și îi dădu și ei celălalt capăt. Își șterseră mâinile. Craig trase de prosop, trăgând-o și pe ea către el, și o sărută pe buze.

Sophie îi răspunse la sărut. Craig îi îndepărtă puțin buzele și o lăsă să simtă vârful limbii lui. Sophie părea a fi în expectativă, nefiind sigură cum să răspundă. Era posibil ca, în ciuda tuturor laudelor, să nu aibă mare experiență la sărutat?

— Vrei să ne întoarcem pe canapea? murmură el. Nu-mi place să mă sărut la toaletă.

Sophie chicoti și ieși prima din baie.

„Nu sunt atât de priceput la poante când sunt treaz”, își zise Craig.

Se așeză pe canapea, aproape de Sophie, și își puse brațul pe după umerii ei. Timp de un minut, se uitară la film; după aceea, Craig o sărută din nou.

12.55 A.M.

Între camera de schimbat și zona de pericol biologic se afla o ușă etanșă, asemenea celei a unui submarin. Kit înteorse roată cu patru spițe și o deschise. El intrase în laborator înainte de a fi pus în funcțiune, când nu era nici un virus periculos prin apropiere, dar nu pătrunsese niciodată în vreo parte din BSL4 – nu era instruit. Riscă și intră în camera dușurilor. Nigel îl urma îndeaproape, cu servieta de piele vișinie a lui Elton în mână. Elton și Daisy îi așteptau în mașină.

Kit închise ușa în urma lor. Ușile erau legate între ele astfel încât următoarea nu se deschidea decât dacă cea anterioară fusese închisă. Simți un păcănit în urechi. Presiunea aerului scădea treptat pe măsură ce înaintai în BSL4, astfel încât orice scurgere de aer să aibă loc din afară înăuntru, prevenind astfel ieșirea oricăror microorganisme periculoase.

Trecură de o altă ușă, intrând într-o cameră în care se vedeau costume albastre ca acelea de cosmonaut atârinate de niște cârlige. Kit își dădu jos bocancii.

— Găsește unul mărimea ta și îmbracă-te cu el, îi spuse lui Nigel. Trebuie să mai scurtăm din măsurile de siguranță.

— Nu-mi plac deloc vorbele tale.

Nici lui Kit nu-i plăceau, dar nu aveau de ales.

— Procedura normală durează prea mult, spuse el. Trebuie să-ți dai jos toate hainele, inclusiv lenjeria intimă, ba chiar și bijuteriile, și să-ți pui mănuși chirurgicale înainte de a te costuma. Luă un costum din cârlig și începu să și-l pună. Dezechiparea durează și mai mult. Trebuie să faci un duș îmbrăcat în costum, întâi cu o soluție de decontaminare, apoi cu apă, într-un ciclu predeterminat care durează cinci minute. Apoi îți dai jos costumul și

mănușile chirurgicale și faci duș gol timp de alte cinci minute. Îți cureți unghiile, îți sufli nasul, îți cureți gâtul și scuipi. Apoi te îmbraci. Dacă facem toate acestea, jumătate din efectivul poliției din Inverburn are timp să sosească înainte să ieșim noi din laborator. O să sărim peste partea cu dușurile, ne dăm jos costumele și fugim. Nigel era îngrozit.

— La ce pericol ne expunem?

— Este ca și cum am conduce mașina cu 210 km/h – s-ar putea să murim, dar, atât timp cât nu ne facem un obicei din asta, probabil că nu se va întâmpla așa ceva. Grăbește-te, pune-ți afurisitul acela de costum!

Kit închise casca de la costumul său. Viziera de plastic îi oferea o imagine puțin distorsionată. Închise fermoarul pus pe diagonală părții din față a costumului, apoi îl ajută și pe Nigel.

Hotărî că se puteau dispensa de mănușile chirurgicale. Folosi niște bandă adezivă pentru a atașa mănușile de protecție de marginea rigidă, de formă circulară, a mânecilor costumului lui Nigel, apoi îl puse pe Nigel să facă același lucru pentru el.

Din camera costumelor, trecură în încăperea cu dușurile de decontaminare, o încăpere unde se aflau dispozitive de împrăscare a apei și a soluțiilor de decontaminare atât pe pereți, cât și pe tavan. Simțiră o scădere bruscă a presiunii aerului – douăzeci și cinci sau cincizeci de pascali la trecerea dintr-o cameră în cealaltă, își aminti Kit. Din camera dușurilor, pătrunseră în laboratorul propriu-zis.

Kit se simți pentru un moment străfulgerat de frică. În aerul de aici se aflau organisme care l-ar putea ucide. Toate vorbele sale îndrăznețe despre măsurile de siguranță și condusul cu 210 km/h păreau acum nesăbuite. „Aș putea muri, își spuse el în gând. M-aș putea molipsi de o boală și să am o hemoragie atât de gravă, încât sângele să-mi iasă prin urechi, prin ochi și prin penis. Ce caut eu aici? Cum pot

să fiu atât de prost?”

Se forță să respire încet și reuși să se calmeze. „Nu ești expus la aerul din laborator; o să respiri aer curat din afară, îți spuse. Nici un virus nu poate să treacă prin acest costum. Ești mai apărat de virusuri aici decât ai fi la clasa a III-a într-un zbor aglomerat către Orlando. Revino-ți!”

Lângă ușă, se afla un șir de cizme din piele, dar Kit le ignoră. Principalul lor scop era să protejeze partea inferioară a costumelor și să prevină uzarea acestora.

Privirea sa trecea în revistă laboratorul, încercând să se orienteze, încercând să uite de pericol și să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Datorită vopselei din rășină epoxidică folosite la etanșarea pereților, laboratorul părea foarte strălucitor. Pe bancurile din oțel inoxidabil, se aflau microscopice și computere. Există și un fax pentru trimiterea notițelor în exteriorul laboratorului – hârtia nu putea fi trecută prin dușurile de la ieșire și nici decontaminată la autoclavă. Kit observă frigiderele care serveau la stocarea mostrelor, cabinetele de biosecuritate unde se lucra cu materiale periculoase și un rând de cuști pentru iepuri acoperite de o folie transparentă de plastic. Când sună telefonul, lumina roșie de deasupra ușii începea să pâlpâie, pentru că era foarte greu să auzi prin materialul izolator al costumului. Lumina albastră avertiza când se ivea o urgență. Camerele de televiziune cu circuit închis supravegheau fiecare colțișor al încăperii. Kit arătă către o ușă.

— Cred că tezaurul e acolo.

Traversă încăperea, cu furtunul prin care pătrundea aerul întinzându-se după el. Deschise ușa și văzu o încăpăre la fel de mare ca o debara, în care se afla un frigider vertical cu o încuietoare dotată cu tastatură. Tastele LED erau amestecate, astfel încât, de fiecare dată, ordinea numerelor era diferită. Dar Kit fusese cel care instalase încuietoarea, astfel încât știa combinația – asta dacă nu cumva fusese

schimbată.

Introduse numerele și trase de mâner.

Ușa se deschise.

Nigel se uită peste umărul lui.

Dozele măsurate ale prețiosului medicament antiviral erau păstrate în seringi de unică folosință, gata de a fi folosite. Seringile erau ambalate în cutii mici de carton. Kit arată către raft. Vorbi mai tare, astfel încât Nigel să-l audă prin costum.

— Acesta este medicamentul.

— Nu vreau medicamentul, spuse Nigel.

Kit se întrebă dacă nu cumva auzise el greșit.

— Poftim? Strigă el.

— Nu vreau medicamentul.

Kit era uluit.

— Ce vrei să spui? De ce suntem aici?

Nigel nu îi răspunse.

Pe cel de-al doilea raft, se aflau eșantioane din diverse virusuri, gata pentru a fi folosite în infectarea animalelor de laborator. Nigel se uită cu atenție la etichete, după care alege un eșantion de Madoba-2.

— La ce naiba ai nevoie de ăsta?

Fără să scoată un cuvânt, Nigel luă toate celelalte eșantioane ale acelui virus, în total, douăsprezece cutii.

Una era suficientă pentru uciderea unei persoane. Douăsprezece ar fi putut cauza o epidemie. Chiar și îmbrăcat în costumul de protecție, lui Kit nu prea-i venea să atingă o astfel de cutie. Dar ce făcea Nigel?

— Am crezut că lucrezi pentru unul dintre magnații farmaceuticilor, spuse Kit.

— Știu.

Nigel își putea permite să-i plătească lui Kit trei sute de mii de lire pentru munca din seara asta. Kit nu știa cât primeau Elton sau Daisy, dar, chiar dacă era mai puțin, Nigel trebuia să cheltuiască undeva în jurul a jumătate de

milion. Pentru a merita efortul, probabil că el primea un milion, poate chiar două de la client. Dar cine ar plăti un milion de lire pentru un eșantion dintr-un virus mortal?

Imediat ce-și puse întrebarea, Kit știu și răspunsul.

Nigel duse cutiile cu eșantioane de cealaltă parte a laboratorului și le puse într-un cabinet de biosecuritate.

Un cabinet de biosecuritate era o cutie de sticlă cu o fantă în față prin care cercetătorii își puteau introduce mâinile pentru a face experimente. O pompă asigura unidirecționalitatea fluxului de aer, de la exterior spre interior. Nu se considera necesară etanșeizarea totală atunci când omul de știință purta costum de biosecuritate.

După aceea, Nigel deschise servieta de piele vișinie. Partea de sus era căptușită cu unități albastre de plastic, cu rol de răcire. Kit știa că eșantioanele de virusuri trebuiau ținute la o temperatură scăzută. Partea inferioară era plină cu fulgi albi de polistiren, din aceia folosiți la ambalarea obiectelor fragile. Deasupra lor, ca o bijuterie prețioasă, se afla o sticlă obișnuită de parfum cu vaporizator, goală. Kit recunoscuse sticla. Diablerie. Sora sa, Olga, folosea parfumul acesta.

Nigel puse sticla în cabinetul de biosecuritate. Aceasta fu acoperită de condens.

— Mi-au spus să dau drumul la extractorul de aer, spuse el. Unde e comutatorul?

— Stai! spuse Kit. Ce faci? Trebuie să-mi spui!

Nigel găsi comutatorul și porni extractorul.

— Clientul vrea produsul în formă finală, spuse el părând blând și răbdător. Transfer eșantioanele în sticla asta pentru că e periculos să fac acest lucru în altă parte.

Scoase capacul sticlei de parfum, după care deschise o cutie de eșantioane. Înăuntru se afla o fiolă Pyrex transparentă, gradată cu alb pe o parte. Mișcându-și neîndemânatic mâinile înmănușate, Nigel deșurubă capacul fiolei și turnă lichidul în sticla de Diablerie. Puse capacul

fiolei la loc și luă alta.

— Oamenii cărora le vinzi virusul – știi pentru ce au nevoie de el?

— Pot să ghicesc.

— Or să ucidă oameni – sute, poate chiar mii!

— Știu.

Sticla de parfum era mecanismul perfect de livrare. Era un mijloc simplu de creare a aerosolilor. Umplută cu lichidul incolor în care se afla virusul, avea un aspect perfect inocent și putea să treacă neobservată prin toate controalele de securitate. O femeie putea s-o scoată din poșetă în orice loc public și să pară destul de nevinovată în timp ce pulveriza în aer vaporii care ar fi fost fatali oricui i-ar fi inhalat. S-ar ucide și pe ea – așa cum făceau de obicei teroriștii. Avea să măcelărească mai mulți oameni decât orice terorist sinucigaș care declanșează o bombă.

— Vorbești despre ucidere în masă! spuse Kit îngrozit.

— Da. Nigel se întoarse pentru a-l privi pe Kit. Chiar și prin cele două viziere, ochii lui albaștri îl intimidau pe Kit. Acum ești implicat și tu, și la fel de vinovat ca toți ceilalți, așa că taci din gură și lasă-mă să mă concentrez!

Kit gemu. Nigel avea dreptate. Kit nu se gândise niciodată că ar fi implicat în altceva decât un furt. Fusese îngrozit când Daisy o lovise cu bastonul pe Susan. Asta era de o mie de ori mai rău – și el nu putea face nimic. Dacă ar încerca să oprească jaful acum, Nigel l-ar omorî, iar dacă lucrurile nu mergeau bine și virusul nu era livrat clientului, Harry McGarry l-ar fi ucis pentru că nu-și plătea datoria. Trebuia să meargă până la capăt și să-și ia banii, altfel era mort.

De asemenea, trebuia să se asigure că Nigel manipula virusul într-un mod corect; în caz contrar, era oricum mort.

Cu brațele în interiorul cabinetului de biosecuritate, Nigel goli conținutul tuturor fiolelor de virus în sticla de parfum, apoi puse la loc capacul acesteia. Kit nu avea nici o îndoială

că exteriorul sticlei era contaminat – dar se părea că cineva îi spusese acest lucru lui Nigel, pentru că acesta puse sticla în recipientul plin cu lichid de decontaminare și scoase sticla pe partea cealaltă. O șterse, apoi luă din servietă două pungi alimentare care se puteau sigila. Puse sticla de parfum într-una, o sigilă, iar apoi o introduse în cea de-a doua pungă. În final, puse sticla învelită în cele două pungi în servietă și închise capacul.

— Am terminat, spuse el.

Cei doi – Nigel cu servietă în mână – părăsiră laboratorul. Trecură prin camera dușurilor de decontaminare fără să le folosească – nu era timp. În camera de echipare, își dădură jos costumele de plastic care le îngreunaseră mișcările până acum și își puseră încălțările. Kit se ținu cât putu de departe de costumul lui Nigel – era sigur că mânușile fuseseră contaminate cu cantități infime de virus.

Trecură prin dușurile normale, din nou fără să le folosească, prin camera în care trebuiau să se schimbe și prin antreu. Cei patru agenți de securitate erau legați și sprijiniți de perete.

Kit se uită la ceasul de la mână. Trecuse o jumătate de oră de când trăsese cu urechea la conversația lui Toni Gallo cu Steve.

— Sper că Toni nu e aici.

— Dacă e, o vom anihila.

— A fost polițistă – nu va fi la fel de ușor de eliminat ca acești gardieni. Și s-ar putea să mă recunoască, chiar și așa, deghizat.

Kit apăsă butonul verde pentru a deschide ușa. El și Nigel parcurseră coridorul în fugă și ajunseră în Sala Mare. Spre imensă ușurare a lui Kit, nu era nimeni acolo: Toni Gallo nu sosise încă. „Am reușit, își zise el în gând. Dar ar putea să sosească în orice moment.”

Dubița era în fața intrării principale, cu motorul pornit. Nigel urcă repede, iar Kit îl urmă strigând:

— Hai! Hai! Hai!

Elton porni înainte ca portiera să fie închisă.

Zăpada se așternuse într-un strat gros. Imediat, dubița derapă și alunecă în lateral, dar Elton reuși să recapete controlul volanului. Se opriră la poartă. Willie Crawford se aplecă în afara gheretei.

— Le-ați reparat? întrebă el.

Elton coborî geamul portierei sale.

— Nu chiar, spuse el. Avem nevoie de niște piese. Ne întoarcem.

— O să vă ia ceva timp, pe vremea aceasta, spuse agentul, care avea chef de vorbă.

Kit își înăbuși un mormăit de nerăbdare.

— Să-l împușc pe ticălos? Se auzi, încet, vocea lui Daisy din spatele mașinii.

— O să ne mișcăm cât de repede putem, spuse Elton păstrându-și calmul, apoi ridică geamul.

După o secundă, bariera se ridică și ieșiră din incinta Kremlinului.

Imediat, văzură o pereche de faruri în față. O mașină se apropia dinspre sud. Kit văzu că era vorba despre un Jaguar sedan de culoare deschisă.

Elton întoarse mașina și demară în viteză.

Kit se uită în oglinda retrovizoare și urmări farurile mașinii. Acestea luminau acum poartă Kremlinului.

„Toni Gallo”, se gândi Kit. Cu un minut prea târziu.

1.15 A.M.

Toni se afla pe locul pasagerului, lângă Carl Osborne, atunci când acesta opri mașina în fața porții Kremlinului. Mama ei era în spate.

Îi dădu lui Carl legitimația și buletinul mamei sale.

— Dă-i-le agentului de la poartă, împreună cu legitimația ta de ziarist.

Toți vizitatorii trebuiau să se legitimeze.

Carl coborî geamul și îi înmână gardianului actele. Uitându-se peste el, Toni îl zări pe Hamish McKinnon.

— Bună, Hamish, eu sunt, strigă ea. Am doi vizitatori cu mine.

— Bună seara, domnișoară Gallo, spuse agentul. Doamna aceea din spate are un câine?

— Nu întreba, spuse ea.

Hamish copie numele și le dădu înapoi buletinul și legitimația de presă.

— O să-l găsiți pe Steve la recepție.

— Telefoanele merg?

— Nu încă. Echipa de reparații tocmai a plecat să ia o piesă de schimb. Ridică bariera, iar Jaguarul intră în curtea Kremlinului.

Toni își reprimă un val de iritare la adresa celor de la Hibernian Telecom. Într-o noapte ca aceasta, ar fi trebuit să aibă la ei orice piesă de care ar fi fost nevoie. Vremea se tot înrăutățea, iar drumurile puteau deveni necirculabile. Se îndoia că aveau să se întoarcă înainte de ivirea zorilor.

Acest incident îi cam strică planul. Sperase să-l poată suna pe Stanley dimineață să-i spună că fusese o mică problemă la Kremlin și că o rezolvase – apoi să aranjeze când să se întâlnească în cursul zilei. Acum se părea că raportul ei nu avea să fie atât de satisfăcător pe cât

sperase.

Carl opri mașina în fața intrării principale.

— Așteaptă aici, spuse Toni și coborî din mașină înainte ca el să poată spune ceva.

Ar fi preferat ca el să nu intre în clădire. Urcă treptele în fugă, trecu printre leii de piatră și împinse ușa. Fu surprinsă să vadă că nu era nimeni la recepție.

Timp de o secundă, ezită. Unul dintre agenți putea să fie în misiune de patrulare, dar nu trebuia să se fi dus amândoi. Puteau să fie oriunde în clădire – iar intrarea era nepăzită.

Se îndreptă spre camera de control. Pe monitoare, trebuia să se vadă unde erau agenții.

Uluită, văzu că nici în camera de control nu era nimeni.

Simți că-i stă inima-n loc. Situația era gravă. Lipseau patru gardieni – aici nu era vorba numai despre o deviere de la procedură. Ceva nu era în regulă.

Se uită din nou la monitoare. Nu vedea decât încăperi goale. Dacă patru agenți patrulau prin clădire, unul dintre ei trebuia să apară pe monitoare în doar câteva secunde. Dar nicăieri nu se vedea nici o mișcare.

Apoi observă ceva. Se uită mai atent la imaginile din BSL4.

Data afișată era 24 decembrie. Se uită la ceas. Era trecut de 1 dimineața. Azi era Crăciunul, 25 decembrie. Avea în față imagini vechi. Cineva umblase la sistemul de furnizare a imaginilor.

Se așeză la birou și accesă programul. În trei minute, află că toate monitoarele pe care era ținut sub observație BSL4 primeau imaginile înregistrate cu o zi în urmă. Rezolvă problema și privi din nou ecranele.

În antreul din fața camerelor de schimbare, patru oameni stăteau pe podea. Îngrozită, Toni se uita lung la monitoare. „Te rog, Doamne, își spuse ea în gând, să nu fie morți!”

Unul dintre ei mișcă.

Toni se uită mai de aproape. Erau gardieni, toți purtau uniforme închise la culoare, iar mâinile le erau legate la spate, ca și cum cineva i-ar fi imobilizat.

— Nu, nu! spuse ea cu glas tare.

Dar acum nu mai trase decât o singură concluzie: laboratorul fusese jefuit.

Se simțea blestemată. Întâi Michael Ross, după care asta. Unde greșise? Făcuse tot ce putuse pentru a transforma laboratorul într-un loc sigur – și eșuase lamentabil, îl dezamăgise pe Stanley.

Se întoarce și se îndreaptă către ușă, primul ei instinct spunându-i să se grăbească să ajungă în BSL4 și să dezlege prizonierii. Apoi interveniră reflexele dobândite în poliție. „Oprește-te, evaluează situația, fă-ți un plan de reacție!” Oricine făcuse acest lucru putea să fie încă în clădire, deși ea bănuia că vinovați erau fix cei din echipa de reparații de la Hibernian, care tocmai pleaseră. Care era sarcina ei cea mai importantă? Să se asigure că nu era singura persoană care știa despre acest incident.

Ridică receptorul telefonului de pe birou. Nu avea ton, evident. Probabil că defecțiunea sistemului de telefonie făcea parte din planul intrușilor. Scoase telefonul mobil din buzunar și sună la poliție.

— Aici Toni Gallo, directorul de securitate de la Oxenford Medical. A avut loc un incident. Patru dintre agenții mei de securitate au fost atacați.

— Atacatorii se află încă în incintă?

— Nu cred, dar nu pot fi sigură.

— E cineva rănit?

— Nu știu. Imediat ce închid telefonul, mă duc să verific – dar voiam să vă anunț întâi pe voi.

— Vom încerca să trimitem o mașină la voi, deși drumurile sunt într-o stare groaznică.

Vocea părea a fi a unui comisar tânăr și nesigur.

Toni încercă să-l impresioneze accentuând cât de

urgentă era situația.

— Acesta ar putea fi un incident de biosecuritate. Un tânăr a murit ieri din cauza unui virus provenit din laboratorul acesta.

— O să facem tot ce putem.

— Cred că Frank Hackett este de serviciu în seara aceasta. Este cumva la sediu?

— Este acasă, poate fi sunat în caz de urgență.

— Te sfătuiesc să-l suni acasă și să-i spui ce s-a întâmplat aici.

— Am luat în considerație sugestia dumneavoastră.

— Avem o defecțiune la sistemul de telefonie de aici, probabil din vina intrușilor. Vă rog să notați numărul meu de mobil. Îi dictă numărul. Rugați-l pe Frank să mă sune imediat.

— Am preluat mesajul.

— Pot să știu cu cine am vorbit?

— Comisarul de poliție David Reid.

— Mulțumesc, comisar Reid. O să așteptăm mașina de patrulare. Toni închise. Era sigură că tânărul comisar cu care vorbise nu percepușe importanța apelului ei, dar știa că avea să transmită informația vreunui ofițer superior. Oricum, nu avea timp de discuții în contradictoriu. Plecă grăbită din camera de control și traversă în fugă coridorul ce ducea la BSL4. Își trecu permisul prin fața cititorului de carduri, își puse degetul pe scannerul de amprentă și intră.

Înăuntru îi găsi pe Steve, Susan, Don și Stu, așezați în rând cu spatele la perete, cu mâinile și picioarele legate. Susan arăta de parcă s-ar fi izbit cu toată puterea de un copac: nasul umflat și sânge pe bărbie și pe piept. Don avea o zgârietură urâtă pe frunte.

Toni îngenunche și începu să-i dezlege.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? îi întrebă ea.

1.30 A.M.

Dubița inscripționată Hibernian Telecom își croia cu greu drum prin stratul de zăpadă de treizeci de centimetri. Elton conducea cu 16 km/h într-o treaptă superioară de viteză pentru a evita derapajele. Vehiculul era bombardat de fulgi mari de zăpadă. Zăpada se adunase la marginea parbrizului, iar stratul se îngroșa cu repeziciune, astfel încât ștergătoarele descriau un arc din ce în ce mai mic, până când Elton nu mai putu să vadă nimic afară și trebui să oprească dubița pentru a curăța zăpada.

Kit era abătut. Crezuse că se implică într-un jaf care nu avea să provoace rău. Tatăl lui ar fi pierdut niște bani, dar, pe de altă parte, el i-ar fi putut plăti datoria lui Harry Mac, o datorie pe care, oricum, tot tatăl său ar fi trebuit s-o plătească, astfel încât nu se producea nici o nedreptate în adevăratul sens al cuvântului. Dar realitatea era alta. Nu putea să existe decât un singur motiv pentru a cumpăra Madoba-2. Cineva voia să omoare foarte mulți oameni. Kit nu-și putuse imagina că avea să se facă vinovat de așa ceva.

Se întreba pe cine reprezenta clientul lui Nigel: pe fanaticii japonezi, pe fundamentalistii islamici, o facțiune IRA, pe teroriștii palestinieni sinucigași sau vreun grup de americani paranoici cu puști de calibru mare care trăiau în cabane izolate din Montana? Nici nu conta. Oricine primea virusul avea de gând să-l folosească, iar mulțimi întregi de oameni urmau să moară sângerând din orbite.

Dar ce putea face? Dacă ar încerca să oprească jaful și să ducă mostrele de virus înapoi în laborator, Nigel l-ar omorî sau ar lăsa-o pe Daisy să o facă. Îi trecu prin cap să deschidă portiera mașinii și să sară. Mergea destul de încet. Ar dispărea în vijelia de afară înainte ca ei să-l poată prinde.

Dar ei ar avea oricum virusul, iar el i-ar datora în continuare un sfert de milion de lire sterline lui Harry.

Trebuia să meargă până la capăt. Poate că, atunci când se va termina totul, va putea trimite un mesaj anonim la poliție, dând numele lui Nigel și al lui Daisy, în speranța că virusul avea să fie găsit înainte să fie folosit. Sau poate că ar fi mai înțelept să se țină de planul lui inițial și să dispară pur și simplu. Nimeni nu ar vrea să pornească o epidemie în Lucca.

Poate că virusul va fi pulverizat în timpul zborului său spre Italia și va plăti chiar el pedeapsa. S-ar face dreptate.

Uitându-se în față, prin zăpada care cădea neconținut, zări o firmă luminată pe care scria: „Motel”. Elton ieși de pe drum. Deasupra ușii, era o lumină aprinsă, iar în parcare se aflau opt sau nouă mașini. Motelul era deschis. Kit se întrebă cine și-ar petrece Crăciunul la un motel. Hindușii poate, oamenii de afaceri care n-au mai reușit să ajungă acasă și amanții clandestini.

Elton opri lângă o mașină break Vauxhall Astra.

— Planul era să lăsăm mașina aici, spuse el. Este prea ușor de recunoscut. Trebuia să ne ducem înapoi la aerodrom cu Astra. Dar nu știu dacă vom putea să ajungem.

— Idiotule, de ce nu ai luat un Land Rover? Se auzi din spate vocea lui Daisy.

— Pentru că Astra este una dintre cele mai populare și mai puțin ieșite din comun mașini din Anglia, iar cei de la meteo au spus că n-o să ningă, vacă urâtă ce ești!

Potoliți-vă, spuse calm Nigel. Își scoase peruca și ochelarii. Scăpați de deghizare! Nu știm cât de curând ne vor descrie gardienii celor de la poliție.

Ceilalți îi urmară exemplul.

— Am putea să stăm aici, să luăm câte-o cameră și să așteptăm.

— Periculos, răspunde Nigel. Suntem la numai câțiva

kilometri de laborator.

— Dacă noi nu ne putem mișca, atunci nici cei de la poliție nu pot. Imediat ce se mai potolește vremea, o luăm la picior.

— Avem o întâlnire clar stabilită cu clientul.

— N-are cum să vină cu elicopterul pe vijelia asta.

— Corect.

Mobilul lui Kit începu să sune. Își verifică laptopul. Era un apel obișnuit, nu unul deviat din sistemul de telefonie al Kremlinului. Răspunse.

— Da!

— Eu sunt. Kit recunoscuse vocea lui Hamish McKinnon. Vorbesc de pe mobil. Pe scurt, cât e Willie la toaletă.

— Ce se întâmplă?

— Ea a venit imediat ce ați plecat voi.

— Am văzut mașina.

— A găsit agenții legați și a sunat la poliție.

— Pot să vină polițiștii pe o asemenea vreme?

— Au spus că or să încerce. Tocmai a venit la poartă și ne-a spus să-i așteptăm. Când o să vină aici... Scuze tre' să închid.

Apelul luă sfârșit.

Kit băgă telefonul în buzunar.

— Toni Gallo a găsit gardienii, anunță el. A sunat la poliție, iar aceștia trebuie să sosească.

— E clar atunci, spuse Nigel. Haideți să urcăm în Astra!

1.45 A.M.

În timp ce Craig își strecura mâna sub marginea puloverului lui Sophie, auzi pași în preajmă. Se rupse din îmbrățișare și aruncă o privire în jur.

Sora lui cobora de la mansardă în cămașă de noapte.

— Mă simt cam ciudat, spuse ea și traversă încăperea, îndreptându-se către baie.

Indispus, Craig își îndreptă atenția asupra filmului de la televizor. Vrajitoarea bătrână, care se transformase într-o tânără frumoasă, seducea un cavaler chipeș. Caroline ieși din baie spunând:

— Baia miroase a vomă.

Urcă din nou scara și se culcă la loc.

— Aici nu există pic de intimitate, spuse Sophie încet.

— E ca și cum ai încerca să faci dragoste în Gara Centrală din Glasgow, spuse Craig, dar o sărută din nou.

De data aceasta, Sophie își deschise gura, iar limba ei o atinse pe a lui. Craig era atât de încântat, încât gemu de fericire.

Își băgă mâna pe sub puloverul ei și îi atinse sânul. Era mic și cald. Sophie purta un sutien subțire din bumbac. Craig îl strânse ușor, iar Sophie lăsă să-i scape un geamăt involuntar de plăcere. Atunci se auzi vocea lui Tom:

— Vă opriți odată din gemut? Nu pot să dorm!

Se opriră din sărutat. Craig își scoase mâna de sub puloverul ei. Era atât de frustrat, încât simțea că mai avea un pic și exploda.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, murmură el.

— De ce nu mergem în altă parte? spuse Sophie.

— Adică unde?

— Ce-ai zice de mansarda pe care mi-ai arătat-o mai devreme?

Craig era încântat. Ar fi complet singuri, și nimeni nu i-ar deranja.

— Excelent, spuse el și se ridică.

Își puseră hainele și cizmele, iar Sophie își luă o căciuliță roz de lână cu un ciucuraș. Îi dădea un aer adorabil și nevinovat.

— Fericirea întruchipată.

— Ce e?

— Tu ești.

Sophie zâmbi. Mai devreme, dacă i-ar fi spus ceva de genul acesta, Sophie ar fi spus că este „atât de plictisitor!” Relația lor se schimbaseră. Poate că votca era responsabilă de această schimbare, dar Craig credea că lucrurile se schimbaseră în baie, când se ocupaseră împreună de Tom. Poate că Tom, fiind un copil lipsit de apărare, îi forțase să se comporte ca doi adulți. După așa ceva, era greu să fi din nou ursuz și rece.

Craig nu și-ar fi închipuit niciodată că drumul către inima unei fete începea prin curățarea vomei.

Deschise ușa hambarului. O rafală rece de vânt aruncă asupra lor un val de fulgi de zăpadă, ca niște confetti. Craig ieși repede, îi ținu ușa lui Sophie, după care o închise.

Steepfall arăta incredibil de romantic. Zăpada acoperea acoperișul țuguat, se așezase în strat gros pe pervazuri și tapițase curtea cu un strat gros de aproximativ treizeci de centimetri. Becurile de pe pereții clădirilor erau înconjurate de halouri de lumină aurie, în care dansau fulgi de zăpadă. Zăpada se așternuse peste o roabă, o stivă de lemne de foc și un furtun de grădină, transformându-le în sculpturi de gheață. Sophie făcu ochii mari.

— E ca o felicitare de Crăciun! spuse ea.

Craig o luă de mână. Traversară curtea cu pași mari, ca niște păsări de baltă. Trecură pe lângă colțul casei și ajunseră la ușa din spate. Craig scutură zăpada așezată pe o pubelă. Se urcă pe ea și se cocoță pe acoperișul jos al

antreului unde se țineau cizmele.

Se uită în urma sa. Sophie ezita.

— Uite! Șuieră vocea lui.

Îi întinse mâna.

Sophie îl apucă strâns de mână și se ridică pe containerul de gunoi. Pentru a-și menține echilibrul, cu cealaltă mână, Craig apucă marginea acoperișului, apoi o ajută și pe ea să ajungă lângă el. Pentru un moment, cei doi stătură unul lângă celălalt în zăpadă, ca doi amanți în pat. Apoi Craig se ridică în picioare.

Merse pe pervazul care ajungea sub ușa mansardei, curăță mare parte din stratul de zăpadă și deschise ușa cea mare, după care se întoarse lângă Sophie.

Aceasta se ridică în genunchi, sprijinindu-se în mâini, dar, când încercă să se ridice, cizmele ei de cauciuc alunecară și căzu. Părea speriată.

— Ține-te de mine, spuse Craig și o ridică în picioare.

Nu era foarte periculos, iar ea făcea prea mare caz din asta, dar pe Craig nu-l deranja, pentru că-i dădea ocazia să fie puternic și să o protejeze.

Ținând-o în continuare de mână, Craig înaintă un pic pe marginea de piatră. Sophie veni lângă el și îl prinse de talie. I-ar fi plăcut să mai rămână acolo, cu ea strângându-l atât de tare în brațe, dar merse mai departe, înaintând pe pervaz până la ușa deschisă, după care o ajută să intre.

Închise ușa în urma lor și apoi aprinse lumina. „E perfect”, își spuse Craig încântat. Erau singuri, în mijlocul nopții, și nimeni nu avea să vină să îi deranjeze. Puteau să facă orice voiau.

Craig se întinse pe podea și se uită prin gaura ce făcea legătura cu bucătăria. Nu era aprins decât un singur bec, deasupra ușii care făcea legătura cu antreul unde se puneau cizmele. Nellie era lângă mașina de gătit, cu capul ridicat și cu urechile ciulite; ascultă: știa că erau acolo.

— Culcă-te la loc, murmură el.

Fie că-l auzise, fie că nu, câinele își puse capul pe podea și închise ochii.

Sophie stătea pe canapea tremurând.

— Mi-au înghețat picioarele.

— Ai zăpadă în cizme.

Îngenunche în fața ei și îi dădu jos cizmele Wellington. Șosetele ei erau ude learcă. Le scoase și pe acestea. Piciorușele ei albe parcă tocmai ieșiseră din frigider, încercă să i le încălzească ținându-le în mâinile sale. Apoi, într-un moment de inspirație, își desfăcu nasturii de la haină, își ridică puloverul și îi apăsă tălpile de pieptul lui gol.

— O, Doamne, ce bine e, spuse ea.

Sophie îi spusese de multe ori acest lucru în visele lui, se gândi Craig, dar nu chiar în aceleași împrejurări.

2 A.M.

Toni stătea în camera de control și urmărea monitoarele.

Steve și ceilalți gardieni îi povestiseră tot ce se întâmplase, din momentul în care „echipa de reparații” intrase în Sala Mare până când doi dintre ei ieșiseră din laboratorul BSL4, trecuseră prin holul micuț și dispăruseră – unul dintre ei având în mână o servietă subțire din piele vișinie. Don îi spusese, în timp ce Steve îi acorda primul ajutor, cum unul dintre bărbați încercase să oprească actele de violență. Cuvintele pe care le strigase rămăseseră adânc întipărite în mintea lui Toni:

„Dacă vrei să mergem cu mâna goală la întâlnirea de la zece cu clientul, n-ai decât să continui așa”.

În mod clar, veniseră să fure ceva din laborator și luaseră ce căutaseră în servieta aceea. Toni avea sentimentul îngrozitor că știa deja despre ce era vorba.

Se uita la imaginile înregistrate în BSL4 în intervalul 12.55-1.15. Deși monitoarele nu afișaseră aceste imagini în momentul respectiv, computerul le stocase. Acum Toni privea doi bărbați aflați în incinta laboratorului, purtând costume de biosecuritate.

Aproape că rămase fără aer când văzu că unul dintre bărbați deschidea ușa care făcea legătura cu camera micuță în care se afla tezaurul. Făcea o combinație pe tastatură – știa codul! Deschise ușa frigiderului, iar celălalt bărbat începu să ia mostre.

Toni derulă imaginile înapoi și dădu stop-cadru.

Camera de luat vederi era plasată deasupra ușii, iar cine urmărea imaginile putea privi peste umărul bărbatului, în frigider. Avea mâinile pline cu cutii mici, de culoare albă. Degetele lui Toni apăsară câteva taste și imaginea în alb-negru fu mărită. Putea să vadă semnul internațional pentru

pericol biologic inscripționat pe cutii. Fura mostre de virus. Mări și mai mult imaginea și porni programul de îmbunătățire a calității imaginii. Încet, literele de pe cutii deveniră clare: „Madoba-2”.

Era exact lucrul de care se temuse, dar confirmarea o lovi ca o rafală rece de vânt al morții. Se uita fix la ecran, înghețată de spaimă, cu inima bătându-i cu putere în piept. Madoba-2 era cel mai letal virus cu putință, un agent infecțios atât de puternic, încât trebuia păzit de mai multe bariere de securitate și care nu putea fi atins decât de persoane atent instruite, îmbrăcate în haine izolatoare. Iar acum se afla în mâinile unei bande de hoți care îl ținea într-o blestemată de valiză.

Mașina se putea răsturna; puteau să intre în panică și să arunce valiza; virusul ar fi ajuns în posesia unor oameni care nu știau ce este – riscurile erau enorme. Și, chiar dacă nu îl eliberau în atmosferă accidental, „clientul” lor avea s-o facă intenționat. Cineva plănuia să folosească virusul pentru a ucide mii de oameni, poate chiar pentru a stârni o epidemie care să elimine populații întregi.

Și obținuseră arma crimei de la ea.

Disperată, dădu din nou drumul la imagini și privi îngrozită cum unul dintre intruși golea conținutul fiolelor într-o sticlă de parfum pe care scria: „Diablerie”. Evident, acela era recipientul de livrare. Sticluța de parfum, cu înfățișarea ei atât de obișnuită, era acum o armă de distrugere în masă. Îl urmări cum pune sticla cu grijă în două pungi sigilate și cum o introducea în servietă, așezată pe un strat de fulgi de polistiren.

Văzuse suficient. Știa ce era de făcut. Poliția trebuia să se pregătească pentru o operațiune la scară largă – și asta repede. Dacă se mișcau rapid, încă puteau să prindă hoții, înainte că virusul să fie predat cumpărătorului.

Lăsă monitoarele în modul lor de operare normal și ieși din camera de control.

Agenții de securitate erau în Sala Mare, stăteau pe canapelele care, în mod obișnuit, erau rezervate vizitatorilor și beau ceai, gândindu-se că situația de criză luase sfârșit. Toni se opri câteva secunde pentru a pune lucrurile la punct.

— Avem lucruri importante de făcut, spuse ea. Stu, du-te în camera de control și reia-ți îndatoririle, te rog! Steve, treci la birou! Don, stai acolo unde ești acum!

Don avea un pansament improvizat deasupra tăieturii de pe frunte.

Susan Mackintosh, care fusese bătută cu bastonul, stătea întinsă pe una dintre canapelele pentru oaspeți. Sângele de pe față fusese curățat, dar avea multe vânătăi. Toni îngenunche lângă ea și o sărută pe frunte.

— Biata de tine, spuse ea. Cum te simți?

— Destul de amețită.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

Susan îi aruncă un zâmbet slab.

— Sărutul a făcut să merite totul.

Toni o bătu ușurel pe umăr.

— Deja ai început să-ți revii.

Mama ei stătea lângă Don.

— Băiatul acela drăguț, Steve, mi-a făcut o ceașcă de ceai, spuse ea.

Cățelul stătea pe niște foi de ziar, la picioarele ei. Mama lui Toni îi dădu și lui o bucățică de biscuit.

— Mulțumesc, Steve, zise Toni.

— Ar fi un iubit grozav pentru tine.

— E însurat, răspunse Toni.

— În ziua de azi, asta nu prea mai are atât de multă importanță.

— Pentru mine are. Toni se întoarse către Steve. Unde e Carl Osborne?

— La toaletă.

Toni dădu aprobator din cap și își scoase telefonul. Era

timpul să sune la poliție.

Își aduse aminte ce-i spusese Steve Tremlett despre personalul aflat de serviciu în seara aceea la sediul poliției din Inverburn: un inspector, doi sergenți, șase comisari, plus un ofițer care putea fi sunat la orice oră. Nu era nici pe departe suficient pentru gestionarea unei crize de o asemenea amploare. Dacă ar fi avut autoritatea necesară, știa foarte bine ce ar fi făcut. Ar fi chemat la post douăzeci sau treizeci de ofițeri. Ar cere punerea în funcțiune a plugurilor de zăpadă, ar organiza blocaje rutiere și ar pregăti o armată de ofițeri pentru a face arestarea. Și s-ar mișca foarte repede.

Se simțea revigorată. Concentrându-se asupra lucrurilor pe care trebuia să le facă, oroarea celor întâmplare începu să i se șteargă din minte. Acțiunea o mobilizase dintotdeauna, iar munca polițienească era cel mai bun tip de acțiune.

Îi răspunse tot David Reid. Când Toni se prezentă, acesta spuse:

— Am trimis o mașină, dar s-au întors. Vremea...

Toni era îngrozită. Crezuse că echipajul de poliție era pe drum.

— Vorbești serios? spuse ea ridicând tonul.

— Ați văzut în ce stare sunt drumurile? Sunt mașini abandonate la tot pasul. N-are nici un rost să ne lăsăm mașina blocată în zăpadă.

— Isuse Hristoase! Dar ce fel de pământ angajează poliția în ziua de azi?

— Nu e nevoie să folosiți asemenea cuvinte, doamnă.

Toni reuși să se controleze.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Își aminti, din vremea când se pregătea să intre în poliție, că, atunci când poliția reacționa defectuos la o criză, de obicei cauza era proastă identificare a pericolului în primele câteva minute, când cineva lipsit de experiență, precum comisarul Reid, se

ocupa cu înregistrarea cazului. Prima ei sarcină era să se asigure că el avea informațiile principale pe care să le transmită superiorilor săi. Iată care este situația. Unu: hoții au furat o cantitate însemnată dintr-un virus numit Madoba-2, care este fatal pentru oameni, așa că e vorba despre o urgență de biosecuritate.

— Biosecuritate, spuse el, semn clar că își nota spusele lui Toni.

— Doi: intrușii sunt trei bărbați – doi albi și unul de culoare – și o femeie albă. Conduc o dubiță înscricționată cu „Hibernian Telecom”.

— Puteți să-mi oferiți descrieri mai amănunțite?

— O să-l rog pe șeful gardienilor să te sune într-un minut pentru a-ți da aceste informații – el i-a văzut. Eu nu. Trei: avem doi oameni răniți aici, o femeie care a fost bătută cu bastonul și un bărbat lovit în cap.

— Cât de grave ați spune că sunt rănilor?

Se gândi că tocmai îi spusese acest lucru, dar el părea a rosti întrebări pe care le citea de pe o listă.

— Agentă care a fost lovită cu bastonul ar trebui consultată de un medic.

— Bine.

— Patru: intrușii erau înarmați.

— Ce fel de arme? Toni se întoarse către Steve, care era pasionat de arme: Ai apucat să te uiți la armele lor de foc?

Steve dădu din cap în semn de confirmare.

— Pistoale Browning automate de nouă milimetri, toți trei – din cele care au magazie rotundă cu 13 gloanțe. Mi s-a părut că erau din cele care se folosesc în armată.

Toni repetă descrierea lui Reid.

— Jaf armat deci, spuse el.

— Da – dar lucrul important aici este că nu se poate să fi ajuns departe, iar dubița este ușor de identificat. Dacă ne mișcăm rapid, îi putem prinde.

— Nimeni nu se poate mișca repede în seara aceasta.

— Evident, aveți nevoie de pluguri de zăpadă.

— Poliția nu are pluguri de zăpadă.

— Trebuie să fie mai multe astfel de utilaje în zonă; aproape în fiecare iarnă e nevoie de echipaje de dezăpezire.

— Dezăpezirea drumurilor nu intră în atribuțiile poliției, este responsabilitatea autorităților locale.

Toni era gata să țipe, dar își mușcă limba.

— Frank Hackett e acolo?

— Ofițerul Frank Hackett nu este disponibil.

Știa că Frank era de serviciu, așteptând să fie sunat – așa îi spusese Steve.

— Dacă tu n-ai de gând să-l scoli, atunci o voi face eu, spuse ea. Închise telefonul și formă numărul lui Frank. Acesta era un polițist conștiincios; probabil că dormea lângă telefon.

— Hackett, răspuse el.

— Toni. Oxenford Medical a fost jefuit. Hoții au luat o cantitate semnificativă de Madoba-2, virusul care l-a ucis pe Michael Ross.

— Cum ai permis să se întâmple așa ceva?

Exact aceeași întrebare și-o pune și ea, dar o duru și mai tare când veni din partea lui.

— Dacă ești atât de deștept, gândește-te tu cum să prinzi hoții înainte să scape, răspuse ea pe un ton tăios.

— Dar nu am trimis o mașină spre voi cu o oră în urmă?

— N-a ajuns. Copoi voștri duri au văzut zăpada și s-au speriat.

— Ei bine, dacă noi suntem blocați, înseamnă că suspectii noștri sunt în aceeași situație.

— Nu sunteți blocați, Frank. Puteți să ajungeți aici cu un plug de zăpadă.

— Nu am plug de zăpadă.

— Consiliul local are mai multe – dă-le un telefon!

La celălalt capăt al firului, se lăsă tăcerea timp de câteva

secunde.

— Nu prea cred, spuse el, într-un sfârșit.

Lui Toni îi venea să-l omoare. Lui Frank îi făcea plăcere să-și folosească autoritatea. În acest fel, se simțea puternic. Îi plăcea mai ales să o sfideze – ea fusese mereu prea impunătoare pentru gustul lui. Cum putuseră trăi împreună atâta timp? Toni își reprimă răspunsul tăios pe care-l avea pe limbă și spuse: La ce te gândești, Frank?

— Nu pot să trimit oameni neînarmați să urmărească o bandă de răufăcători cu arme. Va trebui să-i convocăm pe ofițerii noștri antrenați în uzul armelor de foc, să-i ducem la depozitul de armament și să-i echipăm cu veste Kevlar, arme și muniție. O să dureze vreo două ore.

— Între timp, hoții scapă cu un virus care ar putea lua mii de vieți!

— O să dau dubița în urmărire generală.

— E posibil să schimbe mașina. Ar putea avea o mașină de teren parcată oriunde.

— Tot nu au cum să ajungă departe.

— Și dacă au un elicopter?

— Toni, ține-ți în frâu imaginația! Nu există hoți cu elicoptere în Scoția.

Aceștia nu erau niște huligani care fugeau cu bijuterii sau cu bani – dar Frank nu înțelesese niciodată cum stăteau lucrurile cu pericolele biologice.

— Frank, *folosește-ți* imaginația! Oamenii aceștia vor să declanșeze o epidemie!

— Nu-mi spune cum să-mi fac meseria! Nu mai ești polițistă.

— Frank... Se opri. Frank îi închisese. Frank, ești un ticălos prost, spuse ea în receptor, după care închise.

Fusese mereu așa? I se părea că, pe când locuiau împreună, era mai rezonabil. Poate că ea avusese o influență pozitivă asupra lui. În mod sigur, el fusese dispus să învețe de la ea. Își aminti cazul lui Dick Buchan, un

violator în serie care, în ciuda orelor de intimidare, țipat și a amenințărilor cu violența, refuzase să-i spună unde erau cadavrele. Toni vorbise liniștită cu el despre mama lui și îl făcuse să cedeze în numai douăzeci de minute. După acest caz, Frank îi ceruse sfatul la orice interogatoriu important. Dar se părea că, de când se despărțiseră, revenise la starea dinainte.

Se încruntă la telefon, frământându-și creierii să găsească o soluție. Cum putea să-l stârnească pe Frank? Îl avea cu ceva la mână – povestea cu Johnny Kirk Fermierul. Dacă nu voia și nu voia, putea să folosească tot ce știa pentru a-l șantaja. Dar, înainte de asta, mai avea o soluție. Căută în agenda telefonului mobil și găsi numărul de acasă al lui Odette Cressy, prietena ei care lucra la Scotland Yard.

I se răspunse după o așteptare lungă.

— Toni sunt, spuse ea. Îmi pare rău că te-am trezit.

Odette vorbea cu altcineva:

— Îmi pare rău, iubitele, e de la serviciu.

Toni era surprinsă.

— Nu mă așteptam să fi cu cineva.

— Nu-i decât Moș Crăciun. Ce-i nou?

Toni îi povesti ce se întâmplase.

— Isuse Hristoase, tocmai de asta ne temeam.

— Nu-mi vine să cred că am permis să se întâmple așa ceva!

— Există vreo informație care să ne dea un indiciu despre unde și cum au de gând să-l folosească?

— Două lucruri, spuse Toni. Unu: nu numai că au furat mostrele – le-au turnat într-o sticlă de parfum. Este pregătit pentru folosire. Virusul poate fi eliberat în orice loc aglomerat – la cinematograful, într-un avion, la Harrod's. Nimeni nu și-ar da seama ce se întâmplă.

— O sticlă de parfum?

— Diablerie.

— Foarte bine – cel puțin știm ce căutăm. Ce altceva?

— Unul dintre agenți i-a auzit vorbind despre întâlnirea cu clientul la ora zece.

— La zece. Lucrează repede.

— Exact. Dacă livrează marfa clientului până la ora zece, ar putea ajunge în Londra în seara aceasta. Ar putea să elibereze virusul în Albert Hall mâine.

— Bine lucrat, Toni. Doamne, ce bine ar fi fost dacă nu plecai din poliție.

Toni începu să se simtă un pic mai veselă.

— Mersi.

— Altceva?

— Când au plecat de aici, s-au îndreptat spre nord – le-am văzut dubița. Dar afară e viscol, iar drumurile devin impracticabile, așa că e foarte probabil că ei să nu se afle la mare depărtare.

— Asta înseamnă că avem o șansă să-i prindem înainte să livreze marfa.

— Da – dar nu am reușit să conving poliția locală de urgența situației.

— Mă ocup eu de asta. Terorismul se află sub jurisdicția Biroului Guvernamental. Băieții din orașul tău de baștină vor primi un telefon din Downing Street, de la biroul prim-ministrului. De ce ai nevoie – elicoptere? HMS¹⁴ *Gannet* poate să ajungă la voi într-o oră.

— Nu cred că e nevoie să vină. Nu cred că elicopterele pot zbura pe vijelia asta, și, chiar dacă ar putea, echipajul n-ar vedea ce e la sol. Am nevoie de un plug de zăpadă. Ar trebui să curețe drumul de la Inverburn până aici, iar poliția să-și stabilească baza de operațiuni aici. După aceea pot începe să-i caute pe fugari.

— O să mă asigur că așa se va întâmpla. Mai sună-mă, da?

— Mersi, Odette.

Toni închise.

¹⁴ HMS, Her Majesty's Ship, Nava Maiestății Sale.

Se întoarse. Carl Osborne stătea fix în spatele ei și lua notițe.

2.30 A.M.

Elton conducea breakul Astra Vauxhall încet, croindu-și cu greu drum prin zăpada proaspăt căzută într-un strat care depășea treizeci de centimetri. Nigel stătea lângă el, ținând strâns servieta de piele vișinie și conținutul ei fatal. Kit era în spate, cu Daisy. Se tot uita peste umărul lui Nigel, la servietă, imaginându-și un accident rutier în care servieta ar fi fost strivită, sticla de parfum spartă, iar lichidul din ea s-ar fi vaporizat, ca o șampanie otrăvită, iar ei toți ar muri.

Nigel simțea că înnebunea de nerăbdare, în vreme ce mașina înainta cu viteza unei biciclete. Voia să ajungă la aerodrom cât mai repede posibil și să pună servieta într-un loc sigur. Fiecare minut pe care-l petreceau pe drum era periculos.

Dar nu era sigur că aveau să ajungă acolo. De când plecaseră din parcare de la hanul Dew Drop, nu văzuseră nici un alt vehicul care să circule. Cam la fiecare kilometru, treceau pe lângă vreo mașină părăsită sau câte un camion abandonat, unele la marginea drumului, altele chiar în mijlocul acestuia. Una dintre ele era un Range Rover al poliției, răsturnat pe o parte.

Dintr-odată, în lumina farurilor apărură un om care-și agita înnebunit mâinile deasupra capului. Purta un costum elegant și cravată, neavând nici haină, nici pălărie. Elton îi aruncă o privire lui Nigel.

— Nici să nu-ți treacă prin minte să oprești, murmură Nigel.

Elton își continuă drumul, exact în direcția în care se afla și bărbatul, care reuși să se ferească din calea lui în ultima clipă. Pe când treceau, Kit zări o femeie într-o rochie subțire de seară, cu un șal subțire înfășurat în jurul umerilor, care stătea, cu un aer disperat, lângă un Bentley mare.

Trecură de intersecția cu drumul care ducea la Steepfall, iar Kit își dori să fi fost tot băiatul de altădată, culcat în patul din casa tatălui său, fără să știe nimic despre virusuri și calculatoare sau despre șansele de a câștiga la blackjack.

Ninsoarea se înteeți într-atât, încât prin parbriz nu se mai vedea aproape nimic în afară de albeața fulgilor mari. Elton nu mai putea distinge aproape nimic, așa că acum conducea folosindu-și intuiția, optimismul și aruncând din când în când câte o privire prin geamurile laterale. Viteza lor scăzu la cea a unei alergări, după care la nivelul unei plimbări vioaie. Kit își dorea să fi avut o mașină mai potrivită pentru vremea de afară. Dacă s-ar fi aflat în Toyota Land Cruiser a tatălui său, care era parcată la tentanta distanță de numai câțiva kilometri, ar fi avut șanse mai mari de a ajunge la destinație.

În pantă, cauciucurile începură să alunece pe zăpadă. Încet-încet, mașina își pierdu forța motrice. Se opri și, spre groaza lui Kit, începu să alunece la vale. Elton încercă să o oprească punând frână, dar nu reuși decât să-i accelereze alunecarea. Trase de volan, iar spatele mașinii coti spre stânga. Elton întoarse volanul în sens opus, iar mașina se opri aproape de-a curmezișul drumului.

Nigel începu să înjure. Daisy se aplecă spre Elton zicând:

— De ce ai făcut asta, tâmpitule?

— Dă-te jos și împinge mașina, Daisy.

— Du-te naibii!

— Vorbesc serios, spuse el. Vârful dealului este la numai câțiva metri depărtare. Aș putea să ajung acolo dacă m-ar împinge cineva.

— O să împingem toți, spuse Nigel.

Nigel, Kit și Daisy coborâră din mașină. Era extrem de frig, iar fulgii de zăpadă îi intrau în ochi lui Kit. Ajunseră în spatele mașinii și începură să împingă. Numai Daisy avea mânuși. Metalul era mușcător de rece la contactul cu mâinile goale ale lui Kit. Elton dădu ușor drumul frânei de

mână, iar cei trei susținură mașina. În numai câteva secunde, picioarele lui Kit erau ude leoarcă. Dar cauciucurile începură să aibă aderență. Elton reuși să se îndepărteze de ei și conduse mașina până în vârful dealului.

Cei trei urcară cu greu panta, alunecând, gâfâind din cauza efortului și tremurând de frig. Era nevoie să facă asta la fiecare deal, în următorii aproape douăzeci de kilometri?

Nigel se gândea la același lucru. Când se urcară înapoi în mașină, acesta vorbi cu Elton:

— Este mașina asta în stare să ne ducă la destinație?

— S-ar putea să nu avem probleme pe drumul acesta, spuse Elton. Dar, ca să ajungem la aerodrom, trebuie să mergem vreo cinci, șase kilometri pe drum de țară.

Kit se decise.

— Știu unde se află o mașină – o Toyota Land Cruiser, spuse el.

— Am putea rămâne blocați cu ea – vă amintiți de Range Roverul poliției pe lângă care am trecut?

— Oricum, trebuie să fie mai bine decât un Astra, spuse Nigel. Unde este mașina aceasta?

— Acasă la tatăl meu. Mai exact, în garaj, iar ușa acestuia nu se prea vede din casă.

— Cât de departe e?

— La mai puțin de doi kilometri înapoi pe drumul acesta, după care un alt kilometru și jumătate pe un drum lateral.

— Ce propui?

— Parcăm în pădurea din apropierea casei, împrumutăm Land Cruiserul și mergem cu el la aerodrom. După aceea, Elton aduce Land Cruiserul înapoi și se întoarce cu Astra.

— Până atunci se crapă de ziuă. Ce facem dacă-l vede cineva băgând mașina înapoi în garajul tatălui tău?

— Nu știu. Va trebui să inventez eu o poveste, dar nu poate fi mai rău decât să rămânem blocați aici.

— Are cineva o idee mai bună? întrebă Nigel.

Nimeni nu răspunse.

Elton întoarse mașina și coborî dealul într-o treaptă de viteză inferioară.

— Ia-o pe drumul acela, spuse Kit după câteva minute.

Elton opri.

— În nici un caz, spuse el. Uită-te cât de mare e zăpada pe drumul acesta – are aproape o jumătate de metru, și nu a trecut nici o mașină de câteva ore bune. N-o să înaintăm nici cincizeci de metri.

Kit se trezi cuprins de același sentiment de panică ce-l încerca atunci când pierdea la blackjack, ca și cum o ființă superioară îi dădea numai cărți proaste.

— Cât mai este până la casa tatălui tău? întrebă Nigel.

— Un pic... Kit înghiți cu greu. Cam un kilometru și jumătate.

— E departe pe vremea această afurisită, spuse Daisy.

— Alternativa, spuse Nigel, este să așteptăm aici până apare vreo mașină și apoi să o luăm cu forța.

— O să avem al dracului de mult de așteptat, spuse Elton. N-am văzut nici o mașină care să circule de când am plecat de la laborator.

— Voi trei ați putea aștepta aici până mă duc eu să iau Land Cruiserul, spuse Kit.

Nigel dădu din cap în semn de refuz.

— S-ar putea să ți se întâmple ceva. Ai putea rămâne blocat în zăpadă, iar noi nu te-am putea găsi. E mai bine să stăm împreună.

Kit știa că mai exista un motiv pentru care Nigel refuzase: nu avea încredere să-l lase singur. Probabil că se temea că nu cumva Kit să aibă remușcări și să sune la poliție. Acestea nu erau nici pe departe intențiile lui Kit – dar poate că Nigel nu era sigur de asta.

În mașină, se lăsă o tăcere prelungită. Cei patru stăteau nemișcați, nesimțind nici o tragere de inimă să părăsească valurile de căldură care ieșeau din radiatorul mașinii. Elton opri motorul, iar ei coborâră cu toții.

Nigel ținea strâns servieta. Ea era motivul pentru care treceau cu toții prin asta. Kit ținea în mână laptopul său. Era posibil să fie încă nevoie să intercepteze apelurile de la și pentru Kremlin. Elton găsi în torpedou o lanternă și i-o dădu lui Kit.

— Tu mergi în față, spuse el.

Fără alte discuții, Kit porni înainte, croindu-și drum prin zăpada care îi ajungea până la genunchi. Auzi mârâituri și înjurături din partea celorlalți, dar nu aruncă nici o privire în urmă. Dacă nu reușeau să țină pasul cu el, n-aveau decât să rămână în urmă.

Era dureros de frig. Nici unul dintre ei nu era îmbrăcat potrivit. Se așteptaseră să fie undeva înăuntru sau în mașini. Nigel purta o jachetă sport, Elton – un impermeabil, iar Daisy – o jachetă de piele. Cu jacheta lui Puffa, Kit era îmbrăcat cel mai gros. Kit purta bocanci Timberland, iar Daisy avea bocanci de motociclist, dar Nigel și Elton purtau pantofi obișnuiți.

Nu peste mult timp, Kit începu să tremure. Măinile îi dureau, deși încerca să le țină băgate adânc în buzunarele hainei. Zăpada îi udase jeansii până la genunchi și i se topise în bocanci. Urechile și nasul păreau să-i fi înghețat.

Drumul familiar, pe care se plimbase pe jos sau cu bicicleta de mii de ori în copilărie, era îngropat în zăpadă și nu putea fi văzut, iar, destul de curând, Kit începu să se simtă dezorientat. Erau într-un ținut mlăștinos al Scoției, iar marginile drumului nu erau marcate de garduri vii sau de ziduri, ca în alte părți ale Marii Britanii. De ambele părți ale drumului, pământul nu era cultivat și nimeni nu se gândise vreodată că ar fi necesar să-l îngrească.

Era posibil să fi deviat de la drum. Se opri și săpă cu mâinile goale în zăpadă.

— Ce mai e acum? spuse Nigel prost dispus.

— O secundă.

Kit găsisse turbă înghețată. Asta însemna că se

îndepărtase de drumul pavat. Dar în ce parte se afla acum drumul? Suflă în mâinile înghețate, încercând să le încălzească. Terenul din dreapta sa părea să fie în pantă ascendentă. Ghici că drumul se afla în direcția aceea. Își târșâi picioarele câțiva metri în direcția aceea, apoi săpă din nou în zăpadă. De data aceasta, găsi pietriș. Pe aici, spuse el mai încrezător decât se simțea de fapt.

În timp, zăpada topită care-i udase jeanșii și șosetele începu să înghețe, astfel încât ajunse să simtă gheața lipită de pielea lui. După o jumătate de oră, avu sentimentul că mergeau în cerc. Își pierduse simțul orientării. Într-o noapte obișnuită, luminile din exteriorul casei ar fi fost vizibile de la distanță, dar, în seara aceea, nici o rază nu străbătea prin ninsoare pentru a-i oferi un punct de reper. nici un miros sau sunet nu trăda în ce parte se afla marea: putea să fie și la o sută de kilometri depărtare. Își dădu seama că, dacă se rătăceau, aveau să moară de frig. Se simțea realmente înspăimântat.

Ceilalți îl urmau, cufundați într-o tăcere care le trăda extenuarea. Chiar și Daisy se oprise din văicărit. Abia mai puteau respira, tremurau și nu mai aveau energie să se plângă.

În sfârșit, Kit simți că ajunsese într-o zonă mai întunecată. Ninsoarea părea că se mai potolise. Aproape că se ciocni de trunchiul unui copac. Ajunsesse în pădurea din apropierea casei. Se simțea atât de ușurat, încât voia să îngenuncheze și să-i mulțumească lui Dumnezeu. De aici încolo, putea să găsească dramul.

În timp ce urmărea drumul șerpuitor printre copaci, auzi dinții cuiva care clănțăneau cu putere. Spera să fie ai lui Daisy.

Nu-și mai simțea degetele de la mâini și de la picioare, dar încă putea înainta. Zăpada nu era chiar atât de groasă aici, în adăpostul format de copaci, și putea să meargă mai repede. Lucirea slabă pe care o vedea înaintea însemna că

se apropiau de luminile casei. În sfârșit, reuși să iasă din pădure. Se îndreptă spre lumini și ajunse la garaj.

Ușile erau închise, dar exista o ușă laterală care nu se încuia niciodată. Kit o găsi și intră. Ceilalți trei îl urmară.

— Slavă Domnului, spuse Elton pe un ton mohorât. Credeam că o să mor în afurisita asta de Scoție.

Kit își aprinse lanterna. Înăuntru, se afla Ferrariul albastru al tatălui său, cu rotunjimile lui voluptuoase, parcat foarte aproape de perete. Lângă el, se găsea Fordul Mondeo de culoare albă, dar plin de noroi al lui Luke. Asta era o surpriză: de obicei, Luke îl folosea pentru a se duce cu Lori acasă la sfârșitul zilei. Rămăseseră peste noapte sau...?

Își îndreptă lanterna către celălalt capăt al garajului, unde era parcată de obicei Toyota Land Cruiser Amazon.

Locul era gol.

Lui Kit îi venea să plângă.

Își dădu imediat seama ce se întâmplase. Luke și Lori locuiau într-o căsuță la mai mult de un kilometru jumătate, la care se ajungea pe un drum dificil. Din cauza vremii, Stanley îi lăsase să ia mașina de teren. Lăsaseră Fordul aici, iar acesta nu era cu nimic mai bun decât Astra.

— Of, drace! exclamă Kit.

— Unde e Toyota? întrebă Nigel.

— Nu e aici, spuse Kit. Doamne, Dumnezeule, acum chiar că am încurcat-o!

3.30 A.M.

Carl Osborne vorbea la telefonul mobil.

— A sosit cineva de la biroul de știri? Bun – fă-mi legătura!

Toni traversă Sala Mare și ajunsese lângă Carl.

— Așteaptă, te rog.

Cari acoperi difuzorul telefonului cu mâna.

— Ce e?

— Te rog, închide telefonul și ascultă-mă. Doar o secundă.

Carl rosti în telefon:

— Pregătește-te să faci o înregistrare audio – o să te sun eu înapoi în câteva minute.

Închise și se uită întrebător la Toni.

Toni era disperată. Dacă făcea un reportaj panicard, Carl putea să strice totul. Nu suportă să roage pe cineva, dar trebuia să încerce să-l oprească.

— Incidentul acesta ar putea însemna sfârșitul carierei mele, spuse ea. L-am lăsat pe Michael Ross să fure un iepure, iar acum am permis unei bande de hoți să scape cu mostre ale virusului propriu-zis.

— Îmi pare rău, Toni, dar trăim într-o lume dură.

— Ar putea să distrugă întreaga companie, insistă ea. Era mai sinceră decât și-ar fi dorit, dar era nevoită. Publicitatea negativă i-ar putea speria pe... investitorii noștri.

Carl înțelese imediat.

— Americanii, vrei să spui.

— Nu contează cine sunt. Ideea este că firma ar putea fi distrusă. „Și la fel și Stanley”, își spuse ea în gând, dar nu mai adăugă nici un cuvânt. Încerca să mențină un ton rațional și lipsit de emoții, dar vocea era pe punctul de-a o trăda. Nu merită asta!

— Vrei să spui că persoana care nu merită asta este iubitul tău profesor Oxenford.

— Pentru numele lui Dumnezeu, el nu face altceva decât să găsească leacuri pentru bolile care afectează omenirea!

— Și face și bani între timp.

— Exact ca tine, când prezinți adevărul publicului scoțian.

Carl se uita fix la ea, neștiind sigur dacă era sarcastică sau nu, după care clătină din cap că refuză.

— Un subiect e un subiect. În plus, sigur va ieși la iveală. Dacă n-o fac eu, atunci o face altcineva.

— Știu. Toni se uita pe fereastra Sălii Mari. Vremea nu dădea nici un semn de ameliorare. În cel mai bun caz, vremea s-ar putea liniști odată cu ivirea zorilor. Dă-mi numai trei ore, spuse ea. Transmiți la șapte.

— Care ar fi diferența?

„Posibil să nu fie nici o diferență, își zise Toni în gând, dar e singura mea șansă.”

— Poate că, până atunci, vom putea spune că poliția a prins hoții, sau cel puțin că sunt pe urmele lor și așteptăm vestea arestării din moment în moment.

Poate că Oxenford Medical, și Stanley totodată, ar putea supraviețui acestei crize dacă era rezolvată rapid.

— Nu facem târgul. Subiectul ar putea fi preluat de altcineva între timp. Imediat ce știe poliția, oricine poate afla. Nu-mi pot asuma acest risc.

Formă numărul redacției.

Toni îl privea fix. Adevărul era destul de grav. Văzut din perspectiva deformatoare a unui post de televiziune de scandal, subiectul urma să fie prezentat ca o catastrofă.

— Înregistrează, spuse Carl în microfonul telefonului mobil. Poți să difuzezi materialul cu o fotografie de-a mea în care am telefonul la ureche. Ești gata?

Lui Toni îi venea să-l omoare.

— Vorbesc de la sediul firmei Oxenford Medical; această companie farmaceutică scoțiană a fost afectată de un al

doilea incident legat de biosecuritate în două zile.

Îl putea opri Toni? Trebuia să încerce. Aruncă o privire în jur. Steve era la birou. Susan stătea întinsă pe canapea, palidă, dar Don era în picioare. Mama ei adormise, la fel și cățelușul. A avea doi bărbați care o puteau ajuta.

— Scuză-mă, îi spuse ea lui Carl.

Acesta încercă să o ignore.

— Mostre dintr-un virus fatal, Madoba-2...

Toni îi acoperi telefonul cu mâna.

— Îmi pare rău, nu poți folosi telefonul acesta aici.

Carl se întoarse cu spatele și încercă să continue.

— Mostre dintr-un virus...

Toni se apropie de el și, din nou, își puse mâna între gura și telefonul lui.

— Steve! Don! Aici, acum!

Carl vorbea în microfonul mobilului:

— Încearcă să mă oprească să fac acest reportaj. Înregistrezi?

Toni vorbi suficient de tare pentru ca spusele ei să fie preluate de microfonul mobilului:

— Telefoanele mobile pot interfera cu echipamentele electronice sensibile cu care lucrăm în laborator, așa că nu pot fi folosite aici. Nu era adevărat, dar ca pretext mergea. Te rog să-l închizi!

Carl îndepărtă telefonul de ea și spuse pe un ton ridicat:

— Dă-te la o parte de lângă mine!

Toni îi făcu un semn cu capul lui Steve, care înșfăcă telefonul din mâna lui Carl și îl închise.

— Nu poți să faci asta! spuse Carl.

— Bineînțeles că pot. Ești oaspete aici, iar eu mă ocup de securitate.

— Prostii – securitatea n-are nici o legătură cu asta.

— Poți să spui ce vrei. Eu fac regulile.

— Atunci o să merg afară.

— O să mori înghețat.

— Nu poți să mă oprești să plec.

Toni ridică din umeri.

— Adevărat, dar nu îți dau telefonul înapoi.

— Înseamnă că mi l-ai furat.

— L-am confiscat din motive de securitate. O să ți-l trimitem prin poștă.

— O să găsesc un telefon public.

— Îți urez noroc. Nu exista nici un telefon public pe o rază de opt kilometri.

Carl își puse furios haina și ieși. Toni și Steve îl urmăriră cu privirea pe fereastră. Acesta se urcă în mașină și porni motorul. Ieși din nou și curăță stratul de câțiva centimetri de zăpadă de pe parbriz. Abia atunci începură să funcționeze ștergătoarele. Carl urcă în mașină și porni.

— A uitat să ia cățelul, spuse Steve.

Ninsoarea se potolise un pic. În timp ce respiră ușurată, Toni lăasă să-i scape o înjurătură. Doar nu avea vremea să se îmbunătățească tocmai acum, în momentul cel mai nepotrivit!?

Pe când Jaguarul urca pantă ușoară, în fața sa se acumula o grămadă din ce în ce mai mare de zăpadă. La câteva zeci de metri de poartă, se opri. Steve zâmbi.

— Nu credeam că o să ajungă prea departe.

Lumina din interiorul mașinii se aprinse. Îngrijorată, Toni se încruntă.

— Poate că are de gând să stea bosumflat acolo, cu motorul pornit, căldura dată la maximum, până rămâne fără benzină.

Toni privea prin furtună de zăpadă, încercând să distingă mai bine. Ce face? întrebă Steve. Pare că vorbește singur.

Toni își dădu seama ce se întâmpla și simți că inima îi stă-n loc.

— Drace, spuse ea. Vorbește – dar nu singur.

— Poftim?

— Are alt telefon în mașină. E reporter, are echipament

de rezervă. La naiba, nici nu m-am gândit la asta!

— Vrei să mă duc să-l opresc?

— E prea târziu acum. Până ajungi tu acolo, va fi spus suficient. Fir-ar să fie! Nimic nu mergea așa cum trebuia. Toni avea un chef nebun să renunțe la tot, să plece și să găsească o cameră întunecată, unde să se întindă și să închidă ochii. Dar, în loc de asta, încercă să se adune. Când se întoarce, să ieși fără ca el să observe și să vezi dacă nu cumva a lăsat cheile în contact. Dacă sunt acolo, ia-le – cel puțin, nu va mai putea telefona din nou.

— În regulă.

Telefonul lui Toni începu să sune, iar ea răspunse.

— Toni Gallo.

— Odette la telefon.

Vocea ei trăda tulburare.

— Ce s-a întâmplat?

— Informații noi. Un grup terorist numit Scimitar caută de ceva timp încoace să cumpere Madoba-2.

— Scimitar? Un grup arab?

— Așa se pare, deși nu suntem siguri – alegerea numelui s-ar putea să aibă rolul de a ne deruta, dar credem că hoții voștri ar putea lucra pentru ei.

— O, Doamne! Mai ai alte informații?

— Scopul lui este să-l răspândească mâine, 26 decembrie, de Ziua Cadourilor, într-un loc public important, undeva în Marea Britanie.

Toni simți că nu mai avea aer. Ea și Odette se gândiseră că așa ar putea sta lucrurile, dar confirmarea bănuielilor lor era șocantă. Oamenii stăteau acasă în ziua de Crăciun, dar de Ziua Cadourilor ieșeau în oraș. În toată Marea Britanie, familiile mergeau să vadă meciuri de fotbal, curse de cai, filme sau piese de teatru sau să joace bowling. Mulți luau avionul pentru a pleca la schi sau în vreo stațiune din Caraibe. Posibilitățile erau nenumărate.

— Dar unde? întrebă Toni. La ce eveniment?

— Nu știm, așa că trebuie să-i oprim pe hoți. Poliția locală e în drum spre voi cu un plug de zăpadă.

— Grozav!

Toni se mai însenină. Dacă hoții ar fi prinși, totul s-ar schimba. Nu numai că ar reuși din nou să pună mâna pe mostrele de virus, evitând orice pericol, dar și Oxenford Medical n-ar mai avea o imagine atât de proastă, iar Stanley ar fi salvat. Odette continuă:

— De asemenea, am alertat și posturile de poliție din localitățile învecinate, plus poliția din Glasgow, dar eu cred că acțiunea se va desfășura la cote maxime în Inverburn. Tipul de acolo se numește Frank Hackett. Numele îmi e cunoscut – nu e cumva fostul tău iubit?

— Ba da. Asta era o parte a problemei. Îi place să mă refuze.

— Ei bine, o să descoperi că s-a mai domolit. A primit un telefon de la cancelarul ducatului Lancaster. Sună amuzant, nu? Dar el se ocupă de camera de informare a guvernului, pe care noi o numim COBRA. Cu alte cuvinte, este șeful suprem al luptei antiterorism. Fostul tău iubit trebuie să fi sărit din pat mai ceva decât dacă ar fi luat foc.

— Nu-ți irosi compasiunea, nu merită.

— De atunci, l-a mai sunat și șeful meu, o altă experiență de neuitat. Bietul nătărău e în drum spre tine cu un plug de zăpadă.

— Aș prefera plugul, fără Frank.

— A trecut prin clipe grele, fii drăguță cu el.

— Da, sigur, comentă Toni.

3.45 A.M.

Daisy tremura atât de tare, încât de-abia putea să țină scara. Elton urca treptele, ținând o foarfecă de grădină într-una din mâinile înghețate. Luminile de afară străluceau prin filtrul zăpezii care cădea neconținut. Kit urmărea scena din ușa garajului, cu dinții clănțănind. Nigel era în garaj, cu brațele petrecute pe după servieta de piele vișinie.

Scara era sprijinită de unul dintre pereții laterali ai fermei Steepfall. Firele de telefonie ieșeau la colțul casei și se întindeau, la nivelul acoperișului, până la garaj. Kit știa că de acolo se făcea legătura cu o rețea subterană care ducea la drumul principal. Tăierea cablurilor de aici ar întrerupe legăturile telefonice ale fermei cu exteriorul. Era doar o măsură de precauție, dar Nigel insistase să fie luată, iar Kit găsisese scara și foarfeca în garaj.

Kit se simțea ca și cum ar fi fost în mijlocul unui coșmar. Știusese că treaba la care se băgase era periculoasă, dar nici în momentele sale cele mai pesimiste nu-și imaginase că avea să stea în afara casei familiei sale în timp ce un infractor tăia firele de telefon, iar șeful operațiunii ținea în brațe o servietă în care se afla un virus care putea să-iucidă pe toți.

Elton își luă mâna stângă de pe scară, mișcându-se cu prudență, ca nu cumva să-și piardă echilibrul, și ținu foarfeca folosindu-și ambele mâini. Se aplecă, prinse un cablu între lame, apropie mânerul și scăpă foarfeca din mână.

Foarfecă ateriză cu vârful în jos, în zăpadă, la câțiva centimetri de locul unde stătea Daisy, care lăsă să-i scape un țipăt de uimire.

— Șșșt! spuse Kit în șoaptă.

— Putea să mă omoare! Protestă Daisy.

— O să-i trezești pe toți!

Elton coborî de pe scară, recuperă foarfeca și urcă din nou.

Trebuiau să se ducă la casa lui Lori și a lui Luke și să ia Toyota Land Cruiser, dar Kit știa că nu puteau merge imediat. Aproape că nu se mai puteau ține pe picioare de oboșiți ce erau. Mai rău, Kit nu era sigur că putea să găsească locul. Aproape că se rătăcise și în drum spre Steepfall. Ninsoarea cădea în continuare. Dacă încercau să plece acum, riscau să se rătăcească sau să moară de frig, sau ambele. Trebuiau să aștepte până se potolea viscolul sau până ce lumina zilei le oferea șanse mai bune de a găsi drumul și, ca să fie absolut siguri că nimeni nu avea să afle că erau aici, tăiau firele de telefon.

De data aceasta, Elton reuși operațiunea. În timp ce cobora de pe scară, Kit luă cablurile tăiate, le făcu ghem și le aranjă lângă peretele garajului, unde nu erau foarte ușor de observat. Elton luă scara, o duse în garaj și o lăsă să cadă pe pardoseala de beton.

— Încearcă să nu mai faci atâta zgomot! spuse Kit.

Nigel privi pereții goi de piatră ai grajdului transformat în garaj.

— Nu putem sta aici.

— E mai bine aici, înăuntru, decât afară.

— Ne e frig, suntem uzi și nu e nici o sursă de căldură. Am putea muri.

— Că bine zici, spuse Elton.

— O să pornim motoarele mașinilor, spuse Kit. Așa o să se mai încălzească.

— Nu fi prost, sări Elton. Gazele de eșapament ne vor ucide cu mult înainte ca aerul să se încălzească.

— Am putea să scoatem Fordul afară și să stăm în el.

— Pe dracu'! Vreau o ceașcă de ceai, mâncare caldă și o dușcă. Eu intru în casă.

— Nu!

Ideea că acești trei indivizi aveau să intre în casa familiei lui îl umplea de groază pe Kit. Ar fi fost ca și cum ar fi adus acasă niște câini turbați. Și cum rămânea cu servieta și cu conținutul ei? Cum i-ar putea lăsa să intre în bucătărie cu așa ceva asupra lor?

— Sunt de acord cu ea, spuse Elton. Haideți să intrăm!

Kit își dorea din tot sufletul să nu le fi spus de unde să taie firele de telefon.

— Dar cum aş putea să explic prezența voastră?

— Toată lumea doarme.

— Și ce facem dacă ninsoarea nu se potolește până se scoală ei?

— Uite ce să spui: nu ne cunoști, zise Nigel. Ne-ai găsit pe marginea drumului. Mașina noastră a rămas blocată într-un noian de zăpadă la câțiva kilometri de aici, iar ție ți s-a făcut milă de noi și ne-ai adus aici.

— Nu știe nimeni că am plecat din casă!

— Spui că ai ieșit să bei un pahar.

— Sau să te întâlnești cu o fată, propuse Elton.

— Oricum, câți ani ai tu? Trebuie să-i ceri voie lui tati ca să poți ieși seara din casă?

Kit se înfurie văzând că era tratat cu condescendență de o bătaușă ca Daisy.

— Problema e dacă o să mă creadă, meduză fără creier ce ești. Cine ar fi suficient de nebun să iasă din casă pe furtună și să conducă kilometri întregi ca să bea un pahar când în casă este, oricum, o groază de băutură?

— Cineva suficient de nebun să piardă un sfert de milion de lire la blackjack.

— Te gândești tu la o poveste plauzibilă, Kit, spuse Nigel. Haideți să intrăm, înainte să ne înghețe de tot afurisele de picioare!

— V-ați lăsat deghizările în dubiță. Rudele mele vă vor vedea fețele.

— Nu contează. Nu suntem decât niște călători loviți de

soartă. Sunt sute de oameni în această situație, or să arate și la știri. Ai tăi nu vor face legătura cu oamenii care au jefuit laboratorul.

— Nu-mi place, spuse Kit. Îi era frică să-i sfideze pe acești trei infractori, dar era suficient de disperat ca s-o facă. Eu nu vă primesc în casă.

— Nu-ți cerem permisiunea, spuse Nigel pe un ton disprețuitor. Dacă nu ne arăți pe unde se intră, ne descurcăm și singuri.

„Ceea ce nu înțeleg ei, își zicea Kit cu disperare, este că ai mei sunt foarte inteligenți.” Lui Nigel, Elton și Daisy le-ar fi fost greu să-i păcălească.

— Nu *arătați* ca niște oameni nevinovați care au rămas înzăpeziți.

— Ce vrei să spui? Întrebă Nigel.

— Nu arătați ca o familie scoțiană din clasa de mijloc, îi spuse Kit. Tu ești londonez, Elton e negru, iar Daisy e o afurisită de psihopată. S-ar putea ca surorile mele să observe aceste detalii.

— Atunci o să fim politicoși și n-o să vorbim prea mult.

— Cel mai bine ar fi să nu vorbiți deloc. Dacă faceți pe șmecherii, suntem descoperiți.

— Bineînțeles. Vrem ca ei să creadă că suntem inofensivi.

— Mai ales Daisy. Kit se întoarse cu fața către ea. Tu să-ți ții mâinile acasă.

Nigel îl susținu.

— Da, Daisy, încearcă să nu ne dai naibii de gol. Poartă-te ca o fată, numai pentru câteva ore, bine?

— Da, da, spuse ea și le întoarse spatele.

Kit își dădu seama că, la un moment dat în timpul discuției, cedase presiunilor celor trei.

— Drace! spuse el. Țineți minte că aveți nevoie de mine să vă arăt unde este Land Cruiserul. Dacă le faceți vreun rău rudelor mele, puteți să vă luați gândul de la mașină.

Cuprins de sentimentul că nu avea cum să se oprească

din drumul către dezastru, Kit îi conduse de cealaltă parte a casei, către intrarea din spate. Ca întotdeauna, era descuiată.

— E în ordine, Nellie, eu sunt, spuse el în timp ce deschidea ușa, că nu cumva să latre câinele.

Când intră în antreul unde se țineau cizmele, se simți înconjurat de un val de aer cald care veni ca o binecuvântare. Din spatele lui, auzi vocea lui Elton:

— O, Doamne, așa e mai bine.

Kit se întoarse și le spuse în șoaptă:

— Vorbiți încet, vă rog! Se simțea ca un profesor care încerca să liniștească o mulțime de copii neastâmpărați într-un muzeu. Nu înțelegeți că, cu cât vor dormi mai mult, cu atât ne va fi mai ușor? îi conduse de-a lungul antreului și intrară în bucătărie. Fii cuminte, Nellie, spuse el încet. Sunt prieteni.

În timp ce câinele dădea din coadă, Nigel se aplecă asupra lui și îl mângâie. Cei patru își scoaseră hainele ude. Nigel așează servieta pe masa din bucătărie și spuse:

— Pune ceainicul pe foc, Kit.

Kit își lăasă laptopul și aprinse televizorul mic de pe dulapul din bucătărie. Schimbă programele până găsi canalul de știri, după care umplu ceainicul cu apă. O crainică drăguță vorbea:

— O schimbare bruscă a direcției vântului a adus o furtună neașteptată asupra Scoției.

— Poți să mai spui o dată asta, zise Daisy.

Ziarista avea un ton seducător, ca și cum l-ar fi invitat pe telespectator la ea în apartament pentru un ultim pahar.

— În unele regiuni, s-au așternut mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă în numai douăsprezece ore.

— Îți dau eu treizeci de centimetri undeva, spuse Elton.

Kit observă, cu îngrijorare, că toți cei trei se relaxau. El se simțea chiar și mai tensionat decât înainte.

Crainica vorbea despre accidente rutiere, drumuri

blocate și mașini abandonate.

— La dracu' cu toate astea, spuse Kit scos din fire. Când o să se termine?

— Fă ceaiul, Kit, spuse Nigel.

Kit scoase căni, o zaharniță și o carafă cu lapte. Nigel, Elton și Daisy stăteau în jurul mesei de pin finisat, ca o familie. Apa din ceainic începu să fiarbă. Kit făcu un ibric de ceai și o cafetieră plină cu cafea.

Imaginile de la televizor se schimbă, iar pe ecran apăru un prezentator meteo care stătea în fața unei hărți. Cei patru se opriră din vorbit.

— Măine-dimineață furtuna de zăpadă se va potoli la fel de repede cum a apărut, spuse el.

— Da! Exclamă Nigel pe un ton triumfător.

— Până la prânz, va apărea și dezghețul.

— Vorbește clar! spuse Nigel exasperat. La ce oră înainte de prânz?

— Putem să ajungem, spuse Elton. Își turnă ceai și adăugă lapte și zahăr.

Kit îi împărtășea optimismul.

— Ar trebui să plecăm de cum se luminează, spuse el.

Gândul de a vedea drumul înaintea lui îl înveselea.

— Sper să putem, spuse Nigel.

Elton sorbi din ceai.

— Să fiu al naibii dacă nu e mai bine așa. Probabil că și Lazăr s-a simțit la fel când s-a sculat din morți.

Daisy se ridică. Deschise ușa care făcea legătura cu sufrageria și aruncă o privire în întuneric.

— Ce cameră este aceasta?

— Unde crezi că te duci? sări Kit.

— Am nevoie de o dușcă de alcool în ceaiul ăsta.

Aprinse lumina și intră. Câteva momente mai târziu, scoase un chicot de fericire, iar Kit o auzi deschizând dulapul cu băuturi.

Tatăl lui Kit intră în bucătărie din hol, îmbrăcat în

pijamale gri și într-un halat negru din cașmir.

— Bună dimineața, spuse el. Ce se petrece aici?

— Bună, tati, spuse Kit. Stai să-ți explic!

Daisy veni din sufragerie cu o sticlă plină de Glenmorangie în mâna acoperită de mănușă. Stanley ridică din sprâncene când o văzu.

— Vrei un pahar de whisky? întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Am o sticlă întreagă aici.

4.15 A.M.

Toni îl sună pe Stanley acasă de îndată ce avu un moment liber. El nu putea face nimic, dar probabil că dorea să știe ce se întâmpla, și ea nu voia ca el să afle despre jaf de la știri.

Se temea teribil de conversația aceasta. Trebuia să-i spună că era vinovată de o catastrofă care i-ar putea distruge viața. Ce sentimente va mai avea pentru ea după ce va afla totul?

Formă numărul și auzi tonul caracteristic numerelor deconectate. Probabil că telefonul lui era deranjat. Poate că zăpada rupsese firele. Se simțea ușurată că nu-i dăduse totuși veștile îngrozitoare.

Stanley nu avea mobil, dar avea telefon în mașină. Formă numărul și lăasă un mesaj:

— Stanley, aici Toni. Am vești proaste – la laborator a avut loc o spargere. Te rog să mă suni pe mobil cât mai curând.

Era posibil să nu primească mesajul decât prea târziu, dar încercase, cel puțin.

Nerăbdătoare, se uita pe fereastra din Sala Mare. Unde erau polițiștii cu plugul de zăpadă? Trebuiau să vină dinspre sud, de la Inverburn, pe drumul principal. Se gândi că plugul mergea cu aproximativ 24 km/h, în funcție de grosimea stratului de zăpadă care trebuia îndepărtat. Ar trebui să le ia maximum o jumătate de oră. „Ar fi trebuit să ajungă până acum. Haideți, haideți!”

Spera ca plugul să plece imediat de la Kremlin și să apuce pe drumul spre nord, pe care pornise dubița de la Hibernian Telecom. Dubița era ușor de localizat, având numele companiei inscripționat cu litere mari, albe pe fundal închis la culoare.

„Dar e posibil că hoții să se fi gândit la asta, își dădu ea seama brusc. Probabil că și-au făcut planul să schimbe mașinile la scurt timp după ce au plecat de la Kremlin.” Ea așa ar fi făcut. Ar fi ales o mașină care să nu bată la ochi, ceva ca un Ford Fiesta care arăta cât se poate de banal, și ar fi lăsat dubița într-o parcare din fața vreunui supermarket sau a unei gări. Hoții ar fi intrat direct în parcare și, la numai câteva minute după ce părăseau locul infracțiunii, s-ar fi urcat în cu totul altă mașină.

Acest gând o îngrozea. Cum s-ar mai putea, în acest caz, ca poliția să identifice hoții? Ar trebui să verifice fiecare mașină și să vadă dacă nu cumva pasagerii erau trei bărbați și o femeie.

Agitată, se întreba dacă putea face ceva pentru a grăbi cursul lucrurilor. Presupunând că banda de hoți schimbase mașina undeva în apropiere, care erau posibilitățile? Aveau nevoie de un loc unde o mașină putea sta parcată mai multe ore fără să atragă atenția. În zonă nu existau supermarketuri sau gări. Dar ce era? Se duse la biroul din recepție și luă un carnețel și un pix. Făcu o listă:

clubul de golf Inverburn
hanul Dew Drop
Happy Eater¹⁵
centrul de grădinărit Greenfingers¹⁶
fabrica scoțiană de produse din pește afumat
editura și tipografia Williams Press.

Nu voia ca Osborne să afle ce făcea. Carl se întorsese din mașină în sală, la căldură, și era atent la orice se întâmpla. Nu știa încă, dar nu mai putea să dea telefon din mașină – Steve se furișase afară și scosese cheile din contact –, însă, oricum, Toni nu voia să-și asume nici un risc.

— O să facem niște cercetări, îi spuse ea încet lui Steve.

¹⁵ Restaurantul Mâncăciosul Fericit.

¹⁶ Atingerea Verde.

Rupse foaia de hârtie în două și îi dădu jumătate lui Steve. Sună aici. E închis peste tot, dar ar trebui să-ți răspundă vreun administrator sau gardian. Spune-le că am fost jefuiți, dar nu și ce a fost luat, și că e posibil ca mașina cu care au fugit hoții să fi fost abandonată pe terenul lor. Întreabă-i dacă nu cumva au observat la ei în parcare o dubiță inscripționată cu „Hibernian Telecom”.

Steve aprobă printr-o mișcare a capului.

— Bine gândit – poate reușim să dăm de urma lor și îi scutim pe polițiști de piste false.

— Exact. Dar nu folosi telefonul de la birou, nu vreau să te audă Carl. Du-te în capătul holului, unde el nu poate să tragă cu urechea. Folosește telefonul pe care l-ai luat de la el.

Toni se îndepărtă de locul unde stătea Carl și scoase propriul mobil. Sună la serviciul de informații și făcu rost de numărul clubului de golf. Formă și așteaptă să i se răspundă. Telefonul sună mai bine de un minut, după care se auzi o voce somnoroasă:

— Da! Clubul de golf. Alo!

Toni se prezintă și poveste ce se întâmplase.

— Încerc să localizez o dubiță care are scris „Hibernian Telecom” pe laterale. Este cumva în parcare a dumneavoastră?

— Da, înțeleg, mașina cu care au fugit, da...

Toni simți că inima i se oprise pentru o secundă.

— E acolo?

— Nu, sau cel puțin nu era aici când am venit eu la serviciu. Fii atentă, sunt câteva mașini aici, lăsate aici de niște domni care, până la sfârșitul prânzului, au descoperit că nu prea mai aveau chef să conducă – știi la ce mă refer?

— Când ai venit tu la serviciu?

— La șapte seara.

— E posibil ca vreo dubiță să fi parcat acolo de-atunci până acum? Poate în jurul orei două noaptea?

— Ei bine, e posibil... n-am cum să-mi dau seama.

— Ai putea să arunci o privire?

— Da, aș putea, spuse el, ca și cum ideea era de-a dreptul genială. Stai pe fir. Nu durează decât un minut.

Se auzi un păcănit, semn că lăsase receptorul pe birou. Toni așteaptă, auzind sunetul pașilor care se îndepărtau și apoi se întoarseră.

— Nu, nu cred că e nici o dubiță acolo.

— Bine.

— Fii atentă, mașinile sunt acoperite de zăpadă, așa că nu le pot vedea foarte bine. Nu sunt sigur nici măcar care dintre ele e a mea!

— Da, mulțumesc.

— Dar o dubiță, știi tu, ar fi mai înaltă decât restul mașinilor, nu-i așa? Așa că ar ieși în evidență. Nu, nu e nici o dubiță acolo.

— Mi-ai fost de mare ajutor. Mulțumesc.

— Ce au furat?

Toni se prefăcu că nu auzise întrebarea și închise. Steve vorbea la celălalt telefon și, în mod clar, nu trăsese lozul câștigător. Formă numărul hanului Dew Drop. Îi răspunse un tânăr vesel.

— Vincent la telefon, cu ce vă pot ajuta?

Toni se gândi că, după voce, părea genul de angajat al hotelului dornic să facă orice pentru a fi pe placul clientului numai până i se cere să facă efectiv ceva. Repetă povestea spusă și la clubul de golf.

— Avem o mulțime de vehicule în parcare – avem deschis de Crăciun, îi spuse Vincent. Eu mă uit pe monitorul pe care se văd imaginile înregistrate de camerele cu circuit închis, dar nu văd nici o dubiță. Din păcate, camera nu acoperă toată suprafața parcării.

— Vrei, te rog, să te duci la fereastră și să te uiți mai bine? E foarte important.

— Sunt destul de ocupat, de fapt.

„La ora asta?”, își zise Toni în gând, dar nu comentă. Spuse pe un ton dulce și înțelegător:

— Știi, ar însemna să îi scutești pe polițiști de un drum până la voi, să te interogheze.

Trucul lui Toni dădu roade. Vincent nu voia că tura lui liniștită de noapte să fie deranjată de mașini de poliție și de detectivi curioși.

— Așteaptă un pic! Plecă de lângă telefon, după care se întoarse. Da, e aici, spuse el.

— Sigur? Lui Toni nu îi venea să creadă. I se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai avusese un dram de noroc.

— O dubiță Ford Transit albastră, iar pe lateral scrie mare, cu litere albe „Hibernian Telecom”. Nu are cum să fie de mult aici, pentru că pe ea nu s-a depus un strat la fel de gros de zăpadă ca pe celelalte mașini – tocmai de aceea pot vedea scrisul.

— Mi-ai fost de mare ajutor, mulțumesc. Presupun că nu ai observat dacă lipsește vreo altă mașină – îți amintești cumva cu ce mașină e posibil să fi plecat?

— Nu, îmi pare rău.

— Bine, mulțumesc încă o dată! Toni închise și se uită la Steve, care era în partea opusă a încăperii. Am găsit mașina cu care au plecat!

Steve îi făcu un semn cu capul în direcția ferestrei.

— Și a sosit și plugul de zăpadă.

4.30 A.M.

Daisy își goli ceașca de ceai și o umplu din nou cu whisky.

Kit simțea o tensiune insuportabilă. Nigel și Elton puteau să joace rolul unor călători inocenți care rămăseseră blocați în zăpadă, dar pentru Daisy era imposibil. Arăta ca un gangster și se purta ca un huligan.

Când aceasta puse sticla de whisky pe masa de bucătărie, Stanley o luă.

— Nu te îmbăta! Așa... Uite ce fetiță cuminte! spuse el pe un ton blând și puse dopul la sticlă.

Daisy nu era obișnuită să i se spună ce să facă. În cele mai multe cazuri, ceilalți erau prea speriați de ea pentru a face un asemenea lucru. Se uită la Stanley de parcă era să-l omoare. El era elegant și vulnerabil, în pijamalele sale gri, cu halatul negru pe deasupra. Kit aștepta explozia.

— Un strop de whisky te face să te simți mai bine, dar ce e mult te face să te simți rău, spuse Stanley. Puse sticla în dulap. Asta-mi spunea mie tatăl meu, și el era un băutor de whisky.

Daisy își ținea furia sub control, iar Kit putea vedea clar ce efort făcea. Se temea de ce s-ar fi întâmplat dacă Daisy și-ar fi pierdut controlul. În momentul acela, tensiunea fu spulberată de sora lui, Miranda, care intră în bucătărie, îmbrăcată cu o cămașă de noapte roz cu imprimeu floral.

— Bună, draga mea. Ce devreme te-ai trezit! spuse Stanley.

— N-am putut să dorm. Am stat pe fotoliul-pat din vechiul birou al lui Kit. Nici să nu mă întrebi de ce. Aruncă o privire în direcția străinilor. E cam devreme pentru oaspeți de Crăciun.

— Aceasta este fiica mea, Miranda, spuse Stanley.

Mandy, ți-i prezint pe Nigel, Elton și Daisy.

Cu câteva minute în urmă, Kit îi prezentase tatălui său și, înainte de a-și da seama ce greșeală făcuse, le dădu numele lor adevărate. Miranda dădu din cap în direcția lor.

— V-a adus Moș Crăciun? întrebă ea cu seninătate.

— Mașina lor s-a oprit pe drumul principal în apropierea celui care duce spre casa noastră, îi explică fratele ei. L-am luat eu, a cedat și mașina mea, așa că am venit pe jos restul drumului până aici. Avea să creadă povestea aceasta? Și va întreba oare ce era în servieta de piele vișinie, care stătea pe masa din bucătărie ca o bombă? Miranda îi puse întrebări în legătură cu alt aspect.

— Nu știam că ai plecat din casă – unde, Doamne iartă-mă, te-ai dus în toiul nopții, pe o asemenea vreme?

— O, știi tu... Kit se gândise ce să răspundă la această întrebare și arboră un rânjel spășit. N-am putut să dorm, mă simțeam singur și voiam să dau de o veche iubită de-a mea din Inverburn.

— Care dintre ele? Majoritatea femeilor din Inverburn sunt foste iubite de-ale tale.

— Nu cred că o cunoști. Se gândi repede la un nume. Lisa Freemont, spuse el, după care aproape că-și mușcă limba. Era numele unui personaj dintr-un film al lui Hitchcock. Miranda nu reacționează în nici un fel când auzi numele.

— Și a fost încântată să te vadă?

— Nu era acasă.

Miranda se întoarce și luă cafetiera.

Kit se întreba dacă îl crezuse. Povestea pe care o inventase nu era deloc credibilă. Cu toate acestea, Miranda nu avea cum să ghicească de ce mințea. Va presupune că era încurcat cu o femeie despre care nu voia să știe și ceilalți – probabil o femeie măritată.

În timp ce Miranda își turnă o ceașcă de cafea, Stanley i se adresă lui Nigel:

— De unde ești? Nu vorbești ca un scoțian. Părea că pur

și simplu făcea conversație, dar Kit știa că tatăl său făcea cercetări.

Nigel răspuse pe același ton relaxat:

— Locuiesc în Surrey, lucrez în Londra. Am biroul în Canary Wharf.

— Lucrezi în finanțe.

— Furnizez sisteme de ultimă generație pentru țările din lumea a treia, în principal cele din Orientul Apropiat. Un șeic tânăr care a făcut bani de pe urma petrolului vrea să aibă propria discotecă, dar nu știe de unde să cumpere echipamentele, așa că vine la mine și eu îi rezolv problemele. Părea veridic.

Miranda își aduse ceașca de cafea la masă și se așeză față în față cu Daisy.

— Ce mănuși frumoase, spuse ea. Daisy purta mănuși maro-deschis din piele întoarsă, care păreau scumpe și erau, acum, ude learcă. De ce nu le scoți să se usuce?

Kit era extrem de încordat. Orice discuție cu Daisy era ca un joc de noroc.

Daisy îi aruncă o privire ostilă Mirandei, dar aceasta nu o observă și insistă.

— Trebuie să le pui niște hârtie înăuntru, ca să-și păstreze forma. Luă un sul de prosoape de hârtie de pe dulap. Uite, folosește asta.

— Nu, mulțumesc, mormăi Daisy furioasă.

Surprinsă, Miranda ridică din sprâncene.

— Te-am jignit cu ceva?

„O, Doamne, uite că vine”, își zise Kit în gând. Atunci interveni Nigel.

— Nu fi nechibzuită, Daisy. Doar nu vrei să-ți strici mănușile. În tonul său se simțea insistența, ceea ce făcea ca vorbele sale să pară mai mult un ordin decât o sugestie. Era la fel de îngrijorat ca Kit. Fă cum îți spune doamna, ea e drăguță cu tine.

O dată în plus, Kit aștepta s-o vadă explodând. Dar, spre

surprinderea lui, Daisy își scoase mănușile. Kit fu uimit să vadă că avea niște mâini mici și îngrijite. Nu observase niciodată acest lucru. Restul corpului ei amintea de o brută: machiajul ochilor în culori închise, nasul rupt, jacheta cu fermoare, bocancii. Dar mâinile erau frumoase și era evident că ea era conștientă de acest lucru, pentru că le îngrijea, având unghiile curățate și date cu un lac roz pal. Kit era uluit. Își dădu seama că, undeva înăuntrul aceluiași monstru, se afla o fată obișnuită. Ce se întâmplase cu ea? Fusesse crescută de Harry Mac – iată ce se întâmplase.

Miranda o ajută să-și umple mănușile cu prosoape de hârtie.

— Ce relație e între voi? o întrebă ea pe Daisy.

Tonul ei era politicos și convențional, ca și cum ar fi făcut conversație la vreun dineu, dar, de fapt, ea încerca să obțină informații. La fel ca Stanley, nu avea nici cea mai vagă idee cât de periculos era acest lucru.

Daisy părea cuprinsă de panică. Privind-o, lui Kit îi veni în minte imaginea unei școlărițe întrebate despre temă pe care uitase s-o facă. Kit voia să pună capăt tăcerii apăsătoare care se lăsase, dar ar fi fost ciudat ca el să răspundă în locul ei. După un minut, cel care rupse tăcerea fu Nigel:

— Tatăl lui Daisy este un vechi prieten de-al meu.

„E un răspuns bun”, își zise Kit, deși era posibil ca Miranda să se întrebe de ce nu spusese chiar Daisy acest lucru.

— Iar Elton lucrează pentru mine, adăugă Nigel.

Miranda îi zâmbi lui Elton.

— Ești mâna lui dreaptă?

— Șoferul, răspunse acesta brusc.

Kit se gândi că era un lucru bun că Nigel era agreabil – trebuia să aibă farmec pentru toți trei la un loc.

— Ei bine, îmi pare rău că, în Scoția, vremea s-a nimerit atât de rea de Crăciun, spuse Stanley.

— Dacă voiam să stau la plajă, mă duceam în Barbados, replică Nigel.

— Tu și tatăl lui Daisy trebuie să fiți prieteni foarte buni dacă vă petreceți Crăciunul împreună.

Nigel încuviință cu o mișcare din cap.

— Suntem prieteni de foarte mult timp

Pentru Kit, era evident că Nigel mințea. Oare pentru că știa adevărul? Sau era la fel de vizibil și pentru Stanley și Miranda? Kit nu mai putea să stea nemișcat: tensiunea era de nesuportat. Sări în picioare.

— Mi-e foame, spuse el. Tată, pot să fac omletă pentru toată lumea?

— Bineînțeles.

— Te ajut, spuse Miranda.

Puse pâine feliată în prăjitor.

— Oricum, sper ca vremea să se îmbunătățească în curând. Când aveți de gând să vă întoarceți la Londra?

Kit scoase o bucată de costiță din frigider. Tatăl lui era suspicios sau pur și simplu curios?

— Ne întoarcem de Ziua Cadourilor, spuse Nigel.

— O vizită scurtă de Crăciun, comentă Stanley, care încă mai încerca, discret, să-i tragă de limbă.

Nigel ridică din umeri.

— Avem treabă, știi tu.

— S-ar putea să stați mai mult decât plănuiserăți. Nu prea cred că o să curețe cineva drumurile până mâine.

Gândul acesta părea să-l umple de îngrijorare pe Nigel. Își trase mâneca puloverului său roz și se uită la ceas.

Kit își dădu seama că trebuia să facă rapid ceva care să arate că nu avea nici o legătură cu Nigel și cu ceilalți doi. În timp ce începea să pregătească micul dejun, se hotărî să nu-i apere și nici să nu le caute scuze străinilor. Dimpotrivă, trebuia să-l interogheze pe Nigel cu un aer sceptic, ca și cum nu ar avea încredere în spusele lui. Prefăcându-se el însuși sceptic în privința străinilor, putea să abată

suspiciunile de la propria persoană.

Înainte de a-și pune hotărârea în practică, Elton deveni brusc vorbăreț.

— Dar dumneavoastră cum vă petreceți Crăciunul, profesore? spuse el. Kit îl prezentase pe tatăl său ca fiind profesorul Oxenford. Se pare că v-ați adunat toată familia în jurul dumneavoastră. Câți copii aveți, doi?

— Trei.

— Cu soți și soții, bineînțeles.

— Fetele mele au parteneri. Kit e singur.

— Și nepoți?

— Da.

— Câți? Asta dacă nu vă deranjează întrebarea mea.

— Nu mă deranjează câtuși de puțin. Am trei nepoți.

— Sunt toți nepoții aici?

— Da, și încă o tânără.

— Ce frumos pentru dumneavoastră și pentru doamna Oxenford!

— Din păcate, soția mea a murit în urmă cu optsprezece luni.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulțumesc.

„Ce e cu interogatoriul ăsta?“, se întrebă Kit în gând. Elton zâmbea și se apleca peste masă, ca și cum întrebările sale nu erau motivate de ceva mai mult decât o curiozitate prietenească, dar Kit putea să vadă că era mai mult o șaradă și se întrebă îngrijorat dacă acest lucru era la fel de evident și pentru tatăl său.

Elton nu terminase.

— Aveți o casă mare în care dormiți, câți, zece?

— Avem niște anexe.

— Aha, foarte convenabil. Se uită pe fereastră, deși, prin ninsoarea de afară, era greu să distingi ceva. Ca niște case de oaspeți.

— O căsuță și un hambar.

— Foarte util. Și camere pentru angajați, presupun.

— Angajații noștri au o căsuță la mai puțin de doi kilometri depărtare. Mă îndoiesc că o să-i vedem astăzi.

— O, ce păcat!

După ce stabilise cu grijă exact câte persoane erau la fermă, Elton se cufundă iarăși în tăcere.

Kit se întreba dacă mai observase și altcineva acest lucru.

5 A.M.

Plugul de zăpadă era un camion Mercedes cu o lamă atașată de bara din față. Pe laterale era inscripționat „Inverburn Plant Hire”, iar pe acoperiș avea girofaruri portocalii, dar pentru Toni părea un car înaripat venit din ceruri.

Lama era înclinată astfel încât să împingă zăpada spre marginea drumului. Plugul curăță zăpada de pe aleea care se întindea între ghereta de la poartă și intrarea principală în Kremlin, lama ridicându-se automat pentru a evita denivelările drumului. Până când se opri la intrarea principală, Toni avea haina pe ea și era pregătită de plecare. Trecuseră patru ore de când plecaseră hoții – dar, dacă rămăseseră blocați în zăpadă, încă puteau fi prinși.

Plugul era urmat de trei mașini de poliție și de o ambulanță. Echipajul ambulanței intră primul în clădire. O scoaseră pe Susan pe o targă, deși ea le spusese că putea merge. Don refuză să plece.

— Dacă un scoțian s-ar duce la spital ori de câte ori ar fi lovit în cap, doctorii n-ar mai putea face față, spuse el.

Frank intră și el, purtând un costum închis la culoare, cămașă albă și cravată. Își făcuse timp chiar și să se bărbierească, probabil în mașină. Toni văzu expresia lui mohorâtă și, temătoare, își dădu seama că se pregătea de înfruntare. Fără nici o îndoială, nu-i plăcea deloc faptul că fusese forțat de superiorii săi să facă întocmai ce voia Toni. Ea își impuse să-și păstreze calmul și să evite o ciocnire directă.

Mama lui Toni își ridică ochii de la cățelușul pe care îl mângâia și spuse:

— Bună, Frank! Ce surpriză! Tu și Toni aveți de gând să vă împăcați?

— Nu astăzi, bolborosi el.

— Păcat.

În spatele lui Frank, își făcură apariția doi detectivi cu niște serviete mari în mână – echipa pentru lucru la locul faptei, presupuse Toni. Frank o salută pe Toni printr-o mișcare din cap și dădu mâna cu Carl Osborne, dar i se adresă lui Steve.

— Tu ești șeful gardienilor?

— Da. Steve Tremlett. Tu ești Frank Hackett, ne-am mai întâlnit o dată.

— Am înțeles că gardienii au fost agresați.

— Eu și alți trei agenți, da.

— Toate cele patru atacuri au avut loc în același loc?

Nerăbdătoare, Toni se întreba ce anume făcea Frank.

De ce punea întrebări lipsite de importanță când trebuia să plece imediat pe urma hoților?

— Susan a fost atacată pe coridor, răspuse Steve. Eu am fost doborât cam în același loc. Don și Stu au fost amenințați cu arma și legați în camera de control.

— Arată-mi ambele locuri, te rog.

Toni era uluită.

— Trebuie să plecăm în urmărirea lor, Frank. De ce nu lași cercetările acestea pe seama echipei tale?

— Nu-mi spune tu cum să-mi fac meseria, răspuse el.

Părea încântat că Toni îi dăduse ocazia să o pună la punct. Toni nu mai putea de nervi. Nu era momentul potrivit pentru a reîncepe conflictul lor personal. Frank se întoarse din nou către Steve și spuse:

— Condu-mă!

Toni își reprimă o înjurătură și îi urmă. Carl Osborne făcu la fel.

Detectivii puneau bandă galbenă pentru a demarca locul infracțiunii în coridorul unde Steve fusese doborât, iar Susan bătută. După ce aruncară o privire, merseră în camera de control, unde Stu urmărea imaginile de pe

monitoare. Frank puse bandă galbenă de-a curmezișul ușii.

— Toți am fost legați și duși în incinta BSL4, spuse Steve. Nu în laboratorul propriu-zis, ci în antreu.

— Unde i-am și găsit, adăugă Toni. Dar asta s-a întâmplat acum patru ore – iar infractorii se îndepărtează din ce în ce mai mult cu fiecare minut.

— O să aruncăm o privire și în încăperea aceea.

— Ba nu, spuse Toni. Este o zonă cu acces restricționat. Poți s-o vezi pe monitorul 19.

— Dacă nu e în laboratorul propriu-zis, presupun că nu e nici un pericol.

Avea dreptate, dar Toni nu avea de gând să-l mai lase să irosească timpul.

— Nimeni nu are voie să treacă de acea ușă fără să fi fost mai întâi instruit în probleme de biosecuritate. Acesta este protocolul.

— La naiba cu protocolul vostru! Eu fac regulile aici.

Toni își dădu seama că făcuse ceea ce își jurase să evite:

Îl înfruntase deschis pe Frank. Încercă să treacă peste această situație delicată.

— Te conduc eu la ușă.

Merseră la intrare. Frank se uită la cititorul de carduri, apoi îi spuse lui Steve:

— Îți ordon să-mi dai permisul tău.

— Nu am permis, spuse Steve. Agenții de securitate nu au voie să intre în laborator.

Frank se întoarse către Toni.

— Tu ai permis?

— Am fost instruită în probleme de biosecuritate.

— Dă-mi permisul tău!

Toni i-l înmână. Frank îl flutură în fața scannerului, apoi împinse ușa. Aceasta nu se clinti. Frank arătă cu degetul către un mic ecran încadrat în perete.

— Acesta ce este?

— Un cititor de amprentă. Permisul nu va merge dacă nu

e însoțit de amprenta corectă. Este un sistem pe care l-am instalat pentru a preveni situația în care oameni nechibzuți ar încerca să intre cu permise furate.

— Pe hoții din seara aceasta nu i-a oprit, nu-i așa?

Conștient că mai înscrisese un punct, Frank se întoarse pe călcâie.

Toni îl urmă. Ajunși înapoi în Sala Mare, văzură doi bărbați îmbrăcați cu jachete galbene fosforescente și cu cizme de cauciuc în picioare care fumau. În primul moment, Toni crezu că erau cei care lucrau pe plugul de zăpadă, dar, când Frank începu să-i pună la curent cu cele întâmplăte, își dădu seama că erau polițiști.

— Verificați fiecare mașină pe lângă care treceți, spuse el. Transmiteți prin radio numărul de talon și noi vom afla dacă nu cumva e furată sau închiriată. Ne anunțați dacă e cineva în mașini. Știți pe cine căutăm – trei bărbați și o femeie. Orice ați face, nu vă apropiați de ei. Flăcăiașii aceștia au arme, iar voi nu, așa că sunteți numai într-o misiune de recunoaștere. Avem o echipă înarmată pe drum. Dacă putem localiza intrușii, îi trimitem după voi. E clar?

Cei doi bărbați încuviințară printr-o mișcare din cap.

Mergeți spre nord și intrați pe primul drum care se desprinde din cel principal. Cred că au luat-o spre est.

Toni știa că nu se întâmplase așa. Nu simțea nici o tragere de inimă să aibă o nouă confruntare cu Frank, dar nu putea lăsa echipa de recunoaștere să meargă într-o direcție greșită. Frank s-ar fi înfuriat la culme, dar trebuia să o facă.

— Hoții nu au luat-o spre est, spuse ea.

Frank nu o băgă în seamă.

— Așa ajungeți pe drumul principal către Glasgow.

— Infractorii nu au luat-o în direcția aceea, repetă Toni.

Cei doi polițiști urmăreau schimbul de replici cu interes, uitându-se când la Toni, când la Frank, ca și cum ar fi urmărit un meci de tenis. Frank se înroșise.

— Nimeni nu ți-a cerut părerea, Toni.

— Nu au luat-o pe drumul acela, insistă ea. Și-au continuat drumul către nord.

— Și presupun că ai ajuns la această concluzie cu ajutorul intuiției feminine, nu?

Unul din polițiști izbucni în râs.

„De ce nu te gândești la consecințe?”, se întrebă Toni.

— Mașina cu care au plecat de aici este în parcare la hanul Dew Drop, spuse ea calmă, pe drumul acesta, la opt kilometri spre nord.

Frank se înroși și mai tare, jenat că ea știa mai multe decât el.

— Și cum ai făcut rost de această informație?

— Muncă de cercetare. „Am fost o polițistă mai bună decât tine, și încă sunt, își spuse ea, dar nu dădu glas gândurilor sale. Am dat telefon în diverse locuri. E mai eficient decât să te bazezi pe intuiție. Ai căutat-o cu lumânarea, ticălosule.”

Polițistul râse din nou, dar încercă să se abțină când văzu privirea feroasă pe care i-o aruncă Frank.

— Hoții ar putea fi la motel, continuă Toni, dar cel mai probabil au luat altă mașină și au pornit mai departe.

Frank își reprimă furia.

— Duceți-vă la motel, le spuse el celor doi. O să vă dau eu ordine ce să faceți mai departe, când o să fiți pe drum. Pregătiți-vă de plecare!

Cei doi se îndepărtară în grabă. „În sfârșit”, își spuse Toni în gând.

Frank chemă un detectiv în civil dintr-una dintre mașini și îi ordonă să urmeze plugul de zăpadă până la motel, să verifice dubița și să întrebe dacă nu cumva cineva de acolo observase vreo mișcare neobișnuită.

Toni se concentrează asupra următorului pas. Voia să știe cum avea să se desfășoare întreaga operațiune, dar nu avea mașină. Mai mult, mama ei era în continuare cu ea.

Îl văzu pe Carl Osborne vorbind încet cu Frank. Carl făcu semn către Jaguarul său, care era și acum blocat la jumătatea aleii. Frank dădu din cap în semn de încuviințare, după care îi spuse ceva unui polițist în uniformă, care se duse afară și vorbi cu șoferul plugului de zăpadă. „Îi vor debloca mașina lui Carl”, presupuse Toni.

— Mergi cu plugul de zăpadă, i se adresă Toni lui Carl.

Acesta o privi cu îngâmfare.

— E o țară liberă.

— Nu uita să iei cățelul.

— Voiam să-l las la tine.

— Vin și eu cu tine.

— Ești nebună.

— Trebuie să ajung acasă la Stanley. Este în drumul vostru, la opt kilometri de hanul Dew Drop. Poți să ne lași pe mine și pe mama acolo.

După ce-l va fi pus la curent pe Stanley, putea să împrumute o mașină de la el, s-o lase pe mamă-sa la Steepfall și să meargă pe urmele plugului de zăpadă.

— Vrei s-o iau și pe mama ta? spuse Carl neîncrezător.

— Da.

— Nici să nu te gândești.

Toni dădu din cap în semn de acceptare.

— Să mă anunți dacă te răzgândești.

Suspicios în fața ușurinței cu care ea acceptase deja refuzul, Carl se încruntă, dar nu mai scoase nici un cuvânt și își puse haina.

Gata să vorbească, Steve Tremlett deschise gura, dar Toni îi făcu un semn discret cu mâna să tacă.

Carl se duse la ușă.

— Nu uita să iei cățelul, spuse Toni.

Carl luă cățelul în brațe și se duse la mașină.

Toni urmărea pe fereastră convoiul care se punea în mișcare. Plugul curăță grămada de zăpadă din fața mașinii lui Carl, după care urcă pantă care ducea spre ghereta de

la poartă. În urma lui, mergea o mașină de poliție. Carl stătu în mașină câteva secunde, după care coborî și se întoarse în Sala Mare.

— Unde sunt cheile mele? spuse el furios.

Toni îi zâmbi dulce.

— Te-ai răzgândit în privința acceptării mele ca tovarăș de drum?

Steve își băgă mâna în buzunar și începu să zornăie niște chei. Carl se încruntă.

— Urcă în afurisita aia de mașină, spuse el.

5.30 A.M.

Miranda avea un sentiment straniu în legătură cu cei trei indivizi ciudați pe care-i găsisese în bucătărie. Erau ei cine pretindeau a fi? Era ceva la ei care o făcea să-și dorească să nu fi fost îmbrăcată în cămașă de noapte.

Avusese o noapte proastă. Întinsă într-o poziție inconfortabilă pe fotoliul-pat din vechiul birou al lui Kit, adormise și se trezise de mai multe ori, visând despre aventura ei stupidă și rușinoasă cu Hugo, și, de câte ori se trezea, îi revenea ciuda pe Ned, care o dată în plus nu se arătase în stare să-i ia apărarea. Acesta ar fi trebuit să se supere pe Kit că deconspirase secretul, dar, în loc de asta, îi spusese că secretele ies mereu la iveală, mai devreme sau mai târziu. Reluaseră scena certei pe care o avuseseră mai devreme în mașină. Miranda sperase că această vacanță reprezenta ocazia pentru ca familia să îl accepte pe Ned, dar acum credea că ar putea fi de fapt momentul în care ea începea să-l respingă. Era pur și simplu prea slab.

Când auzise voci la parter, se simțise ușurată, pentru că asta însemna că se putea scula și ea. Acum era neliniștită. Oare Nigel nu avea o soție, o familie sau măcar o iubită care să vrea să-l aibă alături de Crăciun? Dar Elton? Era destul de sigură că Elton și Nigel nu erau un cuplu de homosexuali: Nigel îi privise cămașa de noapte cu ochiul speculativ al unui bărbat care și-ar dori să vadă ce se afla sub ea.

Daisy ar fi părut ciudată în orice companie. Avea vârsta potrivită pentru a fi prietena lui Elton, dar cei doi păreau să se antipatizeze. Și atunci ce căuta în compania lui Nigel și a șoferului acestuia?

Miranda dădu verdictul: Nigel nu era prieten cu familia lui Daisy. Nu exista nici un pic de căldură între ei. Se

comportau ca doi oameni care trebuiau să lucreze împreună chiar dacă nu se înțelegeau foarte bine. Dar, dacă erau colegi, de ce să fi mințit?

Și tatăl ei părea încordat. Miranda se întreba dacă nu cumva era și el suspicios.

Bucătăria se umplu de mirosuri apetisante: costiță, cafea proaspăt făcută și pâine prăjită. Miranda se gândea că gătitul era un lucru la care Kit se pricepea: mâncarea făcută de el era mereu prezentată într-un mod atractiv. Putea să facă niște simple spaghete să arate ca un festin regesc. Aparențele erau foarte importante pentru fratele ei. Nu putea să păstreze o slujbă sau să aibă mult timp ceva în cont, dar era mereu bine îmbrăcat și conducea o mașină trăsnet, indiferent cât de îndatorat ar fi fost. În ochii tatălui său, Kit era o combinație de realizări frivole și slăbiciuni grave. Singură perioadă în care Stanley fusese fericit în privința fiului său fusese când acesta participase la Olimpiada de iarnă.

Acum, Kit dădu fiecăruia câte o farfurie cu costiță crocantă, felii de roșie proaspătă, omletă cu ierburi tocate pe deasupra și triunghiuri de pâine prăjită unsă cu unt. Tensiunea din cameră slăbi puțin. „Poate, se gândi Miranda, tocmai asta este și intenția lui Kit.” Mirandei nu prea îi era foame, dar luă o îmbucătură de omletă. Kit adăugase un pic de parmezan în omletă, iar aceasta avea un gust picant-acrișor încântător.

Kit făcea conversație.

— Și, Daisy, tu cu ce te ocupi?

Îi aruncă zâmbetul său cuceritor. Miranda știa că, în spatele aceluși zâmbet, nu se ascundea nimic altceva decât politețe. Lui Kit îi plăceau fetele drăguțe, iar Daisy nu era nici pe departe atrăgătoare.

Daisy răspunse după o bună bucată de timp.

— Lucrez cu tatăl meu, spuse ea.

— În ce domeniu lucrează tatăl tău?

— Domeniu?

— Ce tip de afaceri face?

Daisy părea încurcată de întrebarea lui. Nigel izbucni în râs și spuse:

— Vechiul meu prieten, Harry, are atâtea afaceri, încât e greu să spui în ce domeniu lucrează.

Kit o surprinse pe Miranda prin insistență. Pe un ton provocator, îi spuse lui Daisy:

— Ei bine, atunci dă-ne un exemplu de o afacere de care se ocupă.

Daisy se însenină și, ca și cum ar fi avut un moment de genialitate, spuse:

— Se ocupă de proprietăți.

Părea să repete ceva ce auzise mai demult.

— Se pare că-i place să dețină lucruri.

— Dezvoltarea proprietăților.

— N-am înțeles niciodată ce înseamnă asta – „dezvoltarea proprietăților”!

Miranda știa că lui Kit nu-i stătea deloc în fire să interogheze oamenii într-un stil atât de agresiv. Poate că și lui i se păreau neverosimile poveștile oaspeților. Se simți ușurată. Acest fapt, asta dovedea că nu se cunoșteau. Undeva în subconștient, Miranda se temuse că nu cumva Kit să fie implicat în vreo afacere dubioasă cu ei. Cu el, nu se știa niciodată.

În vocea lui Nigel se putea detecta o nuanță de nerăbdare:

— Harry cumpără vreun depozit vechi de tutun, face o cerere de autorizație pentru a-l transforma într-un complex de apartamente de lux, apoi îl vinde vreunei companii de construcții și scoate profit.

Miranda își dădu seama că, o dată în plus, Nigel răspundea în locul lui Daisy. Se părea că și Kit avusese același gând, pentru că spuse:

— Și cum anume îl ajuți pe tatăl tău în afacerile lui,

Daisy? Mă gândesc că ai fi foarte bună la vânzări.

Daisy arăta de parcă s-ar fi priceput mai bine la a evacua chiriașii rău-platnici. Îi aruncă lui Kit o privire ostilă.

— Fac diverse lucruri, spuse ea, după care își ridică bărbia, ca și cum l-ar fi sfidat să găsească ceva în neregulă în răspunsul ei.

— Și sunt convins că le faci într-un mod fermecător și eficient, spuse Kit.

Îngrijorată, Miranda își dădu seama că lingușeala lui Kit căpătase accente de sarcasm. Poate că Daisy nu era deloc o ființă subtilă, dar putea să-și dea foarte bine seama când era insultată.

Tensiunea care plutea în încăperea îi strică Mirandei micul dejun. Trebuia să discute cu tatăl ei despre această situație. Înghițiți, începu să tușească, prefăcându-se că îi rămăsese ceva în gât. Tușind în continuare, se ridică de la masă.

— Scuze, bolborosi ea.

Tatăl ei luă repede un pahar și îl umplu cu apă de la robinet.

Tușind mereu, Miranda ieși din bucătărie. După cum voise, tatăl ei o urmă în hol. Miranda închise ușa de la bucătărie și îi făcu tatălui său semn să meargă în biroul lui. În timp ce intrau amândoi, Miranda tuși din nou, prefăcându-se și de această dată.

Stanley îi întinse paharul cu apă, pe care Miranda îl respinse cu un gest.

— Mă prefăceam, spuse ea. Voiam să vorbesc cu tine. Ce părere ai despre oaspeții noștri?

Tatăl ei puse paharul pe blatul acoperit cu piele verde al biroului.

— O adunătură ciudată. Mă gândeam că ar putea fi niște prieteni dubioși de-ai lui Kit – asta până a început să-i pună întrebări fetei.

— Și eu la fel. Oricum, ascund ceva.

— Dar ce? Dacă au de gând să ne jefuiască, atunci se urnesc cam greu.

— Nu știu, dar mă simt amenințată.

— Vrei să sun eu la poliție?

— Asta ar putea fi o exagerare. Dar aș vrea să știe *cineva* că oamenii aceștia sunt la noi în casă.

— Păi, hai să ne gândim – pe cine putem suna?

— Ce-ai spune de unchiul Norman? Fratele tatălui ei, bibliotecar la universitate, trăia în Edinburgh. Cei doi se iubeau într-o manieră distantă, mulțumiți să se vadă cam o dată pe an.

— Da. Norman ar înțelege. O să-i spun ce s-a întâmplat și o să-l rog să mă sune într-o oră, să se asigure că suntem bine.

— Perfect.

Stanley ridică receptorul telefonului aflat pe biroul său și îl duse la ureche. Se încruntă, îl puse din nou în furcă, după care îl ridică iarăși.

— Nu e ton, spuse el.

Miranda simți un junghi de frică.

— Acum *chiar* că vreau să sunăm pe cineva.

Stanley apăsa tastele computerului său.

— Nu avem nici legătură prin internet. Probabil din cauza vremii. Uneori, ninsoarea abundentă duce la ruperea firelor.

— Oricum...

— Unde e telefonul tău mobil?

— În casa de oaspeți. Tu nu ai telefon?

— Numai în Ferrari.

— Olga trebuie să aibă.

— Nu-i nevoie să o trezim și pe ea. Stanley aruncă o privire pe fereastră. O să-mi pun o haină peste pijamale și mă duc eu în garaj.

— Unde sunt cheile?

— În dulapul pentru chei.

Dulapul pentru chei se afla pe perete, în holul unde se

țineau cizmele.

— Ți le aduc eu.

Cei doi trecură în hol. Stanley se duse la ușă și își găsi cizmele. Miranda puse mâna pe clanța ușii de la bucătărie, dar ezită. Din bucătărie putea auzi vocea Olgăi. Miranda nu mai vorbise cu sora ei de seara trecută, când trădătorul de Kit îi dezvăluise secretul. Ce aveau să-și spună?

Deschise ușa. Olga se sprijinea de un dulap, purtând un halat negru de mătase care-i amintea Mirandei de o robă de avocat. Nigel, Elton și Daisy stăteau la masă, ca și cum ar fi fost membrii juriului. În spatele lor stătea Kit, care privea neliniștit în jur. Olga își intrase din plin în rolul de avocat pledant, interogându-i pe străini peste masă.

— Ce naiba făceați atât de târziu? îl întrebă ea pe Nigel, ca și cum acesta ar fi fost un adolescent delincvent.

Miranda observă o umflătură dreptunghiulară în dreptul buzunarului halatului de mătase: Olga avea mereu telefonul mobil la ea. Miranda avea de gând să se întoarcă pentru a-i spune tatălui ei să nu se mai deranjeze să se încălțe, dar fu captivată de spectacolul oferit de sora sa.

Nigel se încruntă dezaprobator, dar răspunse totuși:

— Mergeam către Glasgow.

— Dar unde fuseserăți? Nu prea e mare lucru la nord de noi.

— La o casă mare de vacanță.

— Probabil că îi cunoaștem pe proprietari. Cine sunt?

— Familia Robinson.

— Nu-mi sună cunoscut, e un nume aproape la fel de comun că Smith sau Brown. Cu ce ocazie?

— O petrecere.

Olga ridică din sprâncenele sale închise la culoare.

— Vii în Scoția să-ți petreci Crăciunul cu vechiul și dragul tău prieten, după care tu și fiica lui plecați la o petrecere și îl lăsați pe bietul om singur?

— Nu se simțea prea bine.

Olga își îndreptă atenția asupra lui Daisy.

— Ce fel de fiică ești tu să-ți lași tatăl bolnav singur acasă în Ajunul Crăciunului?

Daisy îi răspuse cu o privire încărcată de furie mută. Miranda se temu că Daisy ar putea deveni violentă. Kit păru a avea același gând, pentru că interveni.

— Ia-o ușurel, Olga.

Aceasta nu-l băgă în seamă.

— Ei bine? o întrebă ea pe Daisy. Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

Daisy își luă mânușile. Din nu știu ce motiv, Mirandei gestul i se păru amenințător. Daisy își puse mânușile, după care răspuse:

— Nu sunt obligată să-ți răspund la întrebări.

— Ba cred că da. Olga își îndreptă din nou privirea către Nigel. Sunteți trei străini, stați în bucătăria tatălui meu, îi mâncați mâncarea, iar povestea voastră este extrem de puțin plauzibilă. Cred că trebuie să dați niște explicații.

— Olga, chiar sunt necesare toate acestea? întrebă Kit, neliniștit. Sunt doar niște oameni care au rămas blocați...

— Ești sigur? spuse ea.

Își aținti din nou privirile asupra lui Nigel.

Acesta păruse relaxat înainte, dar acum furia i se simțea în voce:

— Nu-mi place să fiu interogat.

— Dacă nu-ți place, poți să pleci, spuse Olga. Dar, dacă vrei să stai în casa tatălui meu, trebuie să-mi spui o poveste mai credibilă decât talmeș-balmeșul ăsta.

— Nu putem să plecăm, spuse Elton indignat. Uită-te pe fereastră! E un rahat de furtună de zăpadă afară.

— Te rog să nu folosești un asemenea limbaj în casa noastră. Mama mea a interzis dintotdeauna obscenitățile, cu excepția celor în limbi străine, iar noi am respectat regulile ei de când a murit. Olga întinse mâna spre cafetieră, apoi arătă cu degetul la servieta vișinie de pe

masă. Asta ce e?

— Ea mea, spuse Nigel.

— Ei bine, noi nu ne ținem bagajele pe masă. Se întinse și o ridică. Nu e prea mare lucru în ea – auuu! Țipase pentru că Nigel o apucase de braț. Mă doare! Urlă ea.

Masca de politețe pe care o arborase Nigel dispăruse. Vorbi încet, dar foarte clar:

— Pune servieta jos. Acum.

Stanley apăru lângă Miranda purtând o haină, mănuși și cizme.

— Ce naiba crezi că faci? îi spuse el lui Nigel. Ia-ți mâinile de pe fiica mea!

Nellie începu să latre tare. Cu o mișcare rapidă, Elton se aplecă și apucă zgarda câinelui.

Încăpățânată, Olga încă mai ținea mânerul servietei.

— Pune servieta jos, Olga, îi spuse Kit.

Daisy apucă servieta. Olga încercă să o țină lângă ea și, nu se știe cum, servieta se deschise. Fulgii de polistiren se împrăștiară pe pardoseala bucătăriei. Kit țipă îngrozit și, pentru o secundă, Miranda se întrebă de ce îi era atât de frică. Din servietă căzu și o sticlă de parfum aflată în două pungi sigilate.

Cu cealaltă mână, Olga îl plesni pe Nigel peste față.

Nigel o plesni și el. Cu toții, începură să țipe în același timp. Stanley urlă de furie, trecu pe lângă Miranda și se îndreptă hotărât către Nigel.

— Nuuu... țipă Miranda.

Daisy se postă în calea lui Stanley. Acesta încercă să o împingă la o parte. Lucrurile se precipitară, iar Stanley strigă și căzu pe spate, cu gura însângerată.

Apoi, dintr-odată, atât Nigel, cât și Daisy scoaseră armele.

Toată lumea tăcea, cu excepția lui Nellie, care lătra înnebunită. Elton îi răsuci zgarda, sufocând-o până când tăcu. Încăperea era cufundată în tăcere.

— Cine naiba sunteți voi? spuse Olga.

Stanley se uită la sticla de parfum de pe masă și spuse, pe un ton temător:

— De ce e sticla aceea în două pungi?

Miranda se strecură pe ușă afară.

5.45 A.M.

Plin de teamă, Kit privea fix sticla de Diablerie care se afla pe masa din bucătărie. Dar aceasta nu se spărsese; capacul nu i se desfăcuse; cele două pungi rămăseseră intacte. Lichidul letal era în siguranță, în interiorul fragilului recipient.

Dar acum, că Nigel și Daisy își scosese ră pistoalele, nu mai puteau să se prefacă a fi victime nevinovate ale furtunii. Imediat ce vor apărea veștile de la laborator, se va face legătura între ei și furtul virusului.

Nigel, Daisy și Elton ar putea scăpa, dar situația lui Kit era diferită. Nu era nici o îndoială asupra identității sale. Chiar dacă scăpa azi, avea să fie un fugar pentru tot restul vieții.

Mintea lui lucra cu o rezeziune specifică furiei, încercând să găsească o cale de scăpare.

Apoi, în timp ce toată lumea stătea nemișcată, uitându-se la micile și periculoasele pistoale gri-închis, Nigel își mișcă arma o sutime de centimetru, îndreptându-neîncrezător spre Kit, însă acestuia îi veni brusc o idee.

Își dădu seama că familia sa nu avea nici un motiv să-l suspecteze *pe el*. Era posibil să fi fost înșelat de cei trei fugari. Povestea lui, cum că nu-i cunoștea, putea să stea în picioare.

Dar cum putea clarifica lucrurile în avantajul său?

Încet, își ridică mâinile în semn de predare.

Toți îl priveau. Pentru o clipă, Kit crezu că hoții înșiși aveau să-l trădeze. Pe fața lui Nigel, se întipări o expresie încruntată, care însă trecu rapid. Elton arăta în mod clar surprins. Daisy zâmbi disprețuitor.

— Tată, îmi pare foarte rău că i-am adus pe oamenii aceștia în casă. Nici nu mi-a trecut prin cap...

Tatăl său se uită lung la el, după care încuviință printr-o mișcare a capului.

— Nu e vina ta, spuse el. Nu poți să refuzi străinii care-ți cer găzduire pe timpul unei furtuni. Nu aveai cum să știi – se întoarce și îi adresează lui Nigel o privire de dispreț absolut – exact ce *gen* de oameni sunt.

Nigel înțelese imediat și interveni pentru a susține minciuna lui Kit.

— Îmi pare rău că trebuie să îți răsplătesc ospitalitatea astfel... Kit, nu-i așa? Da... ne-ai salvat viețile. Iar acum noi vă amenințăm cu arma. Lumea asta n-a fost niciodată dreaptă. Pe măsură ce începea să înțeleagă înșelătoria, chipul lui Elton se luminează. Nigel continuă:

— Dacă sora ta autoritară nu și-ar fi băgat nasul, poate că am fi plecat fără nici un incident, și nu ai fi aflat niciodată ce oameni răi suntem. Dar a insistat.

Daisy înțelese și ea, într-un final, și se întoarce privind cu ciudă.

Kit își dădu seama că Nigel și ceilalți puteau să-i omoare pur și simplu rudele. Erau dispuși să fure un virus care avea să măcelărească mii de oameni, așa că de ce ar fi ezitat să-i împuște pe cei din familia Oxenford? Evident, era diferit: ideea asasinării miilor de oameni era un pic mai abstractă, în timp ce împușcarea cu sânge-rece a adulților și a copiilor ar fi mai greu de realizat. Dar era posibil ca ei s-o facă dacă erau nevoiți. Își dădu seama, înfiorat, că l-ar fi putut omorî și pe el. Din fericire, încă aveau nevoie de el. Știa drumul către căsuța lui Luke și deci spre Toyota Land Cruiser. Nu l-ar fi găsit niciodată fără el. Se hotărî să-i amintească acest lucru lui Nigel cu prima ocazie.

— Vedeți voi, conținutul acelei sticle valorează o grămadă de bani, termină Nigel.

Pentru a-și întări întreaga prefăcătorie, Kit întrebă:

— Ce e?

— Nu-i treaba ta, spuse Nigel.

Mobilul lui Kit începu să sune.

Nu știa ce să facă. Probabil că îl suna Hamish. Probabil se întâmplase ceva la Kremlin, iar omul lui din interior simțea nevoia să-l anunțe pe Kit. Dar cum putea să vorbească cu Hamish fără să se trădeze în fața familiei? Stătea paralizat, în timp ce toată lumea ascultă sunetul de apel al mobilului – *Simfonia a noua* a lui Beethoven.

Nigel rezolvă problema.

— Dă-mi telefonul, spuse el.

Kit îi dădu telefonul, iar Nigel răspunse:

— Da, Kit sunt, spuse el, imitând accentul scoțian destul de bine.

Se părea că persoana de la celălalt capăt al firului îl crezuse, pentru că se lăsă tăcerea, în timp ce Nigel asculta ce i se spunea.

— Am înțeles, spuse el. Mulțumesc. Închise și băgă telefonul în buzunar. Cineva voia să te avertizeze în privința a trei infractori care se află prin împrejurimi, spuse el. Se pare că poliția vine după ei cu un plug de zăpadă.

Craig nu o putea înțelege pe Sophie. Acum era dureros de timidă, după care aproape jenant de îndrăzneată. Îl lăsă să-și bage mâinile pe sub puloverul ei, și chiar își desfăcu sutienul când el se încurcă, iar el crezu că avea să moară de plăcere când îi cuprinse ambii sâni în palme – dar apoi refuză să-l lase să-i privească la lumina lumânării. Se arătase și mai încântată când îi deschise jeansii, ca și cum ar fi făcut așa ceva de ani buni; dar nu știa ce să facă mai departe. Craig se întreba dacă exista vreun cod de comportament de care el nu știa. Sau era și ea la fel de neexperimentată ca el? Oricum, începuse să se priceapă mai bine la sărutat. La început, fusese șovăielnică, ca și cum nu era sigură dacă voia cu adevărat să o facă; dar, după ce exersase timp de câteva ore, era mai entuziastă.

Craig se simțea ca un marinar în mijlocul furtunii. Toată

noaptea plutise pe valuri de speranță și disperare, dorință și dezamăgire, neliniște și încântare. La un moment dat, Sophie șoptise:

— Ești atât de drăguț... Eu nu sunt atât de drăguț... Sunt o stricată.

Iar apoi, când el o sărută din nou, fața ei era udă de lacrimi. „Ce ar trebui să faci, se întrebă el, când o fată începe să plângă în timp ce tu ai mâna în chiloții ei?” Începu să își retragă mâna, simțind că, probabil, acest lucru și-l dorise ea, dar ea îl apucă de încheietură și îi ținu mâna acolo.

— Cred că ești drăguț, spuse el, dar i se păru că sună cam sec, așa că adăugă: Cred că ești minunată.

Deși se simțea uimit, era, de asemenea, extrem de fericit. Nu se simțise niciodată atât de apropiat de o fată. Era plin până la refuz cu iubire, tandrețe și bucurie. Când se auziseră zgomote din bucătărie, ei vorbeau despre cât de departe să meargă. Sophie spunea:

— Vrei să mergem până la capăt?

— Tu vrei?

— Vreau dacă vrei și tu.

Craig dădu din cap în semn de încuviințare.

— Chiar vreau.

— Ai prezervative?

— Da.

Craig băjbâi prin buzunarul de la jeanși și scoase pachetulul.

— Deci ai plănuit asta?

— Nu am plănuit nimic. Era pe jumătate adevărat: nu avusese cine știe ce plan. Speram totuși. Încă de când te-am cunoscut, mă gândeam la asta, ei bine, și când te-am văzut din nou... și așa mai departe. Și azi toată ziua...

— Ai fost foarte insistent.

— Voiam să fiu cu tine așa.

Nu era o mostră de elocvență, dar se părea că tocmai

asta voia Sophie să audă.

— Bine, atunci. Hai s-o facem!

— Ești sigură?

— Da. Acum. Repede.

— Bine.

— O, Doamne, ce se aude?

Craig fusese conștient de prezența oamenilor în bucătărie. Auzise vag murmurul vocilor. Apoi, cineva zăngănise o tigaie și simțise miros de costiță. Nu era sigur ce oră era, dar i se părea cam devreme pentru micul dejun. Cu toate acestea, nu fusese foarte atent, încrezător că nimeni nu putea să-i întrerupă acolo, în pod. Dar acum zgomotele nu mai puteau fi ignorate. Întâi îl auzi pe bunicul lui strigând – un lucru total neobișnuit. Nellie începu să latre ca un diavol; se auzi un țipăt, iar vocea semăna foarte bine cu cea a mamei lui Craig; apoi se auziră mai multe voci bărbătești care strigară în același timp.

— E ceva normal? întrebă Sophie cu voce temătoare.

— Nu, răspunse el. Se mai ceartă, dar nu țipă unii la ceilalți.

— Ce se întâmplă?

Craig ezită. Pe de o parte, ar fi vrut să ignore zgomotul și să se poarte ca și cum el și Sophie erau într-un univers numai al lor, întinși pe canapea. Ar fi putut să ignore chiar și un cutremur concentrându-se asupra pielii ei catifelte, asupra respirației fierbinți și asupra buzelor umede. Pe de altă parte, simțea că întreruperea era chiar bine-venită: era posibil să fie chiar plăcut să amâne ultimul pas, astfel încât să rămână ceva la care să se gândească cu plăcere.

Sub ei, bucătăria se cufundă în tăcere la fel de brusc cum apăruseră zgomotele.

— Ciudat, spuse el.

— E înfricoșător.

Vocea lui Sophie trăda teamă, iar acest lucru îl făcu pe Craig să se hotărăască. O sărută încă o dată, după care se

ridică. Își trase jeansii și merse de cealaltă parte a podului, către locul unde se afla gaura în podea. Se întinse pe burtă și se uită prin fanta creată între scânduri.

O văzu pe mama sa, care stătea cu gura deschisă, cu o expresie de uimire și de spaimă întipărită pe chip. Bunicul își ștergea o dâră de sânge de pe bărbie. Unchiul Kit avea mâinile ridicate. În încăperea se aflau trei străini. La început crezuse că erau toți bărbați; după un timp, își dădu seama că unul dintre ei era o fată urâtă și rasă în cap. Tânărul de culoare o ținea pe Nellie de zgardă, strângând-o cu putere. Bărbatul mai în vârstă și femeia aveau arme.

— Drăcia naibii, ce se întâmplă acolo jos? murmură Craig.

Sophie se întinse lângă el. După câteva momente, suspină adânc.

— Acelea sunt arme? întrebă ea în șoaptă.

— Da.

— O, Doamne, am dat de necaz.

— Trebuie să sunăm la poliție. Unde e telefonul tău?

— L-am lăsat în hambar.

— La naiba!

— O, Doamne, ce am putea să facem?

— Gândește! Gândește! Un telefon. Avem nevoie de un telefon.

Craig ezita.

Îi era frică. Nu-și dorea decât să stea nemișcat și să închidă strâns ochii. Dacă Sophie n-ar fi fost lângă el, poate că exact asta ar fi făcut. Nu cunoștea el toate regulile, dar știa că un bărbat trebuia să se arate curajos când o fată era înspăimântată, mai ales când erau iubiți, sau aproape iubiți. Iar dacă nu se simțea curajos, trebuia să se prefacă.

„Unde e cel mai apropiat telefon?”

— E un telefon fix lângă patul bunicului.

— Nu pot să fac nimic, sunt prea speriată, spuse Sophie.

— Mai bine rămâi aici.

— În regulă.

Craig se ridică. Își încheie nasturii de la jeanși și își închise cureaua, după care se duse la ușița joasă. Trase adânc aer în piept, după care o deschise. Se târî în dulapul de costume al bunicului, împinse ușa și ieși în garderobă.

Luminile erau aprinse. Pantofii maro-închis, stil bocanc, ai bunicului erau unul lângă altul pe covor, iar cămașa albastră pe care o purtase cu o zi în urmă stătea aruncată în vârful unei grămezi de haine, în coșul de rufe. Craig pătrunse în dormitor. Patul era nefăcut, ca și cum bunicul tocmai s-ar fi dat jos. Pe noptieră, se aflau un exemplar din revista *Scientific American*, deschis, și telefonul.

În toată viața lui, Craig nu mai formase niciodată numărul de urgențe. „Oare ce trebui să spui?” Văzuse la televizor oameni sunând la poliție. „Trebuie să-ți dai numele și adresa”, își spuse el în gând. Și după aceea? „La noi în bucătărie, se află niște oameni înarmați.” Suna melodramatic – dar probabil că toate apelurile la Urgențe erau dramatice.

Ridică receptorul. Nu avea ton.

Apăsă cu un deget clapa aparatului și apăsă de mai multe ori pe ea, după care ascultă din nou. Nimic.

Puse receptorul la loc. De ce nu funcționau telefoanele? Era doar o coincidență – sau străinii ăia tăiaseră firele?

„Oare bunicul are telefon mobil?” Craig deschise sertarul noptierei. Înăuntru găsi o lanternă și o carte, dar nici un telefon. Apoi își aduse aminte. Bunicul avea un telefon în mașină, dar nu avea celular.

Auzi zgomote din garderobă. Sophie scoase capul din dulapul cu costume, părând de-a dreptul înfricoșată.

— Vine cineva! Șuieră ea.

O secundă mai târziu, Craig auzi pași grei pe scară.

Jâșni în garderobă. Sophie se retrase repede în pod. Craig se lăsă în genunchi și se târî prin dulapul de costume exact în momentul în care auzi ușa dormitorului deschizându-se. Nu mai avu timp să închidă ușa dulapului.

Se strecură prin ușiță, după care se întoarse repede și o închise încetisor în urma lui.

— Bărbatul mai în vârstă i-a cerut fetei să cerceteze casa. I-a spus Daisy.

— I-am auzit bocancii pe scări.

— Ai reușit să iei legătura cu poliția?

Craig clătină din cap.

— Nu e ton.

— Nu!

Auziră pașii grei ai lui Daisy, care intrase în garderobă. Avea să vadă ușa dulapului, care rămăsese deschisă. Dar avea să observe ușița din spatele costumelor? Numai dacă se uita cu atenție.

Craig asculta. „Oare în secunda aceasta se uită în dulapul deschis?” Simțea că începe să tremure. Daisy nu era mare – cu vreo câțiva centimetri mai scundă, presupuse el –, dar arăta absolut înspăimântător.

Tăcerea se prelungea. I se păru că o aude intrând în baie. După un moment, pașii ei grei traversară garderoba și se îndepărtară. Ușa de la dormitor fu trântită.

— O, Doamne, sunt atât de speriată! spuse Sophie.

— Și eu, recunoscui Craig.

Miranda se afla în dormitorul Olgăi, cu Hugo.

Când ieșise din bucătărie, nu știuse ce să facă. Nu putea să meargă în curte – era în cămașă de noapte și cu picioarele goale. Fugise pe scări cu gândul să se încuie în baie, dar își dăduse seama, aproape în același timp, că nu i-ar servi la nimic. Se oprise în capătul superior al scărilor, șovăind. Îi era atât de frică, încât simțea că îi vine să vomite. Trebuia să sune la poliție – aceasta era prioritatea.

Olga avea telefonul mobil în buzunarul halatului – dar probabil că Hugo avea și el unul.

Deși speriată, timp de o fracțiune de secundă, Miranda ezitase în fața ușii. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie

în același dormitor cu Hugo. Apoi auzi pe cineva ieșind din bucătărie. Repede, deschise ușa camerei lui Hugo, se strecură înăuntru și o închise fără zgomot.

Hugo stătea lângă fereastră, uitându-se afară. Era gol și stătea cu spatele la ușă.

— Vezi de ce vreme nenorocită avem parte? spuse el, crezând, în mod evident, că soția sa se întorsese.

Pe moment, Miranda fu surprinsă de tonul lui firesc. Evident, Olga și Hugo se împăcaseră, după ce țipaseră unul la celălalt jumătate din noapte. Oare Olga își iertase deja soțul că făcuse sex cu sora ei? Cam repede – dar poate că mai avuseseră acest gen de scandal și înainte, în legătură cu alte femei. Miranda se întrebese mereu cum reacționează Olga la comportamentul soțului ei afemeiat, dar sora ei nu deschisese niciodată acest subiect. Poate că aveau un fel de scenariu: infidelitate, descoperire, ceartă, împăcare și apoi, din nou, infidelitate.

— Eu sunt, spuse Miranda.

Surprins, Hugo se întoarse, dar apoi zâmbi.

— Și în *déshabillé* – ce surpriză încântătoare! Hai în pat, repede!

Miranda auzi pași grei pe scări și, în același moment, observă că burta lui Hugo era mult mai mare decât atunci când se culcase cu el – arăta ca un gnom mic și rotund – și se întrebă cum de i se putuse părea atrăgător.

— Trebuie să suni chiar acum la poliție, spuse ea. Unde e mobilul tău?

— Aici, zise el, arătând către noptieră. Dar ce naiba s-a întâmplat?

— Sunt niște oameni înarmați în bucătărie – Sună rapid la poliție!

— Cine sunt?

— Nu contează!

Auzi pași grei în capătul scărilor. Stătea înghețată, terorizată de gândul că ușa avea să se deschidă brusc, dar

pașii trecură pe lângă ușa lor. Vocea ei se transformă într-un fel de țipăt jos.

— Probabil că mă caută. Fă-o odată!

Hugo își reveni din starea de șoc. Înșfacă telefonul, îl scăpă pe podea, îl ridică și apăsă butonul de pornire.

— Afurisitul acesta are nevoie de o veșnicie să se deschidă! spuse el enervat. Ai zis *arme*?

— Da!

— Cum au intrat oamenii aceștia?

— Spuneau că au rămas blocați – ce se întâmplă cu telefonul acela?

— Caută rețeaua, spuse el. Hai odată, hai odată!

Miranda auzi din nou pașii pe hol. De data aceasta, era pregătită. Se aruncă pe podea și se strecură sub patul dublu exact în momentul în care ușa se deschise cu rapiditate.

Închise ochii, încercând să se facă mică. Dându-și seama că se comporta prosteste, îi deschise din nou. Vedea picioarele goale ale lui Hugo și o pereche de bocanci de motociclist, cu vârful îmbrăcat în oțel. Îl auzi pe Hugo spunând:

— Bună, frumoaso, tu cine ești?

Farmecul său nu își făcu efectul și cu Daisy.

— Dă-mi telefonul ăla, spuse ea.

— Eu doar...

— Acum, grăsan prost ce ești.

— Poftim, ia-l.

— Acum vino cu mine.

— Lasă-mă să-mi pun ceva pe mine.

— Nu-ți face griji, nu am de gând să-ți mușc cocoșelul.

Miranda văzu picioarele lui Hugo îndepărtându-se de Daisy. Ea se mișcă repede în direcția lui; după aceea, se auzi zgomotul făcut de o lovitură, iar Hugo țipă. Ambele perechi de picioare se mișcară împreună în direcția ușii. Leșiră din câmpul vizual al Mirandei, iar, câteva momente

mai târziu, îi auzi coborând scările.

— O, Doamne, ce fac acum? Se întrebă Miranda în șoaptă.

6 A.M.

Craig și Sophie stăteau întinși unul lângă celălalt pe podeaua podului, uitându-se prin gaura care făcea legătura cu bucătăria exact în momentul în care tatăl lui Craig era târât, gol, prin încăpere de către Daisy.

Craig fu șocat și ușor jenat. Era o scenă desprinsă dintr-un coșmar, sau dintr-un tablou vechi în care păcătoșii sunt târați în iad. Abia dacă-și putea da seama că silueta aceea umilită și neajutorată era tatăl său, șeful familiei, singura persoană care avea curajul de a-i face față mamei sale dominatoare, bărbatul care îi condusese lui Craig viața în toți cei cincisprezece ani ai săi. Se simțea dezorientat, parcă plutea, ca și cum legea gravitației ar fi fost anulată, iar el nu mai putea să-și dea seama în ce direcție se afla pământul.

Sophie începu să plângă încetisor.

— E îngrozitor, șopti ea. O să fim uciși cu toții.

Nevoia de a o liniști îi dădu lui Craig putere. Își puse brațele în jurul umerilor ei înguști. Sophie tremura.

— E îngrozitor, dar nu am murit încă, spuse el. Putem să chemăm ajutoare.

— Cum?

— Unde e telefonul tău?

— L-am lăsat în hambar, sus, lângă pat. Cred că l-am scăpat în valiză când m-am schimbat.

— Trebuie să mergem acolo și să-l folosim pentru a suna la poliție.

— Și ce facem dacă oamenii aceia îngrozitori ne văd?

— O să stăm departe de ferestrele bucătăriei.

— Nu putem – ușa hambarului e chiar vizavi de bucătărie!

Craig știa că ea avea dreptate, dar trebuiau să-și asume

acest risc.

— Probabil că ei nu stau să se uite pe fereastră.

— Dar ce facem dacă se întâmplă să ne zărească?

— Oricum, pe ninsoarea aceasta, de-abia se vede până în cealaltă parte a curții.

— Sigur ne vor vedea!

Craig nu mai știa ce să-i spună.

— Trebuie să încercăm.

— Nu pot! Hai să rămânem aici.

Era tentant, dar Craig știa că, dacă s-ar fi ascuns și n-ar fi făcut nimic să-și ajute familia, s-ar fi simțit copleșit de rușine.

— Dacă vrei, în timp ce eu mă duc în hambar, tu poți să rămâi aici.

— Nu – nu mă lăsa singură!

Craig știuse că avea să spună acest lucru.

— Atunci, va trebui să vii cu mine.

— Nu vreau.

Craig o strânse de umeri și o sărută pe obraz.

— Hai, fii curajoasă!

Sophie își șterse nasul cu mâneca și spuse:

— Voi încerca.

Craig se ridică și își puse cizmele și haina. Sophie stătea nemișcată, privindu-l în lumina lumânării. Încercând să meargă încet, de teamă să nu fie auzit de jos, din bucătărie, Craig îi găsi cizmele de cauciuc, după care îngenunche și i le puse în piciorușe. Anesteziată de șoc, Sophie coopera din inerție. Craig o trase ușor și o ridică în picioare, după care o ajută să-și pună hanoracul. Îi încheie fermoarul, îi puse gluga pe cap și apoi îi aranjă cu mâna părul pe spate. Gluga îi dădea o înfățișare șmecherească și, pentru o fracțiune de secundă, Craig se minună cât de drăguță era.

Deschise ușa mare a mansardei. O rafală înghețată umplu podul cu o avalanșă de fulgi de zăpadă. Lampa de deasupra ușii din spate formă un cerc restrâns de lumină

deasupra stratului de zăpadă, mai gros ca oricând. Coșul de gunoi arăta precum turbanul lui Ali Baba.

În această parte a casei, se aflau două ferestre, cea de la cămară și cea de la holul unde se țineau cizmele. Străinii cei ciudați se aflau în bucătărie. Dacă Craig avea ghinion, unul dintre ei putea intra în cămară sau în holul pentru cizme exact în momentul nepotrivit și să-l zărească – dar se gândi că șansele erau de partea lui.

— Hai! spuse el.

Sophie stătea lângă el și se uita în jos.

— Tu primul.

Craig se aplecă în afară. În holul pentru cizme era aprinsă lumina, dar în cămară nu era nimeni. Avea să-l vadă cineva? Dacă ar fi fost singur, ar fi fost speriat de moarte, dar teama lui Sophie îi insufla curaj. Mătură cu mâna zăpada de pe pervaz, după care merse de-a lungul lui către acoperișul înclinat al holului pentru cizme. Curăță o parte din acoperiș, apoi se ridică în picioare și îi întinse mâna lui Sophie. O ținu de mână în timp ce ea înainta încet pe pervaz.

— Te descurci bine, spuse el încet.

Nu era greu – pervazul era lat de vreo treizeci de centimetri –, dar Sophie tremura. Într-un final, Sophie coborî pe acoperișul înclinat.

— Bravo, spuse Craig.

Apoi ea alunecă.

Picioarele îi fugiră de sub ea. Craig o ținea în continuare de mână, dar nu putu să-i mențină poziția verticală, iar ea căzu în fund cu un zgomot surd care se transmise, mai mult ca sigur, și sub ei. Sophie căzuse într-o poziție ciudată, înclinată pe spate, și începu să alunece pe acoperișul înghețat.

Craig se aplecă spre ea și o prinse de hanorac. Trase spre el, încercând să-i oprească alunecarea, dar picioarele lui se aflau pe aceeași suprafață alunecoasă, iar singurul rezultat

fu că îl trase după ea. Craig alunecă pe acoperiș pe urmele lui Sophie, încercând din răspuțeri să-și mențină poziția verticală și să-i micșoreze viteza.

Când picioarele ei ajunseră la burlanul de pe marginea acoperișului, se opri; dar fundul ei era poziționat lateral față de burlan. Se înclină lateral. Craig strânse și trase mai tare de hanoracul ei – după care alunecă din nou. Dădu drumul hainei ei, agitându-și mâinile pentru a rămâne în picioare.

Sophie țipă și căzu de pe acoperiș, de la mai bine de trei metri, aterizând în stratul de zăpadă proaspătă și pufoasă de lângă cazanul de gunoi.

Craig se aplecă peste marginea acoperișului. Colțul în care căzuse Sophie era foarte puțin luminat, iar el abia dacă o vedea.

— Ești bine? întrebă el. Nu primi nici un răspuns. Oare leșinase din cauza căzăturii? Sophie! Strigă el.

— Sunt în regulă, spuse ea cu tristețe.

Atunci se deschise ușa din spate.

Rapid, Craig se ghemui, pentru a nu fi observat.

Din casă ieși un bărbat. Craig nu văzu altceva decât un cap cu părul scurt, de culoare închisă. Aruncă o privire în lateral față de ușă. Lumina care venea prin ușa deschisă făcea ca Sophie să fie cât de cât vizibilă. Hanoracul ei roz se confunda cu zăpada, dar jeanșii închiși la culoare se vedeau. Stătea nemișcată. Bărbatul nu-i putea vedea fața.

Se auzi o voce din interior:

— Elton! Cine e acolo?

Elton cercetă zona cu o lanternă, dar în lumina ei nu apăreau decât fulgi de zăpadă. Craig încercă să se facă una cu acoperișul, stând culcat.

Elton se întoarse către dreapta, în direcția opusă locului în care se afla Sophie, și făcu câțiva pași în furtună, luminându-și calea cu lanterna.

Craig se lipi de acoperiș, sperând că Elton n-avea să se uite în sus. Atunci își dădu seama că ușa de la pod era în

continuare deschisă. Dacă, din întâmplare, Elton își îndrepta lanterna în direcția aceea, nu avea cum să nu observe și să cerceteze – ceea ce ar fi însemnat un dezastru. Mișcându-se încet, Craig se târî pe acoperișul înclinat. Imediat ce putu ajunge la el, apucă partea de jos a ușii și o împinse ușor. Aceasta se mișcă încet, în arc de cerc. Craig o mai împinse o dată și îi dădu drumul, după care se lipi din nou de acoperiș. Ușa se închise cu un zgomot care putea fi auzit cu ușurință.

Elton se întoarse. Craig stătea nemișcat. Văzu fasciculul lanternei plimbându-se pe frontoanele casei și pe ușa podului.

Din nou se auzi vocea din interiorul casei.

— Elton!

Lumina lanternei se îndepărtă.

— Nu pot să văd nimic, răspunse tare Elton, iritat.

Craig riscă să-și miște un pic capul ca să vadă ce se întâmpla. Elton se îndrepta în direcția opusă, către Sophie. Se opri la cazanul de gunoi. Dacă se uita pe după colțul holului și își îndrepta lanterna spre colțul peretelui, o vedea. Craig se hotărî ca, în momentul în care s-ar întâmpla acest lucru, să se arunce de pe acoperiș în capul lui Elton. Probabil că urma să ia bătaie, dar Sophie ar fi scăpat.

După un minut interminabil, Elton se întoarse.

— Nu-i nimic aici decât niște afurisită de zăpadă, strigă el și intră înapoi în casă, trântind ușa.

Craig gemu ușurat. Abia acum își dădu seama că tremura. Încercă să se liniștească. Gândul că Sophie avea nevoie de el îl ajută. Sări de pe acoperiș și ateriză lângă ea. Aplecându-se, zise:

— Te-ai lovit?

Sophie se ridică în fund.

— Nu, dar sunt foarte speriată.

— Bine. Poți să te ridici?

— Ești sigur că a plecat?

— L-am văzut intrând și închizând ușa. Probabil că te-au auzit țipând, sau poate au auzit bufnitura când ai alunecat pe acoperiș – dar, în furtuna aceasta, probabil că nu și-au dat seama de unde a venit zgomotul.

— O, Doamne, sper că așa e.

Se chinui să se ridice în picioare.

Craig se încruntă în timp ce se gândea. În mod evident, banda era foarte atentă. Dacă el și Sophie se duceau direct în cealaltă parte a curții, către hambar, ar fi riscat să fie văzuți de oricine s-ar fi uitat pe ferestrele din bucătărie. Era mai bine să iasă în grădină, să treacă prin spatele casei de oaspeți și să se apropie de hambar prin spate. Tot ar risca să fie văzuți intrând pe ușă, dar pericolul era mai mic dacă alegeau traseul.

— Pe aici, spuse el.

O luă de mână, iar ea îl urmă de bunăvoie.

Cei doi simțiră că vântul bătea mai puternic. Furtuna părăsea marea și se instala pe uscat. Departe de adăpostul casei, zăpada nu mai cădea în vârtejuri de fulgi, ci se abătea asupra pământului în rafale grele și tăioase, care le loveau fețele și le intrau în ochi.

Când Craig văzu că nu mai putea zări casa, se întoarse la nouăzeci de grade. Înaintau încet. Zăpada se așternuse într-un strat mai gros de o jumătate de metru, făcând mersul extrem de obositor. Nu putea să vadă casa de oaspeți. Măsurându-și pașii, Craig merse aproximativ un metru. Fără să mai vadă nimic, se gândi că ajunsese la același nivel cu hambarul, așa că se întoarse din nou. Numără pașii pe care trebuia să-i facă pentru a ajunge la peretele de lemn din spatele hambarului.

Dar nu vedea nimic în fața ochilor.

Era sigur că nu greșise. Fusese atent. Mai merse alți cinci pași. Se temea că nu cumva să se fi rătăcit, dar nu voia ca Sophie să știe lucrul acesta. Stăpânindu-și panica, se întoarse din nou, îndreptându-se înapoi către casa mare.

Era atât de întuneric, că Sophie nu-i putea vedea fața, așa că, din fericire, nu știa cât de speriat era.

Erau afară de mai puțin de cinci minute, dar deja mâinile și picioarele le înghețaseră. Craig își dădu seama că erau într-un real pericol. Dacă nu reușeau să găsească adăpost, aveau să moară înghețați.

Sophie nu era deloc proastă.

— Unde suntem?

Craig păru mult mai încrezător decât era în realitate.

— Tocmai ajungem la hambar. Mai avem câțiva pași de mers.

N-ar fi trebuit să facă o asemenea predicție nechibzuită. După încă zece pași, erau în continuare în beznă.

Craig se gândi că, probabil, se îndepărtase mai mult decât crezuse la început. Prin urmare, la întoarcere, pașii fuseseră prea mici. Din nou, se întoarse spre dreapta. Acum, se întorsese de atâtea ori, încât nu mai era sigur de nici o direcție. Mai merse cu greu încă zece pași și se opri.

— Ne-am rătăcit? întrebă Sophie încet.

— N-avem cum să fim departe de hambar! spuse Craig furios. Am făcut numai câțiva pași în grădină.

Sophie îl îmbrățișă.

— Nu e vina ta.

El știa că nu era adevărat, dar îi era, oricum, recunoscător.

— Am putea să țipăm, sugerează ea. Caroline și Tom ne-ar auzi și ne-ar răspunde.

— Dar s-ar putea să ne audă și oamenii aceia din bucătărie.

— Ar fi mai bine decât să înghețăm.

Avea dreptate, dar Craig nu voia să recunoască acest lucru. Cum era posibil să te pierzi la numai câțiva metri de casă? Craig refuza să creadă așa ceva.

O îmbrățișă, dar se simțea cuprins de disperare. Se crezuse superior lui Sophie pentru că ea era mai speriată

decât el, și pentru câteva momente, se simțise un adevărat bărbat protejând-o; dar acum se rătăciseră amândoi din cauza lui. „Halal bărbat, halal protector!”, își zise el. Prietenul ei, studentul la drept, s-ar fi descurcat mai bine – asta dacă într-adevăr exista.

Cu coada ochiului, zări o lumină.

Se întoarse în direcția aceea, dar lumina dispăruse. Ochii lui nu vedeau nimic decât beznă absolută. Oare văzuse ceea ce și-ar fi dorit de fapt?

Sophie simți tensiunea.

— Ce e? întrebă ea.

— Mi s-a părut că văd o lumină. Când se întoarse cu fața spre ea, lumina păru să reapară undeva la marginea câmpului său vizual. Dar, când se uită din nou, dispăruse.

Își aducea vag aminte ceva învățat la biologie despre vederea periferică, cum că ar înregistra lucruri inaccesibile privirii directe. Era și o cauză, ceva legat de punctul orb de pe retină. Se întoarse iarăși înspre Sophie. Lumină apărură din nou. De data aceasta, nu se mai uită la ea, ci se concentra asupra a ceea ce putea distinge fără să-și miște ochii. Lumina pâlpâia, dar era acolo.

Se întoarse în direcția luminii și, din nou, aceasta dispăruse; dar știa în ce direcție se afla.

— Pe aici!

Își croiau drum prin zăpadă. Lumina nu reapăru imediat, iar Craig se întreba dacă nu cumva avusese halucinații, ca mirajul unei oaze văzut în deșert. Dar apoi pâlpâirea ei deveni vizibilă și, imediat, dispăru din nou.

— Am văzut-o! strigă Sophie.

Merseră mai departe, înaintând cu greu. Două secunde mai târziu, lumina reveni în câmpul lor vizual și, de data aceasta, nu mai dispăru. Craig se simți copleșit de un val de ușurare și își dădu seama că, pentru câteva momente, chiar crezuse că avea să moară împreună cu Sophie.

Când ajunseră mai aproape, văzu că era lumina de

deasupra uşii din spate. Merseseră în cerc, iar acum se întorseseră de unde plecaseră.

6.15 A.M.

Miranda stătu nemișcată o bună bucată de vreme. Era îngrozită că Daisy se putea întoarce, dar incapabilă să facă totuși ceva în această privință. În mintea ei, Daisy năvălea cu bocancii de motociclist, îngenunchea pe podea și se uita sub pat. Miranda putea să-i vadă chiar și chipul de brută – craniul ras, nasul spart și ochii întunecați care păreau învinateți de dermatograful negru. Imaginea acestei fețe era atât de înspăimântătoare, încât, uneori, Miranda pur și simplu își închidea ochii cât putea de strâns și îi ținea așa până ce vedea stelețe în spatele pleoapelor.

În final, ceea ce o făcu să se miște fu gândul la Tom. Cumva, trebuia să-și protejeze fiul de numai unsprezece ani. Dar cum? Nu putea face nimic de una singură. Era dispusă să se interpună între infractori și copii, dar părea un gest inutil: ar fi fost dată la o parte, ca un sac de cartofi. Oamenii civilizați nu se pricepeau la violență – tocmai acest lucru îi făcea să fie civilizați.

Răspunsul era același de mai înainte. Trebuia să pună mâna pe un telefon și să cheme ajutoare.

Acest lucru însemna să se ducă în casa de oaspeți. Trebuia să iasă de sub pat, să părăsească dormitorul și să se strecoare la parter sperând să nu fie auzită de banda din bucătărie, rugându-se ca nici unul dintre ei să nu iasă pe hol și s-o vadă. Trebuia să pună mâna pe o haină și pe o pereche de cizme, pentru că era desculță și, în afară de cămașa de noapte din bumbac, nu mai avea nimic altceva pe ea, și știa că nu putea să înainteze nici trei metri îmbrăcată așa. Apoi, trebuia să ocolească toată casa ținându-se departe de ferestre și să ajungă la casa de oaspeți, de unde să ia telefonul pe care-l lăsase în poșeta ei, pe podea, lângă ușă.

Încercă să-și adune curajul. De ce îi era frică? „Din cauza tensiunii”, își răspunse ea în gând: era extrem de încordată. Dar nu avea să dureze mult. O jumătate de minut să coboare scările; un minut pentru a-și pune haina și cizmele; două minute, poate trei să meargă prin zăpadă până la căsuță. Mai puțin de cinci minute, atâta tot.

Începu să aibă resentimente la adresa atacatorilor. Cum îndrăzneau s-o facă să se simtă speriată la gândul de a merge prin casa tatălui său? Indignarea îi dădu curaj.

Tremurând, ieși de sub pat. Ușa dormitorului era deschisă. Trase cu ochiul pe hol, văzu că nu era nimeni și ieși în capul scărilor. Din bucătărie, se auzeau voci. Se uită în jos.

La capătul inferior al scărilor, se afla un suport de pălării. Majoritatea hainelor și a cizmelor familiei erau ținute într-un dulap în care se putea intra din holul pentru cizme, exact lângă intrarea din spate, dar tati și le lăsa mereu pe ale lui în hol, iar Miranda putea să vadă hanoracul lui vechi de culoare albastră, care atârna de suportul de pălării, iar sub el, cizmele de cauciuc căptușite cu piele care-i țineau cald la picioare în timp ce o plimba pe Nellie. Suficient cât să nu înghețe de frig în timp ce-și croia drum prin zăpadă către căsuță. I-ar trebui numai câteva secunde să și le pună și să iasă pe ușa din față.

Asta dacă avea suficient curaj.

Începu să coboare scările în vârful picioarelor.

Vocile din bucătărie crescuseră în intensitate. Avea loc o ceartă. Îl auzi pe Nigel spunând:

— Ei bine, la naiba, uită-te din nou, atunci!

Oare asta însemna că avea să vină cineva să caute prin casă? Se întoarse și fugi înapoi, urcând câte două trepte deodată. În momentul în care ajunsese în capătul superior al scării, auzi pași grei în hol – Daisy.

N-avea nici un rost să se ascundă din nou sub pat. Dacă Daisy era trimisă înapoi să caute încă o dată, era clar că

avea să se uite mai atent de data aceasta. Miranda intră în dormitorul tatălui său. Era un loc unde se putea ascunde: podul. Când avea zece ani, își stabilise bârlogul acolo. Toți copiii făcuseră acest lucru, în epoci diferite.

Ușa dulapului de costume era deschisă.

Auzi pașii lui Daisy în capătul de sus al scării.

Se lăsă în genunchi, se târî înăuntru și deschise ușița care ducea în pod. După aceea, se întoarse și închise ușa dulapului în spatele său. Intră cu spatele în pod și închise ușița.

Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală care putea fi fatală. Daisy cercetase casa în urmă cu aproximativ un sfert de oră. Trebuia să fi văzut ușa dulapului de costume deschisă. Avea să-și aducă aminte acest lucru și să-și dea seama că ulterior cineva o închisese? Și era oare suficient de isteț pentru a-și da seama de ce?

Miranda auzi pași pătrunzând în garderobă. Își ținu respirația în timp ce Daisy merse până în baie și înapoi. Auzi zgomotul ușilor de la dulapuri în timp ce erau deschise brusc. Își mușcă degetul mare pentru a nu țipa de frică. Se auzi un zgomot slab în timp ce Daisy căuta printre costume și cămăși. Ușița era greu de văzut, trebuia să te așezi în genunchi și să te uiți pe sub hainele care atârnavă în dulap. Avea Daisy să fie atât de meticuloasă?

Timp de mai multe secunde, nu se mai auzi nimic.

Apoi, pașii lui Daisy răsunară prin dormitor, după care nu se mai auziră.

Miranda se simțea atât de ușurată, încât aproape că- venea să plângă. Se opri însă: trebuia să fie curajoasă. Ce se întâmpla în bucătărie? Își aminti de gaura din podea. Se târî încet pentru a arunca o privire.

Hugo arăta atât de jalnic, încât lui Kit aproape îi fu milă de el. Era un bărbat scund și îndesat. Avea pieptul mare, cu sfârcurile înconjurate de păr și o burtă care-i atârna peste

organele genitale. Picioarele subțiri care se iveau de sub pânțele rotund îl făceau să arate ca o păpușă disproporționată. Părea de-a dreptul patetic în comparație cu imaginea pe care voia s-o aibă. De obicei, Hugo era un bărbat charismatic și sigur pe el, îmbrăcat în costume elegante ce-i ascundeau defectele, care flirta cu încrederea în sine a unui idol de matineu. Acum arăta ridicol și speriat.

Membrii familiei erau înghesuiți într-o parte a bucătăriei, lângă ușa de la cămară, departe de orice ieșire: Kit însuși, sora sa Olga, îmbrăcată în halatul ei negru de mătase, tatăl lor, cu buzele umflate acolo unde îl lovise Daisy, și Hugo, soțul gol al Olgăi. Nigel și Elton stăteau de partea opusă a mesei, iar Daisy răscolea totul la etaj.

Hugo făcu un pas înainte.

— Sunt prosoape și haine în spălătorie, spuse el. Spălătorie se afla lângă bucătărie, pe aceeași parte cu sufrageria. Lăsați-mă să iau ceva să-mi pun pe mine.

Daisy, care tocmai se întorcea din cercetare, îi auzi vorbele. Luă o cârpă pentru veselă.

— Încearcă asta, spuse și îl lovi cu ea în zona inghinală.

Kit își aduse aminte – de la dușurile făcute în adolescență la școală – cât de tare ustura o astfel de lovitură. Hugo lăsă să-i scape un țipăt involuntar. Se întoarse, iar Daisy îl lovi din nou, atingându-i posteriorul de astă dată. Hugo sări departe de ea, spre colț, iar Daisy izbucni în râs. Hugo era extrem de umilit.

Era o priveliște neplăcută, iar Kit se simți cuprins de un ușor val de greață.

— Gata cu joaca, spuse Nigel furios. Vreau să știu unde este cealaltă soră – Miranda. Trebuie să se fi strecurat afară din bucătărie. Unde s-a dus?

— Am căutat de două ori prin toată casa. Nu este în clădire.

— S-ar putea să se fi ascuns.

— Și ar putea să fie afurisita de femeie invizibilă, dar eu

nu pot s-o găsesc.

Kit știa unde era. În urmă cu un minut, o observase pe Nellie ridicându-și capul și ciulind una din urechile ei negre. Cineva intrase în pod și nu putea fi decât Miranda. Kit se întrebă dacă tatăl său observase reacția lui Nellie. Miranda nu prezenta o amenințare prea mare, acolo sus, fără nici un telefon, îmbrăcată numai în cămașa de noapte. Cu toate acestea, Kit se întreba dacă exista vreo posibilitate să-l avertizeze pe Nigel.

— Poate a ieșit, spuse Elton. E posibil ca zgomotele pe care le-am auzit mai devreme să fi fost produse de ea.

Răspunsul lui Nigel trăda exasperarea:

— Și atunci cum de nu ai văzut-o când te-ai dus să te uiți?

— Pentru că e al naibii de întuneric!

Elton începea să fie iritat de tonul poruncitor al lui Nigel.

Kit presupuse că zgomotele de afară fuseseră cauzate de copiii care se jucau. Se auzise o bufnitură, după care un țipăt, ca și cum o persoană sau un animal s-ar fi lovit de ușa din spate. Era posibil ca vreo căprioară să se fi lovit de ușă, dar căprioarele nu țipau, ci mugeau asemenea vitelor. La fel, era posibil ca o pasăre mare să fi fost împinsă de furtună astfel încât să se lovească de ușă și să fi scos un sunet asemănător cu un țipăt. Cu toate acestea, Kit se gândea că era cel mai probabil ca vinovatul să fie fiul Mirandei, micul Tom. Avea unsprezece ani, exact vârsta potrivită pentru ieșiri nocturne din casă și jocuri de-a echipele de comando.

Dacă Tom se uitase pe fereastră și văzuse armele, oare ce avea de gând să facă? În primul rând, ar căuta-o pe mamă-sa, dar nu ar putea s-o găsească. Apoi se va duce să-l trezească, poate, pe Ned. În orice caz, Nigel nu avea timp de pierdut. Trebuia să-i captureze pe ceilalți membri ai familiei înainte să dea cineva vreun telefon la poliție. Dar Kit nu putea să facă nimic fără să-și periclitizeze acoperirea,

așa că stătu pe loc și își ținu gura.

— Nu purta decât o cămașă de noapte, spuse Nigel. Nu putea să se fi dus departe.

— Păi, ar trebui să mă duc eu să verific anexele, nu crezi? spuse Elton.

— Stai o secundă. Nigel se încruntă, gândindu-se ce trebuia să facă. Am verificat fiecare cameră a casei, da?

— Da, ți-am spus, răspunse Daisy.

— Am luat telefoane mobile de la trei dintre ei – Kit, gnomul dezbrăcat și sora nesuferită. Și suntem siguri că nu mai există alte telefoane în casă.

— Da. În căutarea ei, Daisy verificase să nu mai fie și alte telefoane.

— Atunci, am face bine să verificăm și celelalte clădiri.

— Exact, zise Elton. Bătrânul mi-a spus că sunt o casă de oaspeți, un hambar și un garaj.

— Verificați mai întâi garajul – în mașini o să găsiți telefoane. Apoi căsuța și hambarul. Adunați-i și pe ceilalți membri ai familiei și aduceți-i aici. Fiți atent să le luați toate telefoanele. O să-i păzim aici timp de o oră, două. După aceea, ne luăm tălpășița.

„Nu e un plan rău”, își zise Kit. Dacă toată familia s-ar afla într-un singur loc, fără telefoane, n-ar mai putea face nimic. Nimeni nu avea să le sune la ușă în dimineața de Crăciun – nici lăptarul, nici poștașul, nici o mașină de livrări de la Tesco sau Majestic Wine –, așa că nu era nici un pericol ca vreun străin să aibă vreo bănuială. Banda putea să stea liniștită și să aștepte ivirea zorilor.

Elton își puse haina și se uită pe fereastră, concentrându-se să vadă printre fulgii de zăpadă. Urmându-i privirea, Kit observă că hambarul și căsuța care se aflau de cealaltă parte a curții abia dacă se mai vedeau din cauza ninsorii abundente. Furtuna nu se potolise.

— Dacă Elton se duce la căsuță, verific eu garajul, zise Daisy.

— Ar fi bine să ne apucăm de treabă, spuse Elton. Ceilalți ar putea să sune la poliție chiar în momentul acesta.

Daisy își băgă arma în buzunar și își încheie fermoarul jachetei de piele.

— Înainte să plecați, haideti să-i închidem pe cei de aici într-un loc de unde nu au cum să ne facă probleme, spuse Nigel.

În momentul acela, Hugo se repezi la Nigel.

Toți fură luați prin surprindere. Kit nu-l luase în seamă pe Hugo, așa cum făcuseră și ceilalți doi infractori. Dar acesta sări înainte cu o energie izvorâtă din furie, lovindu-l în mod repetat cu pumnii în față pe Nigel. Își alege bine momentul, pentru că Daisy tocmai își băgase pistolul în buzunar, iar Elton nici nu-l scosese pe al său, așa că Nigel era singurul care ținea arma în mână, iar el era atât de ocupat să se ferească de loviturile sale, încât nu o putea folosi.

Nigel începu să se retragă clătănându-se, lovindu-se astfel de dulapul din bucătărie. Hugo îl atacă precum un diavol, lovindu-i fața și corpul, țipând ceva de neînțeles. În numai câteva secunde, îi administrase o grămadă de lovituri lui Nigel, dar acesta nu lăsase arma din mână.

Elton reacționează primul. Îl înșfăcă pe Hugo și încercă să-l tragă înapoi. Fiind dezbrăcat, Hugo era greu de prins și, pentru o secundă, din cauză că mâinile îi alunecau pe umerii aflați în mișcare ai lui Hugo, Elton nu reuși să-l apuce.

Stanley o eliberă pe Nellie, care lătra înnebunită, iar câinele se aruncă asupra lui Elton, mușcându-l de picioare. Era un câine bătrân și nu mai avea forță să muște prea tare, dar măcar le distrăgea atenția.

Daisy întinse mâna după armă. Dar se pare că, în timp ce ea încerca să-l scoată, mânerul i se prinsese în căptușeala hainei. În momentul acela, Olga luă o farfurie și o aruncă în ea. Daisy se feri, așa că farfuria o lovi ușor în umăr.

Kit făcu un pas înainte pentru a-l ajuta pe Hugo, după

care se opri.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca familia lui să-i învingă pe infractori. Deși fusese șocat de adevărata țintă a jafului pe care-l organizase, pentru el, cea mai importantă era propria supraviețuire. Nu trecuseră nici 24 de ore de când Daisy aproape că-l omorâse în piscină, iar el știa că, dacă nu își plătea datoria pe care o avea la tatăl ei, ar fi avut parte de un sfârșit la fel de dureros ca moartea provocată de virusul care se afla în sticla de parfum. Dacă era nevoie, ar fi sărit să-l susțină pe Nigel împotriva propriei familii – dar oare chiar era necesar? Voia să mențină în continuare iluzia că nu-l mai întâlnise niciodată pe Nigel. Tocmai de aceea stătea neajutorat privind ce se întâmpla, în timp ce în interiorul lui se dădea o luptă.

Elton își puse brațele în jurul umerilor lui Hugo într-o îmbrățișare puternică. Hugo se zbătu vitejește, dar era mai mic și mai puțin puternic și nu putu să se elibereze din strânsoarea lui Elton. Acesta îl ridică pe Hugo de la pământ și făcu un pas înapoi, trăgându-l de lângă Nigel.

Daisy o lovi pe Nellie cu precizie în coaste, cu bocancul ei greu, iar câinele începu să chelălăie și se retrase într-un colț al încăperii.

Lui Nigel îi curgea sânge din nas și din gură, iar în jurul ochilor săi se vedeau urme roșii de la lovituri. Îi adresă priviri furioase lui Hugo și își ridică mâna dreaptă, în care încă mai avea pistolul.

Olga făcu un pas înainte, strigând:

— Nu!

Într-un moment, Nigel își roti brațul și îndreptă arma spre ea.

Stanley o înșfăcă de umăr și o trase înapoi, spunând în același timp:

— Nu trage! Te rog, nu trage!

Nigel își menținu armă ațintită asupra Olgăi și spuse:

— Daisy, mai ai bastonul ăla?

Cu o expresie încântată, Daisy își scoase bastonul. Nigel făcu un semn cu capul în direcția lui Hugo.

— Lovește-l pe nenorocitul ăsta!

Văzând ce urma să se întâmple, Hugo începu să se zbată, dar Elton îl strânse mai tare.

Daisy își trase brațul înapoi și îi lovi fața lui Hugo cu bastonul. Când atinse pomeții lui Hugo, bastonul scoase un zgomot îngrețoșător. Hugo scoase un sunet ciudat, o combinație de urlet și țipăt. Daisy îl lovi din nou, iar din gura lui Hugo țâșni un șuvoi de sânge care i se scurse pe pieptul gol. Cu un rânjel răutăcios, Daisy aruncă o privire în direcția organelor genitale ale lui Hugo, după care îl lovi cu piciorul în acea zonă. Îl izbi din nou cu bastonul, de data aceasta în creștet, iar Hugo leșină. Dar acest lucru nu o opri pe Daisy. Îl lovi în nas, după care din nou cu piciorul.

Olga lăsa să-i scape un țipăt de durere și de furie, se eliberă din mâinile tatălui său și se aruncă asupra lui Daisy.

Daisy îndreaptă bastonul în direcția ei, dar Olga se afla prea aproape de ea, iar lovitura nimeri undeva în spatele capului ei.

Elton îi dădu drumul lui Hugo, care căzu moale pe pardoseala de gresie, și o înșfacă pe Olga.

Olga reuși să-și apropie mâinile de fața lui Daisy și o zgârie.

Nigel avea armă ațintită asupra Olgăi, dar șovăia să apese pe trăgaci, temându-se, fără îndoială, să nu-l nimerească pe Elton sau pe Daisy, care se luptau amândoi cu Olga.

Stanley se întoarse către plită și ridică tigaia grea în care Kit făcuse o omletă de douăsprezece ouă. O ridică în aer, după care o lăsa să coboare asupra lui Nigel, intenționând să-l lovească în cap. În ultimul moment, Nigel văzu tigaia venind spre el și se feri. Tigaia îl lovi în umărul drept. Țipă de durere, iar armă îi zbură din mână.

Stanley încercă să prindă arma, dar nu reuși. Aceasta

ateriză pe masa din bucătărie, la numai doi centimetri de sticla de parfum. Ricoșă pe scaunul de pin, se roti și ateriză pe pardoseală, la picioarele lui Kit.

Kit se aplecă și îl ridică.

Nigel și Stanley își ațintiră privirile asupra lui. Simțind această schimbare dramatică, Olga, Daisy și Elton se opriră din luptă și se întoarseră să se uite la Kit, care ținea arma în mână.

Kit ezita, sfâșiat de importanța hotărârii pe care trebuia s-o ia.

Preț de un minut, care păru însă o veșnicie, stătură cu toții nemișcați și îl fixară cu privirea.

Într-un final, Kit întoarse arma, ținând-o de țevă, și i-o înmână lui Nigel.

6.30 A.M.

În sfârșit, Craig și Sophie găsiră hambarul.

Așteptaseră câteva minute lângă ușa din spate ezitând, după care își dădură seama că, dacă ar mai fi stat mult acolo, aveau să moară înghețați. Făcându-și curaj, traversaseră curtea în linie dreaptă, cu capetele plecate, rugându-se ca nimeni să nu privească pe fereastra de la bucătărie. Prin stratul gros de zăpadă, cei douăzeci de pași pe care îi aveau de făcut pentru a ajunge dintr-o parte a curții în cealaltă păruseră a dura o veșnicie. Apoi, fusese nevoie să meargă pe lângă fațada hambarului, rămânând mereu în câmpul vizual al celor din bucătărie. Craig nu îndrăznise să se uite în direcția aceea: era prea speriat de ce ar fi putut să vadă. Când, în sfârșit, ajunseră la ușă, Craig aruncă o privire fugară în direcția aceea. În întuneric, nu putu zări clădirea propriu-zisă, ci doar ferestrele luminate. Zăpada îi limita vizibilitatea, iar el nu putea să vadă decât siluete vagi care se mișcau prin bucătărie. Nu era nici un semn că se uitase cineva pe fereastră cât timp traversaseră ei curtea.

Craig deschise ușa hambarului. Cei doi intrară, iar el o închise, recunoscător că nu fuseseră descoperiți. Se simți învăluit de un val de aer cald. El tremura, iar dinții lui Sophie clănțăneau ca niște castaniete. Aceasta aruncă cât colo hanoracul ei roz, plin de zăpadă și se așeză pe unul din radiatoarele mari, asemănătoare cu cele din spitale. Lui Craig i-ar fi plăcut să stea un minut să se încălzească, dar nu avea timp de așa ceva – trebuia să cheme urgent ajutoare.

Hambarul era luminat slab de lumina de veghe de lângă patul de companie în care dormea Tom. Craig se uită atent la băiat, întrebându-se dacă era cazul să-l trezească. Părea

să-și fi revenit de pe urma băutei de seara trecută și dormea liniștit în pijamalele sale cu Omul-Păianjen.

Atenția lui Craig fu atrasă de un obiect aflat pe podea, lângă pernă. Era o fotografie. Craig o ridică și o ținu în direcția luminii. Părea să fi fost făcută la petrecerea de ziua mamei sale și în ea apăreau Tom și Sophie, aceasta din urmă stând cu brațele pe după umerii lui. Craig zâmbi. „N-am fost singurul fascinat de ea în după-amiaza aceea”, își zise. Puse fotografia la loc și nu-i spuse nimic lui Sophie.

Decise că nu avea nici un rost să-l scoale pe Tom. Băiatul nu putea face nimic, ci doar să se sperie. Era mai bine să doarmă în continuare.

Craig urcă repede scara ce ducea la dormitorul de la mansardă. Pe unul din paturile înguste, putea să distingă teancul de pături care o înveleau pe sora sa, Caroline. Părea să doarmă dusă. Și ea era mai bine să rămână aici. Dacă o trezea și ar fi aflat ce se întâmplă, ar fi făcut o criză de isterie. Avea să încerce să nu o trezească.

Al doilea pat era neatins. Pe podea, lângă el, se vedea forma unei valize. Sophie spusese că lăsase telefonul să cadă peste hainele din valiză. Craig traversă camera, mișcându-se precaut în întunericul aproape total. În timp ce înainta, auzi în apropierea sa fâsâitul și chițăitul unei ființe vii, iar Craig, speriat, mormăi o înjurătură, inima bătându-i cu putere în piept; apoi își dădu seama că era vorba de blestemații de hamsteri ai lui Caroline care se mișcau în cușcă. Împinse cușca și începu să caute prin valiza lui Sophie.

Craig începu să cotrobăie prin valiză. Deasupra, se afla o pungă de plastic în care era un pachet înfășurat în hârtie de cadouri. În afară de acesta, erau mai mult haine, frumos împăturite: cineva o ajutase să-și facă bagajul, presupuse el, pentru că el nu o vedea pe Sophie așa de ordonată. Pentru câteva momente, fu distras de un sutien mătăsos; după aceea, atinse un obiect de formă dreptunghiulară –

telefonul mobil. Îi deschise clapa, dar pe ecran nu apăru nici o lumină. Nu putea să vadă suficient de bine pentru a găsi butonul de pornire.

Coborî scara în grabă cu telefonul în mână. Lângă bibliotecă, se afla o veioză. O aprinse și ținu telefonul lui Sophie în raza de lumină. Găsi butonul de pornire și îl apăsă, dar nu se întâmplă nimic. Îi venea să plângă de ciudă.

— Nu pot să fac tâmpenia asta să pornească! șopti el.

De pe radiator, Sophie întinse mâna, iar el îi dădu telefonul. Sophie apăsă pe același buton, se încruntă, apăsă din nou, după care mai repetă de câteva ori manevra.

— I s-a terminat bateria, spuse ea într-un final.

— La naiba! Unde e încărcătorul?

— Nu știu.

— În valiză?

— Nu cred.

Craig era deznădăjduit.

— Cum e *posibil* să nu știi unde e încărcătorul telefonului?

Vocea lui Sophie deveni o șoaptă.

— Cred că l-am uitat acasă.

— Isuse Hristoase!

Craig făcu un efort pentru a-și controla furia. Voia să-i spună că era o proastă și o nesăbuită, dar nu l-ar fi ajutat cu nimic. Tăcu preț de câteva clipe. Îi veni în minte amintirea săruturilor, și nu mai putu fi supărat pe ea. Îi trecură toți nervii și o cuprinse în brațe.

— E în regulă, spuse el. Nu contează.

Sophie își lăsă capul pe pieptul lui.

— Îmi pare rău.

— Hai să găsim altă soluție!

— Trebuie să mai fie și alte telefoane sau măcar un încărcător pe care să-l folosim.

Craig dădu dezaprobator din cap.

— Eu și Caroline nu avem telefoane mobile – mama nu ne lasă. Ea nu se duce nici la toaletă fără să-l aibă cu ea, dar spune că noi nu avem nevoie de așa ceva.

— Nici Tom nu are. Miranda crede că e prea mic.

— La naiba!

— Stai puțin! Sophie se smulse din îmbrățișarea lui. Nu era un telefon în mașina bunicului tău?

Craig pocni din degete.

— În Ferrari – exact! Iar eu am lăsat cheile în contact. Tot ce trebuie să facem e să mergem în garaj, și putem să sunăm la poliție.

— Vrei să spui că trebuie să ieșim din nou afară?

— Tu poți să rămâi aici.

— Nu. Vreau să vin.

— Nu ai rămâne singură – Tom și Caroline sunt aici.

— Vreau să fiu cu tine.

Craig nu lăasă să se vadă cât era de încântat.

— Atunci ai face bine să-ți iei din nou haina pe tine.

Sophie se ridică de pe radiator. Craig îi luă haina de pe podea și o ajută să se îmbrace. Se uită în sus la el, iar Craig încercă să schițeze un zâmbet încurajator.

— Ești gata?

În acel moment, ieși la iveală ceva din vechea ei atitudine.

— Da. În definitiv, ce se poate întâmpla? Am putea fi asasinați – atâta tot. Hai să mergem!

Cei doi tineri ieșiră în curte. Era încă întuneric beznă, iar ninsoarea era puternică, alcătuită mai degrabă din rafale de fulgi mari, înțepători decât din roiuri de fulgi ușori ca fluturii. Încă o dată, Craig aruncă nervos o privire în partea cealaltă a curții, către casă, dar nu putu vedea mai mult decât înainte, ceea ce însemna că era puțin probabil ca străinii din bucătărie să-l poată zări. O luă de mână pe Sophie. Evitând luminile din curte, o conduse către capătul hambarului, în direcția opusă casei, după care traversară

curtea pentru a ajunge la garaj.

Ca întotdeauna, ușa laterală era descuiată. Înăuntru era la fel de frig că afară. Garajul nu avea ferestre, așa încât Craig riscă și aprinse lumina.

Ferrariul bunicului era acolo. Craig îl lăsase parcat aproape de perete pentru a ascunde lovitura. Ca o străfulgerare, amintirea fricii și a rușinii simțite în urmă cu douăsprezece ore, după ce lovise mașina de copac, reveni. Acum i se părea ciudat că se simțise neliniștit și temător în legătură cu ceva atât de puțin important ca lovirea mașinii, își aminti cât de dornic fusese să o impresioneze pe Sophie și să o facă să-l placă. Nu trecuse mult timp, dar acum i se părea că totul avusese loc cândva, demult.

De asemenea, în garaj se afla și Fordul Mondeo al lui Luke. Toyota Land Cruiser dispăruse. „Probabil că Luke a împrumutat-o noaptea trecută”, își spuse Craig.

Se duse lângă Ferrari și trase de mânerul ușii. Nu se deschise. Încercă din nou, dar ușa era încuiată.

— La dracu'! spuse el supărat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mașina e încuiată.

— O, nu!

Craig aruncă o privire în interiorul mașinii.

— Iar cheile au dispărut.

— Cum s-a întâmplat asta?

Nervos, Craig lovi cu pumnii plafonul mașinii.

— Probabil că Luke a observat aseară, când a plecat, că mașina era descuiată, a scos cheile din contact, a încuiat mașina și a dus cheile înapoi în casă la bunicul.

— Dar cealaltă mașină?

Craig deschise ușa Fordului și aruncă o privire înăuntru.

— Nu are telefon.

— Putem să recuperăm cheile de la Ferrari?

Craig se strâmbă.

— Poate.

- Unde e locul lor?
 - În dulapul de chei, pe peretele holului pentru cizme.
 - În spatele bucătăriei?
- Întristat, Craig încuviință din cap.
- La circă doi metri de oamenii aceia înarmați.

6.45 A.M.

Pe întuneric, plugul de zăpadă se mișca încet pe drumul cu două benzi. În urma lui, mergea Jaguarul lui Carl Osborne. Toni se afla la volanul Jaguarului, străduindu-se să vadă în față, în timp ce ștergătoarele abia dacă reușeau să curețe zăpada care cădea neconținut. Priveliștea vizibilă prin parbriz nu se schimba deloc. Exact înainte, se vedeau girofarurile plugului; pe o parte, se afla grămada de zăpadă care tocmai fusese înlăturată de pe drum de către lama plugului; de cealaltă parte, zăpada neatinsă acoperea drumul și turbăriile.

Mama adormise în spate, cu cățelușul în poală. Lângă Toni, Carl tăcea, adormit sau doar îmbufnat. Îi spusese lui Toni că nu suporta ca alți oameni să-i conducă mașina, dar ea insistase, iar el fusese obligat să cedeze, deoarece cheile erau la ea.

— Nu dai niciodată înapoi, nu-i așa? Mormăise el, înainte să se afunde în tăcere.

— Tocmai de aceea am fost un polițist atât de bun, răspunsese ea.

Din spate, mama interveni:

— Tocmai de aceea nu ai un soț.

Acest schimb de replici avusese loc cu mai mult de o oră în urmă. Acum, Toni se chinuia să nu adoarmă, forțându-se să nu ia în seamă legănatul hipnotic al ștergătoarelor, căldura care venea de la radiator și monotonia priveliștii. Aproape că-și dorea să-l fi lăsat pe Carl să conducă. Dar trebuia să păstreze totul sub control.

Găsiseră mașina cu care plecaseră hoții în parcare a hanului Dew Drop. Înăuntru, se aflau peruci, mustăți false și ochelari cu lentile de sticlă – evident, deghizări; dar nici un indiciu privind direcția în care se îndreptase banda. Mașina

de poliție rămăsese acolo pentru interogatoriul lui Vincent, tânărul angajat de la hotel cu care vorbise Toni la telefon. Conform instrucțiunilor lui Frank, plugul își continuase drumul spre nord.

Pentru prima dată, Toni era de acord cu Frank. Era logic ca infractorii să fi schimbat mașinile într-un loc aflat pe traseul lor, decât să-și întârzie fuga printr-o diversiune. Bineînțeles, exista totuși posibilitatea ca ei să fi prevăzut cum aveau să gândească polițiștii și să fi ales intenționat un loc care să-i inducă în eroare pe urmăritori. Dar experiența îi spunea lui Toni că infractorii nu erau niciodată atât de subtili. Odată ce puneau mâna pe pradă, voiau să fugă cât mai repede posibil.

Plugul nu se oprea când trecea pe lângă mașinile staționate. În cabină, lângă șofer, se aflau doi polițiști, dar aveau instrucțiuni clare să se limiteze la a observa ce se întâmplă, deoarece nu erau înarmați, iar infractorii aveau pistoale. Unele dintre mașini erau abandonate, în altele se aflau unu sau doi oameni, dar, până acum, în niciuna nu fuseseră trei bărbați și o femeie. Majoritatea mașinilor ocupate porneau și începeau să circule în urma plugului, pe drumul curățat de zăpadă. Acum Jaguarul era urmat de un mic convoi de mașini.

Toni se simțea cuprinsă de pesimism. Sperase să-i găsească până acum pe membrii bandei. În fond, până ca hoții să plece de la hanul Dew Drop, circulația devenise impracticabilă. Cât de departe ajunseseră?

Era posibil să aibă vreun fel de ascunzătoare prin împrejurimi? Puțin probabil. Hoților nu le plăcea să stea prin apropierea locului infracțiunii – ba chiar dimpotrivă. Pe măsură ce convoiul înainta spre nord, Toni începea să se teamă că raționamentul ei fusese greșit și că hoții se îndreptaseră spre sud.

Zări un indicator cunoscut pe care scria „Spre plajă” și își dădu seama că trebuia să fie prin apropierea fermei

Steepfall. Acum era momentul să pună în aplicare a doua parte a planului ei. Trebuia să se ducă la fermă și să-l pună la curent pe Stanley.

Gândul în sine o îngrozea. Misiunea ei era tocmai să prevină apariția unor asemenea incidente. Procedase bine în multe privințe: vigilența ei făcuse că jaful să fie descoperit mai devreme, îi forțase pe polițiști să ia problema de biosecuritate în serios și să pornească pe urma hoților, iar Stanley trebuia să fie impresionat de modul în care urma să ajungă la el în timpul furtunii de zăpadă. Dar voia să-i poată spune că intrușii fuseseră prinși și că situația de criză luase sfârșit. În loc de asta, avea să raporteze propriul eșec. N-avea să fie întâlnirea plină de bucurii pe care și-o imaginase ea cu câteva ore în urmă.

Frank era la Kremlin. Folosind telefonul din mașina lui Osborne, Toni formă numărul lui de mobil.

Vocea lui Frank se făcu auzită în difuzoarele mașinii.

— Ofițer Hackett.

— Toni sunt. Plugul de zăpadă se apropie de drumul care duce la casa lui Stanley Oxenford. Aș dori să merg să-l pun la curent cu ce s-a întâmplat.

— Nu ai nevoie de permisiunea mea pentru a face acest lucru.

— Nu pot să iau legătura cu el prin telefon, dar casa se află la mai puțin de doi kilometri depărtare, pe un drum lateral...

— Nici să nu te gândești. Am o echipă de intervenție aici, ofițerii sunt înarmați până în dinți și de-abia așteaptă să vină spre voi. Nu am de gând să întârzii prinderea infractorilor nici măcar cu o secundă.

— Plugului n-o să-i ia decât cinci, șase minute să dezăpezească drumeagul – și scapi de mine. Și de mama.

— Oricât de tentantă ar fi această idee, n-am de gând să întârzii căutarea cu cinci minute.

— Stanley ar putea fi de folos în vreun fel în cursul

anchetei. La urma urmelor, el e victima.

— Răspunsul meu este nu, spuse Frank și închise.

Osborne auzise întreaga conversație.

— Aceasta e mașina mea, spuse el, iar eu nu am de gând să merg la Steepfall – eu vreau să stau pe urmele plugului. S-ar putea să pierd ceva important.

— Poți să rămâi cu el. Ne lași pe mine și pe mama la fermă și te întorci pe drumul principal, pe urmele plugului. După ce îl pun la curent pe Stanley, împrumut o mașină de la el și vă prind eu din urmă.

— Ei bine, Frank a refuzat categoric.

— Încă nu am scos asul din mânecă. Formă din nou numărul lui Frank. De data aceasta, răspunsul fu repezit.

— Ce?

— Adu-ți aminte de Johnny Fermierul.

— Du-te dracului!

— Telefonul e pe hands-free, iar Carl Osborne e lângă mine, ascultându-ne pe amândoi. Ia mai spune-mi o dată, unde ai zis să mergem?

— Folosește afurisitul acela de receptor!

Toni scoase telefonul din suport și îl duse la ureche, astfel încât Carl să nu-l poată auzi pe Frank.

— Sună-l pe șoferul plugului, Frank, te rog.

— Scorpie ce ești, mereu m-ai avut la mână cu cazul Johnny Fermierul. Știi bine că era vinovat.

— Toată lumea știe acest lucru. Dar numai noi doi știm ce ai făcut pentru a obține o condamnare.

— Nu i-ai spune lui Carl.

— Carl ascultă fiecare cuvânt pe care-l rostesc acum.

Tonul lui Frank căpătă un accent de ironie.

— Presupun că nu are nici un rost să-ți vorbesc acum despre loialitate.

— Nu, având în vedere că tu ai vorbit cu Carl despre hamsterul Fluffy.

Lovitura își atinse ținta. Tonul lui Frank deveni defensiv.

— Carl nu ar difuza povestea cu Johnny Fermierul. Mi-e prieten.

— Încrederea ta în el este profund înduioșătoare – având în vedere că el e jurnalist.

Timp de mai multe secunde, la celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Hotărăște-te, Frank, spuse Toni – intersecția e foarte aproape. Fie plugul o ia spre Steepfall, fie îmi petrec următoarea oră punându-l la curent pe Carl despre Johnny Fermierul.

Se auziră un păcănit și un bâzâit; Frank închisese.

Toni puse telefonul înapoi în suportul hands-free.

— Despre ce era vorba? întrebă Carl.

— Dacă nu o luăm pe prima la stânga, o să-ți spun.

Câteva secunde mai târziu, plugul de zăpadă coti pe drumul lateral care ducea la Steepfall.

7 A.M.

Plin de sânge, Hugo zăcea pe pardoseala de gresie, inconștient, dar încă în viață.

Olga plângea. Pieptul ei cobora și se ridica, afectat de suspine pe care ea nu le mai putea controla. Mai avea un pic și făcea o criză de isterie.

Fața lui Stanley Oxenford era gri de uimire. Arăta ca un om căruia tocmai i se spusese că era pe moarte. Se uita lung la Kit, cu o expresie care trăda disperare, uluire și furie reprimată. Fața lui era o întrebare mută: „Cum ai putut să ne faci așa ceva?” Kit încerca să nu se uite în direcția lui.

Kit era în culmea furiei. Totul mergea pe dos. Acum familia sa știa că era în cârdășie cu hoții, și nu exista nici o posibilitate să-l acopere în fața polițiștilor, ceea ce însemna că, în cele din urmă, aceștia aveau să afle tot adevărul. Era condamnat la o viață de fugar din fața legii. Era atât de furios, încât abia dacă se mai putea stăpâni.

De asemenea, îi era frică. Mostrele de virus din sticla de parfum erau pe masa din bucătărie, protejate numai de două pungi transparente de plastic. Frica alimenta furia lui Kit.

Amenințându-i cu arma, Nigel le ordonă lui Stanley și Olgăi să se întindă pe podea, cu fața în jos, lângă Hugo. Era atât de furios din cauza bătăii pe care o încasase de la Hugo, încât părea posibil să nu aștepte decât un pretext pentru a apăsa pe trăgaci. Kit nu ar fi încercat să-l oprească. La cum se simțea, și el era în stare să omoare pe cineva.

Elton se uita după ceva cu care să-i lege – cablurile electrocasnicilor, frânghie de rufe și un ghem de sârmă.

Daisy îi imobiliză pe Olga, pe Hugo, care nu-și recăpătase cunoștința, și pe Stanley, legându-le bine picioarele și

mâinile la spate. Strânse firele astfel încât să pătrundă în carne și trase și de legături, ca să se asigure că nu erau slabe. Pe fața ei, se întipărise zâmbetul acela urât, pe care-l schița când le făcea rău celor din jur.

— Am nevoie de telefonul meu, îi spuse Kit lui Nigel.

— De ce? îl întrebă Nigel.

— În caz că apare vreun apel către Kremlin pe care să-l interceptez, răspunse Kit.

Nigel șovăia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ți-am dat arma! spuse Kit.

Nigel ridică din umeri și îi înmână telefonul.

— Cum poți să faci așa ceva, Kit? spuse Olga, în timp ce Daisy își pune genunchiul pe spatele lui Stanley. Cum poți să stai și să te uiți când familia ta este tratată astfel?

— Nu-i vina mea! ripostă el furios. Dacă v-ați fi purtat frumos cu mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu-i vina ta? întrebă uimit tatăl lui.

— Întâi m-ai concediat, după care ai refuzat să mă ajuți cu bani, așa că am ajuns să datorez o grămadă de bani unor gangsteri.

— Te-am concediat pentru că furai!

— Sunt fiul tău – ar fi trebuit să mă ierți!

— Dar *te-am iertat*.

— Prea târziu.

— O, Doamne!

— Am fost forțat să fac asta!

Stanley îi vorbi pe un ton plin de autoritate și de dispreț, pe care Kit îl știa din copilărie:

— Nimeni nu poate fi forțat să facă așa ceva.

Kit nu suporta acel ton: pe vremuri, era folosit când făcea ceva deosebit de prostesc.

— Nu înțelegi.

— Mă tem că înțeleg prea bine.

„Tipic pentru tata, își spuse Kit în gând. Mereu a crezut că el le știe pe toate.” Ei bine, acum, că Daisy îi lega mâinile, arăta de-a dreptul uimit.

— Oricum, despre ce este vorba aici, de fapt? Întrebă Stanley.

— Tacă-ți gura, spuse Daisy.

El nu o luă în seamă.

— Ce Dumnezeu faci tu cu oamenii aceștia, Kit? Și ce e în sticla aceea de parfum?

— Am spus să taci!

Daisy îl lovi pe Stanley în față.

Acesta gemu de durere și din gură începu să-i curgă sânge.

„Așa te înveți tu minte!”, își spuse Kit în gând, cu o satisfacție sălbatică.

— Aprinde televizorul, Kit, îi ceru Nigel. Haideți să vedem când se va opri afurisita asta de ninsoare!

Se uitară la reclame: reduceri pentru luna ianuarie, vacanțe exotice, împrumuturi cu dobândă mică. Elton o luă de zgardă pe Nellie și o închise în sufragerie. Hugo se mișcă puțin, și părea să-și revină, iar Olga începu să-i vorbească încet. Pe ecran, apăru un crainic care purta o căciulă roșie de Moș Crăciun. Kit se gândi cu amărăciune la celelalte familii care se trezeau și începeau o zi normală de Crăciun.

— „O furtună puternică a lovit Scoția noaptea trecută, aducându-ne, în mod surprinzător, zăpadă în ziua de Crăciun în cea mai mare parte a Scoției”, spuse crainicul.

— Drace! Exclamă Nigel cu patos. Cât o să mai fim blocați aici?

— „Furtuna, care i-a făcut pe zeci de șoferi să rămână blocați pe drumuri noaptea trecută, se va mai liniști odată cu ivirea zorilor, iar temperatura va crește peste limita înghețului pe la jumătatea dimineții.”

Kit se înveseli. Încă mai puteau ajunge la întâlnirea cu clienții.

Nigel avu același gând.

— Cât de departe e mașina aceea 4x4, Kit?

— La vreo doi kilometri.

— Plecăm de aici când se crapă de ziuă. Aveți ziarul de ieri?

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva – de ce?

— Verifică la ce oră răsare soarele.

Kit se duse în biroul tatălui său și găsi *The Scotsman* într-un suport de reviste. Îl aduse în bucătărie.

— La 8.04, spuse el.

Nigel se uită la ceasul de la mână.

— În mai puțin de o oră. Părea îngrijorat. Dar trebuie să mergem pe jos doi kilometri prin zăpadă și apoi să mai conducem alți zece. O să fie greu să ajungem la timp. Scoase un telefon din buzunar. Începu să formeze un număr, după care se opri. S-a descărcat bateria, spuse el. Elton, dă-mi telefonul tău. Luă telefonul colegului său și formă. Da, eu sunt. Ce zici de vremea asta?

Kit presupuse că vorbea cu pilotul clientului.

— Da, ar trebui să se liniștească într-o oră, o oră și ceva... Eu pot să ajung acolo, dar tu? Nigel se prefăcea mai încrezător decât era în realitate. Odată ce ninsoarea se oprea, elicopterul putea să decoleze și să zboare oriunde, dar pentru cei patru nu avea să fie la fel de ușor, pentru că ei trebuiau să meargă pe șosea. Bun, deci ne vedem la ora stabilită.

Băgă telefonul în buzunar.

Crainicul vorbea în continuare:

— „În toiul furtunii, niște hoți au jefuit laboratoarele firmei Oxenford Medical, de lângă Inverburn”.

În bucătărie se lăsă tăcerea. „Gata”, își zise Kit în sinea sa. „Adevărul a ieșit la iveală.”

— Au fugit cu mostre dintr-un virus periculos.

Deși avea buzele sparte, Stanley reuși să vorbească:

— Deci asta este în sticla de parfum... Sunteți nebuni?

— „Carl Osborne transmite de la fața locului.”

Pe ecran, apăru o fotografie a lui Osborne cu un telefon la ureche și se auzi vocea sa prin telefon.

— „Virusul fatal care, cu numai o zi în urmă, l-a ucis pe tehnicianul de laborator Michael Ross se află acum în mâinile răufăcătorilor.”

Stanley nu putea crede ce auzea.

— Dar de ce? Vă închipuiți că-l puteți vinde?

— Știu că pot, spuse Nigel.

La televizor, Carl Osborne își continuă discursul:

— „Într-un jaf de Crăciun plănuit cu meticulozitate, trei bărbați și o femeie au reușit să păcălească sistemul de securitate de ultimă generație al laboratorului și au intrat în Biosafety Level Four, unde, într-un frigider încuiat, sunt ținute doze de virusuri incurabile.”

— Dar, Kit, tu nu i-ai ajutat să facă asta, nu-i așa? spuse Stanley.

Olga interveni:

— Bineînțeles că a făcut-o, spuse ea cu dezgust în voce.

— „Banda armată a imobilizat agenții de pază, rănind doi, dintre care unul grav. Dar mult mai mulți oameni vor muri dacă virusul Madoba-2 este eliberat în atmosferă.”

Cu un efort, Stanley se rostogoli și se ridică în fund. Avea fața lovită, unul dintre ochi de-abia se mai deschidea și partea din față a pijamalelor era plină de sânge; cu toate acestea, părea în continuare persoana cu cea mai multă autoritate din întreaga încăpere.

— Ascultă-l pe băiatul acela de la televizor, spuse el.

Daisy se mișcă în direcția lui Stanley, dar Nigel o opri ridicându-și mâna.

— O să vă omorâți singuri, spuse Stanley. Dacă, într-adevăr, aveți Madoba-2 în sticla aceea de pe masă, să știți că nu există nici un antidot. Dacă o scăpați și se sparge, se evaporă și sunteți morți. Chiar dacă o vindeți unor persoane și acestea eliberează virusul în atmosferă după ce ați

plecat, se răspândește atât de repede, încât puteți foarte ușor să vă molipsiți și voi și să muriți.

Pe ecran, Osborne spunea:

— „Se spune că Madoba-2 este mai periculos decât ciuma neagră, care a devastat Marea Britanie în... vechime”.

Stanley ridică tonul pentru a acoperi vorbele ziaristului:

— Are dreptate, chiar dacă nu știe despre ce secol este vorba. În 1348, în Marea Britanie, ciuma neagră a omorât o treime din populație. Acum, ar putea fi mai rău. Desigur, nici o sumă de bani nu merită asumarea acestui risc, nu-ia așa?

— Eu nu voi fi în Marea Britanie când va fi eliberat în atmosferă, spuse Nigel.

Kit era șocat. Nigel nu pomenise nimic despre asta înainte. Oare și Elton își făcuse planuri să plece peste hotare? Dar Daisy și Harry Mac? Kit însuși voia să plece în Italia – dar acum se întreba dacă era suficient de departe.

Stanley se întoarse către Kit.

— Nu ai cum să crezi așa ceva.

„Are dreptate, își spuse Kit. Toată afacerea e aproape nebunească. Dar, dacă stai să te gândești, lumea e nebună.”

— Oricum mor dacă nu-mi plătesc datoriile.

— Fii serios, n-o să te omoare nimeni pentru o datorie.

— O, da, o să-l omorâm, spuse Daisy.

— Cât de mult le datorezi?

— Un sfert de milion de lire.

— Doamne, Dumnezeule!

— Ți-am spus acum trei luni că sunt disperat, dar nici nu ai vrut să mă ascuți, ticălosule.

— Cum naiba ai reușit să faci o asemenea datorie – nu, lasă, uită că am zis ceva.

— Am jucat pe datorie. Am un sistem bun – dar, pur și simplu, am avut un ghinion prelungit.

Olga interveni:

— Ghinion? Kit, trezește-te, ai fost tras pe sfoară! Oamenii aceștia ți-au împrumutat bani, după care s-au asigurat că ai să pierzi, pentru că aveau nevoie de tine pentru a jefui laboratorul!

Kit nu putea crede așa ceva.

— De unde să știi tu așa ceva? Întrebă el batjocoritor.

— Sunt avocat, mă întâlnesc cu astfel de oameni și le ascult pretextele patetice pe care le înșiră când sunt prinși. Știi mai multe despre ei decât mi-aș dori.

Stanley interveni din nou:

— Uite ce e, Kit, sigur putem să găsim o cale de a ieși din situația aceasta fără să moară oameni nevinovați, nu-i așa?

— E prea târziu acum. Am luat o decizie și trebuie să merg până la capăt.

— Dar gândește-te ce faci, băiete. Câți oameni o să ucizi? Zeci? Mii? Milioane?

— Văd doar că tu ești dispus să mă lași pe mine să fiu ucis. Ai proteja o mulțime de străini, dar nu m-ai salva pe mine.

Stanley oftă.

— Dumnezeu știe cât de mult te iubesc și că nu vreau să mori, dar ești sigur că vrei să-ți salvezi viața cu acest preț?

În momentul în care Kit deschise gura pentru a răspunde, telefonul lui mobil începu să sune.

Scoțându-l din buzunar, se întrebă dacă Nigel avea suficientă încredere în el încât să-l lase să răspundă. Dar nimeni nu schiță nici o mișcare, iar el își puse telefonul la ureche. Auzi vocea lui Hamish McKinnon.

— Toni merge în urma plugului de zăpadă și i-a convins să-și schimbe direcția, așa că se îndreaptă către casa ta. O să ajungă din moment în moment. Și sunt și doi ofițeri de poliție cu ea.

Kit închise telefonul și își aținti privirea asupra lui Nigel.

— Poliția vine înspre noi – acum.

7.15 A.M.

Craig deschise ușa laterală a garajului și aruncă o privire afară. Pe partea cu acoperișul înclinat, erau luminate trei ferestre, dar perdelele erau trase, așa că nu l-ar fi putut vedea cineva întâmplător.

Aruncă o privire înapoi, către locul unde stătea Sophie. Aceasta stinsese luminile din garaj, dar el știa că se afla pe scaunul din dreapta, în față, în Fordul lui Luke, cu hanoracul ei roz strâns în jurul trupului pentru a se proteja de frig. Făcu cu mâna în direcția respectivă, după care ieși în curte.

Mișcându-se cât putea de repede, ridicându-și picioarele până la înălțimea zăpezii, merse de-a lungul peretelui lipsit de ferestre al garajului până ajunsese în dreptul fațadei clădirii principale.

Se ducea să ia cheile de la Ferrari. Trebuia să se strecoare în holul din spatele bucătăriei și să le ia din dulapul de chei. Sophie voise să meargă cu el, dar el o convinsese că era mai periculos dacă erau doi decât dacă se ducea singur.

Îi era mai frică fără ea. De dragul ei, trebuise să facă pe curajosul, iar asta îl și făcuse să fie mai îndrăzneț, dar acum suferea un atac de panică. Aflat la colțul casei, Craig șovăia, cu mâinile tremurânde, simțindu-și picioarele ciudat de fragile. Putea să fie prins cu ușurință de cei trei străini, și în cazul acesta, nu știa ce să mai facă. De la vârsta de opt ani, nu fusese niciodată implicat într-o luptă adevărată. Cunoștea băieți de vârsta lui care se băteau – de obicei, în fața vreunui local, sâmbătă noaptea – și toți, fără nici o excepție, erau proști. Nici unul dintre cei trei străini nu era cu mult mai înalt decât Craig, dar, indiferent de asta, lui îi era frică de ei. I se părea că aceștia erau genul care știau ce să facă într-o bătaie, iar el nu avea nici cea mai vagă

idee. Puteau să-l împuște. Cât de tare l-ar dura dacă s-ar întâmpla așa ceva?

Aruncă o privire de-a lungul fațadei clădirii principale. Trebuia să treacă pe lângă ferestrele livingului și ale sufrageriei, unde nu erau trase draperiile. Ninsoarea nu mai era la fel de densă ca înainte și putea fi văzut cu ușurință de oricine ar fi aruncat o privire afară.

Se forță să meargă înainte.

Se opri la prima fereastră și privi în interiorul livingului. Luminile din brad străluceau, creionând vag conturul familiar al canapelelor, al meselor, al televizorului și patru ciorapi foarte mari aflați pe podea, în fața căminului, plini cu cutii și cu pachete.

Nu era nimeni acolo.

Merse mai departe. Zăpada părea să fie mai adâncă aici, spulberată de vântul care sufla dinspre mare. Înaintarea îi era surprinzător de dificilă, iar Craig aproape că simți nevoia de a se culca la pământ ca să se odihnească. Își dădu seama că nu mai dormise de 24 de ore. Se scutură și își continuă drumul. Trecând pe lângă ușa din față, aproape că se aștepta ca aceasta să se deschidă brusc, iar londonezul îmbrăcat în pulover roz să sară și să-l înșface. Dar nu se întâmplă nimic.

Când ajunse în dreptul ferestrelor întunecate de la sufragerie, Craig fu speriat de un lătrat încet. Pentru o secundă, își simți inima bătându-i să-i spargă pieptul; după aceea, își dădu seama că nu era decât Nellie. Probabil că o închiseseră acolo. Câinele recunoscu silueta lui Craig și scoase un scâncet încet de genul „scoate-mă-de-aici”.

— O, Nellie, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Craig.

Se îndoia că Nellie l-ar fi putut auzi, dar aceasta tăcu oricum.

Trecu pe lângă mașinile parcate, Toyota Previa a Mirandei și Mercedesul-Benz al lui Hugo. Părțile laterale și

plafoanele lor erau acoperite în întregime, așa că arătau de parcă ar fi fost din zăpadă, mașini de zăpadă pentru oameni de zăpadă. Craig coti pe lângă colțul casei. Fereastra holului pentru cizme era luminată. Prudent, trase cu ochiul pe lângă marginea ferestrei. Putea să vadă dulapul în care erau păstrate hanoracele și cizmele. Pe perete, era o acuarelă care înfățișa ferma Steepfall, probabil opera mătușii Miranda, o mătură stătea rezemată într-un colț și dulapul din oțel unde se țineau cheile era fixat cu șuruburi în perete.

Ușa dintre hol și bucătărie era închisă. Craig avea noroc.

Trase cu urechea, dar nu auzi nici un zgomot din interior.

„Ce se întâmplă când lovești pe cineva cu pumnul?” În filme, oamenii cad numai, dar era destul de sigur că nu s-ar întâmpla la fel și în viața reală. „Și, mai important, ce se întâmplă dacă te lovește cineva cu pumnul? Cât de tare doare? Ce se întâmplă dacă te lovește încă o dată, și încă o dată? Cum e să te împuște cineva?” Auzise undeva că lucrul cel mai dureros din lume era să fii împușcat în stomac. Era absolut îngrozit, dar se forță să meargă mai departe.

Apucă mânerul ușii din spatele casei, îl întoarse cât de ușor putu și apoi împinse. Ușa se deschise și el intră. Holul era o cameră mică, lungă de aproape doi metri, dar îngustată de cărămizile din exteriorul coșului și de dulapul lat de lângă acesta. Dulapul de chei era suspendat pe peretele cu coșul. Craig întinse mâna să-l deschidă. Înăuntru, se aflau douăzeci de cârlige numerotate de care atârnavu câte o cheie sau chiar mai multe prinse pe un inel, dar el recunoscuse imediat cheile de la Ferrari. Le apucă și le ridică, dar brelocul se agăță de cârlig. Craig mișcă de el, încercând să nu se lase cuprins de panică. Tocmai atunci, se auzi cum cineva zgâlțâia mânerul ușii de la bucătărie.

Craig simți că-i sare inima din piept. Persoana respectivă încerca să deschidă ușa dintre hol și bucătărie. El sau ea

apăsase pe clanță, dar, evident, nu cunoștea casa și împingea în loc să tragă de ușă. În acest moment de întârziere, Craig intră în dulapul de haine și închise ușa în urma lui.

Acționase fără să se gândească, lăsând cheile din mână. Imediat ce se trezi înăuntru, își dădu seama că i-ar fi trebuit la fel de puțin timp pentru a ieși pe ușa din spate în grădină. Nu-i trecuse prin minte. Și oare rămăseseră urme de zăpadă proaspătă pe podea de la cizmele lui? S-ar fi văzut că fusese cineva acolo de curând, pentru că, altfel, s-ar fi topit. Și lăsase dulapul de chei deschis.

O persoană cu spirit de observație ar fi văzut indiciile și și-ar fi dat seama de adevăr într-o secundă.

Își ținu respirația și ciuli urechile la ce se întâmpla afară.

Nigel zgâlțâi de clanță până ce-și dădu seama că ușa se deschidea spre interior, nu în afară. O deschise larg și aruncă o privire în holul de cizme.

— Nu-i bine, spuse el. Are și ușă, și fereastră. Traversă bucătăria și deschise ușa de la cămară. Asta se potrivește. Nu mai există alte uși și e o singură fereastră care dă spre curte. Elton, bagă-i aici!

— E frig acolo, protestă Olga.

În cămară, era un aparat de aer condiționat.

— Gata, oprește-te! O să mă faci să plâng! spuse Nigel sarcastic.

— Soțul meu are nevoie de un doctor.

— După ce m-a lovit, are noroc că nu are nevoie de un afurisit de antreprenor de pompe funebre. Nigel se întoarse din nou către Elton. Bagă-le ceva în gură ca să nu facă zgomot! Repede, nu avem prea mult timp!

Elton găsi într-un sertar un teanc de prosoape de bucătărie curate, pe care le transformă în călușuri pentru Stanley, Olga și Hugo, care își recăpătase cunoștința, dar era încă amețit. După aceea, îi ridică pe prizonieri în

picioare și îi împinse în cămară.

— Ascultă-mă, îi spuse Nigel lui Kit. Nigel era aparent calm, plănuiind ce aveau să facă mai departe și dând ordine, dar era palid, iar expresia întipărită pe fața sa îngustă și cinică era una sinistră. Kit văzu clar că, dincolo de suprafață, era la fel de încordat ca strunele unei viori. Când vine poliția, tu te duci la ușă, continuă Nigel. Le vorbești frumos, îți iei o înfățișare relaxată, de cetățean corect. Le spui că totul e în regulă aici și că toată lumea doarme, cu excepția ta.

Kit nu știa cum se va putea preface relaxat când se simțea de parcă ar fi stat în fața plutonului de execuție. Apucă spătarul unui scaun de bucătărie pentru a se opri din tremurat.

— Și ce fac dacă vor să intre?

— Le spui că ai prefera să nu-i deranjeze pe ceilalți. Dacă insistă, adu-i în bucătărie. Noi o să fim în cămăruța aceea mică din spate, spuse el arătând cu mâna către holul de cizme. Pur și simplu scapă de ei cât mai repede posibil.

— Toni Gallo vine și ea cu polițiștii, spuse Kit. E șefa securității de la laborator.

— Ei bine, spune-i să plece.

— O să vrea să vorbească cu tatăl meu.

— Spune-i că e imposibil.

— S-ar putea să nu accepte un refuz...

Nigel ridică tonul:

— Pentru numele lui Dumnezeu, și ce o să facă – o să te dărâme la podea și o să treacă peste tine? Spune-i pur și simplu să dispară.

— În ordine, zise Kit. Dar trebuie să ne asigurăm că sora mea Miranda o să tacă. Se ascunde în pod.

— În pod? Unde?

— Exact deasupra acestei camere. Uită-te în primul dulap din garderoba tatei. În spatele costumelor, este o ușă micuță ce duce în pod.

Nigel nu întrebă cum de știa Kit că Miranda era acolo. Se uită la Daisy.

— Ocupă-te tu de asta!

Miranda îl văzu pe fratele său vorbind cu Nigel și îi auzi cuvintele care o dădeau de gol.

În câteva secunde, traversă podul și se târî prin ușa care făcea legătura cu dulapul de costume al lui tati. Respira greu, inima îi bătea nebunește, dar nu era cuprinsă de panică, nu încă. Leși repede din dulap în garderobă.

Îl auzise pe Kit zicând că poliția era pe drum și, timp de o secundă plină de bucurie, crezuse că erau salvați. Tot ce voia să facă era să stea liniștită până când bărbații în uniforme albastre veneau și îi arestau pe hoți. Dar apoi ascultase, îngrozită, cum Nigel plănuise o cale de a scăpa de polițiști. Ce avea să facă dacă polițiștii se lăsau convinși să plece fără să aresteze pe nimeni? Se hotărâse că avea să deschidă una dintre ferestrele de la dormitoare și să înceapă să țipe.

Iar acum Kit îi stricase planul.

Gândul unei noi întâlniri cu Daisy o îngrozea, dar reuși să-și păstreze calmul, deși era la limită.

Putea să se ascundă în dormitorul lui Kit, de cealaltă parte a holului, în timp ce Daisy avea să caute prin pod.

Această manevră n-ar păcăli-o pe Daisy pentru mai mult de câteva secunde, dar i-ar putea oferi Mirandei suficient timp pentru a deschise fereastra și a striga după ajutor.

O luă la fugă prin dormitor. În momentul în care puse mâna pe mânerul ușii, auzi pași grei pe scări. Era prea târziu.

Ușa se deschise rapid. Miranda se ascunse în spatele ei. Daisy intră grăbită în dormitor și apoi în garderobă, fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

Miranda se strecură afară din cameră. Traversă holul și intră în camera lui Kit. Alergă spre fereastră și trase perdelele, sperând să vadă mașini de poliție cu girofaruri.

Afară nu era nimeni.

Își concentrează privirea în direcția aleii. Se făcea lumină și putea să zărească arborii acoperiți de zăpadă de la marginea pădurii, dar nici o mașină. Simți cum o cuprindea disperarea. Daisy nu avea nevoie decât de câteva secunde pentru a se uita prin pod și a vedea că nu era nimeni acolo, după care urma să caute prin restul camerelor de la etaj. Miranda avea nevoie de mai mult timp. Cât de departe puteau fi polițiștii?

Era vreo posibilitate s-o închidă pe Daisy în pod?

Nu-și îngădui nici măcar o secundă pentru a cântări riscurile. Alergă înapoi în camera tatălui său. Putea să vadă ușa dulapului de costume, care rămăsese deschisă. Daisy trebuia să fie în pod acum, uitându-se în jur cu ochii aceia care păreau învinețiți, întrebându-se dacă existau locuri ascunse suficient de mari încât să încapă în ele o femeie adultă și cam supraponderală.

Fără să se gândească, Miranda închise ușa dulapului.

Aceasta nu avea încuietoare, dar era făcută din lemn solid. Dacă putea să o înțepenească, lui Daisy i-ar fi fost greu s-o deschidă, mai ales că nu avea prea mult loc de manevră în interiorul dulapului.

În josul ușii, se afla o crăpătură îngustă. Dacă ar fi înfipt ceva acolo, ușa s-ar deschide și mai greu, întârziind-o măcar câteva secunde. Oare ce putea să folosească? Avea nevoie de o bucată de lemn sau de carton sau chiar de o foaie de hârtie. Deschise sertarul de la noptieră tatălui său și găsi un volum de Proust.

Începu să rupă paginile.

Kit auzi câinele lătrând în camera alăturată.

Era un lătrat puternic, agresiv, genul de lătrat cu care anunța că era un străin la ușă. Venea cineva. Kit împinse ușa batantă care ducea în sufragerie. Câinele stătea cu labele din față pe pervaz.

Kit se duse la fereastră. Ninsoarea se potolise, iar acum nu mai cădeau decât fulgi ușori, care erau împrăștiați de vânt. Se uită în direcția pădurii și văzu ieșind dintre copaci un camion mare, cu girofaruri portocalii pe plafon și o lamă de plug în față.

— Au venit! Strigă el.

Nigel se apropie. Câinele mârâi.

— Taci, îi ordonă Kit.

Nellie se retrase într-un colț. Nigel se lipi de peretele de lângă fereastră și începu să scruteze priveliștea.

Plugul de zăpadă curăța o bandă de aproximativ trei metri. Trecu pe lângă intrarea principală și se apropie cât putu de mult de mașinile parcate. În ultimul moment, se întoarse, curățind zăpada din fața Mercedesului lui Hugo și a Previei Mirandei. După aceea, dădu cu spatele până la garaj, ieși de pe alee și deszăpezi banda de beton din fața ușilor de la garaj. În timpul acesta, fu depășit de un Jaguar de culoare deschisă, care folosi fâșia deszăpezită și opri în fața ușii.

Din mașină, își făcu apariția o femeie înaltă, suplă, cu părul tuns la nivelul bărbiei, care purta o jachetă de piele cu căptușeală din blană de oaie. În lumina reflectată a becurilor, Kit o recunoscă pe Toni Gallo.

— Fă-i vânt, spuse Nigel.

— Ce s-a întâmplat cu Daisy? A plecat de mulțisor...

— O să se ocupe de sora ta.

— Bine-ar face.

— Am încredere, mai multă încredere în Daisy decât în tine. Acum, du-te la ușă!

Nigel se retrase în holul pentru cizme împreună cu Elton.

Kit se apropie de ușă și o deschise.

Toni ajuta pe cineva să coboare de pe bancheta mașinii. Kit se încruntă. Era o bătrânică îmbrăcată într-o haină lungă de lână și cu o căciulă de blană pe cap.

— Ce naiba...? spuse el cu voce tare.

Toni luă brațul bătrânei și se întoarseră amândouă. Când văzu cine venise la ușă, fața lui Toni de întunecă de dezamăgire.

— Bună, Kit, spuse ea.

O conduse pe bătrână spre casă.

— Ce vrei? întrebă Kit.

— Am venit să vorbesc cu tatăl tău. Avem o urgență la laborator.

— Tati doarme.

— O să vrea să se trezească pentru asta, crede-mă.

— Cine e baba?

— *Doamna* aceasta este mama mea, doamna Kathleen Gallo.

— Să știi că nu sunt o babă, spuse bătrâna. Am 71 de ani și sunt în plină formă, așa că ai grijă cum vorbești.

Kit n-o luă în seamă.

— Ce caută aici?

— O să-i explic tatălui tău.

Plugul de zăpadă întorsese în fața garajului, iar acum mergea pe fâșia dezăpezită, mergând înapoi prin pădure, spre drumul principal. Jaguarul îl urmă.

Kit se simți cuprins de panică. Ce trebuia să facă? Mașinile plecau, dar Toni era încă acolo.

Brusc, Jaguarul opri. Kit spera că șoferul nu zărise nimic suspect. Mașina dădu cu spatele până în fața casei. Ușa șoferului se deschise, iar acesta lăsă să cadă în zăpadă un ghemotoc de blană. Kit își zise că arăta ca un cățeluș.

Ușa se trânti, iar mașina își relua drumul.

Toni se duse înapoi și ridică ghemotocul. Era un cățeluș, un ciobănesc englezesc alb cu negru, de circa opt săptămâni.

Kit era uluit, dar se hotărî să nu pună nici o întrebare.

— Nu poți să intri, îi spuse el lui Toni.

— Nu fi prost, răspunse ea. Nu e casa ta. E a tatălui tău, iar el o să vrea să mă vadă.

Mergea în continuare încet în direcția casei, cu mama ei de un braț și cu puiul de câine în cealaltă mână.

Kit era încurcat. Se așteptase ca Toni să vină cu mașina ei, iar planul lui fusese să-i spună să se întoarcă mai târziu. Timp de o secundă, se gândise să fugă după Jaguar și să-i ceară șoferului să se întoarcă. Dar, mai mult ca sigur, șoferul ar fi vrut o explicație. Iar polițiștii care însoțeau plugul ar fi întrebat de ce era atâta agitație. Era prea periculos, așa că nu schiță nici un gest.

Toni stătea în fața lui Kit, care bloca ușa.

— S-a întâmpnat ceva? întrebă ea.

Kit își dădu seama că nu mai era cale de scăpare. Dacă persevera în ascultarea ordinelor lui Nigel, i-ar fi făcut pe polițiști să se întoarcă. Erau mai multe șanse să se descurce cu Toni singură.

— Ai face bine să intri, spuse el.

— Mulțumesc. Apropo, numele cățelului este Osborne. Toni și mama ei intrară în hol. Ai nevoie la baie, mamă? întrebă Toni. E chiar aici.

Kit urmărea luminile plugului și ale Jaguarului care dispăreau printre copaci. Se relaxă un pic. Se pricopsise cu Toni, dar scăpase de polițiști. Închise ușa.

De la etaj, se auzi o lovitură puternică, de parcă cineva ar fi lovit cu ciocanul într-un perete.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Toni.

Miranda luase un teanc gros de pagini din carte și le împăturise astfel încât să blocheze cu ele crăpătura de sub ușa dulapului. Dar acest șiretlic nu avea s-o întârzie prea mult pe Daisy. Avea nevoie de o barieră mai solidă. Lângă pat se afla un cuțar vechi, pe care tatăl său îl folosea pe post de noptieră. Cu un efort imens, Miranda trase cuțărul greu din mahon peste covor, îl înclină la patruzeci și cinci de grade și îl propti în ușă. Aproape imediat, o auzi pe Daisy împingând. Când văzu că nu reușea s-o deschidă,

începu să bată în ea.

Miranda se gândi că Daisy stătea pe spate, cu capul în pod și cu picioarele în dulap, lovind cu bocancii în ușa dulapului. Ușa se zgâlțâia, dar nu se deschise. Cu toate acestea, Daisy era dură și avea să găsească ea o modalitate de scăpare. Oricum, Miranda câștigase câteva secunde prețioase.

Se apropie grăbită de fereastră. Spre disperarea ei, văzu două mașini – un camion și un sedan – care se îndepărtau de casă.

— O, nu! spuse ea cu voce tare.

Mașinile erau deja prea departe pentru ca ocupanții lor să o audă țipând. Ajunsesse prea târziu? Părăsi dormitorul în fugă.

Se opri în capătul scărilor. Jos, în hol, se afla o bătrână pe care n-o mai văzuse niciodată, care intra în baie.

Ce se întâmpla?

Imediat, o recunoscu pe Toni Gallo, care-și dădea jos jacheta și o atârna în suportul de pălării.

Un cățeluș mic alb cu negru adulmeca umbrelele.

În câmpul ei vizual apăru și Kit. Se auzi din nou un zgomot dinspre garderoba lui Stanley, iar Kit îi spuse lui Toni:

— Trebuie să se fi trezit copiii.

Miranda era uluită. Cum se putea așa ceva? Kit se purta de parcă totul era în regulă...

Își dădu seama că, probabil, încerca să o păcălească pe Toni. Spera să o facă să creadă că totul era în regulă. După aceea, fie că o va convinge să plece, fie o va imobiliza și o va lega împreună cu ceilalți.

Între timp, polițiștii se îndepărtau de casă.

Toni închise ușa la baie în urma mamei sale. Nimeni n-o observase încă pe Miranda.

— Mai bine ai intra în bucătărie, îi spuse Kit lui Toni.

„Acolo o vor ataca, își zise Miranda în gând. Nigel și Elton

vor fi acolo așteptând-o și o vor lua prin surprindere.”

Din dormitor se auzi un zgomot puternic, ca și cum s-ar fi prăbușit ceva: Daisy evadase din dulap.

Miranda acționează fără să se gândească:

— Toni! țipă ea.

Toni se uită în sus și o zări.

— Drace, nu... spuse Kit.

— Hoții, sunt aici, l-au legat pe tati, au arme... țipă

Miranda.

Daisy ieși în goană din dormitor și se lovi de Miranda, care se rostogoli pe scări.

7.30 A.M.

Preț de o secundă, Toni nu schiță nici o mișcare.

Kit stătea lângă ea, cu o expresie de furie întipărită pe chip, uitându-se către capătul superior al scării. Cu gura schimonosită, spuse:

— Pe ea, Daisy!

Miranda se rostogolea pe scări, cu cămașa de noapte ridicată, lăsând la vedere coapsele albe și durdulii.

În urma ei alerga o tânără urâtă, rasă în cap și machiată la ochi în stil gotic, îmbrăcată în piele.

Și mama era în baie.

Într-o fracțiune de secundă, Toni înțelese ce se petrecea. Miranda spusese că niște hoți cu arme erau acolo. Nu puteau fi două bande care să opereze în aceeași noapte în această zonă izolată. Erau aceiași oameni care jefuiseră Kremlinul. Femeia cheală din capătul scării trebuia să fie blonda pe care o văzuse în imaginile camerei de supraveghere – peruca îi fusese găsită în dubița cu care fugiseră de la locul faptei. Minteia lui Toni lucra febril: „Kit pare să fie în cârdășie cu ei – ceea ce ar explica felul în care au învins sistemul de securitate...”

Pe când ea punea lucrurile cap la cap, Kit își puse brațul pe după gâtul ei și trase, încercând s-o facă să-și piardă echilibrul. În același timp, strigă:

— Nigel!

Toni îl lovi puternic cu cotul în coaste și avu satisfacția să-l audă gemând de durere. Strânsoarea brațului lui slăbi, iar ea reuși să se întoarcă și să-l lovească din nou, de data aceasta cu pumnul în abdomen. Kit încercă să riposteze, dar ea reuși să evite lovitura.

Își trase brațul drept înapoi, pregătindu-se să-i administreze un pumn care să-l pună la podea, dar, înainte

să poată lovi, Miranda ajunse în capătul scării și se lovi de picioarele lui Toni. Din cauză că Toni se lăsase pe spate, pregătită să-l lovească pe Kit, căzu. O secundă mai târziu, femeia îmbrăcată în piele se împiedică de Miranda și de Toni și se ciocni de Kit, iar toți patru sfârșiră răsturnați grămadă pe pardoseala de piatră.

Toni își dădu seama că nu putea câștiga această luptă. Se confruntau cu Kit și cu femeia pe care el o strigase Daisy, iar cât de curând aveau să li se alătore și ceilalți. Trebuia să se îndepărteze de oamenii aceștia, să-și tragă răsuflarea și să gândească o soluție.

Se eliberă din încâlceală și se rostogoli.

Kit căzuse pe spate. Miranda se ghemuise, era vizibil lovită și nu putea răsufla normal, dar nu era rănită grav. Sub privirile lui Toni, Daisy se ridică în genunchi și, cu o expresie furioasă, o lovi pe Miranda în braț cu un pumn îmbrăcat, în mod straniu, într-o mănușă elegantă din piele întoarsă, de culoare bej.

Toni se ridică repede în picioare. Sări peste Kit, ajunse la ușă și o deschise. Cu o mână, Kit o apucă de gleznă, ținând-o pe loc. Toni se întoarse și îl lovi în braț cu celălalt picior. Îl lovi în cot. Kit țipă de durere și dădu drumul gleznei. Toni ieși din casă și trânti ușa în urma ei.

O luă spre dreapta și țâșni de-a lungul fâșiei dezăpezite de plug. Auzi un foc de armă și zgomotul făcut de un geam spart de glonțul care trecuse pe lângă ea. Cineva trăgea înspre ea din interiorul casei. Dar glonțul nu o nimerise.

Alergă spre garaj și se opri pe fâșia de beton din fața ușilor, unde plugul curățase zăpada. Acum clădirea garajului se afla între ea și cel care trăsesese cu arma.

Plugul de zăpadă, cu cei doi polițiști în cabină, plecase cu viteză normală pe drumul dezăpezit, cu lama ridicată. Asta însemna că, în momentul respectiv, era prea departe ca ea să-l ajungă din urmă pe jos. Ce avea să facă? Cât timp stătea pe fâșia dezăpezită, putea fi urmărită cu ușurință

de către o persoană aflată în casă. Dar unde se putea ascunde? Aruncă o privire în direcția pădurii. Acolo ar fi fost perfect acoperită, dar nu avea haină – își dăduse jos jacheta chiar înainte că Miranda să fi țipat –, așa că nu avea să reziste mult timp în aer liber. Chiar și în garaj era aproape la fel de frig.

Alergă spre celălalt capăt al clădirii și se uită după colț. La câțiva metri distanță, se vedea ușa hambarului. Îndrăznește oare să-și asume riscul de a traversa curtea, în câmpul vizual al celor din casă? Nu avea alternativă.

Exact când mai avea un pic să pornească, ușa hambarului se deschise.

Toni ezita. „Ce se mai întâmplă acum?”

Din hambar, ieși un băiețel care purta o haină groasă peste niște pijamale cu Omul-Păianjen și o pereche de cizme din cauciuc prea mari pentru piciorușele sale. Toni îl recunoscuse pe Tom, fiul Mirandei. Acesta nu se uită în jurul său, ci coti spre stânga și începu să-și croiască drum prin stratul gros de zăpadă. Toni presupuse că se ducea spre casă și se întreba dacă trebuia să-l oprească; dar, după câteva momente, își dădu seama că presupunerea ei fusese greșită. În loc să traverseze curtea către clădirea principală, Tom intră în căsuța de oaspeți. Toni își dorea cu ardoare ca el să se grăbească, să se dea la o parte înainte să înceapă problemele. Se gândi că o căuta pe mama lui pentru a o întreba dacă-și putea deschide cadourile. De fapt, mama lui era în clădirea principală, unde o infractoare o lovea cu pumnii protejați de mănuși din piele întoarsă de culoare bej. Dar poate că logodnicul Mirandei se afla în căsuță. Toni se gândi că era mai înțelept să-l lase pe băiat să afle acest lucru. Ușa căsuței nu era încuiată, iar Tom intră și se făcu nevăzut.

Toni încă șovăia. Oare stătea cineva la vreuna dintre ferestrele casei, supraveghind curtea cu un pistol automat de nouă milimetri la ochi? Urma să afle.

Porni în fugă, dar, imediat ce ajunsese în zăpada adâncă, se prăbuși. Stătu întinsă acolo timp de o secundă, așteptând să audă un foc de armă, dar acesta nu apărură. Se strădui să se ridice în picioare, cu zăpada rece lipită de jeanși și de pulover, și plecă mai departe, mergând mai atent, dar și mai încet. Aruncă priviri temătoare în direcția casei. Nu putea să vadă pe nimeni la vreo fereastră. Nu avea cum să-i ia mai mult de un minut să traverseze curtea, dar fiecare pas dura îngrozitor de mult timp. Într-un final, ajunsese la hambar, intră și închise ușa după ea, tremurând și simțindu-se ușurată că scăpase cu viață.

O veioză mică lăsa să se vadă o masă de biliard, câteva canapele vechi, un televizor cu ecran mare și două paturi, ambele goale. Se părea că nu mai era nimeni altcineva în cameră, deși exista o scară ce ducea spre mansardă. Toni își impuse să se oprească din tremurat și urcă scara. Când ajunsese la jumătatea drumului, aruncă o privire peste capătul scării. Se sperie de mai multe perechi de ochi roșii care se uitau fix la ea: hamsterii lui Caroline. Urcă restul treptelor. La mansardă, se aflau alte două paturi. Ființa somnoroasă aflată în unul dintre ele era Caroline. Celălalt pat era neatins.

Nu avea să dureze mult până ce banda din casă ar fi pornit în căutarea ei. Trebuia să cheme ajutoare repede, întinse mâna după telefonul mobil.

Apoi își dădu seama că nu îl avea la ea.

Nervoasă, își agită pumnii încleștați spre tavan. Telefonul se afla în buzunarul jachetei, pe care o atârnase în suportul de pălării din hol.

Ce avea de făcut?

— Trebuie să pornim după ea, spuse Nigel. S-ar putea să vorbească deja la telefon cu poliția.

— Așteaptă un moment, spuse Kit.

Traversă holul și se duse la suportul de pălării. Își masă

cotul stâng, unde-l lovise Toni cu piciorul, dar se opri pentru a căuta prin buzunarele jachetei. Triumfător, dintr-un buzunar scoase un telefon. Nu are cum să sune la poliție.

— Slavă Domnului! Nigel aruncă o privire prin hol.

Daisy o ținea pe Miranda cu fața în jos pe pardoseală, cu brațul îndoit la spate. Elton stătea în cadrul ușii de la bucătărie. Nigel spuse:

— Elton, fă rost de niște frânghie ca Daisy s-o poată lega pe vaca asta grasă. Se întoarse din nou către Kit. Surorile tale fac o pereche extraordinară.

— Lasă asta, spuse Kit. Acum putem să scăpăm, nu-i așa? Nu trebuie să mai așteptăm dimineața sau să luăm mașina de teren. Putem să folosim orice mașină și să o luăm pe banda curățată de plugul de zăpadă.

— Omul tău spunea că sunt copoi în cabina plugului.

— Singurul loc unde n-or să ne caute este chiar în spatele lor.

Nigel aprobă cu o mișcare a capului.

— Inteligent. Dar plugul nu merge până la... locul unde trebuie să ajungem noi. Ce facem când se îndepărtează de la drumul nostru?

Kit își stăpâni nerăbdarea. Trebuiau să plece de la Steepfall cu orice preț, dar Nigel nu-și dăduse încă seama de acest lucru.

— Uită-te pe fereastră, spuse el. Ninsoarea s-a oprit. Curând începe dezghețul, așa spuneau cei de la meteo.

— Tot am rămâne blocați.

— Suntem în mai mare pericol aici și acum, că drumul a fost deblocat. S-ar putea ca Toni Gallo să nu fie singurul pasager care să apară pe aici.

Elton se întoarse cu o bucată de cablu electric.

— Kit are dreptate, spuse el. Putem să ajungem cu ușurință până la ora zece, dacă nu intervine altceva.

Îi dădu cablul lui Daisy, care îi legă Mirandei mâinile la spate.

— Bine, spuse Nigel. Dar mai întâi trebuie să-i adunăm pe toți, inclusiv pe copii, și să ne asigurăm că nu au cum să cheme ajutoare următoarele câteva ore.

Daisy o târî pe Miranda prin bucătărie și o împinse în cămară.

— Telefonul Mirandei trebuie să fie în căsuța de oaspeți, spuse Kit, altfel l-ar fi folosit până acum. Prietenul ei, Ned, e acolo.

— Elton, du-te în casa de oaspeți, spuse Nigel.

Kit continuă:

— E un telefon și în Ferrari. Propun ca Daisy să se ducă în garaj să se asigure că nimeni nu încearcă să-l folosească.

— Cum rămâne cu hambarul?

— Lăsați-l la urmă. Caroline, Craig și Tom nu au telefoane. Nu sunt sigur în privința lui Sophie, dar are numai paisprezece ani.

— În regulă, spuse Nigel. Haideți să rezolvăm cât mai repede posibil!

Ușa de la baie se deschise și de acolo își făcu apariția mama lui Toni, care încă purta căciula de blană.

Timp de câteva secunde, Kit și Nigel se uitară lung la ea. Kit uitase că era acolo. Revenindu-și din uimire, Nigel spuse:

— Bag-o în cămară cu ceilalți.

— O, nu, zise bătrâna, cred că prefer să stau lângă bradul de Crăciun. Traversă holul și intră în living.

Kit se uită la Nigel, care ridică din umeri.

Craig crăpă puțin ușa dulapului. Trăgând cu ochiul, descoperi că nu mai era nimeni în hol. Tocmai se pregătea să iasă din dulap, când unul dintre gangsteri, Elton, ieși dinspre bucătărie. Craig trase ușa cu vreo trei centimetri mai spre el și își ținu respirația.

Așa decurgeau lucrurile de vreun sfert de oră.

Unul din infractori era mereu în câmpul lui vizual. Dulapul

vechi mirosea a mucegai din cauza hanoracelor umede și a cizmelor vechi. Își făcea griji pentru Sophie, care stătea în garaj, în Fordul vechi al lui Luke, și îngheța de frig. Încercă să se calmeze și să aștepte ca lucrurile să se liniștească. Mai mult ca sigur, în curând avea să-i surâdă norocul.

În urmă cu câteva minute, Nellie lătrase, ceea ce însemna că era cineva la ușă. Inima lui Craig tresărise, cuprinsă de speranță; dar Elton și Nigel stătuseră la numai câțiva centimetri față de Craig, vorbind în șoaptă, iar Craig nu putuse înțelege ce spusese. Craig își dădu seama că, probabil, se ascundeau de persoana care venise. Își dorea să iasă din dulap și să alerge spre ușă strigând după ajutor, dar știa că ar fi fost prins și redus la tăcere chiar în secunda în care s-ar fi arătat. Era înnebunitor de frustrant.

Se auziră niște zgomote de la etaj, ca și cum cineva ar fi încercat să doboare o ușă. Apoi se auzi un alt zgomot, care semăna mai mult cu cel făcut de artificii – sau de o armă de foc. Acesta fu urmat în mai puțin de o secundă de zgomotul unui geam spart. Craig era disperat și speriat. Până acum, infractorii își folosiseră armele numai ca să amenințe. Acum, că începuseră să tragă, se întreba cum avea să se sfârșească totul. Familia se afla într-un pericol teribil.

Auzind focul de armă, Nigel și Elton ieșiră din hol, dar lăsară ușa deschisă, iar Elton rămase în câmpul lui vizual, în celălalt capăt al bucătăriei, vorbind grăbit cu cineva care se afla pe hol. Asta era șansa lui. Ieși din dulap.

Deschise dulapul și înșfacă iute cheile de la Ferrari. De data aceasta, se desprinseră din cârlig fără să se agațe.

Din doi pași, ieși.

Ninsoarea se oprise. Undeva, în spatele norilor, soarele răsărea, și putea să vadă decorul în alb și negru. În stânga lui era Elton, care-și croia drum prin zăpadă spre casa de oaspeți. Elton era cu spatele, așa că nu-l zări pe Craig. Băiatul se îndreptă în direcția opusă și coti pe după colț, astfel încât Elton să nu-l observe.

Fu uimit să o vadă pe Daisy la numai câțiva metri distanță de el.

Din fericire, și ea era cu spatele la el. În mod evident, ieșise pe ușa principală și mergea în direcția opusă celei în care se afla Craig. Acesta văzu o fâșie de drum dezăpezită și își dădu seama că, în timp ce el stătuse în dulapul de cizme, prin fața casei trecuse un plug de zăpadă. Daisy se îndrepta spre garaj – și spre Sophie.

Se ascunse în spatele Mercedesului tatălui său. Uitându-se pe deasupra aripii mașinii, văzu cum Daisy ajunsese la capătul clădirii principale, ieși de pe fâșia dezăpezită și coti pe după colțul casei, dispărând din câmpul ei vizual.

Se duse după ea. Mișcându-se cât putea de repede, merse de-a lungul fațadei clădirii principale. Trecu pe lângă sufragerie, unde Nellie stătea cu etichetele din față pe pervaz; apoi, pe lângă ușa principală, care era închisă; după aceea, pe lângă livingul în care se afla bradul de Crăciun cu luminițele sale. Fu uluit să vadă o bătrână care stătea lângă brad cu un cățeluș în poală. Cu toate acestea, nu se opri din mers pentru a se gândi cine putea fi.

Ajunse la colțul clădirii și aruncă o privire pe după el. Daisy se îndrepta direct către ușa laterală a garajului. Dacă intră acolo, avea s-o găsească pe Sophie în Fordul lui Luke.

Daisy băgă mâna în buzunarul jachetei ei de piele și își scoase pistolul.

Neajutorat, Craig o privea în timp ce deschidea ușa.

7.45 A.M.

În cămară era frig.

Curcanul de Crăciun, prea mare pentru a încăpea în frigiderul din bucătărie, stătea într-o tavă pe un blat din marmură, umplut și condimentat de Olga, gata de băgat la cuptor. În culmea nefericirii, Miranda se întrebă dacă va mai apuca să mănânce din el.

Stătea cu tatăl, sora ei și cu Hugo, legați asemenea curcanului din tavă, înghesuiți într-un spațiu de un metru pătrat, înconjurați de mâncare: legume pe rafturi, paste puse la păstrat în borcane, cutii de cereale pentru micul dejun, conserve de ton, roșii decojite și fasole gătită.

Hugo era în starea cea mai gravă. Părea să-și piardă cunoștința din când în când. Era sprijinit de perete, iar Olga își lipise corpul de al lui, care era dezbrăcat, încercând să-l încălzească. Fața lui Stanley arăta de parcă ar fi fost lovită de un camion, dar acesta stătea drept și părea concentrat la tot ce se petrecea.

Miranda se simțea nefericită și neajutorată. I se rupea inima să-l vadă pe tatăl ei, un om cu un caracter atât de puternic, rănit și legat. Hugo era un mizerabil, dar nu merita așa ceva: arăta de parcă avea să rămână cu sechele pe viață. Iar Olga era o adevărată eroină, încercând din răspuțeri să-i aline suferințele soțului care o trădase.

Ceilalți aveau prosoape de bucătărie îndesate în gură, dar Daisy nu se deranjase să îi pună căluș Mirandei, probabil pentru că nu avea nici un rost să țipe acum, din moment ce poliția plecase. Miranda își dădu seama, cu un fior de speranță, că putea să îndepărteze călușurile.

— Tati, apleacă-te, spuse ea.

Stanley se aplecă supus, cu capătul prosopului atârându-i din gură. Miranda își înclină capul, ca și cum s-

ar fi pregătit să-l sărute. Reuși să prindă un colț al prosopului între dinți. Trase, scoțând o parte din el afară din gura lui Stanley; apoi îi scăpă, ceea ce o enervă și mai tare.

Miranda lăasă să-i scape un strigăt de exasperare. Tatăl ei se aplecă, încurajând-o să încerce din nou. Repetară mișcarea, iar de data aceasta prosopul ieși cu totul și căzu pe podea.

— Mulțumesc, spuse el. Dumnezeu, a fost înspăimântător.

Miranda făcu același lucru cu Olga, care spuse:

— Mi-a tot venit să vomit, dar îmi era teamă c-o să mă sufoc.

Olga înlătură călușul lui Hugo folosind aceeași metodă.

— Încearcă să rămâi treaz, Hugo, spuse ea pe un ton imperios. Haide, ține-ți ochii deschiși!

— Ce se întâmplă afară? O întrebă Stanley pe Miranda.

— Toni Gallo a venit aici cu un plug de zăpadă și cu niște polițiști, îi explică ea. Kit s-a dus la ușa ca și cum totul era în regulă, iar poliția a plecat, dar Toni a insistat să rămână.

— Femeia aceasta este incredibilă.

— Eu mă ascundeam în pod. Am reușit s-o avertizez pe Toni.

— Bravo!

— Ființa aceea înfiorătoare, Daisy, m-a împins pe scări, dar Toni a scăpat. Nu știi unde e acum.

— Ea poate să sune la poliție.

Miranda dădu dezaprobator din cap.

— Și-a lăsat telefonul în buzunarul hainei și e la Kit acum.

— O să găsească ea o soluție – are o imaginație remarcabilă. Oricum, e singura noastră speranță. Nimeni altcineva nu e liber, cu excepția copiilor și a lui Ned, firește.

— Mă tem că Ned n-o să ne fie de mare ajutor, spuse Miranda pe un ton sumbru.

Într-o situație ca aceasta, ultimul om de care ai avea nevoie e un cărturar specializat în Shakespeare. Se gândea

cât de slab se arătase Ned în confruntarea cu fosta lui soție, Jennifer, când aceasta o dăduse afară din casă pe Miranda. Ce speranță să ai că un asemenea om se putea împotrivi unei bande formate din trei hoți profesioniști?

Aruncă o privire pe fereastra cămării. Se făcuse ziuă și ninsoarea se oprise, așa că putea să vadă casa unde Ned dormea și hambarul unde se aflau copiii. Îngrozită, îl zări pe Elton traversând curtea.

— O, Doamne, spuse ea. Se îndreaptă spre casa de oaspeți!

Tatăl ei privi și el pe fereastră.

— Îi adună pe toți, spuse el. Or să-i lege înainte de plecare. Nu putem să-i lăsăm să scape cu virusul acela – dar cum îi putem opri?

Elton intră în casa de oaspeți.

— Sper că Ned e teafăr.

Dintr-odată, Miranda se bucura că Ned nu era genul de om războinic. Elton era dur, necruțător și înarmat. Singura speranță a lui Ned era să nu schițeze nici un gest de împotrăvire.

— Ar putea fi și mai rău, spuse Stanley. Flăcăul acela e un ticălos, dar nu e un psihopat. Femeia însă este.

— Face greșeli pentru că e nebună, spuse Miranda. Cu câteva minute în urmă, în hol, dădea cu pumnii în mine când ar fi trebuit s-o prindă pe Toni. Tocmai de aceea a reușit Toni să scape.

— De ce a vrut Daisy să te lovească?

— I-am blocat ieșirea din pod.

— I-ai blocat ieșirea din pod?

— S-a dus acolo să mă caute pe mine, iar eu am închis ușa dulapului în urma ei și am blocat-o. De aceea s-a enervat atât de tare.

Tatăl ei părea că de-abia putea să mai respire.

— Ce fată curajoasă! Zise el în șoptă.

— Nu sunt curajoasă, spuse Miranda. Ideea în sine era

absurdă. Pur și simplu eram atât de înspăimântată, încât eram gata să fac orice.

— Eu cred că ești curajoasă.

Lui Stanley i se umplură ochii de lacrimi, așa că își feri privirea.

Ned ieși din casa de oaspeți. Elton era în urma lui, cu pistolul îndreptat spre ceafa lui Ned. Cu mâna stângă, Elton îl trăgea de braț pe Tom.

Uimită, Miranda deschise gura, abia reușind să tragă aer în piept. Crezuse că Tom se afla în hambar. Probabil că se trezise și se dusese să-și caute mama. Purta pijamalele cu Omul-Păianjen. Miranda se străduia să nu izbucnească în plâns.

Cei trei se îndreptau către casă, dar apoi se auzi un țipăt și se opriră. O secundă mai târziu, în câmpul lor vizual apăru Daisy, care o trăgea de păr pe Sophie. Aceasta din urmă era aplecată, mergând împleticit prin zăpadă, și țipa de durere.

Daisy îi spuse lui Elton ceva ce Miranda nu reuși să audă. Apoi Tom țipă la Daisy:

— Las-o în pace! O doare!

Vocea lui copilărească era și mai ascuțită din cauza furiei.

Miranda își aduse aminte că Tom nutrea o pasiune preadolescentină pentru Sophie.

— Taci, Tommy, murmură ea temătoare, chiar dacă el nu o putea auzi. Nu contează dacă o trage de păr.

Elton izbucni în râs. Daisy rânji și o trase și mai tare de păr pe Sophie.

Probabil că râsul lor îl scoase din minți pe Tom. Brusc, acesta își pierdu controlul. Își smulse mâna dintr-a lui Elton și se aruncă asupra lui Daisy.

— Nu! Țipă Miranda.

Daisy era atât de surprinsă, încât, în momentul în care Tom se izbi de ea, căzu pe spate, dând drumul părului lui Sophie, și ateriză în fund, în zăpadă. Tom se aruncă asupra

ei, lovind-o cu pumnișorii lui.

Miranda se trezi că țipa fără nici un folos:

— Oprește-te! Oprește-te!

Daisy îl împinse pe Tom deoparte și se ridică în picioare. Tom se ridică și el, dar Daisy îl lovi cu pumnul ei înmănușat într-o parte a capului, iar el căzu din nou. Daisy îl ridică de la pământ și, într-o criză de furie, îl ținea cu mâna stângă în timp ce-l lovea cu pumnul drept peste cap și pe tot corpul.

Miranda țipa.

Dintr-odată, Ned se mișcă.

Ignorând arma pe care Elton o ținea îndreptată spre el, Ned se postă între Daisy și Tom. Spuse ceva ce Miranda nu putu să audă și își puse mâna pe brațul lui Daisy pentru a o opri. Miranda era uimită: lașul de Ned le opunea rezistență infractorilor!

Fără a-i da drumul lui Tom, Daisy îl lovi pe Ned cu pumnul în stomac.

Acesta se aplecă, cu fața contorsionată de o grimasă de durere. Dar, când Daisy își trase brațul pentru a-l lovi din nou pe Tom, Ned se îndreptă și se postă în fața ei. Răzgândindu-se în ultima secundă, Daisy îl lovi pe Ned peste gură. Ned țipă de durere și își duse mâinile la gură, dar nu se clinti din loc.

Miranda era profund recunoscătoare că Ned îi distrăsese lui Daisy atenția de la Tom – dar cât timp mai putea îndura bătaia?

Ned continua să i se opună lui Daisy. Când își luă mâinile de pe față, Miranda văzu că îi curgea sânge din gură. Sub ochii ei, Daisy îl lovi pentru a treia oară.

Miranda era uluită. Ned era ca un zid. Pur și simplu stătea acolo și încasa loviturile. Și o făcea nu pentru copilul lui, ci pentru Tom. Mirandei îi fu rușine că se gândise că Ned era laș.

În acel moment, copilul lui Ned, Sophie, acționă. De când Daisy îi dăduse drumul la păr, aceasta stătuse nemișcată,

privind șocată ce se întâmpla. Acum se întoarse și se îndepărtă.

Elton se repezi să o înșface, dar ea reuși să scape. Pentru o secundă, Elton își pierdu echilibrul, iar Sophie o luă la fugă, croindu-și drum prin zăpada groasă cu salturi de balerină.

În grabă, Elton își recăpătă echilibrul, dar Sophie dispăruse.

Elton îl înșfacă pe Tom și țipă la Daisy:

— N-o lăsa pe fata aia să scape! Daisy părea că dădea să se împotrivească. Elton țipă: Mă ocup eu de ăștia doi! Du-te, du-te!

Aruncând o privire răutăcioasă în direcția lui Ned și a lui Tom, Daisy se întoarse și porni pe urmele lui Sophie.

8.00 A.M.

Pe scaunul din față al Ferrariului, Craig răsuci cheia în contact. În spatele lui, uriașul motor V12 porni, după care se opri.

Craig închise ochii.

— Nu acum, spuse el cu voce tare. Nu mă lăsa acum.

Întoarse din nou cheia. Motorul porni, bolborosi, după care începu să mugească precum un taur furios. Craig apăsă pe accelerație, ca să fie sigur, iar mugetul se transformă într-un urlet.

Se uită la telefon. Pe ecran scria: „Caută rețeaua...” Craig apăsă pe tastatură, formând 999, chiar dacă știa că nu avea nici un rost, având în vedere că telefonul nu se conectase la rețea.

— Hai! Imploră el. Nu am mult timp...

Ușa de la garaj se deschise, iar Sophie intră grăbită.

Craig fu luat prin surprindere. Credea că Sophie era în mâinile lui Daisy. Urmărise cum aceasta din urmă o târâse afară din garaj. Își dorise cu disperare s-o poată salva, dar nu credea că o putea învinge pe Daisy în luptă nici dacă aceasta nu ar fi avut un pistol. Se străduise să-și păstreze calmul în timp ce o privea pe Daisy trăgând-o de păr pe Sophie. Își repetase întruna că lucrul cel mai bun pe care-l putea face pentru Sophie era să nu se lase prins și să sune la poliție.

Acum, se pare că aceasta reușise să scape fără ajutorul nimănu. Plângea și era speriată, iar el își dădu seama că Daisy era pe urmele ei.

Locul de lângă șofer era atât de aproape de perete, încât portiera nu putea fi deschisă. Craig deschise ușa de la șofer și spuse:

— Intră repede – treci peste mine!

Sophie se împletici până la mașină și îi căzu în brațe.
Craig trânti ușa.

Nu știa cum s-o încuie, și era prea grăbit pentru a afla. În timp ce Sophie se târa peste el, Craig se gândi că Daisy nu avea cum să fie mult în urma ei. Nu era timp să dea telefon – trebuiau să plece de acolo. În timp ce Sophie se prăbuși pe scaunul de lângă el, Craig băjbâi pe sub bord și găsi telecomandă care deschidea ușa garajului. Apăsă pe buton și, în timp ce mecanismul se punea în funcțiune, auzi în spatele său scârțâitul metalului. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu cum ușa basculantă începea să se miște încet.

Atunci își făcu apariția Daisy.

Avea fața roșie de efort, iar ochii erau larg deschiși și plini de furie. În pliurile hainei din piele neagră, se adunase zăpadă. Aflată în cadrul ușii, aceasta ezită pentru câteva momente, cercetând atentă prin întunericul din garaj; apoi, privirea i se fixă asupra lui Craig, care se afla pe locul șoferului.

Craig luă piciorul de pe accelerație și fixă schimbătorul de viteze în marșarier. Nu era o manevră ușoară, având în vedere că Ferrariul avea o cutie cu șase trepte de viteze. Schimbătorul nu se supuse mișcării lui și se auzi un hârșâit metalic; apoi, ceva alunecă în poziția normală.

Daisy alergă prin fața mașinii și se apropie pe partea șoferului. Mănușa ei bej se fixă pe mânerul ușii.

Ușa garajului nu se deschisese încă în întregime, dar Craig nu mai putea aștepta. Exact în momentul în care Daisy deschise ușa mașinii, apăsă pe ambreiaj și pe pedala de accelerație.

Mașina țâșni înapoi ca și cum ar fi fost aruncată dintr-o catapultă. Plafonul lovi partea inferioară a ușii de aluminiu cu un zgomot sec. Înfricoșată, Sophie lăsă să-i scape un țipăt.

Mașina țâșni din garaj precum dopul unei sticle de

șampanie. Craig călcă pedala de frână. Plugul de zăpadă curățase stratul gros de zăpadă care căzuse în fața garajului, dar, între timp, se așternuse altă zăpadă, iar porțiunea de beton era alunecoasă. Partea din spate a Ferrariului derapă, iar mașina se opri într-un morman de zăpadă.

Daisy ieși din garaj. Craig o putea vedea clar în lumina gri a dimineții. Daisy șovăia.

Din difuzorul telefonului din mașină se auzi dintr-odată un glas de femeie:

— Aveți un mesaj nou.

Craig împinse schimbătorul de viteze în ceea ce el speră să fie treapta întâi. Trase frâna de mână și, spre ușurarea sa, cauciucurile făcură priză, iar mașina se deplasă înainte. Răsuci volanul, îndreptându-se spre ieșire. „Dacă aș reuși să ajung în alee, aș putea să scap de aici cu Sophie și să chem ajutoare.”

Probabil că Daisy avusese același gând, pentru că bâjbâi prin buzunarele jachetei de piele și scoase un pistol.

— Lasă-te-n jos! strigă Craig către Sophie. O să tragă!

În timp ce Daisy țintea, Craig apăsă pe accelerație și învârti de volan, încercând cu disperare să scape.

Mașina derapă, alunecând pe betonul acoperit de gheață. Pe lângă frică și disperare, Craig avu o senzație de déjà-vu: derapase cu mașina aceasta în același loc cu numai o zi în urmă și-i părea că trecuse o viață de atunci. Acum se lupta să păstreze controlul asupra vehiculului, dar solul era și mai alunecos după o noapte de ninsoare și îngheț.

Întoarse de volan în sensul derapajului și, pentru un moment, cauciucurile făcură din nou priză, dar exageră, iar mașina derapă în direcția opusă și se mișcă în semicerc. Pe locul pasagerului, Sophie era aruncată dintr-o parte într-alta. Craig aștepta să audă din clipă-n clipă sunetul unui foc de armă, dar deocamdată nu se întâmpla nimic. În mintea lui înspăimântată, Craig își spunea că singurul lucru bun în

situația aceasta era că lui Daisy îi era imposibil să țintească bine un vehicul condus atât de nebunește.

Cu mare noroc, mașina se opri în mijlocul aleii, cu spatele la casă și cu fața la drum. În mod evident, partea de drum din fața lui Craig fusese dezăpezită. Drumul spre libertate se întindea în fața lor.

Apăsă pe pedală de accelerație, dar nu se întâmplă nimic. Motorul nu reacționa.

Cu coada ochiului, o văzu pe Daisy ridicând pistolul și țintind cu grijă.

Întoarse cheia în contact, iar mașina țâșni înainte: uitase să o scoată din viteză. Această greșeală îi salvă însă viața, pentru că, în aceeași secundă, auzi zgomotul inconfundabil făcut de o armă, numai puțin atenuat de pătura moale de zăpadă care acoperea totul; apoi geamul lateral al mașinii se făcu țandări. Sophie țipă.

Craig scoase din viteză și întoarse din nou cheia în contact. Mugetul răgușit al motorului îl asurzi. O putea vedea pe Daisy țintind din nou în timp ce el trase frâna de mână și băgă în viteza întâi. În mod involuntar, în timp ce se îndepărta, se lăsă în jos – și acesta fu norocul lui, pentru că, de data aceasta, geamul din partea lui se sparse.

Glonțul trecuse și prin parbriz, lăsând în urmă o gaură mică și rotundă care făcu să se crape întregul parbriz. Acum, nu mai vedea nimic în față în afara unui amestec neclar de întuneric și lumină. Cu toate acestea, își păstră piciorul pe accelerație, încercând din răspuțeri să rămână pe șosea, știind că, dacă nu se îndepărta de Daisy și de pistolul ei, avea să moară. Lângă el, Sophie se ghemuise pe scaunul pasagerului, protejându-și capul cu mâinile.

Cu colțul ochiului, o văzu pe Daisy alergând în urma mașinii. Se auzi un alt foc de armă. Dinspre telefon se auzea: „Stanley, Toni sunt. Am vești proaste – la laborator a avut loc o spargere. Te rog să mă suni pe mobil cât mai curând”.

Craig presupuse că oamenii cu arme aveau legătură cu jaful, dar nu putea să se gândească la asta acum. Încerca să ghideze mașina după ce reușea să vadă prin parbrizul spart, dar nu avea nici un rost. După câteva secunde, mașina ieși de pe fâșia dezăpezită, iar Craig simți că mașina întâmpina rezistență în timp ce încetinea. Printre cioburile de sticlă ale parbrizului, apăru forma unui copac, iar Craig apăsă frâna, dar era prea târziu, iar mașina lovi copacul cu o zguduitură teribilă.

Craig fu proiectat înainte. Se lovi cu capul de parbrizul spart, dislocând bucățile de sticlă și rănindu-se la frunte. Pieptul i se izbi de volan. Sophie fu aruncată spre bord și căzu cu fundul pe podea și cu picioarele pe scaun; înjură și încercă să se ridice, așa că băiatul își dădu seama că nu se lovise rău.

Motorul se oprise din nou.

Craig se uită în oglinda retrovizoare. Daisy se afla la zece metri în urma lor, mergând hotărâtă prin zăpadă spre mașină, cu arma în mână înmănușată. Craig știa că ea se apropia numai pentru a ținti mai bine. Avea de gând să-i omoare pe el și pe Sophie.

Mai avea o singură șansă. Trebuia s-o omoare.

Porni din nou motorul. Daisy, care se afla acum la cinci metri de mașină, exact în spatele ei, își ridică brațul în care avea pistolul. Craig băgă în marșarier și închise ochii.

Auzi un zgomot puternic exact în momentul în care apăsa pe accelerație. Luneta era spulberată. Mașina țâșni înapoi, direct către Daisy. Se auzi un zgomot înfundat, ca și cum cineva ar fi scăpat un sac de cartofi în portbagaj.

Craig își ridică piciorul de pe accelerație, iar mașina se opri. Unde era Daisy? Craig dădu la o parte sticla spartă și o văzu. Fusese aruncată în lateral de forța impactului și zăcea pe pământ cu un picior îndoit într-o poziție ciudată. O privea fix, îngrozit de ceea ce făcuse.

Apoi Daisy se mișcă.

— O, nu! Strigă el. De ce nu mori odată?

Daisy întinse o mână și luă pistolul, care se afla în apropiere, pe zăpadă.

Craig băgă mașina în viteza întâi.

Din telefon se auzea aceeași voce feminină:

— Pentru a șterge acest mesaj, apăsați tasta trei.

Daisy se uită în ochii lui și ridică arma, țintind.

Craig apăsă pedala de ambreiaj și accelerația.

Auzi zgomotul făcut de focul de armă peste urletul motorului mașinii, dar glonțul nu nimeri nimic. Craig își ținu piciorul apăsat pe accelerație. Daisy încercă să se târască din calea mașinii, dar Craig trase intenționat de volan în direcția ei. Cu o secundă înainte de impact, o văzu privindu-l îngrozită, cu gura deschisă într-un țipăt mut. Apoi mașina o lovi cu un zgomot surd. Corpul lui Daisy dispăru sub capota curbată. Șasiul jos trecu peste ceva mare. Craig văzu că se îndrepta exact spre copacul pe care-l mai lovise și înainte. Frână, dar era prea târziu. Încă o dată, mașina se lovi de pom.

Telefonul din mașină, care-i tot spusese cum să memoreze mesajele, se opri în mijlocul propoziției. Încercă să pornească motorul, dar nu se întâmplă nimic. Nu se auzi nici măcar sunetul slab făcut de un motor care se îneacă. Văzu că nici unul dintre cadrane nu mai mergea și nici una dintre luminile de pe bord nu se aprindea. Sistemul electric se stricase. Nici nu era de mirare, după atâtea ciocniri.

Dar asta însemna că nu putea să folosească telefonul.

Și unde era Daisy?

Craig se dădu jos din mașină.

Pe alee, în spatele lui, se afla un morman de piele neagră sfâșiată, carne albă și sânge roșu, lucios.

Nu se mișca.

Sophie coborî și veni lângă el.

— O, Doamne, asta e ea?

Craig se simți cuprins de greață. Nu putea să rostească

nici un cuvânt, așa că dădu din cap în semn de încuviințare.

— Crezi că e moartă? întrebă Sophie în șoaptă.

Craig dădu din nou din cap, după care greața îl copleși.
Se întoarse și începu să vomite pe zăpadă.

8.15 A.M.

Kit avea un sentiment înfricoșător că totul se ducea de râpă.

Ar fi trebuit să fie o misiune ușoară ca trei criminali duri precum Nigel, Elton și Daisy să adune membrii împrăștiați ai unei familii pașnice. Cu toate acestea, lucrurile merseseră în continuare prost. Micul Tom se lansase într-un atac sinucigaș asupra lui Daisy; Ned îi uimise pe toți apărându-l pe Tom de răzbunarea lui Daisy; iar Sophie scăpase profitând de încurcătură. Și Toni Gallo nu se vedea pe nicăieri.

Elton îi aduse pe Ned și pe Tom în bucătărie, ținând pistolul îndreptat spre ei. Lui Ned îi curgea sânge din mai multe locuri de pe față, iar Tom era lovit și plângea, dar se mișcau cu ușurință. Ned îl ținea de mână pe Tom.

Kit calculă câți dintre membrii familiei erau încă în libertate. Sophie fugise, iar Craig nu avea să fie la mare distanță de ea. Caroline probabil că dormea în continuare în hambar. Și mai era Toni Gallo. Patru oameni, dintre care trei copii – sigur nu avea să dureze mult capturarea lor, nu-i așa? Dar timpul era pe terminate. Kit și ceilalți aveau mai puțin de două ore pentru a ajunge la aerodrom cu virusul. Cumpărătorul nu avea probabil să-i aștepte prea mult timp. Dacă i s-ar părea ceva în neregulă, și-ar imagina că era vorba despre o capcană și ar fi plecat.

Elton aruncă telefonul Mirandei pe masa din bucătărie.

— L-am găsit în casa de oaspeți, într-o poșetă, spuse el. Tipul nu pare să aibă mobil.

Telefonul ateriză lângă sticla de parfum. Kit de-abia aștepta momentul în care sticla avea să fie predată cumpărătorului, să dispară pentru totdeauna, iar el să-și primească banii.

Spera ca drumurile principale să fie curățate de zăpadă până la sfârșitul zilei. Avea de gând să meargă cu mașina până la Londra și să se cazeze într-un hotel mic, unde să plătească în numerar. Intenționa să se dea la fund vreo câteva săptămâni, după care să ia un tren spre Paris, cu treizeci de mii de lire în buzunar. De acolo, avea să călătorească nestingherit prin Europa, schimbând sume mici de bani, doar cât să-i ajungă de cheltuială, stabilindu-se într-un final în Lucca.

Dar, înainte de asta, trebuiau să îi prindă pe toți cei de aici, de la Steepfall, pentru a întârzia urmărirea. Iar această misiune se dovedea a fi absurd de dificilă.

Elton îl forță pe Ned să se întindă pe podea, după care îl legă. Ned era tăcut, dar atent. Nigel îl legă pe Tom, care încă mai scâncea. Când Elton deschise ușa camării pentru a-i băga înăuntru, Kit văzu, surprins, că prizonierii reușiseră să-și scoată călușurile.

Olga vorbi prima.

— Te rog, lasă-l pe Hugo să iasă afară de aici, spuse ea. E grav rănit și e aproape înghețat. Mi-e frică să nu moară. Lăsați-l să zacă pe podeaua bucătăriei, unde e cald.

Uimit, Kit scutură din cap. Loialitatea Olgăi față de soțul ei necredincios era greu de înțeles.

— N-ar fi trebuit să mă lovească în față, spuse Nigel.

Elton îi împinse pe Ned și pe Tom în cămară, alături de ceilalți.

— Vă rog, vă implor! spuse Olga.

Elton închise ușa. Kit refuză să se mai gândească la Hugo.

— Trebuie să o găsim pe Toni Gallo. Ea e singura periculoasă.

— Unde crezi că e? întrebă Nigel.

— Ei bine, nu e în casă, nu e nici în casa de oaspeți, pentru că Elton tocmai a căutat pe acolo, și nici în garaj, pentru că Daisy tocmai a fost acolo. Așa că e fie afară, unde

n-o să reziste mult fără haină, fie în hambar.

— În regulă, spuse Elton. O să mă duc în hambar.

Toni se uita pe fereastra hambarului.

Până acum, identificase trei dintre cei patru oameni care jefuiseră Kremlinul. Unul era Kit, bineînțeles. El trebuia să fie creierul operațiunii, cel care le spusese cum să învingă sistemul de securitate. Mai era femeia pe care Kit o strigase Daisy – o poreclă ironică, probabil, pentru cineva a cărui înfățișare ar speria și un vampir. În urmă cu câteva minute, în curte, Daisy i se adresase tânărului de culoare cu numele Elton, care putea fi un prenume al acestuia sau chiar numele de familie. Toni nu-l văzuse încă pe al patrulea, dar știa că numele lui era Nigel, pentru că Kit strigase la el din hol.

Era pe jumătate speriată, pe jumătate încântată. Speriată fiindcă, în mod evident, erau criminali profesioniști, duri, care ar omorî-o dacă ar fi nevoie, dar și pentru că aveau virusul. Încântată, fiindcă și ea era dură și i se dăduse șansa de a se reabilita prinzându-i.

Dar cum? Cel mai bun plan ar fi fost să cheme ajutoare, dar nu avea nici telefon, nici mașină. Telefoanele din casă fuseseră întrerupte, probabil de către infractori. Fără nici o îndoială, aceștia strânseseră telefoanele mobile care se aflau prin preajmă. Dar cum stăteau lucrurile cu mașinile? Toni văzuse două autovehicule parcate în fața casei, și trebuia să fie cel puțin încă una în garaj, dar nu avea nici cea mai vagă idee unde erau cheile.

Asta însemna că trebuia să-i prindă pe hoți de una singură.

Se gândea la scena din curte la care asistase. Daisy și Elton îi adunau pe membrii familiei, dar Sophie, puștoaica ușuratică, scăpase din mâinile lor, iar Daisy plecase în urmărirea ei. Toni auzise zgomote estompate de dincolo de garaj – zgomotul făcut de motorul unui automobil, geamuri

sparte și focuri de armă –, dar nu văzuse ce se întâmpla și nu prea voia să se dea de gol ducându-se să cerceteze. Dacă se lăsa prinsă, atunci nu mai era nici o speranță.

Se întreba dacă mai era și altcineva în libertate. Probabil că tâlharii se grăbeau să plece, pentru că aveau întâlnire cu clientul la ora zece, dar voiau să-i prindă pe toți înainte de plecare, astfel încât să nu sune nimeni la poliție. Poate că aveau să intre în panică și să înceapă să facă greșeli.

Toni spera din tot sufletul să fie așa. Șansele ei de reușită erau înfricoșător de mici. Nu putea să facă față la patru infractori simultan. Trei dintre ei erau înarmați – cu pistoale Browning automate cu magazie de treisprezece gloanțe, după spusele lui Steve. Singura ei șansă era să-i înlăture unul câte unul.

De unde să înceapă? La un moment dat, va trebui să intre în clădirea principală. Cel puțin, știa amplasamentul camerelor – din întâmplare, făcuse turul casei cu numai o zi în urmă. Dar nu știa unde anume în casă erau ceilalți și ezită să se arunce în necunoscut. Era disperată să obțină mai multe informații.

În timp ce-și storcea creierii, descoperi că i-o luase cineva înainte. Elton ieși din casă și porni de-a curmezișul curții, către hambar.

Acesta era mai tânăr decât Toni, având înjur de douăzeci și cinci de ani. Era înalt și părea în formă. În mâna dreaptă, avea un pistol, pe care-l ținea cu țeava îndreptată spre pământ. Deși Toni fusese antrenată pentru luptă, știa că, chiar și dacă n-ar fi avut pistolul, Elton ar fi fost un adversar formidabil. Trebuia să evite pe cât posibil o confruntare fizică.

Temătoare, se întrebă dacă putea să se ascundă. Aruncă o privire prin hambar. Nu i se arătă nici o ascunzătoare. Pe lângă asta, nu avea nici un rost. „Trebuie să-i înfrunt, își spuse ea încrâncenată, și, cu cât mai curând, cu atât mai bine.” Acesta venea după ea singur, părând să considere că

nu avea nevoie de ajutor în a captura o biată femeie. Poate că asta avea să fie greșeala decisivă.

Din păcate, Toni nu avea nici o armă.

Avea la dispoziție numai câteva secunde pentru a improviza ceva. Se uită grăbită la lucrurile din jurul ei. Pentru câteva momente, se gândi că tacul de biliard i-ar fi de folos, dar decise că era prea ușor. O lovitură cu acesta ar provoca o durere intensă, dar nu l-ar lăsa inconștient și nici măcar nu l-ar doborî.

Bilele de biliard erau mult mai periculoase: grele, dure și solide. Luă două și le îndesă în buzunarele de la jeanși.

Își dorea să fi avut un pistol.

Aruncă o privire către mansardă. Înălțimea reprezenta întotdeauna un atu. Urcă rapid scara. Caroline dormea dusă. Se auziră mai multe zgomote, pe când Elton bâjbâia prin hambar, după care se aprinseră luminile. Din poziția ei, Toni nu putea vedea parterul, așa că nu știa exact unde era Elton; dar nici el nu o vedea pe ea, iar Toni avea avantajul de a ști că el era acolo.

Toni asculta cu mare atenție, încercând să-i audă pașii peste bubuitul propriei inimi. Se auzi un zgomot ciudat și, după câteva momente de nedumerire, Toni își dădu seama că Elton răsturna paturile ca să vadă dacă vreun copil se ascundea sub ele. Apoi deschise ușa de la baie. Nu era nimeni înăuntru – Toni verificase mai înainte.

Nu mai avea unde să caute în altă parte decât la mansardă. Urma să urce scară din moment în moment. Ce putea să facă?

Toni auzi chițăitul neplăcut al hamsterilor și îi veni o idee. Rămânând culcată, luă punga de cumpărături din valiza deschisă și scoase obiectul din interior – un pachet înfășurat frumos, pe care scria: „Pentru tati, Crăciun fericit de la Sophie, cu dragoste”. Puse pachetul înapoi în valiză, după care deschise cușca în care se aflau hamsterii.

Cu blândețe, îi luă unul câte unul și îi puse în sacoșa de

plastic. Erau cinci.

Dinspre podea, simți o vibrație prevestitoare de rele, care-i dădea de înțeles că Elton începuse să urce scara.

„Acum ori niciodată!” întinse ambele mâini și goli punga cu hamsteri peste marginea scării.

Îl auzi pe Elton scoțând un urlet de uimire și de dezgust, în timp ce toate animăluțele vii îi căzură în cap.

Urletul său o trezi pe Caroline, care începu să țipe și se ridică în fund.

Se auzi un zgomot surd – Elton își pierduse echilibrul și aterizase pe podea.

Toni sări în picioare și se uită în jos. Elton căzuse pe spate. Nu părea să fie rănit grav, dar țipa, cuprins de panică, și încerca disperat să dea hamsterii jos de pe el. Aceștia erau la fel de înspăimântați ca el și încercau din răspuț să se agațe de ceva.

Toni nu-i zărea arma.

Ezită numai o fracțiune de secundă, după care sări de la mansardă.

Ateriză cu ambele picioare pe pieptul lui Elton. În timp ce aerul era expulzat cu forța din plămâni lui, acesta scoase un geamăt de durere. Toni ateriză ca o gimnastă, rostogolindu-se în față, dar, cu toate acestea, picioarele ei resimțiră forța impactului.

De deasupra auzi un țipăt:

— Copilașii mei!

Aruncând o privire în sus, o zări în capătul scării pe Caroline, îmbrăcată în pijamale lila imprimeu cu ursuleți galbeni. Toni fusese sigură că vreunul sau doi dintre hamsterii lui Caroline muriseră din cauza căderii, dar aceștia se împrăștiară care încotro, aparent nevătămați.

Dorindu-și cu disperare să-și păstreze avantajul, Toni se strădui să se ridice în picioare. Simțea un junghi de durere în gleznă, dar nu îl luă în seamă.

Unde era pistolul? Elton trebuia să-l fi scăpat din mână.

Elton era rănit, dar probabil nu și imobilizat. Toni căută printr-unul dintre buzunarele jeanșilor o bilă de biliard, dar aceasta îi alunecă printre degete în timp ce încerca să o scoată. Trecu printr-un moment de teroare, având senzația că trupul ei nu se supunea comenzilor creierului și că era complet neajutorată. Apoi își folosi ambele mâini, una pentru a împinge bila în afara buzunarului, iar cealaltă pentru a prinde bila în timp ce ieșea.

Dar această mică întârziere îi permise lui Elton să-și revină din șocul cu animalele. În timp ce Toni își ridică mâna dreaptă deasupra capului, Elton se rostogoli de lângă ea. În loc să-l lovească cu bilă grea în cap, sperând să-l lase inconștient, Toni fu obligată să se răzgândească în ultima clipă și să o arunce înspre el.

Nu era o aruncare puternică, și i se păru că-l aude pe fostul ei iubit, Frank, spunându-i plin de ciudă: „Nu poți arunca o minge nici dacă viața ta depinde de asta”. Acum, viața ei chiar depindea de o aruncare, iar Frank avea dreptate – aruncarea fusese prea slabă. Bila își atinse ținta și se auzi un zgomot înfundat în timp ce aceasta se izbi de craniul lui Elton, făcându-l să urle de durere; dar nu îl lăsă inconștient. Se ridică în genunchi, cu o mână lipită de locul unde fusese lovit, după care se chinui să se ridice în picioare.

Toni scoase cea de-a doua bilă.

Elton cerceta cu privirea podeaua din apropierea sa, căutându-și amețit arma.

Caroline coborâse scară pe jumătate, și acum sări pe podea. Se aplecă și luă unul dintre hamsteri, care se ascundea în spatele unuia dintre picioarele mesei de biliard, întorcându-se să îl ia pe un altul, se ciocni de Elton. Acesta o confundă cu adversara sa și o lovi cu pumnul. Caroline primi o lovitură puternică în tâmplă și se prăbuși la podea. Dar îl duru și pe el, pentru că Toni îi zări chipul schimonosit și-l văzu lipindu-și mâinile de piept, ceea ce o

făcu să creadă că îi rupsese câteva coaste când sărise pe el.

Când Caroline se aplecase sub masă de biliard pentru a ridica rozătorul, atenția lui Toni fusese atrasă de ceva. Se uită din nou și zări pistolul, gri-închis pe fundalul maro al podelei de lemn.

Elton îl văzu în același timp. Se lăsă în genunchi.

În timp ce Elton își întinse mâna să ajungă sub masă, Toni își ridică brațul cât mai sus, deasupra capului, și îl lovi cu bila, cât putu ea de tare, drept în spatele craniului. Elton se prăbuși inconștient.

Toni căzu în genunchi, extenuată psihic și epuizată psihic. Închise ochii preț de o secundă, dar nu avea timp să se odihnească prea mult. Luă arma. Steve avusese dreptate: era un pistol Browning automat din cele furnizate de către armata britanică forțelor speciale pentru misiuni secrete. Siguranța se afla în stânga, în spatele mânerului. Toni blocă declanșatorul pistolului, după care îndesă arma la brâu.

Scoase televizorul din priză și smulse cablul din spatele aparatului, apoi îi legă lui Elton mâinile la spate.

Îl percheziționă, căutând un telefon, dar, spre crunta ei dezamăgire, acesta nu avea nici unul asupra lui.

8.30 A.M.

Craig avu nevoie de o bună bucată de timp pentru a-și face curaj să se uite din nou la trupul nemișcat al lui Daisy.

Vederea corpului ei mutilat, chiar și de la distanță, îl făcuse să vomite. Când simți că nu mai avea ce să dea afară, încercă să-și curețe gura cu zăpadă. Sophie veni la el și-și puse brațele în jurul taliei lui, iar el o îmbrățișă, rămânând cu spatele la Daisy. Stătură așa până când, în sfârșit, senzația de greață dispăru, iar el se simți în stare să se întoarcă pentru a vedea ce făcuse.

— Și acum? întrebă Sophie.

Craig înghiți cu greu. Încă nu se terminase. Daisy era numai unul dintre cei trei infractori – apoi, mai era și unchiul Kit.

— Am face bine să-i luăm arma.

Expresia de pe chipul lui Sophie îi dădea de înțeles că ea detesta această idee.

— Știi să-l folosești?

— Cât de greu poate să fie?

Sophie părea tristă, dar nu zise decât:

— Nu contează.

Craig mai șovăi un moment, după care o luă de mână și se îndreptară amândoi către cadavru.

Daisy zăcea cu fața în jos, cu brațele la spate. Deși încercase să-l ucidă pe Craig, acestuia i se părea totuși oribil să privească o ființă umană atât de mutilată. Picioarele arătau de-a dreptul îngrozitor. Pantalonii de piele fuseseră sfâșiați în fâșii. Un picior era răsucit în mod nefiresc, iar celălalt era sfârtecat și plin de sânge. Se părea că jacheta de piele protejase trunchiul și capul, dar craniul ei ras era acoperit de sânge. Fața, îngropată în zăpadă, nu se vedea.

Cei doi se opriră la circa doi metri distanță.

— Nu văd pistolul, spuse Craig. Trebuie să fie sub ea.

Se apropiară și mai mult.

— Nu am mai văzut niciodată până acum pe cineva mort, spuse Sophie.

— Eu am văzut-o pe mama Marta, în salonul celor de la pompe funebre.

— Vreau să-i văd fața.

Dând drumul mâinii lui Craig, Sophie se lăsă într-un genunchi și întinse mâna către corpul însângerat.

Cu viteza unui șarpe, Daisy își ridică capul, o apucă pe Sophie de încheietură și își scoase mâna dreaptă de sub ea, cu tot cu pistol.

Îngrozită, Sophie începu să țipe.

Craig se simți de parcă ar fi fost lovit de fulger.

— Hristoase! Strigă el și făcu un pas înapoi.

Daisy împinse țeava pistolului cenușiu de mici dimensiuni în pielea catifelată de pe gâtul lui Sophie.

— Nu mișca, flăcăiaș! țipă ea.

Craig îngheță.

Craniul lui Daisy era acoperit de sânge. O ureche era aproape complet detașată de cap și atârna în mod grotesc de o fâșie îngustă de piele. Dar fața îi era neatinsă, iar pe ea se reflecta acum o expresie de ură nesfârșită.

— Pentru ce mi-ai făcut, ar trebui s-o împușc în burtă și să te las pe tine să privești cum i se scurge tot sângele din corp, țipând de durere.

Craig se cutremură de groază.

— Dar am nevoie de ajutorul tău, continuă ea. Dacă vrei să-i salvezi viața iubitei tale, trebuie să faci tot ce-ți spun eu, chiar acum. Dacă șovăi un moment, ea moare.

Craig știa că vorbea cât se poate de serios.

— Vino încoace, spuse ea.

Nu avea de ales. Se duse mai aproape.

— Îngenunchează!

Craig se așează în genunchi lângă ea. Daisy își întoarse privirea plină de ură către Sophie.

— Acum tu, stricată mică ce ești. Eu o să-ți dau drumul, dar să nu cumva să încerci să te îndepărtezi, că te împușc, și o să-mi faci și plăcere s-o fac. Își luă mâna stângă de pe brațul lui Sophie, dar menținu pistolul înfipt în gâtul fetei. Apoi își puse brațul stâng pe după umerii lui Craig. Ține-mă de încheietură, flăcăule, spuse ea.

Craig apucă încheietura lui Daisy care atârna pe umărul său.

— Tu, fetițo, treci sub brațul meu drept.

Sophie își schimbă încet poziția, iar Daisy își trecu brațul drept pe după umerii lui Sophie, reușind, în același timp, să țină pistolul îndreptat către capul acesteia.

— Acum, voi doi o să mă ridicați și o să mă cărați până în casă. Dar s-o faceți încet! Cred că am un picior rupt. Dacă mă zgâlțâiți, s-ar putea să mă doară, iar dacă tresar, s-ar putea să apăs pe trăgaci din greșeală. Așa că, ușurel... și acum ridicați-mă!

Craig o apucă mai strâns de încheietură și se ridică. Pentru a-i ușura sarcina lui Sophie, își trecu un braț pe după talia lui Daisy și preluă o parte din greutatea pe care ar fi trebuit s-o suporte Sophie. Cei trei reușiră, încet, să se ridice în poziție verticală.

Daisy de-abia mai putea respira de durere și era la fel de albă ca zăpada din jurul lor, dar, când Craig se uită înspre ea și îi surprinse privirea, își dădu seama că îl urmărea cu mare atenție.

Când reușiră, în sfârșit, să se ridice, Daisy spuse:

— Înainte, încet. Se deplasară înainte, iar picioarele lui Daisy erau târate prin zăpadă. Pun pariu că voi doi ați fost ascunși undeva toată noaptea, spuse ea. Ce ați făcut?

Craig nu scoase nici un cuvânt. Nici nu-i venea să creadă că mai avea suficientă putere și răutate ca să-i critice.

— Spune-mi, flăcăiaș, îi zise ea, pe un ton batjocoritor, ți-

ai băgat degetul în păsărică ei? Ticălos mic și murdar ce ești, pun pariu că așa ai făcut.

Craig se simțea murdar auzind-o vorbind așa. Daisy putea să facă o experiență atât de frumoasă să pară o mârșăvie. O ura pentru că-i întinase amintirile. Își dorea să o lase să cadă, dar era sigur că, dacă ar fi făcut-o, Daisy ar apăsa pe trăgaci.

— Stați, spuse ea. Opriți-vă!

Cei doi se opriră, iar Daisy își lăsă o parte din greutate pe piciorul stâng, cel care nu era vătămat. Craig îi privi fața înfricoșătoare. Ochii ei conturați cu negru erau închiși de durere.

— O să ne odihnim aici un minut. Apoi continuăm.

Toni ieși din hambar. Acum putea fi văzută. După calculele ei, doi dintre infractori erau în casă – Nigel și Kit –, și oricare dintre ei ar fi putut să se uite pe vreo fereastră în orice moment. Dar trebuia să-și asume acest risc. Cu urechile ciulite la focul de armă care putea s-o ucidă, mergea cât putea de repede, croindu-și drum prin zăpadă, către casa de oaspeți. Ajunse fără nici un incident și se ascunse după colțul clădirii, ieșind din raza vizuală a celor din clădirea principală.

O lăsase pe Caroline în hambar, căutându-și înlăcrimată animalele de companie. Elton era imobilizat sub masă de biliard, iar Toni îl legase la ochi și îi pusese căluș pentru a se asigura că, atunci când își va recăpăta cunoștința, nu avea s-o convingă pe naiva de Caroline să-l dezlege.

Toni ocoli casa de oaspeți și se apropie de clădirea principală din lateral. Ușa din spate era deschisă, dar Toni nu intră. Trebuia să cerceteze terenul. Se furișă pe lângă peretele din spatele clădirii și aruncă o privire prin prima fereastră pe care o întâlni.

Se uita în cămară. Acolo erau înghesuite șase persoane, cu mâinile și picioarele legate, dar în poziție verticală: Olga,

Hugo, care se părea că era dezbrăcat, Miranda, Tom, Ned și Stanley. Toni se simți năpădită de un val de fericire văzându-l pe Stanley. Își dădu seama că în tot acest timp se temuse în mod aproape inconștient ca el să nu fie mort. Trase aer adânc în piept când văzu fața lui lovită și plină de sânge. Apoi o zări și el, și ochii i se măriră, trădându-i surpriza și totodată bucuria. Ușurată, Toni observă că nu părea grav rănit. Stanley deschise gura să vorbească. Rapid, Toni își duse un deget la buze, făcându-i semn să păstreze tăcerea. Stanley închise gura și dădu din cap în semn că a înțeles.

Toni trecu la fereastra următoare și aruncă o privire în bucătărie. Doi bărbați stăteau la masă cu spatele întors spre geam. Unul dintre ei era Kit. Toni îl compătimea pe Stanley, care avea un fiu capabil să facă așa ceva propriei familii. Celălalt bărbat purta un pulover roz. El trebuia să fie cel pe care Kit îl numise Nigel. Cei doi se uitau la un televizor mic, la știri. Pe ecran se vedea un plug de zăpadă care curăța o șosea în lumina zorilor.

Toni își mușcă buza inferioară, analizând rapid situația. Acum avea o armă, dar, chiar și așa, era greu să le facă față celor doi. Dar nu avea de ales.

În timp ce ezita, Kit se ridică, iar ea se retrase rapid din câmpul lui vizual.

8.45 A.M.

— Asta este, spuse Nigel. Deszăpezesc dramurile. Trebuie să plecăm *acum*.

— Îmi fac griji în privința lui Toni Gallo, spuse Kit.

— Cu atât mai rău. Dacă mai așteptăm, nu o să ajungem la întâlnire.

Kit se uită la ceasul de la mână. Nigel avea dreptate.

— Drace! exclamă el.

— O să luăm Mercedesul ăla de afară. Du-te și găsește cheile!

Kit ieși din bucătărie și urcă în fugă la etaj. Ajuns în dormitorul Olgăi, trase sertarele ambelor noptiere, dar nu găsi nici o cheie. Luă valiza lui Hugo și o goli pe podea, dar nu auzi nici un zgomot care să semene cu un zornăit de chei. Respirând precipitat, procedă la fel cu bagajul Olgăi, apoi zări sacoul sport al lui Hugo atârnat de spătarul unui scaun. În buzunar găsi cheile Mercedesului.

Alergă înapoi în bucătărie. Nigel se uita pe fereastră.

— De ce nu mai vine odată Elton? spuse Kit.

Vocea îi trăda o ușoară isterie.

— Nu știi, spuse Nigel. Încearcă să-ți păstrezi calmul.

— Și ce naiba s-a întâmplat cu Daisy?

— Du-te și pornește motorul, spuse Nigel. Curăță zăpada de pe parbriz!

— În regulă.

În timp ce Kit se întorcea spre ușă, îi sări în ochi sticluța de parfum aflată în cele două pungi de plastic, care stătea pe masa de bucătărie. Fără să se gândească, o luă și o băgă în buzunarul de la haină.

Apoi ieși.

Toni aruncă o privire după colț și îl văzu pe Kit ieșind pe

ușa din spate. Acesta mergea în direcția opusă celei în care se afla, către partea din față a clădirii. Toni îl urmă și îl văzu descuind Mercedesul break de culoare verde.

Asta era ocazia pe care o aștepta.

Luă pistolul lui Elton de la brâu și deblocă siguranța. În mâner se afla un încărcător întreg – verificase. Ținea pistolul cu țeava în sus, așa cum fusese antrenată.

Respiră încet și calm. Știa cum să facă genul acesta de lucruri. Inima îi bătea ca o tobă, dar mâinile nu-i tremurau deloc. Intră în casă alergând.

Ușa din spate făcea legătura cu un hol mic. O a doua ușă ducea în bucătăria propriu-zisă. Nigel era la fereastră, privind ce se întâmpla afară.

— Stai pe loc! țipă ea. Acesta se întoarce. Toni îndreptă pistolul spre el. Mâinile sus!

Nigel șovăia.

Pistolul lui se afla în buzunarul pantalonilor – Toni putea să vadă umflătura creată de el, exact de forma și mărimea unui pistol automat identic cu cel din mâna ei.

— Nici să nu te gândești să încerci să scoți pistolul, spuse ea.

Încet, Nigel își ridică mâinile.

— Pe podea! Cu fața în jos! Acum!

Nigel se lăsă în genunchi, ținând în continuare mâinile ridicate. Apoi se întinse pe podea, cu mâinile depărtate de corp.

Toni trebuia să-i ia pistolul. Se apropie de el, își trecu pistolul în mâna stângă și îi înfipse țeava în ceafă.

— Nu e pusă siguranța și nu se știe ce fac dacă tresar, spuse ea.

Se lăsă într-un genunchi și băgă mâna în buzunarul pantalonilor lui.

Nigel se mișcă foarte rapid.

Se rostogoli, ridicându-și brațul drept spre ea. Timp de o fracțiune de secundă, Toni ezită să apese pe trăgaci; apoi

fu prea târziu. Nigel o lovi, făcând-o să-și piardă echilibrul, iar ea căzu într-o parte. Pentru a-și atenua căderea, Toni își lipi palma dreaptă de podea – lăsând pistolul din mână.

Nigel o lovi sălbatic cu piciorul, pantoful lui luând contact cu șoldul lui Toni. Aceasta își recăpătă echilibrul și se ridică în picioare, ajungând în poziție verticală mai repede decât el. În timp ce Nigel se ridica în genunchi, Toni îl lovi cu piciorul în față. Bărbatul căzu pe spate, ducându-și mâna la obraz, dar își reveni repede. Îi aruncă o privire plină de furie și de ură, ca și cum ar fi fost de-a dreptul scandalizat de faptul că ea ripostase.

Toni înșfăcă pistolul și îl aținti spre el, ia Nigel nu mai schiță nici un gest.

— Hai să mai încercăm o dată, spuse ea. De data aceasta, *tu* scoți pistolul. Încet.

Nigel băgă mâna în buzunar.

Toni întinse brațul în față.

— Și, te rog, oferă-mi un pretext să-ți zbor capul de pe umeri.

Nigel scoase pistolul.

— Lasă-l să cadă pe podea.

Nigel zâmbi.

— Ai împușcat vreodată pe cineva de-adevăratelea?

— Dă-i drumul! Acum.

— Eu nu cred că ai făcut-o.

Nigel avea dreptate. Toni fusese antrenată să folosească armele de foc și purtase armă în cadrul diferitelor operațiuni, dar nu trăsese niciodată în altceva decât în țintele de antrenament. Ideea de a face o gaură într-o altă ființă omenească i se părea revoltătoare.

— Tu n-o să mă împuști, spuse el.

— Mai ai o secundă și afli.

Mama ei intră în încăpere, ținând în brațe cățelușul.

— Bietul cățeluș n-a mâncat nimic în dimineața aceasta, spuse ea.

Nigel ridică arma.

Toni îl împuşcă în umărul drept.

Se afla la numai doi metri distanță și trăgea foarte bine, așa că nu fu dificil să-l rănească exact în locul potrivit. Apăsase pe trăgaci de două ori, așa cum fusese învățată. În bucătărie, zgomotul dublu fii aproape asurzitor. În puloverul roz, apărură două găuri rotunde, una lângă cealaltă, exact în locul în care brațul se unea cu umărul. Nigel scăpă arma din mână. Țipă de durere și se trase în spate, clătându-se și apropiindu-se de frigider.

Toni era șocată. Nu crezuse cu adevărat că putea s-o facă. Era o faptă respingătoare. Era un monstru. Simțea cum o cuprindea greața.

— Ticăloasă nenorocită! țipă Nigel.

Ca prin minune, cuvintele lui îi dădură din nou curaj.

— Mulțumește-i lui Dumnezeu că nu te-am împuşcat în burtă, spuse ea. Acum întinde-te pe podea!

Nigel se lăsă să cadă pe podea și se rostogoli pe burtă, ținându-se încă de rană.

— Pun ceainicul la fiert, spuse mama.

Toni ridică pistolul pe care Nigel îl lăsase să cadă și îi armă siguranța. Băgă ambele pistoale la brâu și deschise ușa camării.

— Ce s-a întâmplat? A fost împuşcat cineva? întrebă Stanley.

— Nigel, îi răspunse calmă Toni.

Luă o foarfecă de bucătărie din suportul de cuțite și tăie frânghia de rufe cu care erau legate mâinile și picioarele lui Stanley. Când fu liber, acesta o îmbrățișă strâns pe Toni.

— Mulțumesc, îi murmură el la ureche.

Toni închise ochii. Coșmarul din ultimele ore nu-i schimbaseră sentimentele. Timp de o secundă neprețuită, Toni îl îmbrățișă cu putere, dorindu-și să poată sta mai mult așa; apoi ea se rupse din îmbrățișare. Oferindu-i foarfeca, Toni îi spuse:

— Eliberează-i tu pe ceilalți. Scoase unul dintre pistoale de la brâu. Kit nu e prea departe. Probabil că a auzit focurile de armă. El e înarmat?

— Nu cred, răspuse Stanley.

Toni era uşurată. „Aşa e mai uşor”, îşi spuse ea în gând.

— Scoate-ne din frigul acesta, te rog! zise Olga.

Stanley se întoarse pentru a-i tăia legăturile. Atunci răsună vocea lui Kit:

— Nimeni nu mişcă!

Toni se întoarse, ridicându-şi pistolul. Kit stătea în cadrul uşii. Nu avea nici o armă, ci ţinea o sticlă de parfum în mână, de parcă această ar fi fost o armă. Toni recunoscuse sticla umplută cu Madoba-2 pe care o văzuse în imaginile camerei de securitate..

— În sticla aceasta se află virusul, spuse Kit. O singură apăsare, şi sunteţi cu toţii morţi.

Nimeni nu mişca.

Kit o privea fix pe Toni. Aceasta ţinea arma îndreptată spre el.

— Dacă mă împuşti, o să-mi scape sticla din mână şi se va sparge de plăcile acestea de gresie, spuse el.

— Dacă apeşi pe vaporizator, o să te omori şi pe tine, spuse Toni.

— Atunci o să mor, zise el. Nu-mi pasă. Am investit totul în afacerea aceasta. Eu am făcut planul, mi-am trădat familia şi am devenit complice la o conspiraţie pentru uciderea a sute de persoane, poate chiar mii. După toate astea, ce poate fi mai rău? Prefer să mor. În timp ce rostea aceste cuvinte, Kit îşi dădu seama că spunea adevărul. Chiar şi banii îi păreau mai puţin importanţi acum. Tot ce voia cu adevărat era să iasă învingător.

— Cum am ajuns la aşa ceva, Kit? îl întrebă Stanley.

Ochii lui Kit întâlniră privirea tatălui său, plină de furie, dar şi de durere. Stanley arăta la fel ca atunci când murise

mama Marta. „Cu atât mai rău, își zise Kit în gând plin de furie, și-a făcut-o cu mâna lui.”

— E prea târziu pentru scuze acum, spuse el dur.

— Nu aveam de gând să-mi cer scuze, replică Stanley pe un ton trist.

Kit aruncă o privire către Nigel, care stătea întins pe podea, ținându-și mâna stângă peste umărul drept, din care-i curgea sânge. Văzându-l, Kit înțelese de unde se auziseră cele două focuri de armă care-l făcuseră să intre în bucătărie cu sticla de parfum în mână.

Cu un mare efort, Nigel se ridică în picioare.

— O, drace, doare, spuse el.

— Dă-mi armele, Toni, îi ceru Kit. Repede, că altfel apăs pe vaporizator.

Toni șovăia.

— Cred că Kit vorbește cât se poate de serios, spuse Stanley.

— Pune-le pe masă, zise Kit.

Toni puse pistoalele pe masa din bucătărie, lângă servietă în care se aflase sticluța de parfum.

— Ia-le tu, Nigel, spuse Kit.

Folosindu-și mâna stângă, Nigel luă o armă și o îndesă în buzunar. O luă pe cea de-a doua, o cântări și apoi, cu o mișcare bruscă și rapidă, o folosi pentru a o lovi peste față pe Toni. Această țipă și căzu pe spate.

Gestul lui îl înfurie la culme pe Kit.

— Ce crezi că faci? strigă el. Nu avem timp de așa ceva! Trebuie să plecăm.

— Nu-mi da tu mie ordine, spuse Nigel pe un ton dur. Vaca asta m-a împușcat.

Uitându-se la expresia de pe chipul lui Toni, Kit își dădu seama că femeia credea că avea să moară. Dar nu avea timp să se bucure de răzbunare.

— Vaca aia mie mi-a distrus viața, dar nu mai rămân să o pedepsesc, spuse Kit. Termină!

Nigel ezită, uitându-se la Toni cu privirea plină de ură.

— Hai să mergem! spuse Kit.

Într-un final, Nigel îi întoarse spatele lui Toni.

— Ce facem cu Elton și cu Daisy?

— La dracu' cu ei!

— Ar trebui să-l legăm pe babacul tău și pe stricata lui.

— Tâmpitule, nu-ți dai seama că nu mai avem timp?

Nigel îi aruncă lui Kit o privire tăioasă.

— Cum mi-ai spus?

Kit își dădu seama că Nigel își dorea să omoare pe cineva, și, în momentul respectiv, se gândea să-l împuște pe Kit. Era un moment înfricoșător. Kit ridică sticla de parfum cât putu de sus și privi în gol, așteptând ca viața lui să se încheie. Însă Nigel își feri privirea și spuse:

— Bine, hai să plecăm de aici!

9 A.M.

Kit ieși în fugă din casă. Motorul Mercedesului pulsa cu un zgomot slab, iar zăpada de pe capotă deja se topea din cauza căldurii degajate de el. Parbrizul și geamurile laterale erau curățate pe alocuri – îndepărtase el în grabă zăpada cu mâinile. Se urcă repede în mașină, îndesând sticla de parfum în buzunarul de la haină. Nigel se așeză cu greu pe locul pasagerului, gemând de durere din cauza răni.

Kit împinse schimbătorul automat în viteză și atinse pedala de accelerație. Mașina părea să se chinuiască să se miște înainte, dar nici măcar nu se clinti. Plugul se oprise la nici un metru de mașină, iar în fața mașinii se formase o grămadă de zăpadă de mai bine de jumătate de metru, exact în fața barei de protecție. Kit apăsă mai tare pe pedală, însă mașina nu reușea să se urnească.

— Hai! spuse Kit. Este un Mercedes, ar trebui să poată muta din loc câteva kilograme de zăpadă! Oricum, cât de puternic e afurisitul ăsta de motor?

Apăsă un pic mai tare, dar nu voia ca roțile să piardă aderența la sol și să înceapă să patineze. Mașina se mișcă înainte câțiva centimetri – zăpada acumulată părea să se crape. Kit aruncă o privire în urmă. Tatăl său și Toni stăteau afară și îi priveau. Kit se gândi că n-aveau să se apropie mai mult, pentru că știau că Nigel ținea pistoalele la îndemână.

Dintr-odată, mașina țâșni înainte, în timp ce zăpada ceda.

Kit simți un avânt de bucurie pe când accelera pe aleea dezăpezită. Steepfall îi păruse un fel de închisoare din care nu putuse niciodată să evadeze – dar într-un final o făcuse. Trecu pe lângă garaj – și o văzu pe Daisy.

Din reflex, apăsă pe frână.

— Ce naiba? spuse Nigel.

Daisy se mișca spre ei, susținută de o parte de Craig și de cealaltă de către fata ursuză a lui Ned, Sophie. Picioarele lui Daisy atârnavă, nefolositoare, în spatele ei, iar capul ei îi era tot însângerat. În spatele lor era Ferrariul lui Stanley, cu formele lui senzuale acum deformate, cu vopseaua albastră metalizată cojită și zgâriată. Ce naiba se întâmplase acolo?

— Oprește și ia-o și pe ea! spuse Nigel.

Kit își aminti cum îl umilise Daisy și cum, cu numai o zi în urmă, aproape îl înecase în piscina tatălui ei.

— Las-o naibii, spuse el.

El era la volan și nu avea de gând să-și întârzie fuga din cauza ei. Apăsă pedala cu putere.

Capota lungă de culoare verde a Mercedesului păru să se ridice precum capul unui cal dornic de fugă și țâșni înainte. Craig nu avu la dispoziție decât o secundă pentru a acționa. Apucă gluga hanoracului lui Sophie și o trase spre marginea aleii, mișcându-se și el în aceeași direcție. Pentru că o țineau încă pe Daisy, și o traseră și pe ea odată cu ei, astfel că toți trei căzură în zăpada moale de lângă fâșia curățată. Daisy țipa de durere și de furie.

Mașina trecu în viteză pe lângă ei, la numai câțiva centimetri distanță, iar Craig văzu că unchiul său Kit se afla la volan. Era uluit. Kit aproape că-l omorâse. Fusese un gest deliberat, sau Kit știuse că băiatul avea timp să se dea la o parte?

— Ticălosule! țipă Daisy în urma mașinii și ridică pistolul.

Kit accelerează pe lângă Ferrariul distrus și își continuă drumul curbat ce mergea în paralel cu vârful stâncii. Incapabil să se miște, Craig privea cum Daisy își lua ținta. Apăsă pe trăgaci, iar Craig văzu unul dintre geamurile laterale spărgându-se.

Daisy urmărea cu brațul mașina care accelera și trăgea încontinuu, iar tuburile cartușelor cădeau din orificiul

pistolului unul după celălalt. Pe partea laterală a mașinii, apărură mai multe găuri de glonț care formau o linie imaginară; apoi se auzi un alt fel de zgomot. Unul dintre cauciucurile din față explodează și o fâșie din el se desprinsese.

Preț de o secundă, mașina continuă să meargă în linie dreaptă, după care alunecă lateral, croindu-și drum prin stratul gros de zăpadă adunat la marginea aleii și iscând un adevărat nor de pulbere albă. Partea din spate derapă și se lovi de zidul jos care se întindea de-a lungul marginii stâncii. Craig auzi zgomotul metalic al oțelului contorsionat.

Mașina alunecă în lateral. Daisy trăgea în continuare; parbrizul se făcu țandări. Mașina încetini, înclinându-se într-o parte, părând să ezite și apoi răsturnându-se. În această poziție, cu roțile în sus, mai alunecă vreo câțiva metri, după care se opri.

Daisy nu mai trase. Căzu pe spate, cu ochii închiși.

Craig se uita fix la ea. Arma căzu din mâna lui Daisy. Sophie începu să plângă.

Craig se aplecă peste Daisy. Îi privea ochii, îngrozit la gândul că se vor deschide în orice moment. Mâna i se încheștă pe arma caldă. O ridică din zăpadă. O ținea în mâna dreaptă și își puse degetul pe trăgaci. Ținti exact între ochii lui Daisy. Singurul lucru de care-i păsa era ca monstrul acela să nu-i mai amenințe pe el, pe Sophie și pe familia lor vreodată. Încet, apăsă pe trăgaci.

Pistolul scoase un zgomot sec – rămăsese fără muniție.

Kit zăcea pe partea interioară a plafonului mașinii răsturnate. Era lovit peste tot, iar gâtul îl durea de parcă și l-ar fi scrântit, dar își putea mișca toate membrele. Reuși să se îndrepte de spate. Nigel era lângă el, inconștient sau poate chiar mort.

Kit încercă să iasă. Trase de mânerul ușii și împinse, dar aceasta nu se clinti. În timpul răsturnării, ceva îi blocase mecanismul de deschidere. Kit începu să bată nebunește cu

pumnii în ea, dar fără nici un rezultat. Apăsă frenetic pe butonul geamului electric, dar nu se întâmplă nimic. Înnebunit, se gândea că era posibil să fie prins acolo până ce sosea echipa de descarcerare să-l scoată și, pentru un moment, se simți copleșit de panică și de disperare. Apoi văzu că parbrizul era crăpat. Îl lovi cu mâna și împinse cu ușurință o parte mare din geamul spart.

Se târî prin cadrul parbrizului. Nu era atent la sticla spartă și își tăie palma într-un ciob. Țipă de durere și își supse sângele ce izvora din rană, dar nu se putea opri. Se târî de sub capota mașinii și se ridică în picioare. Briza marină îi bătea nebunește în față. Aruncă o privire în jur.

Tatăl său și Toni Gallo alergau pe alee în direcția lui.

Toni se opri să se uite la Daisy. Părea inconștientă. Craig și Sophie arătau speriați, dar teferi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Toni.

— Trăgea în noi, îi răspunse Craig. Am lovit-o cu mașina.

Toni urmări privirea lui Craig și zări Ferrariul lui Stanley, lovit la ambele capete și cu toate geamurile sparte.

— Dumnezeule mare!

Toni își puse mâna pe gâtul lui Daisy, să vadă dacă mai trăia. Avea puls, dar slab.

— E încă în viață – abia, abia.

— Pistolul ei e la mine. Oricum, nu mai are gloanțe, spuse Craig.

Toni își dădu seama că nu pățiseră nimic. Își mută privirea spre Mercedesul lovit. Kit ieșise din mașină. Porni în fugă spre el. Stanley o urmă îndeaproape.

Kit începu să fugă în direcția opusă, de-a lungul aleii, îndreptându-se către pădure; dar era rănit de pe urma accidentului și alerga haotic. Toni își dădu seama că n-avea cum să mai ajungă în pădure. După câțiva pași, începu să se clatine și se prăbuși.

Părea să-și dea seama că nu putea scăpa pe acolo.

Ridicându-se în picioare, își schimbă direcția de deplasare și se întoarce către stâncă.

Când trecu pe lângă mașină, Toni aruncă o privire înăuntru. Trupul lui Nigel nu mai era decât o grămadă de carne, iar ochii lui deschiși priveau în gol. Toni făcu din nou bilanțul celor trei infractori: unul legat, unul inconștient și unul mort. Rămăsese numai Kit.

Acesta alunecă pe aleea acoperită de o pojghiță de gheață, se clătină, își recăpătă echilibrul și se întoarce către cei doi urmăritori. Scoase sticluța de parfum din buzunar și o ridică, ca și cum ar fi fost o armă.

— Opriți-vă sau o să murim cu toții, spuse el.

Toni și Stanley se opriră.

Pe chipul lui Kit, se reflectau durerea și furia. Toni își dădu seama că avea în fața ochilor un om care-și pierduse sufletul. Ar fi fost în stare să facă orice: să-și omoare familia, pe sine, să distrugă lumea.

— N-o să funcționeze aici, afară, spuse Stanley.

Toni se întrebă dacă era adevărat ce spunea acesta. Kit avu același gând și spuse:

— De ce nu?

— Ia fii atent ce vânt bate, spuse Stanley. Picăturile se vor dispersa înainte să apuce să facă vreun rău.

— La dracu' cu tot, atunci! spuse Kit și aruncă sticla în sus. Apoi se întoarce, sări peste zidul jos și o luă la goană cu viteză maximă spre marginea stâncii, care se afla la numai câțiva metri depărtare.

Stanley fugi în urma lui.

Toni prinse sticla de parfum înainte ca aceasta să se izbească de pământ.

Stanley sări, cu mâinile întinse în față, și aproape că-l prinse de umeri, dar îi alunecară palmele. Căzu la pământ, dar reuși să-l prindă de un picior și-l ținu bine. Kit căzu cu capul și cu umerii în buza prăpastiei. Stanley se aruncă deasupra lui, ținându-l cu propria greutate.

Toni aruncă o privire peste marginea prăpastiei și văzu un hău de mai bine de treizeci de metri sub care, printre stâncile ascuțite, marea părea că dăduse în clocot.

Kit se zbătea, dar tatăl său îl ținu lipit de pământ, așa că, în cele din urmă, renunță să mai miște.

Încet, Stanley se ridică și îl trase și pe Kit în picioare. Acesta avea ochii închiși. Tremura, ca și cum ar fi avut o criză de nervi.

— S-a terminat, spuse Stanley. Își îmbrățișă fiul, iar cei doi stătură lipiți câteva momente. S-a terminat tot.

Stătură așa îmbrățișați pe marginea prăpastiei, cu părul răvășit de vânt, până când Kit se opri din tremurat. Apoi, cu gesturi blânde, Stanley îl întoarse și îl conduse înapoi spre casă.

Familia se afla în living. Toți erau în stare de șoc și tăcuți, nefiind încă siguri dacă acel teribil coșmar se terminase sau nu. Stanley vorbea cu cei de la serviciul de ambulanță din Inverburn de pe mobilul lui Kit, în timp ce Nellie încerca să-i lingă mâinile. Hugo stătea întins pe canapea, acoperit cu pături, în timp ce Olga îi spăla rănilor. Miranda făcea același lucru pentru Tom și Ned. Kit stătea pe podea, întins pe spate, cu ochii închiși. Craig și Sophie vorbeau încet într-un colț. Caroline își găsisese toți hamsterii și ținea cușca lor pe genunchi. Mama lui Toni era lângă Caroline, cu cățelușul în poală. În colț, luminițele bradului de Crăciun străluceau.

Toni o sună pe Odette.

— Cât de departe ziceai că sunt elicopterele alea?

— La o oră distanță, răspunse Odette. Dar asta era atunci. Imediat ce s-a oprit ninsoarea, le-am mutat. Acum sunt în Inverburn, așteptând noi ordine. De ce?

— Am prins hoții și am recuperat virusul, dar...

— Cum, singură?

Odette era uimită.

— Nu contează asta. Acum important este clientul, cel

care încearcă să cumpere virusul și să-l folosească pentru a omorî o mulțime de oameni. Trebuie să-l găsim.

— Aș vrea să putem.

— Cred că se poate, dacă acționăm rapid. Poți să-mi trimiți un elicopter?

— Unde ești?

— La casa lui Stanley Oxenford, la Steepfall. Este exact pe stânca aflată la douăzeci și ceva de kilometri nord de Inverburn. Sunt patru clădiri așezate în formă de pătrat, iar pilotul o să vadă două mașini accidentate în grădină.

— O, Doamne, chiar că ai fost ocupată.

— Am nevoie să-mi aducă un transmițător radio în miniatură, de genul celor de pus asupra unei persoane pe care vrei s-o urmărești. Trebuie să fie suficient de mic pentru a intra în capacul unei sticle.

— Cât timp trebuie să funcționeze transmițătorul?

— Două zile.

— Nici o problemă. Ar trebui să existe așa ceva la sediul Poliției din Inverburn.

— Încă un lucru. Am nevoie de o sticlă de parfum – Diablerie.

— Așa ceva sigur nu au la sediul poliției. Vor trebui să intre prin efracție în magazinul Boots de pe High Street.

— Nu avem prea mult timp. Stai un moment!

Olga spunea ceva. Toni își îndreaptă privirea spre ea și spuse:

— Ce este?

— Pot să-ți dau eu o sticlă de Diablerie, exact cum era aceea de pe masă. Folosesc zilnic parfumul ăsta.

— Mulțumesc. Toni vorbi în receptor: Lasă parfumul, am găsit deja o sticlă. Cât de curând poate ajunge elicopterul aici?

— În zece minute.

Toni aruncă o privire la ceasul de la mână.

— S-ar putea să nu fie suficient de repede.

— Unde merge elicopterul după ce te ia pe tine?

— O să-ți spun un pic mai târziu, spuse Toni și închise.

Îngenunche pe podea lângă Kit. Acesta era palid. Ținea ochii închiși, dar nu dormea: respira greu și, din când în când, începea să tremure.

— Kit, spuse ea.

Acesta nu reacționează.

— Kit, trebuie să te întreb ceva. E foarte important.

Kit deschise ochii.

— Urma să te întâlnești cu clientul la ora zece, nu-i așa? Când ceilalți se întoarseră să-i asculte răspunsul, în încăperea se lăsă o liniște plină de încordare.

Kit se uita la Toni, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Trebuie să știi unde stabiliserăți întâlnirea.

Kit își feri privirea.

— Kit, te rog.

Kit deschise gura. Toni se aplecă și mai aproape. Acesta șopti:

— Nu.

— Mai gândește-te, îl rugă ea. S-ar putea ca, în timp, să câștigi iertarea celorlalți.

— Niciodată.

— Ba dimpotrivă. Nu s-a făcut mult rău, deși planul vostru implica o crimă îngrozitoare. Virusul a fost recuperat.

Ochii lui Kit se mișcau, privirea sa trecând de la un membru al familiei la altul. Citindu-i gândurile, Toni continuă:

— Le-ai făcut o mare nedreptate, dar ei nu par gata să te abandoneze. Sunt toți în jurul tău.

Kit închise ochii. Toni se aplecă și mai aproape de el.

— Ai putea începe să îndrepti lucrurile chiar acum.

Stanley deschise gura pentru a spune ceva, dar Miranda îl opri ridicând mâna. Vorbi ea în locul lui.

— Kit, te rugăm, spuse ea. După toată mizeria asta, fă și tu un lucru bun! Fă-o pentru tine, ca să vezi că nu ești rău

în totalitate. Spune-i ce are nevoie să știe.

Kit își închise strâns ochii și două lacrimi i se scurseră pe obraji. Într-un final, spuse:

— Școala de aviație Inverburn.

— Mulțumesc, zise Toni în șoaptă.

10 A.M.

Toni stătea în turnul de control al școlii de aviație. Împreună cu ea, în camera mică, se aflau Frank Hackett, Kit Oxenford și un detectiv de la poliția locală. În hangar, parcat astfel încât să nu poată fi văzut, se afla elicopterul militar cu care veniseră aici. Ajunseseră în ultimul minut, dar acum puteau să-și tragă sufletul.

Kit ținea strâns servieta vișinie. Era palid, iar pe fața sa nu se citea nici o emoție. Se supunea instrucțiunilor de parcă ar fi fost un robot.

Cu toții se uitau prin ferestrele mari. Norii începuseră să se împrăștie, iar soarele lumina pista acoperită de zăpadă. Nu se vedea nici urmă de elicopter.

Toni ținea în mână telefonul lui Nigel Buchanan, așteptând să sune. La un moment dat în timpul nopții, bateria se terminase, dar era același model ca telefonul lui Hugo, așa că împrumutase încărcătorul lui, care era acum conectat la priza din perete.

— Pilotul ar fi trebuit să sune până acum, spuse ea neliniștită.

— S-ar putea să întârzie câteva minute, zise Frank.

Toni apăsă câteva taste și descoperi ultimul număr pe care-l apelase Nigel. Părea să fie număr de mobil și fusese format la 11.45 p.m., cu o zi în urmă.

— Kit, spuse ea, Nigel l-a sunat cumva pe cumpărător chiar înainte de miezul nopții?

— Pe pilot.

Toni se întoarse către Frank.

— Înseamnă că acesta este numărul. Cred că ar trebui să sunăm.

— Bine.

Toni apăsă pe butonul de apel și îi dădu telefonul

detectivului de la poliția locală. Acesta îl duse la ureche. După câteva secunde, spuse:

— Da, eu sunt. Unde ești? Acesta vorbea cu un accent londonez asemănător cu al lui Nigel – tocmai de aceea îl adusese Frank cu el. Atât de aproape? spuse el uitându-se pe fereastră spre cer. Nu te putem vedea...

În timp ce rostea aceste cuvinte, dintre nori se ivi un elicopter.

Toni era încordată.

Polițistul închise telefonul. Toni își scoase propriul mobil și o sună pe Odette, care se afla acum în sala de operațiuni de la Scotland Yard.

— Clientul se află în raza noastră vizuală.

Odette nu-și putu ascunde încântarea din voce.

— Dă-mi numărul de pe coada aparatului.

— Un moment...

Toni își concentră privirea asupra elicopterului până ce reuși să distingă numărul de înmatriculare, după care îi dictă literele și numerele lui Odette. Odette le repetă, apoi închise telefonul.

Elicopterul coborî din înaltul cerului. Elicele sale spulberau zăpada de pe sol, formând un adevărat vârtej. Ateriză la circa treizeci și cinci de metri de turnul de control.

Frank își îndreptă privirea asupra lui Kit și dădu din cap.

— Du-te!

Kit șovăia.

— Nu trebuie decât să faci întocmai cum am plănit, spuse Toni. Spui așa: „Am avut ceva probleme cu vremea, dar totul s-a rezolvat în final”. O să fie bine.

Kit coborî scările cu servieta în mână.

Toni n-avea nici cea mai vagă idee dacă Kit putea să acționeze așa cum fusese instruit. Nu mai dormise de peste 24 de ore, fusese implicat într-un accident de mașină și era distrus din punct de vedere emoțional. Era în stare de orice.

Pe locurile din față ale elicopterului stăteau doi bărbați. Unul din ei, probabil copilul, deschise ușa și coborî cu o servietă mare în mână. Era un om îndesat, de înălțime medie și purta ochelari de soare. Băgându-și capul între umeri, se îndepărtă de aeronavă.

O secundă mai târziu, Kit apără în fața turnului și merse prin zăpadă spre elicopter.

— Stai calm, Kit, spuse Toni cu voce tare.

Frank mormăi.

Cei doi se întâlniră la jumătatea distanței și schimbă câteva cuvinte. Oare copilul întreba unde era Nigel? Kit arătă cu degetul către turnul de control. Ce spunea? „Nigel m-a trimis să livrez marfa”, probabil. Dar putea la fel de bine să zică: „Polițiștii sunt acolo, în turnul de control”. Bărbatul îi mai puse și alte întrebări, iar Kit ridică din umeri.

Mobilul lui Toni începu să sune. Era Odette.

— Elicopterul este înregistrat pe numele lui Adam Hallan, un bancher din Londra, spuse ea. Dar el nu se află la bord.

— Păcat!

— Nu-ți face griji, nici nu mă așteptam să fie. Pilotul și copilul sunt angajații lui. Au lăsat un plan de zbor la Heliportul Battersea – exact de cealaltă parte a râului, vizavi de casa domnului Hallan din Cheyne Walk.

— Deci el e Domnul Mahăr, atunci?

— Crede-mă... îl urmărim de o groază de vreme.

Copilul arătă către servieta vișinie. Kit o deschise și îi arătă o sticlă de Diablerie cuibărită într-un strat de fulgi de polistiren. Copilul puse servieta pe zăpadă și o deschise, lăsând să se vadă niște teancuri de bancnote de cincizeci de lire, legate strâns. „Cel puțin un milion de lire sterline, își zise Toni în gând, poate chiar două milioane.” Așa cum i se spusese, Kit luă unul dintre teancuri și se uită la bancnotele de la mijloc.

Toni îi spuse lui Odette:

— Au făcut schimbul. Kit verifică banii.

Cei doi oameni de pe aerodrom se priviră în ochi, dădură din cap și își strânseră mâinile. Kit îi dădu servieta de piele vișinie, după care luă valiza. Părea grea. Copilotul merse înapoi spre elicopter, iar Kit se întoarse către turnul de control.

Imediat ce copilotul se urcă înapoi în aparat, acesta decolă.

Toni vorbea în continuare cu Odette:

— Recepționezi semnalul transmițătorului din sticla de parfum?

— Foarte bine, spuse Odette. I-am prins pe ticăloși.

Ziua cadourilor

7 P.M.

În Londra era frig. Aici nu căzuse nici un fulg de zăpadă, dar un vânt înghețat biciuia clădirile vechi și străzile șerpuite, iar oamenii își ascundeau capul între umeri și-și strângeau fularele în jurul gâtului, grăbindu-se să intre la căldură, în puburi, restaurante, hoteluri sau cinematografe.

Toni Gallo stătea pe bancheta unui Audi simplu, de culoare gri, alături de Odette Cressy. Odette era o femeie blondă de vârsta lui Toni, îmbrăcată într-un costum business și o cămașă stacojie pe sub sacou. În față stăteau doi detectivi, unul la volan, iar celălalt studia un receptor de semnale radio, spunându-i șoferului pe unde să meargă.

Polițiștii urmăreau sticla de parfum de 33 de ore. După cum se așteptaseră, elicopterul aterizase în sud-vestul Londrei. Pilotul se urcase într-o mașină care îl aștepta și mersese peste Podul Battersea până la casa lui Adam Hallan, aflată pe malul râului. Pe tot parcursul nopții trecute, semnalul rămăsese staționar, transmițând constant de undeva din eleganta casă datând din secolul al XVIII-lea. Odette nu voia să-l aresteze încă pe Hallan. Voia să prindă în capcană cât mai mulți teroriști.

Toni își petrecuse cea mai mare parte din timp dormind. Când se culcase, în apartamentul ei, chiar înainte de ora 12.00 a zilei de Crăciun, se simțise prea tensionată ca să doarmă. Gândurile ei însoțeau elicopterul în timp ce acesta străbătea Marea Britanie și își făcea griji că semnalul radio n-avea să ajungă la autorități. În ciuda grijilor, adormise în

numai câteva secunde.

Seara, se dusese la Steepfall să-l vadă pe Stanley. Se ținuseră de mână și vorbiseră timp de o oră în biroul lui; apoi ea mersese cu avionul la Londra. Dormise profund toată noaptea, în apartamentul lui Odette din Camden Town.

Pe lângă faptul că urmărise semnalul radio, poliția londoneză îi supraveghease pe Adam Hallan și pe copilul său. Dimineața, Toni și Odette se alăturaseră echipei care ținea sub observație casa lui Adam Hallan.

Toni își atinsese obiectivul principal. Mostrele din virusul letal erau înapoi în laboratorul BSL4 de la Kremlin. Dar spera să-i prindă pe oamenii răspunzători de coșmarul prin care trecuse. Voia să se facă dreptate.

Hallan organizase o petrecere la ora prânzului și cincizeci de oameni, de vârste și naționalități diferite, purtând cu toții haine nepretențioase, dar scumpe, vizitaseră casa. Unul dintre oaspeți plecase cu sticla de parfum. Toni, Odette și echipa de supraveghere urmăriseră semnalul radio la Bayswater și ținură sub observație o pensiune pentru studenți toată după-amiaza.

La șapte seara, semnalul începu să se deplaseze din nou.

Din clădire ieși o tânără. În lumina felinarelor stradale, Toni văzu că avea un păr frumos, de culoare închisă, bogat și lucios. Pe umăr ținea o poșetă. Își ridică gulerul hainei și merse de-a lungul trotuarului. Un detectiv îmbrăcat în jeanși și în hanorac coborî dintr-un Rover bej și porni pe urmele ei.

— Cred că acum e momentul, spuse Toni. O să folosească sticluța de parfum.

— Vreau să văd, spuse Odette. Am nevoie de martori la tentativa de omucidere pentru a-l pune sub acuzație.

Toni și Odette o pierdură din ochi pe femeie când aceasta se îndreptă către o stație de metrou. Pe măsură ce femeia cobora în subteran, semnalul radio slăbi îngrijorător de

mult. Rămase nemișcat timp de câteva minute. Apoi semnalul se mișcă, probabil pentru că femeia urcase în metrou. Cei patru urmară semnalul slab, temându-se că avea să dispară și că femeia urmă să iasă din raza de observație a detectivului în hanorac. Dar aceasta reveni la suprafață în Picadilly Circus, iar detectivul se afla încă pe urmele ei. Timp de un minut, pierdură contactul vizual, deoarece femeia coti pe o stradă cu sens unic. Apoi detectivul o sună pe Odette pe mobil și îi raportă că femeia intrase într-un teatru.

— Acolo va elibera substanța din sticlă, spuse Toni.

Mașinile de poliție neinscripționate parcară în fața Teatrului. Odette și Toni intrară, urmate de cei doi bărbați din cea de-a doua mașină. Spectacolul, o poveste cu fantome însoțită de cântece, era popular printre turiștii americani. Fata cu păr frumos stătea la coadă alături de oamenii care veneau să-și ridice biletele plătite în avans.

În timp ce aștepta, scoase din poșetă o sticlă de parfum. Cu mișcări rapide, care păreau cu totul firești, își pulveriză substanța din interior pe gât și pe umeri. Spectatorii din jur nu-i acordară atenție. Chiar dacă le atrăgea atenția, își închipuiau, fără îndoială, că nu voia altceva decât să miroasă bine pentru bărbatul cu care avea să se întâlnească. Un păr atât de frumos ar trebui să și miroasă bine. Spray-ul era, în mod curios, inodor, dar nimeni nu păru să observe.

— Asta e bine, spuse Odette. Dar s-o lăsăm să mai facă o dată.

În sticlă se afla apă simplă, dar totuși Toni tremura de groază în timp ce inspira. Dacă nu ar fi făcut schimbul, în sticluță s-ar fi aflat virusuri vii Madoba-2, iar acea gură de aer ar fi ucis-o.

Femeia își ridică biletul și intră în sală. Odette vorbi cu plasatorul și îi arătă legitimația de poliție; apoi, detectivii o urmară pe femeie. Aceasta se duse la bar, unde se

„parfumă” din nou. Făcu același lucru și în toaletă. Într-un final, își ocupă locul din stal și folosi parfumul încă o dată. Toni presupuse că planul ei era să folosească spray-ul de alte câteva ori în pauză și, în final, pe holurile aglomerate, în timp ce oamenii plecau din clădire. Până la sfârșitul serii, aproape toți cei prezenți în teatru vor fi respirat deja picăturile vaporizate din sticlă.

Privind din spatele sălii, Toni ascultă accentele oamenilor din jurul ei: o femeie din sudul Statelor Unite care tocmai cumpărase „cea mai frumoasă eșarfă de cașmir”; cineva din Boston care spunea unde și-a parcat mașina; un newyorkez care plătise cinci *dolari* pentru o ceșcă de cafia. Dacă, așa cum fusese planul, sticla de parfum ar fi conținut virusul, până acum oamenii aceștia ar fi fost deja contaminați cu Madoba-2. Ar fi mers acasă cu avionul, și-ar fi îmbrățișat rudele, și-ar fi salutat vecinii și s-ar fi dus înapoi la serviciu, spunându-le tuturor despre vacanța pe care și-o petrecuseră în Europa.

Zece sau douăsprezece zile mai târziu, s-ar fi îmbolnăvit.

„M-am molipsit cu o răceală îngrozitoare în Londra”, ar fi spus. Prin strănut, și-ar fi contaminat și rudele, prietenii și colegii. Simptomele s-ar fi înrăutățit, iar doctorii lor i-ar fi diagnosticat cu gripă. Când ar fi început să moară, doctorii și-ar fi dat seama că era vorba despre ceva mai serios decât gripă. În timp ce boala fatală se împrăștia rapid de la o stradă la alta și dintr-un oraș în celălalt, branșa medicilor ar fi înțeles cu ce se confruntă, dar ar fi fost prea târziu.

Acum nu se va întâmpla nimic din toate acestea – dar Toni se cutremură gândindu-se cât de aproape fuseseră de un asemenea dezastru.

Un bărbat emoționat, îmbrăcat în smoching, se apropie de ei.

— Sunt managerul hotelului, spuse el. Ce se întâmplă?

— Suntem pe punctul de a face o arestare, îi zise Odette. Cred că ați prefera să întârziați ridicarea cortinei timp de

câteva minute.

— Sper să nu fie agitație prea mare.

— Crede-mă, și eu sper la fel.

Oamenii din public se așezaseră la locurile lor.

— În regulă, le spuse Odette detectivilor. Am văzut destul. Arestați-o, dar nu faceți prea multă vâlvă.

Cei doi bărbați din a doua mașină parcurseră spațiile dintre rândurile de scaune și se postară la capetele culoarului ce ducea la locul femeii. Aceasta se uită la unul din ei, apoi la celălalt.

— Veniți cu mine, domnișoară, vă rog, spuse detectivul care se afla mai aproape de ea.

În timp ce toată lumea asculta, în sala de teatru se lăsă tăcerea. „Oare face parte din spectacol?“, se întrebau ei.

Femeia nu se ridică, dar scoase sticla de parfum și pulveriză din nou lichidul din ea. Detectivul, un tânăr îmbrăcat într-o jachetă scurtă, împinse câțiva spectatori pentru a-și croi drum pe rândul unde stătea ea.

— Vă rog să veniți imediat, spuse el.

Ea se ridică, luă sticla de parfum și vaporiză câteva picături în aer. Nu vă mai deranjați. E numai apă chioară, spuse el, după care o luă de braț, o conduse la capătul rândului și pe culoar până în spatele sălii.

Toni se uita fix la prizonieră. Aceasta era tânără și atrăgătoare. Fusese pregătită să se sinucidă. Toni se întreba de ce ar face așa ceva.

Odette luă sticla de parfum din mâna ei și o puse într-o pungă pentru dovezi.

— *Diablerie*, spuse ea. E în franceză. Știi ce înseamnă?

Femeia negă printr-o mișcare a capului.

— Lucrarea diavolului. Odette se întoarse către detectivul care o escorta pe prizonieră: Pune-i cătușele și ia-o de aici!

Un an mai târziu

Ziua de Crăciun

5.50 P.M.

Toni ieși din baie goală și traversă camera de hotel pentru a răspunde la telefon. Din pat, Stanley spuse:

— Doamne, ce bine arăți!

Toni îi zâmbi soțului ei. Acesta purta un halat de baie flaușat de culoare albastră, prea mic pentru el, care lăsa la vedere picioarele sale lungi și musculoase.

— Nici tu nu arăți rău, spuse ea și ridică receptorul.

Era mama ei.

— Crăciun fericit, spuse Toni.

— Fostul tău prieten e la televizor, zise mama.

— Ce face, cântă colinde în corul polițiștilor?

— Carl Osborne îi ia un interviu. Povestește cum a prins el teroristii aceia Crăciunul trecut.

— *Ei* i-a prins? pe moment, Toni fu cuprinsă de indignare, după care își zise: „Ce rost are?” Ei bine, are nevoie de publicitate – urmărește să fie promovată. Ce face sora mea?

— Tocmai pregătește cina.

Toni se uită la ceas. Pe insula unde se aflau, mai erau câteva minute până la ora șase seara. La mama, în Anglia, era aproape ora zece seara. Dar la Bella mereu se mânca târziu. Ce ți-a luat de Crăciun?

— O să luăm ceva la reducerile de după Anul Nou. E mai ieftin.

— Ți-a plăcut cadoul de la mine?

Toni îi cumpărase un pulover din cașmir de culoarea

somonului.

— E minunat, mulțumesc, dragă.

— Osborne e bine?

Mama luase cățelușul la ea, iar acum crescuse, un câine mare și lățos alb cu negru, cu părul acoperindu-i ochii.

— Se poartă foarte bine și nu a avut nici un accident de ieri încoace.

— Și nepoții?

— Aleargă și își strică jucăriile primite cadou. Trebuie să închid acum. Regina e la televizor.

— La revedere, mamă. Mulțumesc de telefon.

— Presupun că avem timp de un pic de... știi tu ce... înainte de cină, spuse Stanley.

Toni se prefăcu șocată.

— Tocmai am făcut un pic de *știi tu ce!*

— Asta a fost cu ore în urmă! Dar dacă ești obosită... îmi dau seama că, atunci când o femeie ajunge la o anumită vârstă...

— O anumită vârstă? Toni sări în pat și îngenunche peste el. O anumită vârstă?

Luă o pernă și începu să-l lovească cu ea.

Neajutorat, Stanley începu să râdă și imploră iertare, iar ea se opri și îl sărută.

Se așteptase că Stanley să fie destul de bun la pat, dar o surprinsese faptul că era atât de înflăcărat. Nu avea să uite niciodată prima lor vacanță împreună. Într-un apartament de la Ritz, în Paris, el o legase la ochi și îi legase mâinile de tăblia patului. În timp ce ea stătea acolo, goală și neajutorată, el îi mângâiase buzele cu o pană, apoi cu o linguriță din argint, iar mai apoi cu o căpșună. Nu se mai concentrase niciodată atât de mult asupra senzațiilor fizice ca atunci. Stanley îi mângâiase sânii cu o batistă de mătase, cu o eșarfă de cașmir și cu mânuși de piele. Toni se simțise ca și cum ar fi plutit pe mare, legănată ușor de valuri de plăcere. Stanley o sărutase în spatele genunchilor,

pe partea interioară a coapselor, pe interiorul brațelor și pe gât. Făcuse totul încet și îndelung, până când ea simțise că avea să explodeze de dorință. Îi atinsese sfârcurile cu cuburi de gheață și turnase un pic de ulei cald înăuntrul ei. Continuase să o ațâțe până ce o făcuse să-l implore să o penetreze, după care o făcuse să mai aștepte încă un pic. În cele din urmă, Toni îi spusese:

— Nu știam asta, dar toată viața mi-am dorit ca un bărbat să-mi facă așa ceva.

— Știu, îi spusese el.

Acum, Stanley era într-o dispoziție jucăușă.

— Hai, numai o partidă scurtă, spuse el. Te las pe tine deasupra.

— Of, bine. Toni oftă, prefăcându-se păcălită, în timp ce și căuta poziția potrivită deasupra lui. Câte lucruri trebuie să facă o fată în ziua de azi...

Atunci se auzi un ciocănit la ușă. Stanley strigă:

— Cine e?

— Olga. Toni spunea că-mi împrumută un colier.

Toni observă că Stanley dădea să-i spună fiicei sale să plece, dar ea îi acoperi gura cu palma.

— Un minut, Olga.

Se desprinsese de Stanley. Olga și Miranda se obișnuiseră cu ideea de a avea o mamă vitregă de vârsta lor, dar Toni nu voia să forțeze nota. Era mai bine ca ele să nu se gândească la faptul că tatăl lor făcea sex sălbatic.

Stanley se ridică de pe pat și se duse în baie. În cameră intră Olga, îmbrăcată pentru cină, într-o rochie neagră de bumbac cu un decolteu adânc.

— Ai spus că-mi împrumuți și mie colierul acela în V.

— Bineînțeles, stai să-l gălesc.

Din baie, se auzi apa la duș.

Olga coborî tonul, un lucru neobișnuit pentru ea.

— Voiam să te întreb... l-a văzut pe Kit?

— Da. l-a făcut o vizită la închisoare cu o zi înainte să

luăm avionul pentru a ajunge aici.

— Ce mai face fratele meu?

— Nu se simte în largul său, frustrat și plictisit, după cum era de așteptat, dar nu a fost bătut, nici violat și nici nu consumă heroină. Toni găsi colierul și i-l puse Olgăi la gât. Arată mai bine la tine decât la mine – mie chiar nu-mi stă bine cu negru. De ce nu îl întrebi direct pe tatăl tău despre Kit?

— Este atât de fericit, încât nu vreau să-l indispun. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Chiar deloc.

Din contră, Toni se simțea flatată. Olga se purta cu ea așa cum s-ar fi purtat o fiică cu mama ei, apelând la ea ca să afle informații despre tatăl ei, fără să-l deranjeze cu întrebări care nu sunt pe gustul bărbaților. Toni continuă:

— Știai că Hamish și Elton sunt în aceeași închisoare cu Kit?

— Nu – ce îngrozitor!

— Nu chiar. Kit îl ajută pe Elton să învețe să citească.

— Elton nu știe să citească?

— Aproape deloc. Știe câteva cuvinte din indicatoarele stradale – autostradă, Londra, centrul orașului, aeroport. Kit îl învață „Ana are mere”.

— Doamne, cum se aranjează lucrurile. Ai auzit de Daisy?

— Nu.

— A ucis o altă deținută din penitenciarul pentru femei și a fost judecată pentru crimă. A fost apărată de-o colegă de-a mea mai tânără, dar a fost condamnată. A primit o condamnare pe viață, sentință ce va fi adăugată la condamnarea precedentă. O să stea în închisoare până la șaptezeci de ani. Mi-aș fi dorit să nu se fi abolit condamnarea la moarte.

Toni putea înțelege ura Olgăi. Hugo nu-și mai revenise complet în urma bătăii administrate de Daisy cu bastonul. Nu mai vedea cu un ochi. Mai rău, nu-și recăpătase vechea

sa exuberanță. Era mai liniștit, mai fidel, dar nu la fel de amuzant, iar rânjetul său răutăcios nu mai putea fi văzut decât foarte rar.

— Păcat că tatăl ei este încă în libertate, spuse Toni.

Harry Mac fusese acuzat de complicitate, dar mărturia lui Kit nu fusese destul de convingătoare pentru a duce la condamnarea lui, iar juriul îl găsisese nevinovat. Se întorsese la viața lui de nelegiuit.

— Am vești și despre el, spuse Olga. Are cancer. A început la plămâni, dar acum s-a răspândit. Doctorii i-au spus că nu mai are decât trei luni de trăit.

— Ei bine, spuse Toni, până la urmă, după faptă și răsplată.

Miranda scoase hainele pe care avea să le poarte Ned la cină, pantaloni negri de in și o cămașă în carouri. Acesta nu se aștepta ca ea să facă acest lucru, dar, dacă nu-i alegea hainele, Ned, ar fi fost în stare să coboare la cină în pantaloni scurți și în tricou. Nu era neajutorat, ci doar neatent, iar Miranda acceptase acest lucru.

Îi acceptase foarte multe lucruri. Înțelesese că Ned n-avea să se implice niciodată într-un conflict, nici măcar pentru a o proteja; dar, pentru a compensa acest defect, Miranda știa că, într-o criză adevărată, Ned era ca o stâncă. Felul în care încasase loviturile repetate ale lui Daisy pentru a-l proteja pe Tom fusese o dovadă suficientă.

Ea era deja îmbrăcată într-o cămașă roz de bumbac și o fustă plisată. O făcea să pară cam lată în șolduri, dar, pe de altă parte, ea chiar era lată în șolduri. Ned spunea că îi plăcea acest lucru.

Intră în baie. Ned stătea în cadă, citind o biografie a lui Molière în limba franceză. Miranda îi luă cartea.

— Majordomul a făcut-o.

— Gata cu suspansul.

Se ridică în picioare.

Miranda îi întinse un prosop.

— Mă duc să văd ce fac copiii.

Înainte de a pleca din cameră, Miranda luă un pachet mic de pe noptieră și îl băgă în poșeta ei de seară.

Camerele de hotel erau cabane individuale înșirate de-a lungul plajei. În timp ce mergea spre cabana pe care fiul ei, Tom, o împărțea cu Craig, Miranda simți briza călduroasă mângâindu-i brațele goale.

Craig se dădea cu gel în păr, în timp ce Tom își lega sireturile.

— Sunteți bine, băieți? întrebă Miranda. Era o întrebare retorică. Erau amândoi bronzăți și fericiți, după o zi petrecută făcând windsurfing și schi nautic.

Tom nu mai era chiar un băiețel. Se înălțase cu cinci centimetri în ultimele șase luni și încetase să-i mai spună totul mamei sale. Pe Miranda o întrista acest lucru. Timp de doisprezece ani, fusese cerul și pământul pentru el. Avea să mai fie dependent de ea vreo câțiva ani, dar separarea începea încet-încet să se facă simțită.

Îi părăsi pe băieți și intră în coliba următoare. Sophie stătea aici cu Caroline, dar aceasta din urmă plecase deja, iar Sophie era singură. Rămăsese în fața dulapului, alegând o rochie. Spre nemulțumirea ei, Miranda văzu că purta un sutien sexy cu jumătate de cupă și chiloți tanga din același material.

— Mama ta a văzut lenjeria ta intimă? întrebă Miranda.

— Mă lasă să port ce-mi place, spuse Sophie îmbufnată.

Miranda se așeză pe un scaun.

— Vino aici, vreau să vorbesc cu tine.

Fără nici o tragere de inimă, Sophie se așeză pe pat. Își încrucișă picioarele și își feri privirea.

— Chiar aș prefera ca mama ta să-ți spună acest lucru, dar, cum ea nu este aici, va trebui s-o fac eu.

— Să-mi spună ce?

— Cred că ești prea tânără ca să faci sex. Ai

cincisprezece ani. Craig are numai șaisprezece.

— Mai are un pic și împlinește șaptesprezece.

— Nu contează, ce faceți voi este, de fapt, ilegal.

— Nu și în țara asta.

Miranda uitase că nu se aflau în Marea Britanie.

— Ei bine, oricum, ești prea tânără.

Sophie afișă o expresie dezgustată și își dădu ochii peste cap.

— O, Doamne!

— Știam că vei avea asemenea reacție, dar trebuia să ți se spună asta, insistă Miranda.

— Ei bine, ai spus-o, replică nepoliticos Sophie.

— Cu toate acestea, știu că nu te pot forța să faci ce-ți spun eu.

Sophie părea surprinsă. Nu se așteptase la confesiuni. Miranda scoase pachetul din poșetă.

— Așa că, dacă te hotărăști să nu mă ascuți, vreau să folosiți aceste prezervative.

I le dădu lui Sophie.

Fără nici un cuvânt, Sophie le acceptă. Pe chip i se citea uluirea.

Miranda se ridică.

— Nu vreau să rămâi însărcinată cât timp ești în grija mea.

Se îndreptă spre ușă.

În timp ce ieșea, o auzi pe Sophie spunând:

— Mulțumesc.

Bunicul rezervase un salon privat în restaurantul hotelului pentru cei zece membri ai familiei Oxenford. Un chelner trecu pe la fiecare și le turnă câte un pahar de șampanie.

Sophie întârzia. Ceilalți o așteptară un timp; apoi, bunicul se ridică și toți își întrerupseră conversațiile.

— Avem friptură la cină, spuse el. Am comandat curcan,

dar se pare că a evadat. Toți izbucniră în râs. Stanley continuă pe un ton mai sumbru: Anul trecut nu am avut un Crăciun adevărat, așa că m-am gândit că acesta ar trebui să fie special.

— Și îți mulțumim că ne-ai adus aici, tati, spuse Miranda.

— Ultimul an a fost cel mai rău din viața mea și totodată cel mai bun, continuă el. Nici unul dintre noi nu-și va reveni total de pe urmă a ceea ce s-a întâmplat la Steepfall cu un an în urmă.

Craig își îndreptă privirea asupra tatălui său. În mod sigur, el n-avea să-și mai revină. Unul dintre ochi era mereu închis pe jumătate, iar expresia de pe chip era prietenoasă, dar total lipsită de personalitate. În ultimul timp, părea să se detașeze adesea de evenimentele din jurul său.

Bunicul vorbi în continuare:

— Dacă nu ar fi fost Toni, numai Dumnezeu știe cum s-ar fi încheiat lucrurile.

Craig o privi pe Toni. Aceasta arăta minunat, purtând o rochie de mătase maro castană, care-i puneă în evidență părul roșcat. Bunicul era nebun după ea. „Probabil că simte pentru ea ceea ce simt eu pentru Sophie”, se gândi Craig.

— Apoi a trebuit să retrăim, de două ori în plus, acest coșmar, spuse bunicul. Mai întâi cu poliția. Apropo, Olga, de ce iau declarațiile așa? Îți pun niște întrebări și notează răspunsurile; apoi scriu altceva decât ce ai spus, e cu tot felul de greșeli, și iese ceva ce nici nu seamănă cu vorbele unei ființe umane, și apoi susțin că e declarația ta.

— Acuzarea preferă ca lucrurile să fie formulate într-un anume fel, spuse Olga.

— „Înaintam spre vest” și așa mai departe?

— Da.

Bunicul ridică din umeri.

— Ei bine, și apoi a trebuit să retrăim totul *din nou* în timpul procesului, și a trebuit să stăm și să ascultăm aluziile că, într-un fel, *noi* eram de vină fiindcă am rănit oameni

care intraseră în casa noastră, ne atacaseră și ne legaseră. Apoi a trebuit să citim aceleași aluzii stupide și în ziare.

Craig nu avea să uite niciodată această experiență. Apărătorul lui Daisy voise să dea de înțeles că el încercase s-o asasineze, pentru că o călcuse cu mașina în timp ce ea trăgea spre el. Era absurd, dar în sala de judecată, pentru câteva momente, păru-se aproape plauzibil.

Bunicul își continuă discursul:

— Tot acest coșmar mi-a amintit că viața este scurtă și mi-am dat seama că ar trebui să vă spun tuturor despre sentimentele mele pentru Toni și să nu mai irotesc timpul. Nici nu e nevoie să vă mai spun cât de fericiți suntem. Apoi medicamentul cel nou a trecut la testele pe oameni, viitorul companiei a devenit sigur, iar eu am reușit să cumpăr un alt Ferrari – și să plătesc niște lecții de condus pentru Craig.

Cei prezenți izbucniră în râs, iar Craig roși. Nu spusese nimănui despre *prima* oară când lovise mașina. Numai Sophie știa. Încă se mai simțea jenat și vinovat din această cauză. Se gândi că va putea să-și mărturisească fapta când va fi foarte bătrân, pe la treizeci de ani, sau cam așa ceva.

— Dar... am vorbit suficient despre trecut, spuse bunicul. Haideți să închinăm un pahar. Crăciun fericit tuturor!

— Crăciun fericit, îi răspunseră toți.

Sophie intră în timp ce se servea primul fel. Arăta minunat. Își ridicase părul și purta niște cercei mici care-i atârnau spre umeri. Arăta foarte matură, de cel puțin douăzeci de ani. Craig simți că i se usucă gura la gândul că ea era prietena lui.

Pe când trecea pe lângă scaunul lui, Sophie se aplecă și îi șopti la ureche:

— Miranda mi-a dat niște prezervative.

Craig fu atât de surprins, încât vărsă paharul de șampanie.

— Poftim?

— M-ai auzit, spuse ea și se așeză.

Craig îi zâmbi. El avea propria rezervă, bineînțeles. Ce amuzantă era dragă de mătușă Miranda!

— De ce rânjești, Craig? întrebă bunicul.

— Sunt fericit, bunicule, spuse el. Atâta tot.

MULȚUMIRI

Am avut privilegiul de a vizita două laboratoare cu dotări BSL4. La Centrul Științific Canadian pentru Sănătatea Oamenilor și Animalelor din Winnipeg Manitoba, am fost ajutat de Ștefan Wagener, Laura Douglas și Kelly Keith; iar la Agenția de Protecție a Sănătății din Colindale, Londra, de către David Brown și Emily Collins. De asemenea, am primit alte sfaturi privind laboratoarele și procedurile BSL4 de la Sandy Ellis și George Korch.

În problemele de securitate și biosecuritate, am fost sfătuit de Keith Crowdy, Mike Bluestone și Neil McDonald. Pentru informații legate de reacțiile posibile ale poliției la urgențele de biosecuritate, am vorbit cu ajutorul de șerif Norma Graham, cu ofițerul de poliție Andy Barker și cu inspectorul Fiona Barker, de la Poliția Centrală Scoțiană din Stirling.

Despre jocurile de noroc, am vorbit cu Anthony Holden și Daniel Meinertzhagen, și mi s-a permis să citesc manuscrisul cărții lui David Anton, *Stacking the Deck: Beating America's Casinos at Their Own Game*¹⁷.

Mulți dintre experții de mai sus au fost găsiți pentru mine de către Daniel Starer de la organizația Cercetare pentru Scriitori din orașul New York.

Pentru comentariile pe marginea schițelor cărții, le sunt recunoscător redactorilor mei – Leslie Gelbman, Phyllis Grann, Neil Nyren și Imogen Tate –, impresarilor mei – Al Zuckerman și Amy Berkower –, lui Karen Studsrud și familiei mele, în special Barbarei Follett, lui Emanuele Follet, lui Greig Stewart, Jann Truner și lui Kim Turner.

¹⁷ Amestecați cărțile: cum să învingem cazinourile americane pe teren propriu.

#1
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KEN
FOLLETT

WHITEOUT

"Everyone likes a page-turner, and Follett is
the best."—THE PHILADELPHIA INQUIRER